

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

LISA UNGER

“Kesinlikle okuduğum romanların en iyilerinden biri diyebilirim!” Tess Gerritsen

PİYONUN

SON

HAMLESİ

Kanımda cinayet akıyordu. DNA ’mm iki ipliğinde de cinayet yazılıydı. Bundan kaçmak için elimden geleni yapmıştım, ama nereye gidersem gideyim, orada da aynı kişiyim.

Lana Granger, psikolojik sorunların yanı sıra cinsel kimlik karmaşası yaşayan ve sırları olan genç bir kızdır.

Buna rağmen okul hayatında oldukça başarılıdır. Üniversite eğitiminin son yılında annesinin vasiyeti üzerine işe girerek kendi ayakları üzerinde durmak için çocuk bakıcısı olarak çalışmaya başlar. Bakıcılığını üstlendiği on bir yaşındaki Luke da kendisi gibi sorunlu bir çocuktur. Fakat zaman geçtikçe Lana, onun yalnızca çocuklara mahsus problemleri olmadığını, bunun da ötesinde tehlikeli biri olduğunu fark eder.

Lana’yı içinden çıkılmaz bir girdabın ortasına sürükleyecek ve herkesten gizleyerek maziye gömdüğünü sandığı ölümcül sır, bu esrarengiz çocuğun eline geçmiş olabilir miydi? Belki de geçmişine ait eksik parçalardan biri Luke’un ta kendisiydi...

www.martiyavinlari.com

internetten sipariş: okuoku.com

A

MARTI

f facebook.com/martiyayinlari Otwitter.com/MARTLYAYiNLARI

“Entrika ve gizemin kendini çokça hissettirdiği, sürprizlere açık bir gerilim.”

The New York Times

“Sizi ters köşe yapıp hiç beklemediğiniz bir finale imza atacak sıra dışı bir roman.”

USA Today

“Kesinlikle okuduğum romanların en iyilerinden biri diyebilirim!”

Tess Gerritsen

Türünün en iyilerinden, sürükleyici bir psikolojik gerilim. Lisa Unger’in romanlarıyla henüz tanışmadıysanız, başlamak için ne bekliyorsunuz?

Harlan Coben

“Kesinlikle okuduğum romanların en iyilerinden biri diyebilirim!”

Tess Gerritsen

j ! NEW YORK TIMES BESTSELLER

İL LISA UNGER

PİYONUN

SON

HAMLESİ

r-co

— O

^ ^

^ i ^

■■■■■ *fmmm.*

cz>E?

OrE

m

ZD W *ummmm*

Piyonun Son Hamlesi Lisa Unger

1. Baskı: Mayıs 2014 ISBN: 978-605-348-329-8 Yayınevi Sertifika No: 12330

CopyrightOLISA UNGER

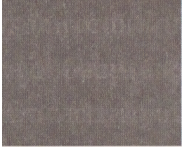
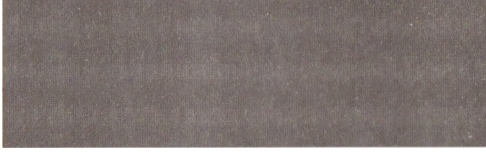
Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Baskı

Ecem Basın Yayın Reklamcılık Hadımköy Yolu Mahallesi San.

1 Bulvarı 169. Sokak No: 3 Büyükçekmece-İSTANBUL Tel: 0 212 886 20
05 Matbaa Sertifika No: 16266

MARTİ

MARTİ YAYINCILIK Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8 Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0 212 483 27 37-483 43 13 Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

Orijinal Adı Yayın Y önetmeni Çeviren Editör

Sayfa Tasarımı Redaksiyon Kapak Tasarımı : In the Blood : Şahin Güç :
Uğur Portakal : Gamze Büyükkaya : Elif Yavuz : Işıl Kocaoğlan : Yasin
Öksüz

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

LISA UNGER

“Kesinlikle okuduğum romanların en iyilerinden biri diyebilirim!”

Tess Gerritsen

PİYONUN

SON .

HAMLESİ

Çeviren: Uğur Portakal

áSÉfc

MARTI

Ocean Rae için...

Seni kiraz çiçeğinin rüzgârı sevdiği gibi seviyorum.

Kaplan! Kaplan! Gecenin ormanında Işıl ısırlı yanan parlak yalaza Hangi ölümsüz el ya da göz Kurabildi o korkunç simetrini?

Hangi uzak derinlerde, göklerde Yandı senin ateşin gözlerinde?

O hangi kanatla yükselebilir?

Hangi el ateşi kavrayabilir?

Ve hangi omuz ve beceri Kalbinin kaslarını bükebildi?

-William Blake, Kaplan

Giriş

Yatağımın altında on iki ahşap sunta var. Bunu biliyorum, çünkü onları defalarca saydım. *Birikiüçdörtbeşaltıye-disekizdokuzononbironiki*. Tanrı'ya inanan birisi dua ederken nasıl sakinleşiyorsa ben de yatağımın altındaki suntaları kendi kendime fısıldayarak sayarken öyle sakinleşiyorum. Böyle anlarda insan ne kadar yüksek sesle fısıldadığına hayret ediyor. Yatağımın beyaz parıltısı altında, kulaklarımda kendi fısıltımla öylece yatarken, içimde patlayan çılgılık çılgılığa ağıtı güçlkle tutabiliyorum. Sonra sessizlik geliyor; ki ağıttan bin kat daha kötü.

Aniden bir gece gibi çöken sessizlikte göğüs kafesimi yırtacak kadar güçlü atan kalbimi duyabiliyorum. Hareketsiz kalmaya özen gösteriyorum; altımda toparlanan halıya gömüldükçe gömülmeye çalışıyorum, ta ki yok olana kadar. Alt katta bir hareketlilik var. Yemek odasının zemininde sürünen ağır bir şeyin sesini duyuyorum. *Ne yapıyor böyle?*

Buraya daha önce de geldim. Burada, ebeveynlerimin

acınası evliliklerinde yaşadıkları berbat ve ardı arkası kesilmeyen kavgalardan kaçtım. Onların sesleri kalın duvarları ve kapalı kapıları aşarak bana ulaştı. Genelde sadece seslerindeki öfke dolu ahengi duyabildim. Nadiren de eski acıların ve dargınlıkların neden olduğu nefret dolu kelimeler duydum. O acılar hava yoluyla yayılan zehir gibi. *Birikiüçdört-beşaltıyedisekizdokuzononbironiki*. Sopalar ve taşlar kemikleri kırabilir ama kelimeler kalbinizi incitir.

Bu gece diğerlerinden daha farklı. Avuçlarımdan yapış yapış olduğunu hissediyorum. Kana bulanmış ellerimi kaldırıp bakıyorum; bembeyaz çizgilerle kırmızı siyah kan zıtlık oluşturuyor. Panik dolu bir bulanıklıkla dalgalanıyor zihnim. Neler oldu? Şimdiden son birkaç saat aklımdan uçup gidiyor. Konu ebeveynlerimin savaşı olduğunda kendime özgü bir hafıza kaybına sahip oluyorum. Kavgalarını unutmaya çalışıyor ve çoğunlukla da başarılı oluyorum. Öğretmenim bir keresinde, *evde her şey yolunda mı?* diye sordu. *Harika*, dedim. *Harika*. Dışarıdan görünen yanımdan gerçekten bunu kastetti, ama içimde bir yerlerde bunun doğru olmadığını biliyordum. İnsanlara gülücükler saçacağıma, işaretler vermeliydim. Her şeyin *normal* olmasını o kadar çok istedim ki. Normal olmak için çok uğraşmıştım.

Babam, alt katta, çabaladığına dair bir homurtu çıkarıyor. *Neler oldu?* Zihnimin derinliklerine inmeye çalışıyor, ama hatırlamıyorum. Elimin (temiz bir şekilde) kapının koluna uzandığını görebiliyorum. Okul servisi sesler çıkararak uzaklaşırken arkadaşım Joelle elini cama tıkladıyordu. Arkamı döndüm. Bana, onu aramamı söylemiş gibi bir işaret yaptı.

Eve girerken, aşına olduğum bir acı göğsüme baskı yapıyordu. Dijital medyanın çağında bir gazeteci olan babam son zamanlarda çalışmıyordu. Ofiste onun çalıştığı bölüm gitgide küçülmüştü ve sonunda onu da editörün ofisine çağırılmışlardı. Başlarda iyi görünmeye çalışıyordu. Ancak işsiz

olduğu aylar, yıllara dönüştüğünde davranışları da mayhoş bir hal aldı. Annem ve babam bütün gün evde bir aradaydı. Evde beni neyin beklediğini hiçbir zaman bilemezdim; sersemle-tici bir iyimserlikle kasvetli bir kötümserlik arasında gidip gelirlerdi.

Anılarımdaki o kapıyı açtığım andan sonrasında tamamen karanlık bir tünel karşılıyor beni. *Birikiüçdörtbeşaltıye-disekizdokuzononbironiki*. Şimdi ise babamın ayak seslerini duyuyorum. Yemek odasından yavaşça çıkıp koridora geliyor. Her zamanki gibi aynanın önünde duruyor. Merdivenin ilk basamağındaki tanıdık çatırtıyı duyuyorum. Yavaş ve bitkin adımlarla yukarı çıkıyor. Merdivenlerin yansında durup bana sesleniyor, cevap vermiyorum. Bütün vücudum titriyor. Karanlık bir tüneldeyim, aşağı düşüyorum. Anestezi maskesini kafanıza geçirip yüzden geriye saymanızı istediklerinde ve siz daha doksan sekize bile ulaşamadığınızda neler hissedersiniz? Bu tünelde dönerek ve yuvarlanarak aşağı düşmek işte böyle bir his. Babam şu an üst katta, odama doğru geliyor. Tekrar bana sesleniyor, ama hâlâ cevap vermiyorum.

Konuşmamız gerek. Benden saklanma. Bundan saklanmanın hiçbir yolu yok.

Şimdi odamın kapısının dışında duruyor. Nefes alış verişini duyabiliyorum. Okyanus sesi gibi. Annemin arka bahçedeki verandada yoga yaparken aldığı nefesler gibi. Dışarıdaki yaprakları uçuran rüzgâr sesi gibi.

Sonra çığlıklar yeniden başlayarak içimden yırtılırcası-na fışkırıyor. Acı ve korkuyla patlayan bu uzun çığlıkları atan kişinin annem olmadığını, ben olduğumu fark etmem birkaç saniye sürüyor. Babam yatağımın yanında diz çöküp bana bakıyor; olanlardan sonra yüzünde öyle bir ifade var ki, onu tanımak imkânsız. Ellerini yatağımın altına uzatıp beni yakalıyor.

BÖLÜM 1: LANA

Birinci Bölüm

Gri ve serin bir kış günüydü. Dondurucu kış soğukluğu yoktu. New York'ta ocak ayında bir gün nasıl olursa öyleydi işte. Soğuk, kuru ve düz bir hava vardı. Kampüste bisikletle geziyordum. Kış tatilinin ardından insanlar okula dönmeden önce sessizliğin en yüksek seviyesinde olan kampüsün tadını çıkarıyordum. Ağaçlar çırılçıplaktı. Doğa adeta çarpık ellerini bulutlu gökyüzüne uzatıyordu.

Dayanılmaz teyzem ve kuzenlerimle geçirdiğim dayanılmaz tatilden yeni dönmüştüm. (Onların da benim dayanılmaz olduğumu düşündüğüne eminim.) Yine de tatil boyunca birbirimize *katlandık* çünkü aileler böyle yapar, değil mi? İstesek de istemesek de birlikte olmalıydık.

Benim gibi kara saçlı, kara gözlü ve somurtkan bir yabancının altın rengi güneşli günlerine gölge olmasına izin verdiler. Ben de onların birlikte yaşadıkları mutlu hayatı hoşgörüyü karşıladım. Ancak onların da bildiği gibi ben o birlikteliğe gerçekten dahil olmadım. Ben onların tatlı hayat sofrasındaki bir hamamböceğiydim. Beni ortadan kaldıramayacak kadar kibarlardı; bu yüzden yemeklerini etrafımda yediler.

Aslında onları suçlayamam çünkü onlar nazik ve iyi insanlar. Bütün söylentilere ve mantıklı açıklamalara rağmen bana evlerini açtılar. Ben de onlara iyi davranmaya çalışıyorum. Ayrıca mutsuzluk karşısında ayakta kalabilmeyi başarmak gibi bir ortak noktamız var. Özellikle de teyzem, önceki deneyimlerine bakılırsa, bu konuda oldukça başarılı.

“Ben hayatımı kendim yarattım,” demişti bir keresinde. Yine bir gün beni karşısına almış samimi bir konuşma yapmaya çalışıyordu. “Ve sen de aynısını yapacak kadar zeki birisin.”

Buna gerçekten inanıyor. İnsanların doğduğu gibi değil yetiştiği gibi olduğuna, onları şekillendirenin verilen kararlar ve seçilen yollar olduğuna inanıyor. Ona göre, yeterince olumlu enerjiyle ve iyi bir feng shui ile hemen hemen her şeyin üstesinden gelinebilir. Teyzem düşünce gücüne inanan insanlardan biri. Sanırım ona imreniyorum. Aynı zamanda onunla alay etmemek için de kendimi zor tutuyorum.

Mezuniyetin yaklaştığı ve insanların hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğini merak ettiği o *malum* zamandı. Yüksekokul iyi bir fikir gibi görünüyordu. En azından yüksekokul, dokuz-beş arası çalışan bir insan olmamı, alarm saatleri ve hırsla dolu o akademik dünyaya girmemi ve özgürlüğümün ellerimden uçup gitmesini erteleyecekti. Kendimi bir gökdelendeki bir ofiste dört duvar arasında otururken düşünemiyordum; dosya dolapları, çalan telefonlar, ofiste doğum günleri ve kâğıt kesikleri bana göre değildi. Psikoloji bölümü daha fazla eğitimden başka bir şey değildi, değil mi? Bitmek bilmez gizemiyle insan zihni sonsuz bir eğitim gerektirirdi.

Ama henüz o yönde ilerlemeye karar vermemiş olsam da bildiğim tek bir şey vardı: İş bulmam gerekiyordu. Okul için, kalacak yer için, kitaplar için, ekstra ihtiyaçlar için, kısacası her şey için para lazımdı. Ebeveynlerim para konusunu halletmişlerdi. Bir banka hesabım ve ihtiyacım olduğunda arayıp bu hesaptan para isteyebileceğim bir avukatım vardı. Adı Skylar Lawrence'tı. Çek defteri olan adam. Telefonda sesi genç bir kız gibi gelse de adam bir dinozordu. Kamburdu, keldi, pahalı takım elbiselere sarılıydı ve altın süslemeli gözlükleriyle gösteriş yapmayı severdi. Ebeveynlerimle uzun yıllar önce tanışmıştı. Annemin mirasının vârisiydi. Ayrıca benim servetimin idarecisiydi. Yıllardır onunla sadece birkaç kez görüştüm. Onu ofisinde birkaç kez ziyaret ettim. Her seferinde annemin yatırımlarının, bütçemizin ve benim servetimin durumuyla ilgili homurdandı. Ben de her seferinde oturup neden bahsettiği hakkında en ufak bir fikrim olmamasına rağmen bilgece başımı salladım. Aklıma takılan çok fazla soruyu sormaktan çekiniyordum.

Ne zaman onu düşünsem, ki bu sadece paraya ihtiyacım olduğu zamanlarda oluyor, gözümde kocaman deri koltuğunda küçücük kalan bir adam canlanıyor. Bu adam, ardında ışıldayan bir halı gibi uzanan Manhattan manzarasıyla otururken, yamuk yumuk eliyle bir düğmeye basıyor ve benim hesabımda para beliriyor. Güven fonu olan koca bir bebek; ne kadar sinir bozucu, değil mi? İnanın bana, benim yerimde olmak istemezsiniz.

Sky, bir önceki telefon görüşmemizde, ders programım fazla yoğun olmadığı için bir iş bulmamı tavsiye etti.

“Bu sana iyi gelir,” dedi. Keskin bir nefes alıp yavaşça bıraktığını duydum. Sigara içiyordu; bu yüzden genç kız gibi çıkan sesini bazen zangır zangır öksürükler kesebiliyordu. “Kendi başına bir şeyler yapabilirsin.”

“Tamam,” dedim. Verecek bir cevap bulamadığımda verdiğim standart cevap buydu.

“Artık bir yetişkin olduğun için...” diye devam etti, sanki karşı gelmişim gibi. “Ayrıca hayatında ne yapmak istediğine de karar vermelisin. Kendi ayakların üzerinde durabilmenin yolunu bu şekilde daha kolay bulursun.”

“Bridgette Teyzem gibi konuştun.”

Bir kibritin yandığını duydum, Sky bir keskin nefes daha aldı. Bunun birlikte yaptıkları bir plan olduğunu düşünmem çok da saçma değildi sanırım. *Kim olduğumuzu biz seçeriz*, demişti teyzem tatil bitmeden önce. Tabii ki bunu ilk kez söylemiyordu. Buna inanmamın onun için çok önemli olduğunu hissedebiliyordum. Kalıtım her şey demek değildi. “Parasız filan mı kaldım?” diye sordum.

“Henüz değil,” dedi Sky. “Ama biliyorsun, mezuniyetinden sonra servetinden aldığın desteğin azaldığı bir dönem var. Otuz yaşına gelene kadar servetin üzerinde tam yetki sahibi olamayacaksın. Annen yapmak istediğin işi bulmanı ve

hayatını kendi başına kazanmanı istemişti.”

“Evet,” dedim. Tabii ki bunu biliyordum. Sky da Bridgette de bunu defalarca tekrarlamıştı; ama kanatlarımı açıp tek başıma uçacağım günler hep çok uzakta gibi geliyordu bana. İşte oradaydım; akademik bir yuvada durmuş, aşağıya bakıyordum. Uçabilecek miydim yoksa diğer kemik yığınlarının arasına düşecek miydim bilemiyordum.

“Yani, servetimden aldığım desteğin azaldığını söylerken, ne demek istiyorsun?”

Sky yılda bir kere az miktarda para alabileceğimi söyledi. Bu para da, düşük maaşlı bir işte çalışmam durumunda geçimimi sağlayabilmem ve

bazı ekstra harcamalar yapabilmem için verilecekmiş. “Annen, hayallerinin peşinden gitmeni ve fark yaratmanı istiyordu. İnsanlara yardım etmeni umuyordu. Kariyer planı yaparken kazanacağın parayı değil de bir şeyleri değiştirme ihtimalini göz önünde bulundurmanı istiyordu.”

Tabii ki kimse hiçbir zaman babamdan ve babamın benden beklediklerinden bahsetmiyordu.

“Biliyorum,” dedim. “Öyle de yapacağım.”

Sonuç olarak tatil dönüşündeki o ilk gün, bisikletle kam-püste gezdikten sonra, Öğrenci İşleri ofisine uğrayıp iş ilanları panosuna göz attım. İş ararken garip bir heyecan doldu içime. Yıllardır özenle ve sabırla ders çalıştığım için farklı bir şeyler yapma fikri hoşuma gitmişti. Lisede sınıf birincisiydim. Üniversitede 4,0 ortalamam vardı, mükemmeldim. Edindiğim bütün bilgileri sınav ve rapor olarak kâğıda kusma işi bana

fazlasıyla kolay gelmişti. Benim için zor olan başka şeylerdi.

Köpek bakıcısı? Kafede garson? Kitabevi tezgâhtarı? Kütüphanede asistan? Matematik özel ders öğretmeni? Pano, rengârenk ilanlarla karmakarışık. Seçeneklerim sonsuz görünüyordu. Ofisteki asistan arkamda bir şeyler yazıyordu. Yanımdaki telefon üç kez çaldı, sustu ve tekrar çalmaya başladı. İlanların altındaki telefon numaralarını yırtıp cebime koydum. Kendimi, sokaklarda elimde mesanesi patlamak üzere olan beş tane köpeğin tasmaıyla yürürken ya da küçük bir lokantada elimde tepsilerle masaların arasında dolaşıp düşük kafeinli espresso servisi yaparken ya da sadece sahipsiz kitapları kaydedip raflara düzenli bir şekilde yerleştirirken hayal ettim. Annemin benden beklediği şey bu muydu? Bu işler insanlara yardım edebileceğim işler miydi?

“Buna ne dersin?”

Dalgınlıkla irkildim. Psikoloji profesörüm biraz ileride durmuş, ilanlarla dolu bir başka panoya bakıyordu. Sıradan ihtiyaçları olan bir sürü insan, bizim gibi cep harçlığına ihtiyacı olan öğrenciler için ilanlar asmıştı. Fazla ayrıcalıklı gençler için kolay iş imkânları, ekonominin bir alt basamağı haline gelmişti. Bu durum sadece bizim anlayabileceğimiz bir şaka gibiydi.

Fakir insanlar iki yakalarım bir araya getirebilmek için saatlerce ağır işler yaparak daha büyük bir ekonomiyi ite kaka yürütürken, bazılarımız aptallık bulutunun üstünde uçuyor ve bize bir şeyler verilmesini bekliyorduk. Ya da bu sadece benim kuşkucu yaklaşımındı.

Profesörümün yanına gittim. Bir ilanın telefon numarasını yırtıp bana verirken gözlüklerinin ardındaki gözlerini kısmış, bana bakıyordu. “Bekâr bir anne on bir yaşındaki oğluna öğleden sonraları için bakıcı arıyor,” diye okudum. “Okuldan sonra akşam yemeğine kadar; bazı günler yatılı kalınacak.”

“Programına uyuyor,” dedi. Kış tatilinden önce ona iş aradığımdan bahsetmiştim. Uygun bir şeyler olursa bana haber vereceğini söylemişti.

Öğretmenim olmanın yanında danışmanlığımı da yapıyordu. Benim gelişimden kısa bir süre sonra üniversitede çalışmaya başladı. Tedbirli olmak için çok gençti ama geçmişinde bazı olumsuz olaylar yaşadığı belliydi. Fazla kurcalamadım çünkü ben de geçmişimden bahsetmeyi sevmiyordum. Elini her zaman karmakarışık olan saçlarında gezdirerek bana baktı. Çok uzun boyluydu.

“Dadı mı?” diye sordum şüpheli bir tavırla.

“Daha çok, çocuk bakıcısı gibi bir şey,” dedi.

“Farkı ne?”

Omuz silkti. Tavana bakmaya başladı; sorulara cevap ararken tavana ya da gökyüzüne bakarak düşünürdü. Başını kaldırdı ve sanki tavanda onu bekleyen cevapları bulmaya çalıştı.

Sonunda, “Dadılar küçük çocuklar içindir,” dedi. “Dadılık tamzamanlı bir iş olarak nitelendirilebilir. Çocuk bakıcılığı ise daha çok ihtiyaç duyulduğu anda yapılan bir iştir.”

Sorgulama kabul etmeyen bir şekilde, başını sallayarak söylemişti bunu. Çocuk bakıcılığı ya da dadılık hakkında hiçbir şey bilmiyordu, yine de ona güvendim. Sonuçta çocuk psikolojisi üzerine doktora yapmıştı', bu da

demek oluyordu ki çocuk psikopatisi hakkında tescilli bir uzmandı. *New York Times Magazine*, *Psychology Today*, *Vanity Fair* gibi bilinen dergilerde ve bazı önemli akademik bültenlerde çeşitli makaleleri yayımlanmıştı. *Yayımlan ya da öl...* Bu deyim okulumuzda çok önemliydi. Son zamanlarda bir kitap üzerine çalışmalar yapıyordu. Kitap genel geçer görüşlerle bir kurgunun harmanlanmış olduğu vaka incelemelerinden oluşuyordu. Bu nedenle bu konudaki düşünceleri kayda değer olmalıydı. En azından ben kendimi bu şekilde telkin ediyordum.

İlanı elimde tutuyordum. Diğer rengârenk kâğıtların üzerine eğlenceli yazı tipleriyle yazılmış ilanların aksine, elimdeki beyaz renkli bir kâğıda basılmış Times New Roman fontu kullanarak yazılmış bir ilandı. Sadelikten başka bir çekiciliği yoktu doğrusu. Siyah-beyaz bir yardım çağrısı, doldurulmayı bekliyordu.

“Bu dönem sadece üç tane dersin var,” dedi profesör. “Benim dersim, ceza psikolojisi ve sanat. Yoğun bir program gibi görünmüyor. İnsanın boş zamanının fazla olması iyi bir şey değildir.”

Yakışıklı olduğunu söyleyemezdim ama yüzünde bir çekicilik olduğu kesindi. Koyu mavi ve pamuklu pantolonları (bazen kotları) mükemmel bir şekilde üzerine oturuyordu; Spor ayakkabıları ile çökük bir şekilde yürüyüşü ona rahatlatıcı bir öngörülebilirlik katıyordu. Langdon’dan asla şaşırtıcı bir şey beklenmezdi. Benim içimde yaşadığım hayat hep karmaşıktı, çalkantılıydı. Her şeyin orantılı ve düzenli olması nasıl bir şeydir, merak ediyordum. Langdon’un varlığı beni hep sakinleştiriyordu.

“Seni ben tavsiye edeceğim,” dedi.

“Benim hiç bakıcılık tecrübem yok.”

“Sen psikoloji öğrencisisin,” dedi. “Fieldcrest’te staj yaptın. Çocuklarla aran çok iyiydi.” Bunu aramızdaki bir şakaymış gibi küçük bir gülümsemeye söyledi. “Benim dersimden A aldın.”

En hafif şekliyle söyleyebilirim ki, Fieldcrest teki, yani sorunlu ya da duygusal sıkıntıları olan çocuklar için açılmış olan ve okuduğum üniversiteyle anlaşmış olan bu okuldaki, stajım çarpıcıydı. Langdon’un

stajda başarılı olduğumu düşünmesine sevinmişim. Staj raporumda oldukça parlıtlı bir şekilde anlatmış olsa da o an ilk kez ne düşündüğünü onun ağzından duymuştım. Ona biraz daha yaklaştım, heyecanlanmışım. Elimdeki kâğıdın bir sebebi vardı; Langdon'un orada olmasıyla ve hayatımla ilgili yeni bir gelişmenin gerçekleşmesiyle bir ilgisi vardı.

Birlikte onun ofisine doğru yürürken çantamdan telefonumu çıkarıp kâğıttaki numarayı tuşladım. Ben masasının önündeki sandalyelerden birine otururken o da masanın arkasındaki yerine oturup bilgisayarına gömüldü.

Bir kadın telefonu açtığında, “Benim adım Lana Gran-ger,” dedim. “İlanınız için arıyorum.”

“Ah, harika,” dedi kadın, biraz nefes nefese kalmış gibiydi. Arka planda kâğıt hışırtıları duyuluyordu. “Bugün görüşmeye gelebilir misin?”

Pencereden dışarıya baktım ve gökyüzünde aylardır ilk kez küçük bir mavilik gördüm, güneş ışınları bulut engelini biraz da olsa aşmış olmalıydı.

“Ah,” gibi aptalca bir cevap verdim. İşlerin bu kadar hızlı ilerleyeceğini hiç düşünmemiştim. Neden olmasın? Sanırım bir çocuk bakıcısına ihtiyaç duyuyorsanız, ona gerçekten ihtiyacınız vardır. Bileğime baktım ve saat takmadığımı fark ettim. Aslında bir saatim bile yoktu, ama o günün geri kalanında herhangi bir planım da yoktu. “Tabii ki.”

“Mükemmel,” dedi kadın. Canlı ve sevecen bir sesi vardı, iyi birine benziyordu. “Öğleden sonra, iki gibi uygun mu?” Kaçta görüşeceğimizi belirledik, birbirimize gerekli bilgileri verdik. Ev adresini aldım (bisikletle gidecektim, kam-püsün çok yakınında yaşıyorlardı), isimlerini aldım (Rachel Kahn ve oğlu Luke) ve telefon numaramı verdim. Telefonu kapattığımda Langdon dönüp bana baktı. Yüzünde okuyamadığım bir ifade vardı. O hep öyleydi zaten; zihninin yeni teorilerle ve çözümlemelerle dolu oluşu ifadesine yansiyordu. “Aferin,” dedi.

“Hiçbir şey yapmadım ki,” dedim. “Sadece bir telefon görüşmesiydi.”

“Bugün, gerçek hayatının başlangıç günü,” dedi. “Bu senin ilk *gerçek* işin olabilir.”

Tatlı ve kibar bir şekilde benimle alay mı ediyordu, anlayamadım ama kendimi ona gülümserken buldum. Bu iş gerçekten önemli bir adımdı. Mutluluktan midemde kelekler uçuşuyordu. Ayrıca bu önemli anı onunla paylaştığıma memnundum.

“Öğle yemeğinde seni kutlama için dışarı çıkaracağım,” dedi. “Haydi, gidip pizza yiyelim.”

Bridgette Teyzem aklıma geldi. O gerçekten çok da dayanılmaz sayılmazdı. Sadece, annem değildi. Bana değer verdiğini biliyordum, ama beni sevmiyordu. Sadece annesini kaybeden bir çocuk bu iki duygu arasında derin ve aşılabilir bir boşluk olduğunu bilebilir. *Başına korkunç şeyler gelmiş olması ileride normal ve mutlu bir hayatın olmayacağı anlamına gelmez*, demişti bir keresinde teyzem. Yanılıyor olduğunu düşündüğüm için onun adına üzül müştüm. Mimlenmiş-tim, değil mi? Sonsuza kadar? Ama Langdon’un ofisinden hangi aptal sebeple çıkarsak çıkalım, o anda teyzemin haklı olabileceği düşüncesinin zihnimde süzülmesine izin verdim.

İkinci Bölüm

İstediğim üniversiteye gidebilirdim. Okul notlarım, deneme sınavlarım, makalelerim ve tavsiye mektuplarım Harvard, Columbia ve Stanford’a girebilmemi sağlıyorlardı. Böbürlenmiyorum, gerçekten. O okullara gitmememin tek sebebi kendimi onlara ait hissetmememdir. O okullar bana çok büyük ve soğuk görünüyorlardı; kendimi kalabalıklar arasında kaybolurken ve stadyum büyüklüğünde amfilerin en arka sıralarında otururken hayal ettim. Kendimi o insanların finan-sal ve entelektüel dünyasında uygunsuz, istenmeyen, karanlık ve küçük bir insan olarak yürürken gördüm. Hani güneşe bakarken gözünüzün önünde mor bir nokta belirir ya, işte kendimi o nokta gibi hissettim.

“Ama bu okullardan birinden aldığın diploma *her kapıyı açardı,*” demişti eniştem dehşet verici bir ses tonuyla. “Annen seninle *gurur duyardı.*”

Eniştemin anlamadığı şey şuydu ki, o sıralar içimden hiçbir şey yapmak *gelmiyordu.* Sadece saklanmak istiyor-dum. Ben sadece güvenli bir yer bulup orada kaybolmak istiyordum. Harika şeyler başarmak, herkesi gururlandırmak ya da insanları haksız çıkarmak istemiyordum. Ben sadece yalnız kalmak istiyordum.

The Hollows, New York’taki Sacret Hearts Koleji’ni tercih ettim. Kuş uçmaz kervan geçmez bir yerdeki küçük ama saygıdeğer bir sosyal bilimler okulunu seçtiğim için kimse şaşırmamıştı. Herkes ailenin benim tarafımdaki üyelerinden kötü kararlar, istenmeyen sonuçlar bekliyordu ve benim bu kararım onlar için hiçbir şeydi.

Beş yüz metrekarelik kampüse ayak bastığım ilk anda *burada beni hiç kimse bulamaz,* diye düşündüm. Kendimi çok güvende hissettim. *Burada kimse benden özel bir şeyler beklemez,* dedim kendi kendime rahatlatarak. Burada kendimi diğerlerinden ayırmam beklenmezdi. Bu kasaba, The Hollows, beni sarıp sarmalar ve korurdu; tam istediğim gibi. Hemen kabul edilmişim. Vakit kaybetmeden kaydoldum.

Yeni ve ısıllı binalar tarihi yapılarla omuz omuza vermişti. Uzun bir Norman kulesi kampüsün ortasına dikilmişti. Kampüse uzanan üç şeritli yolda ilerlerken kuleyi belli belirsiz görebilirdiniz. Kampüse gelen birini ilk olarak koloni mimarisiyle inşa edilmiş beş katlı bir bina karşılıyordu. Bu binada rektör ve onun çalışanları bulunuyordu. Bütün partiler ve toplantılar orada yapılırdı; öğrenciler ve öğretim üyeleri oradaki büyük girişte toplanırdı. Törenler taş bir şapelde ger-çekleştirilirdi. Bunların yanında, özellikle bahar ve yaz mevsimlerinde dolup taşan kapsamlı bir bitki ve sebze bahçesi vardı. Oldukça hırslı olan binicilik takımı dolayısıyla okulda bir ahır vardı. Ayrıca küçük bir hayvan barınağında üç tane süt ineği ve bir sürü tavuk besleniyordu.

Meşe ağaçları, akçaağaçlar, çınar ağaçları ve huş ağaçlarıyla dolu büyük ormanların içinde esintili patikalar uzanıyordu. Yurtlar -Evangeline, Dominica, Marianna ve Angelica- Victoria çağından kalma malikânelerin yeniden yapılandırılmış binaları olarak öğrencilere sunulmuştu. Binaların

arasında doğru dürüst park yeri yok gibi görünüyordu. Yine de kıvrılan tırabzanları olan merdivenler, cumba pencereler ve ahşap oymaları olan yurt binaları tam hayalimdeki gibiydi. Deri ciltli kitaplarla dolu kitaplık kuleleri, tavan arasında gizli odalar ve dolambaçlı küçük hizmet merdivenleri düşünün. Bunların yanında yüksek hızda kablosuz internetimiz, kablolu televizyon yayınıımız, bodrum katında çamaşırhanemiz, yani bütün modern koşullarımız vardı.

Sınıfların olduğu binalar, kütüphane, bilim merkezi, spor salonu ve diğerlerine göre daha genç bir yurt binası ısıll ısıll pencerelerle dolu taş yapıları. Bunlar, eski binalarla uyum içinde olmak üzere inşa edilmişti ve eski binaların arasından sivrilmek yerine onların arasında kayboluyorlardı.

Bir yanımdan dünyadan soyutlanmış ve tamamen güvenli olan bu okulu hiç terk etmemeye kararlıydı. Bunu yapabileceğimden emindim, ama Langdon bunun mümkün olmadığını düşünüyordu. Kendisi lisans eğitimini Boston Üniversite-si'nde tamamlamıştı. Sonra orada çocuk psikolojisi üzerine yüksek lisans ve doktora yapmıştı. Psikanaliz ve psikoterapi alanlarında yaptığı doktora sonrası çalışmalarını da burada tamamlamıştı. Şimdi ise burada, Sacret Heart'ta kadrolu olarak profesörlük yapıyordu.

“Bu benim müebbet hapsim,” diye alay ederdi hep.

Langdon ayrıca yakınlardaki bir hastanede klinik psikolog olarak çalışıyordu. Fieldcrest'teki sorunlu çocuklarla ilgileniyordu. Fieldcrest başka hiçbir okula kabul edilmemiş çocukların son çare kaydolduğu okuldu. Manik depresif, dikkat eksikliği, hiperaktivite bozukluğu olan, katı-duygusallıktan yoksun öfkeli çocuklarınızı bu okula yollayabilirdiniz.

O okulda Langdon'un yanında sanat terapisi ya da şiir okuma gibi birçok çalışmaya katılmışım. Kendimi onun adımlarıyla ilerliyor gibi hissediyordum. Böylesi işler yaparak insanlara yardım edebileceğimi düşünmeye başlamışım. Yılbaşı tatilinde bu düşüncelerimi teyzemlerle paylaşma hatasını yaptım. Sözlerimi bitirdiğimde ortalığı kaplayan kasvetli sessizlik bir çığlıktan farklı değildi.

“Ah, ama” diye söze başladı teyzem. Yüzünde benimle konuşurken hiç eksik etmediği yapmacık gülümsemesi vardı. “Yapabileceğin başka bir sürü

şey var.”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissettim. Kuzenim Rose, Moda Teknoloji Enstitüsü’nde okuyordu; moda tasarımcısı olmak istiyordu. Diğer kuzenim Lily (ah, biliyorum, teyzem çiçeklere *cidden* meraklıydı anlaşılan) New York Üniversitesi’nin Tisch Sanat Fakültesi’nde Sinema Bölümü’nde okuyordu. İkisi de zeki, yaratıcı ve mükemmellerdi. Enerji ve umut doluydular. Belki de bunun nedeni, defalarca belirttiği gibi, teyzemin kendi hayatını kendisinin *yaratmış* olmasıydı. Annem ise kendi hayatını kendisi şekillendirme-mişti. Ben, Bridgette’in çocuğu değildim, değil mi?

“Ben insanlara yardım etmek istiyorum,” dedim zayıf bir ses tonuyla.
“Annem insanlara yardım etmemi isterdi.”

“Annen senin özgür, mutlu ve güvende olmanı isterdi,” dedi teyzem tuhaf bir hiddetle. Genelde benimle konuşurken fazlasıyla *kibar* ve *dikkatli* olurdu. Sanırım benden, yani damarıma bastığında olabileceklerden biraz korkuyordu.

“Bu ne demek ki?”

Eniştem ve iki kuzenim odadan sessizce çıkmışlardı. Muhtemelen yılbaşı hediyesi olarak hepimize birer tane alınan iPad’leriyle oynamaya gitmişlerdi.

Teyzem, “Bu, bütün hayatını *psikopat* insanlarla geçirmemen demek,” diye cevap verdi. Bu kez sesini yükseltmişti. Sonra eliyle ağzını kapatıp başını sallayarak, “Özür dilerim,” dedi. Altın rengi bukleleri dalgalanıyordu.

Yılbaşı ağacı ışıldıyor, şömine çıtırtıları duyuluyordu (eritici sıcaklıktaki *Florida*’da olmamıza rağmen. Ah! *Gezegeni koruyun biraz* diyorum, kime diyorum?). Duvarlara monte edilmiş hoparlörlerden klasik müzik sesi (belki Mozart, belki Beethoven) duyuluyordu. Renkli kumaşlarla örtülü kanepeye oturarak sırtımızı mükemmel bir şekilde düzenlenmiş olan küçük yastıklara yasladık. Aynada kendimi gördüm; kollarını göğsünde kavuşturmuş, somurtkan koyu bir çizgiydim. Krem rengi ipek kumaştaki mürekkep lekeliydim.

“Ama ya ben...” diye başlayacak oldum. Bunu daha önce kimseyle paylaşmamıştım ve neredeyse o anda da paylaşmayacaktım. Teyzem bana cümlelerin devamını bekler gibi bakıyordu. Gözleri dikkatle ve ilgiyle açılmıştı.

“Ya sen?” diye sordu. Oldum olası benimle iletişim kurmaya çalışmıştı. Onu soğuk bir nezaketle ve berbat klişelerle kendimden uzaklaştırmıştım hep.

“Ya ben birilerine yardım *edebilirsem?*” dedim. “Ya ben birilerini korkunç şeyler yapmaktan alıkoyabilirsem?” Masmavi gözleri benim kapkara gözlerime kilitlenmişti. İkimiz de çoğu insanın düşünmeye bile cesaret edemediği faciaların üstesinden gelebilmiştik. Bu yüzden birbirimize baktığımızda gördüğümüz tek şey bu facialardı. Ancak, teyzemin içini o gün görebildim. Derinlerde bir yerlerde onun ne kadar üzgün ve korkmuş olduğunu ve çevresindeki bütün o güzelliklerin sadece bir zırh olduğunu anladım. O zırhın ardındaki küçük kızın kalbi acı ve dehşetle çarpıyordu.

“O zaman benden daha güçlü birisin demektir.”

İkimiz de bunun doğru olduğunu biliyorduk; bu yüzden teyzemle tartışmadım. Ağlamaya başladığını fark ettiğimde onun yanma gidip kollarımı etrafına sardım. O da alnımdan öptü. Bir süre aramızdaki hiçbir şey çözülmeden öylece kaldık.

Amacını bilerek gel ve kendine bir yol seç. Okulun ilke-siydi bu; tatilden döndüğümünden beri kulaklarımda çınlıyordu. Seçtiğim yol çocuk bakıcılığı değildi tabii. Yine de, bisikletle okulun çıkışına uzanan rüzgârlı yolda ve şehre giden caddede ilerlerken, nereden geldiğini bilmediğim ileriye dönük bir kuvvetten ilham alıyordum.

Skylar haklıydı. Ne olursa olsun bir şeyler yapmaya çalışmak insana iyi geliyordu. İş görüşmesi olmasaydı, dersler başlayana kadar kitap okuyarak ya da spor yaparak vakit öldürecektim. Daire arkadaşlarım henüz tatilden dönmemişlerdi. Bu yüzden de ortada beni eğlendiren kızsızal mevzuları yoktu: Erkekler... Kim Facebook’ta kime ne demiş ve Lana, ödevimi sen yazar mısın?

Kalınların evi koloni mimarisiyle inşa edilmiş beyaz ve şirin, küçük bir evdi; hemen meydanın dışında duruyordu. Kasaba insanları bu bölgeye Soho diyordu; Güney Hollows' un kısaltılmış ismiydi bu. Bütün pencerelerde beyaz ışıklı çe-lenkler ve kırmızı kurdeleler vardı; bunlar geçtiğimiz yılbaşından kalmış olmalıydı. Evin parlak kırmızı bir kapısı ve siyah panjurları vardı. Teyzem yanımda olsaydı bana kırmızının uğurlu bir renk olduğunu ve feng shui sisteminde kırmızı kapının şans anlamına geldiğini hatırlatmayı ihmal etmezdi. O anda ona kısa mesaj atarak bir jest yapmayı düşündüm ama tabii ki bunu yapmadım. Ön kapıya uzanan gri merdivenlerden çıktım ve kapı zilini bulamadığım için fırçalanmış gibi görünen altın rengi kapı tokmağını kullanarak kapıyı çaldım.

Başımın üzerinde tek başına cıvıldaayan kuşu dinleyerek bir dakika boyunca bekledim. Başımı kaldırıp kuşa baktım; gri-siyah serçe, bir dala konmuş duruyordu.

“Ne oldu?” diye sordum. “Neden sen de kış için güneye uçmadın?”

Bana uzun ve kısık bir cıvıltıyla karşılık verdi. Sanki ona cevap veremeyeceği kadar utanç verici bir soru sormuşum gibi rahatsız olmuştu. Bizim gibi sırları olan insanlar kibarlığa çok önem verirler. Gözlerini dikip bakmayan ve çok fazla soru sormayan insanlara çok güvenirler. Sonunda, küçük bir duraksamanın ardından, serçe uçup gitti.

Otuz saniye... Bir dakika... Görüşme saatini yanlış anladığımı düşünmeye başlamıştım. Kapıyı tekrar çaldım. Kısa bir süre sonra ahşap zemine vuran kesik kesik adım seslerini duydum ve kapı açıldı. Karşımda minyon tipli ama güçlü bir kadın duruyordu. Koyu renkli saçlarını bir balerin gibi topuz yapmıştı. Solgun yüzü ilgi çekiciydi; gülümsemeden hemen önce beni bir anlığına süzdüğünü fark ettim. İnsanlar beni fazla dikkatli incelediğinde yaptığım gibi bilinçsizce omuzlarımı düşürüp bedenimi gizlemeye çalıştım.

“Lana.” Yine nefes nefeseydi. Hep hareketli olan biriydi anlaşılan. “İsmi çok sevdim. Çok *romantik*.”

“Teşekkür ederim,” dedim. Daha önce kimseden böyle bir iltifat almamıştım. Yanaklarımın kızardığını hissettim.

“Rachel,” diyerek küçük elini uzatıp elimi sertçe sıktı. “Rachel Kahn.”

İsmi tanıdık mıydı? Duyduğum ilk andan beri bunu düşünüyordum. Ne zaman zihnimde bu isim hakkında bir şeyler belirse, dikkatimi topladığım anda uçup gidiyordu. İsmi sevmiştim; insan bu isme sahipse birçok harika şey yapabilirdi. Bu isim bir şirket yönetebilir ya da fetihler yapabilirdi. İsmi kendisi zorlu seslerden oluşuyordu; üç sert sese sahipti. Benim ismim ise fısıltılardan ve düğümlerden ibaretti. Bir hayalcinin, erteleyicinin, uykucunun ismiydi benimki. Bayan Katın’ın, sebebi olsun olmasın her sabah saat beşte kalktığından emindim.

Koridordaki açılmamış koliler için kusura bakmamamı söyleyerek beni içeriye davet etti. Koliler krem rengi hoş bir bölümün dibinde duruyordu; şömine rafının üzerindeki duvarda asılı olan Pollockesque yağlıboya tablosu neredeyse tavana kadar uzanıyordu.

“Şimdiye kadar daha fazla toplanırım, diye düşünmüştüm,” dedi damarlı elini alnına koyarken. Gergin bir şekilde iç geçirdi. “Ama günler hızla geçiyor, değil mi?”

Benim günlerim hızla geçmiyordu. Benim günlerim uzun ve kıvrımlıydı; kocaman boşluklarla dolu günlerimde vakit öldürmek için yapacak çok şeyim vardı: kitaplar, filmler, dersler, arkadaşlarla gezmeler, gecelerce süren hafta sonu partileri, bazen internet alışverişleri... Benim günlerim kesinlikle hızla geçmiyordu.

“Ya, öyle,” dedim. Dikkati üzerine çekmemenin en iyi yolu karşıdaki kişinin her sözüne katılmaktır. Sessizlik bile dikkat çeker.

Onu kocaman yemek odasına kadar takip ettim; sonunda bir kralın festival yemeği için kullanılabilecek büyüklükteki bir masaya oturduk. Tasarım dergilerinden başka hiçbir yerde görülemeyecek cinsten bir masaydı bu. Sade ve gösterişsizdi; ağacın doğal çizgilerini barındırıyordu. Masanın yüzeyinde bir sürü bölme, boğum ve renk geçişleri vardı. Ancak ona sadece dokunarak bile bir arabadan daha pahalı olduğunu tahmin ettim. Masanın ortasında yer alan süs ise bir parça siyah dal ve üç tane elmadan ibaretti.

Sade, siyah çerçeveli gözlüklerini bir origami kâğıdını açar gibi yavaşça ve dikkatle açtı. Sonradan edinilmesi mümkün olmayan bir tarzı vardı. Telaşla katladığım özgeçmişimi masanın üzerinde ona uzattım. O, özgeçmişime bakarken ben de etrafı inceledim. Eşyalar yeni yerleşiyordu ama ev bu karışıklıkta bile güzel görünüyordu. Lavabonun kenarına bırakılmış bulaşık bezi bile harika bir kaza sonucunda yakalanmış bir güzellik gibiydi.

“Peki,” dedi bir dakika sonra. “Herhangi bir çocuk bakıcılığı deneyimin oldu mu?”

Ellerini özgeçmişimin üzerine koyup onu masanın ortasına doğru sürükledi. Özgeçmiş masada dururken değersiz görünüyordu. Özgeçmiş okumadı mı yoksa deneyimlerimi bir de benden mi duymak istiyor, diye düşünerek ona sorunlu çocuklarla olan çalışmalarım da dahil olmak üzere bütün stajlarımı anlattım; ama bir çocuğu okuldan alıp onunla ilgilenmek, ona fındık ezmeli ve reçelli sandviç yapmak gibi deneyimlerim olmadığını söyledim.

Ensesini ovmaya başladı. Birkaç dakika daha konuştuktan sonra benden gitmemi isteyeceğini düşündüm. Ne yaptığını bilen birilerini işe almak isterdi herhalde. Bu, aptalca bir fikirdi. Onun görünüşe göre çok az olan zamanını harcadığım için çok üzüldüm.

“İlginç olan şu ki...” dedi. “Deneyimlerin seni Luke için düşündüğümünden daha iyi hazırlamış olabilir.”

Gözlüklerini çıkardı. Gözlerinde bana tanıdık gelen o derin korkuyu gördüm.

“Anlayacağın,” dedi, “biz şehirden buraya Luke okul dönemini ve yaz dönemini Fieldcrest’te geçirebilsin diye taşındık.”

“Anlıyorum,” dedim.

Tamam. Yani Luke sorunlu bir çocuktuk. Problem değildi. Kim sorunlu değildi ki? Yani, *ben de* sorunlu bir çocuktum. Sonuçta bir şeyleri ateşe vermedim. Gerekli şeyleri yani. Şaka şaka.

“Onun yaşındaki oğlanlar öğleden sonraları evde daha çok zaman geçirmeye meyillidirler, ama ben Luke’u evde tek başına bırakmaya niyetli değilim. Başının çaresine bakabiliyor, çok zeki bir çocuk. Yine de başında birilerinin olması gerekiyor,” dedi.

“Onu beladan uzak tutacak birilerine ihtiyacı var,” dedim.

Rahatlamış gibi görünüyordu. “Evet.”

Luke’un neyi olduğunu soracak kibar bir yol arıyordum ki, Bayan Kahn bana çay isteyip istemediğimi sordu. Ben de, “Evet,” dedim. Onunla mutfığa gitmemi istedi. Kahvaltı köşesine oturdum. Oturduğum yerden arka bahçeyi görebiliyordum. Çimlerle kaplı bir alan, bir ağaç, küçük bir masa ve iki sandalye ile bahçe epey düzenliydi. Bunların ardında ağaçlık bir alan vardı. Ağaçlık alanın ardında başka evler de

olduğunu biliyordum, ama onları göremiyordum.

Rachel aklımı okumuş gibi, “Luke’a birçok teşhis koyuldu,” diyerek elektrikli su ısıtıcısının düğmesine bastı. “Ama hiçbir teşhis doğru değildi. Başlarda onun dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu olduğunu sandık. Doktorlarından biri klinik depresyonu olduğunu söylemişti, ki bu, ailemde olan bir hastalıktı.” Bunu söylerken yüzüne bir karanlık çöktü ama sonra düzeldi. “Başka bir doktor onun ma-nik depresif olduğunu söyledi. Oğlum uzun zamandır tedavi görüyordu, birçok ilaç alıyordu.”

Su ısıtıcısının yanındaki küçük bir kutudan çay poşetlerini çıkararak iki kupaya sıcak suyu koydu. Bunları yaparken nasıl okul ve doktor değiştirmekten bıktığını, işinin nasıl zorlukla ilerlediğini (ne iş yaptığını söylememiştii) anlattı. Luke ise gitgide tek başına idare edilemeyecek hale geliyordu.

Sonra bir gün Doktor Charles Welsh ve onun Fieldcrest’ te yaptığı işler hakkında bir yazı okumuştı. Doktor Welsh’i tanıyordum. O, Langdon’un müdürüydü. Samimi ve dağınık bir adamdı; herkes ona hayrandı. Flerkes onu el üstünde tutardı. Sorunlu çocuklarla çalışmaları ve çocuk psikopatisi üzerine bulduğu teoriler çığır açıyordu. Rachel ve Luke kasabaya Luke onun programına kabul edildiği için taşınmışlardı.

“Ailemizi ve arkadaşlarımızı geride bıraktık,” dedi Rachel, elindeki kupalardan birini benim önüme koyup otururken. Kupadan yükselen nane ve bal kokusu burnumla buluştu. Bana nasıl bir çay istediğimi sormamıştı ama bu mükemmeldi. “Ama doğrusunu söylemek gerekirse insanlarla ilişkilerimiz sarsılıyordu. Luke’un davranışları, şey, bazen, *dehşet verici* olabiliyor. Benim ailem bile onu idare edecek kadar güçlü değildi.”

Çayımdan bir yudum aldım; Rachel işi iyi göstermeye çalışmıyordu anlaşılan.

“Sadece dürüst olmak istiyorum,” dedi. Belki de yüz ifademi okumuştı. “Luke sana fazla geleceksen işi almanın hiçbir anlamı yok.”

Nedenini bilmiyorum. Belki kibirden, belki de gençlik saflığından, belki de sadece öngörülü biri olmadığımından, iş konusunda cesaretim kırılmamıştı. Hatta kimsenin istemeyeceği bir işi istediğim için kendimle biraz gurur duyuyordum. Belki de ben küçükken de davranışlarım bazen dehşet verici olabildiği ve insanlar beni “idare etmekte” zorlandığı için bu işi istiyordum. Belki de zihnimdeki insanlara yardım etme fikri çarpık bir hal almıştı, kim bilir?

Rachel, Luke’un davranışları, ona doğal sayılmayan derecede bağlılığı, öfke nöbetleri, suskun halleri ve manipülas-yonlan hakkında bir süre daha konuştu. Konuştukça daha çok yoruluyor, omuzlan düşüyor, başı öne eğiliyordu. Luke’un babasıyla ilgili bir şeyler söyler diye bekledim, ama söylemedi.

“İşler son zamanlarda zorluydu,” dedi. Artık yüzünü gö-remiyordum.

Fieldcrest’te Luke gibi bir sürü çocukla tanışmıştım, yaz programında onlara yardım etmiştim. Bu çocuklar aileleri etrafta olmadığında daha iyi işler çıkarırlardı. Aileleriyle aralarındaki ilişkiler fazla karmaşık olurdu; manipülasyon derinlere uzanırdı ve sapmış düşünceler ortaya çıkardı. Bazen, her zaman değil ama bazen, sorunlu çocuklar kendi öfkelerinin ve kaprislerinin kontrolü altında değilken daha rahat hissederlerdi.

“Belki de Luke’la tanışmalıyım ve iyi geçinebiliyor muyuz bir bakmalıyım, ne dersin?” dedim.

Kafasını kupasından kaldırdı ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Pekâlâ,” dedi. “Tabii, bu harika olur. Akşam yemeğine gelmeye ne dersin?”

“Olur, gelirim.”

“Ya da günün geri kalanı için sana ücret veririm ve sen de bu eşyaları yerleştirmeme yardım edersin. Böylece Luke iki saat sonra eve geldiğinde burada olursun. Vaktin var mı?”

Başka binleriyle görüşme yapmış mıydı ya da neden özgeçmişime dikkat etmemişti, merak etmedim. Doğrusunu söylemek gerekirse, ondan hoşlanmıştım. Birilerinin yardımına ihtiyacı olduğunu hissediyordum ve ona yardım eden kişi ben olmalıydım. Neden böyle düşündüğümü size söyleyemezdim. Bunlar çok karmaşık işlerdir. Her karar bilinçli ve bilinçsiz nedenlerle desteklenir. İçgüdü dediğimiz şeyler aslında geçmiş deneyimlerimizin, derinlerde sakladığımız umutlarımızın, korkularımızın ve arzularımızın oluşturduğu karmaşık mozaiklerdir, ama o duygu, o sersemletici ve coşkulu, *evet*, içimizden, derinlerden gelir. Eşya yerleştirme ve sorunlu bir çocuğa bakıcılık etme işinin bende böylesine coşkulu bir istek uyandıracağı hiç aklıma gelmezdi, ama işte oradaydım.

Böylece, günün geri kalanını konuşarak, kolileri açarak, kitapları raflara yerleştirerek ve cam eşyaların paketlerini açarak geçirdik. Ailemle ilgili soruları, artık alıştığım bir yöntem olan belirsiz cevaplar verme yöntemini kullanarak başımdan savdım. Çoğu insan sorulara daha fazla devam etmezdi.

Ailen nereli, diye öylesine sordu.

Güney Florida, dedim.

Sık sık görüşüyor musunuz? diye sordu; sadece sohbet etmek istediği belliydi. *Daha geçen yılbaşı tatilinde oradaydım. Ee, sen ailenin şehirde olduğunu söylemiştin, değil mi?* diye karşılık verdim.

Konu kendi ailesine geldiğinde konuyu hemencecik değiştirdiği gözümünden kaçmamıştı. İlişkilerinin sarsıldığını söylemişti. Kimse bu konuda konuşmak istemezdi. Sonra daha rahat konulara gelmiştik; okuldan, daire

arkadaşlarımdan, onun New York Üniversitesi'ndeki yıllarından bahsettik. İkimiz de Hemingway'den nefret ediyorduk ve ona hayran olan insanlara da güvenmiyorduk; ama *The Sound of Music* e bayılıyorduk (tepeler canlanıyor!). Aramızda bir sevgi bağı oluşmuştu. Bana birini hatırlatıyordu, ama kimi hatırlattığını bilemiyordum.

Ne olduğunu hatırlamadığım bir şeye gülüyorduk ki, ön kapının açıldığını duyduk. Rachel'in gülümsemesi birden söndü ve omuzları gerildi. Aceleyle benden uzaklaştı.

“Ben geldim,” diye bir ses geldi koridordan. “Anne, karnım aç.”

“Bugün onu okuldaki diğer annelerden biri aldı; arabayı ortaklaşa kullanıyoruz da,” diye fısıldadı Rachel. Suçlu gibi görünüyordu. Sanki yanlış bir şey yapmıştı ve benim onu korumamı istiyordu. “Zamanın nasıl geçtiğini anlamamışım.” “Mutfaktayım, Luke,” diye seslendi. “Seninle tanıştırmak istediğim biri var.”

Bir anlığına bana döndü ve gergin bir şekilde gülümseyerek baktı. Sonra mutfığa yaklaşan yavaş ve dikkatli adımları duyduk. Ne beklediğimi bilmiyordum ama kesinlikle mutfığa giren zayıf ve güzel bir oğlan çocuğunu beklemiyordum. Luke, annesinin daha genç olan erkek haliydi; onda da aynı kremsi ince güzellik vardı. Annesi gibi koyu renkli gözleri keskin ve zeki bakışlar atıyordu. Saçları karışıktı, gözkapakları büyüktü. Sürünenlere özgü bir güzelliği olduğunu söylemek istedim ama bu onun parlak cildine ve ıslıl ıslıl gözlerine uygun olmazdı.

“Luke,” dedi Rachel. Oğlunun yanma gidip başına bir öpücük kondurduktan sonra elini onun omzuna koydu. “Bu, Lana. Bize yardımcı olacak.”

Luke bana belli belirsiz bir gülümsemeyle baktı ve annesine daha da sarıldı. Gülümsemesine karşılık verdim, gerginliği azaltmaya çalışıyordum. Onda tuhaf bir çekingenlik vardı. Ona çok çabuk yaklaşırsam kendini tamamen kapatabileceğini düşünüyordum.

“Merhaba, Luke,” dedim. “Tanıştığımıza memnun oldum.”

Luke hiçbir şey söylemeyince Rachel onu, “Merhaba de

bakalım,” diye teşvik etti. Rachel bana özür diler gibi bir bakış attı. Sonunda Luke bir adım öne çıkıp bana elini uzattı; küçük eli, avucumun içinde sıcacıktı.

“Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi.

Tanıştığımız ilk anda aramızda yaşanan, hissedilen, göz-lemlenebilen hiçbir şey olmamıştı. Bundan emindim. Herhangi bir sızı hissetmedim ya da içim titremedi. Luke o kadar iyiydi.

“Güzelmışsin,” dedi.

Yanaklarımın kızardığını hissettim. RachelTn rahatladığı çok belliydi. Yüzüne büyük bir gülümseme oturdu ve bu gülümseme rahatlama belirtisiydi. Bense Luke gözlerini üzerimden ayırmadığı için gerginliğimin arttığını hissedebiliyordum. Birileri beni gereğinden fazla süzdüğünde içten içe kıv-ranırdım. Bakışlarını üzerimden çekeceğini sandım, ama çekmedi; artık yüzüm yanıyordu. Buna karşın ben de bakışlarımı ondan ayırmadım. Bu benim pek hoşuma gitmeyen bir bakışmaydı ama içimden bir ses geri adım atmamamı söylüyordu.

Şimdi geriye dönüp baktığımda görüyorum ki bu bakışlar oynamaya çoktan başladığımız oyunun ilk hamleleriydi. Luke Ta ilgili bir şeyler, aramızdaki enerji, bizi aniden birbirimize bağlamıştı, ama bu sadece bir saniye sürdü. En sonunda havadaki gerilimi bozan Rachel oldu; sanki Luke Ta aramızda akan enerjiyi fark etmemiş gibiydi. *Belki de aramızda bir enerji akışı olmamıştır*, diye düşündüm o anda. Sadece meraklı bir çocuk normalde bile sıkılğan olan birini rahatsız ediyordu.

“Haydi, sen okul kıyafetlerini çıkar, ben de sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım,” dedi Rachel.

Luke başını salladı ve on bir yaşındaki her çocuk gibi yavaşça mutfaktan çıktı. O hızla odasına giderken ben kendimi aptal gibi hissettim.

Daha başka birini beklemiştim. Hiperaktif olduğu belli olan ya da Fieldcrest'te birlikte çalıştığım sorunlu çocuklara benzeyen birini hayal etmiştim. Rachel onu öyle tarif ettiği için değildi bu beklentim; Rachel'ın onu tarif ederkenki *davranışları* bu şekilde düşünmeme neden olmuştu. Suistimale uğramış bir kadın kadar gergin ve dikkatliydi; sanki bir sonraki facianın ne zaman geleceğini kestiremiyordu. Yine de faciayı engellemek için sürekli tetikteydi. Luke merdivenlerden çıkarken, ben aslında *Rachel*'la ilgili neyin yanlış olduğunu merak ediyordum.

Rachel merdivenlere yaklaştı ve dikkatle kulak kabarttı; Luke'un bizi dinlediğinden şüpheleniyor gibiydi. Sonra mutfığa dönüp yanıma geldi ve sevinçle kolumu tutarak bana yaklaştı. Dokunuşuyla irkildiğimi fark etti mi, bilmiyorum.

“Senden hoşlandım,” diye fısıldadı. Ses tonu bana muhteşem bir ödül kazandığımı hissettirdi.

Üçüncü Bölüm

Av kurbanı, kendi ölümünde suç ortağı mıdır? Bir avcının güzelliği, erdemi, hatta ölümcül doğası bizi biraz da olsa baştan çıkarmaz mı? Onun gözlerine baktığımızda bizi heyecanlandıran, ikna eden hatta hipnotize eden bir şeyler görmez miyiz? Evet, bence tehlike bir şekilde bizleri baştan çıkarıyor. Kim uçurumun kenarında durup aşağı baktığında akimdan kendisini boşluğa bırakıp parçalanarak ölmeyi hayal etmez ki? Bu hayal bize sadece dehşet vermez; ayrıca heyecan da verir. Yoksa sadece ben mi böyle düşünüyorum?

“Görüşme nasıldı?” diye sordu Langdon ertesi gün. Sınıfa ilk gelen her zamanki gibi bendim. Özellikle onun dersine erken gelmeye dikkat ediyordum.

“İşe alındım,” dedim.

Başını notlarından kaldırdı ve gözlüklerini alnına doğru iterek bana gülümsedi.

“Hey! Aferin sana.”

“Biraz heyecanlıyım.”

Bakışlarım notlarına geri döndürüp kendi kendine, “Harika,” dedi.

“Çocuk, Fieldcrest’te okuyor.”

Çantamı en ön sıranın en solundaki sandalyenin altına koydum. Langdon genelde sınıfta loş ışık ve serinliği tercih ederdi. Nedenini sorduğumda floresan ışığının gözlerini rahatsız ettiğini, ayrıca o ışıktaki herkesin akşamdan kalma gibi görüldüğünü söylemişti. “Herkesin öyle görünmesinin nedeni cidden akşamdan kalma olmaları,” demiştim. Gülmüştü.

“Ah,” dedi kaşlarını çatarak. “Adı ne?”

“Luke. Lucas, sanırım. Lucas Kahn?” Söylediğim her şeyin soruymuş gibi duyulmasından nefret ediyordum. Doğru vurgu yapmayı bir türlü öğrenememiştim.

Langdon gözlerini bilgece kısarak tavana bakmaya başladı.

Bir dakika sonra, “Onunla çalışmadım,” dedi.

Bu, umut verici bir haberdir. Langdon genelde en zor çocuklarla birebir çalışırdı; katı-duygusallıktan yoksun terimini Fieldcrest’te çok kullanırlardı. Şimdi, bazı uzmanlar böyle çocukların -empati kurmaktan yoksun, diğer insanları önemsemeyen, sert ve yetersiz duygulara sahip olan çocukların- ileride psikopata dönüşeceğine inanıyor. Ama 2008 yılında yapılan bir araştırma, bu teşhisin *Mental Bozuklukların Tanımsal ve Sayımsal Elkitabı*’na girecek yeterlilikte olmadığını gösteriyordu. Yine de birçok çocuk psikoloğu küçük yaşlarda fark edilen bu belirtilerin iyiye işaret olmadığı konusunda hemfikir. Tabii ki zihin gizemlidir, özellikle de bir çocuğun zihni. Bu nedenle doktorlar çocuklara ne teşhisi koyduklarına fazlasıyla

dikkat ediyorlardı. Bazı çocuklar büyüdükçe rahatsızlıklarından kurtulurlar, bazıları ise büyüdükçe kötüleşirler. (Ben bunun yaşayan örneği gibi bir şeydim.) Langdon, Luke’la birebir çalışmadığına göre, Luke o kadar da kötü durumda olmayabilirdi.

Langdon’a Rachel’la yaptığım görüşmeden, birlikte eşyaları yerleştirdiğimizden ve sonrasında birbirimiz yıllardır tanyormuşçasına gülüp eğlenerek yediğimiz akşam yemeğinden bahsettim. Aslında Rachel ve Luke’la uzun zamandır tanışıyormuşum gibi hissetmek bana biraz garip gelmişti. Onlarla yediğim ilk akşam yemeğinde kendimi ailemle olduğundan bile daha rahat hissetmişim.

“Peki, güzel,” dedi Langdon. “Görünüşe bakılırsa hepiniz bundan bir şeyler kazanacaksınız. Arkadaşlarımdan Luke hakkında bilgi almaya çalışırım.”

Neredeyse, *yapma!* diyecektim. Nedenini bilmiyorum; belki de olayın büyüsunü bozmak istemiyordum. Onun yerine, “Nasıl bilebildin?” dedim. Çünkü bana ilanı veren ve görüşmek için aramam konusunda ısrar eden kişi Langdon’ du.

“Sadece hissettim,” dedi. Bana o komik gülümsemesiyle baktı ve birden kamımda o tanıdık kelebeklerin uçuştüğünü hissettim. Sonra bu duyguyu hemen bastırdım. En çok yakınlaştığımız anlarda bile Langdon’un yanımda olup problemlerimi dinleyen ve bana nasihatler veren bir profesör olduğunu düşünürdüm. Her zaman da öyle ya da böyle yanımda olmasını dilerdim. Ancak ben malum klişenin bir parçası olmayı reddediyordum. Ben profesörüne umutsuzca âşık olan o öğrenci değildim ve hiçbir zaman da olmayacaktım.

Diğer öğrenciler teker teker sınıfa girmeye başladılar ve Langdon notlarına geri döndü. Anormal davranışlar psikolojisi dersinin ilk günüydü; bu benim Langdon’dan alacağım son dersti. Tabii ki şimdiden ders hakkında istediğimden daha kapsamlı bilgiye sahiptim.

Görüyorsunuz ya, ben sırları olan bir insanım. Onları içimde bir yerlerde gizli bir kutuda tutuyor ve herkesten koruyorum. O gizli kutuyu ben bile açmıyorum. Kasabadaki psikoloğum dışında neredeyse hiç kimse kim olduğumu ve geçmişimde nelerin gizli olduğunu bilmiyor. Bunun böyle

devam etmesi için elimden geleni yaparım. Utanç etrafıma sımsıkı sardığım kalın bir pelerin gibi. İçindeki karanlıkta yapayalnızım, ama en azından güvendeyim.

Langdon kürsüdeki yerini aldığı anda defterimi açtım.

“Normal ve anormali birbirinden ayıran çizgi nerededir? En iyi ihtimalle bile o çizgi belli belirsizdir, değil mi? Önceki derslerimizde bazı durumlarda bu çizgiyi çekmenin ne kadar zor olduğundan bahsettik. Psikolojide teşhis koymak için çeşitli ölçütleri gözden geçirmek, etkili ve uygun bir tedavi yöntemi bulmak gerektiğini söyledik. Bu derste, anormal olduğu inkâr edilemeyecek kadar net olan davranışları göreceğiz. Son on yılda genetik ve sinir bilimleri alanlarında yapılan çalışmalar, zihinsel hastalıklara yeni bir bakış açısı getirmemizi sağladı. Zihinsel hastalıkların ne kadarı çevre, ne ka-dan kalıtım kökenlidir? Bu ikisi birlikte nasıl bir etki yaratır? Başka etkenler var mıdır? En uç noktadaki vakalara, varsa, yardım etme yöntemleri nelerdir?”

Langdon loş ışıklı sınıfta konuştu da konuştu. Ben bilinçsizce başımı sallayıp defterime notlar karalarken, *acaba zihinsel hastalıklar hakkında bana öğretebileceği yeni bir şeyler var mı*, diye düşünüyordum.

Rachel’in dediği gibi anahtarlar saksıdaydı. İçeri girdim. Luke’u diğer annelerden biri getirecekti, saat üçte evde olacaktı.

“Bilirsin...” demişti Rachel telefonda. “Sadece bırak, canı ne istiyorsa onu yapsın. Ona yiyecek bir şeyler hazırla; isterse televizyon izlesin, isterse bilgisayar oyunu oynasın. Ben akşam yemeğinden sonra ödevlerine yardım ederim.”

Sesi gergin geliyordu.

“Merak etme,” dedim.

“Ve bir şey olursa beni ara,” dedi. “Birkaç dakikada orada olurum.”

Rachel kasabanın merkezinde bir kitabevi açıyordu. Elektronik kitaplar beni intihara meyilli yaptığı için onun kitabevi açması beni fazlasıyla mutlu

etmişti. Ancak meydanda bir köşeyi kiralayabildiği için beline kadar tamirata batmıştı. Kitabevi ve kafe karışımı bir mekân açıyordu, aynı zamanda kablosuz internet bağlantısı da olacaktı. Rachel kitap okuma kulüpleri ve canlı şiir okuma geceleri de planlıyordu. Ayrıca çalışma gruplarına bedava kahve servisi de yapacaktı. Mekânla ilgili binlerce fikre ve bir partizanın tutkusuna sahipti: partiler, imza günleri, hikâye anlatımları, çocuk bölümüne bir oyun alanı... Ona hem imreniyor hem de onun için üzüliyordum.

“Merak etme,” dedim tekrar. “Biz başımızın çaresine bakarız.”

“Dışarı çıkmak isterseniz yanıma uğrayın.”

“Uğrarız.”

Uğrarız. O bütünlük hissi veren sihirli ek kelimenin sonuna gelmişti. Bu ek insanın herkesten ayrı olduğunu değil de bir bütünün bir parçası olduğunu gösteriyordu. En azından bana öyle geliyordu.

Evde boşluğun verdiği bir sessizlik hâkimdi; normalde duymadığımız sesler -buzdolabı, ısıtıcı, çıtırtılar- bir ahenk içinde duyuluyordu. Ev daha derli toplu görünüyordu. Rachel birkaç koli daha boşaltmıştı anlaşılan. Masanın üzerinde bir gazete yığını vardı, bir kupa bulaşıkhkta duruyordu. Kendimi etrafa bakınmaya mecbur hissettim. Üst kata çıkarken buzdolabımdaki buzların buz yapıcı bölmeye döküldüğünü duydum ve dalgınlıkla yerimde sıçradım.

Rachel’ın odası merdivenlerin karşısındaydı. Kocaman pencereden içeriye süzülen ışık odayı aydınlatıyordu. Pencerenin önündeki çekici kanepenin üzerinde kadife yastıklar ve katlanmış bir battaniye vardı. Yatağı bembeyaz bir nevresim takımıyla örtülüydü, yere kadar uzanan bir yorganı vardı. Açık gri bir sandalyenin üzerine ipek pijamalar koyulmuştu. Komodinin üzerinde tanımadığım bir yazarın ciltli bir kitabı duruyordu. Kitabın kapağında zayıf bir kız ormana doğru yürüyordu.

Koridorda ilerledim. Diğer iki yatak odasında açılmamış birkaç koliden başka hiçbir şey yoktu. Rachel bu odalardan birini çalışma odası yapmayı düşündüğünden bahsetmişti. Bir zamanlar yazarlık yaptığını ve

yerleştiklerinde yeni bir romana başlamak istediğini söylemişti. Bunu söylerken yüzünde belli bir efkâr vardı; sanki *yerleşebileceklerine* hiç inanmıyordu. Daha önce neler yazdığını görmek için ismini Google’da aratmıştım ama hiçbir şey çıkmamıştı. Aslında, onunla ilgili hiçbir şey çıkmamıştı. Aynı şekilde, Lucas KahnTa ilgili de hiçbir şey bulamamıştım. Bu demek oluyordu ki Luke başını daha önce hiç ciddi bir belaya sokmamıştı, bu da iyi bir haberdı.

Luke’un odası beklediğim gibi bir facia alanıydı. Kolilerin yarısı yerleşmiş, kıyafetler bir yere yığılmıştı; kitaplar kitaplığın önünde istiflenmiş duruyordu. Masanın üzerinde kocaman bir bilgisayar ekranı duruyor, raflarla bölmelerin olduğu duvarın yarısını bu ekran kaplıyordu. Kendine ait bir televizyonu vardı. Kablolu yayın alıcısı ve video oyunları sistemi yerde duruyordu; uzun siyah kablolar duvara monte edilmiş düz ekrana uzanıyordu. Kablosuz oyun kumandası puf minderin üzerinde duruyordu.

Luke’un eve gelmesine yarım saat vardı. Yerdeki kitapları kitaplığa yerleştirmeye başladım. Saatte on beş dolar aldığım için öylece oturup kitap okumak istemiyordum.

Kitapları konularına ve büyüklüklerine göre sıralama işine kendimi fazla kaptırmış olacağım ki, zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim. Dolayısıyla Luke’un geldiğini de duymadım.

“Ne yapıyorsun sen?”

Onu görünce birden irkildim. Sırt çantasını tek omzuna asmış, elinde montuyla odanın kapısında dikiliyordu. Tişörtünde ve yanağında mavi bir boya vardı.

Hırsızlık yaparken yakalanmışım gibi suçlu hissettim.

“Ah, Luke,” dedim. “Kusura bakma. Geldiğini duymamışım.”

“Belli,” dedi. Evvelki gün tanıştığım çekingen ve tatlı çocuktan eser yoktu şimdi. Luke soğuk, durgun ve ölü bakışlar atan bir çocuktı. Odaya girdi ve çantasını yere koydu. Kapının önünde durmuş, bana açıkça tehditkâr bir

şekilde bakıyordu. Aklıma Rachel geldi; oğlunun yanında neden bu kadar gergin olduğu belliydi.

“Geçen gün annene eşyaları yerleştirmesinde yardım ediyordum,” dedim. Çenemi kaldırmış, omuzlarımı dikleş-tirmiştım; sesim hafif ve kararlı çıkıyordu. Annesini sindirdiği gibi beni de sindiremeyecekti, bundan emindim. “Düşündüm ki, kitaplarını yerleştirmende sana yardım edebilirim.”

“Senin yardımını istemiyorum, defol,” dedi.

Ses tonunun sertliği kamıma bir yumruk yemişim gibi hissettirdi. Elimdeki kitabı kaldırıp rafa koymaya niyetliydim, ama onun yerine kitabın parmaklarımın arasından sıyrılıp yere düşmesine izin verdim. Kapıya doğm giderken sert bakışlarına karşılık vererek yanından geçtim. Ben iri yapılı bir insan değilim. Okulun en minik çocuğu bendim. Şimdi bir yetişkin olarak boyum 1,63 metre ve çelimsizim. Luke sadece on bir yaşındaydı ama benden pek de kısa görünmüyordu; hemen hemen aynı boylardaydık. Odadan çıkarken kolum onunkine sürtüldü. Yüzüm kızarmış olmalıydı; kızdığım da ya da utandığım da kıpkırmızı olurdu.

“Annem bana yiyecek bir şeyler hazırlamanı ve sonra beni rahat bırakmanı söyledi, değil mi?”

“Ah,” dedim ona dönerken. Sanki bir hizmetçiymişim gibi yüzüme bakmadan konuşamayacaktı. Belki de bir hizmetçiydim. Ama hayır! “Evet.”

“O zaman öyle yap,” dedi. Yine sert bir şekilde baktık. Ben odadan çıkarken arkamdan geldi ve kapıyı kapattı. Dönüp kapıyı tıklatmayı ve özür dilemeyi düşündüm; daha iyi bir başlangıç yapmak istiyordum. Sonra kapının dışındaki anahtarı fark ettim. Rachel, onu odasına mı kilitliyordu? Orada anahtara ne kadar uzun süre bakakaldığımı hatırlamıyorum. Tanıdığım Rachel oğlunu odasına kilitleyecek tipte biri değildi; bu çok saçmaydı. Ne olursa olsun, çocuğunuzun kapısının dışında bir anahtar bulundurmanın hiçbir mantıklı açıklaması yoktur, değil mi? Ama belki de taşındıklarında o kilit oradaydı, kim bilir? Belki de o anahtarı oraya Rachel koymamıştır.

Aşağıya inip telefonda Rachel’a, olanları anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde onun derin bir iç çektiğini duydum; kendimi çok kötü hissettim. Fondaki çekiç seslerini duyabiliyordum.

“Üzgünüm,” dedim. “Ben sadece geçen günkü gibi yardım etmeye çalışıyordum.”

Rachel yine bir iç çekti. Bana sorun olmadığını ve telaş etmemem gerektiğini söylemesini bekledim, ama öyle bir şey söylemedi.

“Ona tavuklu sandviç ve elma dilimleri hazırlayıp bir tepsiyle kapısının dışına koy,” dedi. “Sen tekrar aşağıya indiğinde tepsiyi alacaktır. Olanları atlatıp aşağı inebilir. İnmezse, ben altıda evde olacağım.”

“Peki,” dedim. Rachel’ın telefonu kapattığını duydum, ben de tam kapatıyordum ki onu duydum.

“Lana.”

“Efendim,” dedim. Çocukça bir hevesle, bana kızgın olmadığını ve beni desteklediğini belirten bir şeyler söylemesini bekledim.

“Sen ispiyoncunun tekisin.”

O an, telefondakinin artık Rachel değil de Luke olduğunu fark ettim. Üst kattaki telefondan konuşmayı dinlediği ve annesi telefonu kapatınca araya girdiği belliydi.

Utanç ve öfke beni ele geçirdi.

“Luke,” dedim.

“Efendim,” dedi beni rahatsız edici bir ses tonuyla taklit ederek.

“Sen şımarığın tekisin.”

Nefesinin kesildiğini ve gülmeye başladığını duydum. Telefonu kapatmıştı ama üst kattan gelen kahkahasını hâlâ duyuyordum. Aniden işe başladığım ilk gün kovulabileceği-mi düşünerek söylediğime pişman oldum. *Aman,*

diye düşündüm. *Her neyse.* Luke *şımarık* bir çocuktı ve birinin bunu ona söylemesi gerekiyordu, değil mi? Bu evde işleri uzun zamandır onun yönettiği belliydi.

İstemeyerek de olsa yiyecek bir şeyler hazırladım ve tepsiyi yanında bir şişe suyla odasının kapısının önüne bırakarak kapısını tıklattım. Aşağıya indiğimde kapıyı açıp kapattığını duydum. Oynadığı video oyunundaki ateş sesleri ve lastik çığlıkları aşağıya kadar geliyordu. *Sorunlu bir çocuk için hatalı seçilmiş bir oyun,* diye düşündüm. Birisi bu oyunları oynayacaksa, o kişi kesinlikle duygusal problemleri olan bir çocuk olmamalıydı, değil mi?

Mutfakta, ders kitabımı ve defterimi çıkardım. Kendime bir fincan çay yaptım ve kitabıma yoğunlaşmaya çalıştım. Bir daha hiçbir şeye dokunmayacaktım. Saat öğleden sonra dörde geliyordu.

Güneş batmak üzereydi. Mutfak masasının üzerindeki ışık haricinde odalar kararıyordu. Luke'un, odasından çıkıp merdivenlere yöneldiğini duydum. Elinde boş tepsi ve su şişesiyle mutfak kapısında belirdi. Kafamı kaldırıp ona baktığımda bir süre durdu. Sonra elindeki tepsiyi lavaboya götürüp boş tabağı yıkadı. Boş şişeyi lavabonun altındaki geri dönüşüm kutusuna koydu ve tabağı bulaşıklığa yerleştirdi.

Bir süre onu izledikten sonra okumama geri döndüm. Arkama geçip kitaba doğru eğildiğini hissettim; saçları enseme değiyordu.

“Benim bir fotoğrafımı orada bulabilirsin,” dedi.

Anormal davranışlar Psikolojisi kitabımı okuyordum.

“Anormal olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sordum. Karşıma geçip oturdu. Omuz silkti. Masadaki ışığın altında sorunlu da olsa sadece bir çocuktı. İstemedi de olsa içimde bir şefkat duygusu hissettim.

“Herkes öyle düşünüyor,” dedi. Mutsuz bir ifade takındı, ama açıkçası hiç samimi görünmüyordu.

“Onların böyle düşünmesinde senin hiç etkin olmamıştır, eminim,” dedim. Kinaye yaptığıımı anlayacak olgunlukta mıydı?

Yüzünde aydınlık bir gülümseme belirdi, gözleri ısıltı ısıltı. Gerçekten çok güzel bir çocuktı. Badem gözleri, süt beyazı cildi, mükemmel biçimli dudakları hatta burnundaki çiller bile beni büyülemişti.

“Belki de,” diye söze başladı. Kelimelerini seçiyor gibiydi. “Kötü bir başlangıç yaptık.”

“Belki de,” dedim. Kitabımı ve defterimi kapatıp çantama koydum. “Kitaplarına dokunduğum için özür dilerim. Sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

Bir prens gibi başını eğdi. “Aslında gayet iyi bir iş çıkarmışsın.”

“Ah,” dedim. “Teşekkürler.”

“Sen diğer yetişkinler gibi değilsin.” Parmağıyla masanın üzerindeki bir çizgiyi bir ileri bir geri takip ediyordu. “Sende gerçekten farklı olan bir şeyler var.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey demedim. Ona henüz bir yetişkin gibi hissetmediğimi söylemek istemedim. Bir tarafımın hâlâ bir çocuk gibi hissettiğini, bu yüzden bana ispiyoncu dediğinde onun seviyesine inebilmenin benim için zor olmadığını söylemedim. Yoksa benim çocuksu yanımı fark ettiği için o mu benim seviyeme iniyordu? Bu uzun bir zaman sonrasına kadar aklıma gelmeyecekti.

“Kapıyı kilitlemedin,” dedi. Meydan okuyan bakışlarının sertliğini artırdı; bu bakışlara karşılık vermem gerektiğini biliyordum.

“Neden kilitleyeyim ki?” dedim. “Senden korkmuyorum.”

Yine hayalet gibi güldü. Gülüşü hem masum hem teh-ditkârdı.

“Satranç oynamak ister misin?” diye sordu. Meydan okuyor gibiydi, seve seve kabul ettim.

“Elbette,” dedim. “Ama seni uyarıyorum, satranç oyununda çok iyiyimdir. Umarım çok beceriksiz değilsindir.” Beceriksiz olduğundan fazlasıyla şüpheliydim. Ayrıca zaten kazanmasına izin verecektim.

Yukarıya koşup ahşap bir kutuda olan satranç takımını getirdi. Kutuyu açıp taşları hızla ve beceriyle yerlerine yerleştirdi. Sonra beni defalarca yenilgiye uğrattı, ta ki annesi eve gelip bizi oyuna gömülmüş halde bulana kadar. Rachel yemek hazırlarken bizim oyuna devam etmemize izin verdi. Süpermarketteki et lokantasından aldığı tavuk, salata ve peynirli makarnayı afiyetle yedik.

“Lana berbat bir satranç oyuncusu,” dedi Luke, annesine. Bu söylediğinin beni rahatsız edip etmediğini anlayabilmek için parıldayan gözleriyle bana dikkatle baktı. Ondan

bir şey kaçır mıydı acaba?

“Ben kötü bir oyuncu değilim aslında,” dedim. “Luke çok iyi bir oyuncu. Sana böyle oynamayı kim öğretti?”

Luke iltifatı alçakgönüllülükle kabul edemeyecek kadar genç ve şımarıktı. Ayrıca benim hakkımı teslim edemeyecek kadar da kibirliydi.

“Kendi kendime öğrendim,” dedi omuzlarını dikleştirerek. Bana kibirli bir bakış fırlattı. “Sana kim öğretti? Bir maymun mu?”

“Luke,” dedi Rachel ve çatalını sertçe masaya koydu. “Söylediğin hiç hoş değil. Özür dile.”

“Aslında,” dedim, “bana oynamayı babam öğretti.” Birden Luke’un benzi attı ve vücudu kaskatı kesildi. Baba meselesi... Bunu iyi biliyordum. Evde bir erkek figürünün olmaması dikkate değerdı. Kimse bundan bahsetmiyordu. Luke ün zayıf noktasını bulduğum için içten içe karanlık bir zaferin keyfini çıkardım. Çok olgun bir davranış, biliyorum.

“O zaman baban boktan bir oyuncu olmalı,” dedi Luke. Rachel’m kaskatı kesildiğini fark ettim, başının önüne eğmişti. Kim bilir kendini nasıl bir öfke patlamasına hazırlıyordu. Daha güçlü bir anne oğlunu cezalandırır ve odasına yollardı; bunu çok uzun zaman önce yapması gerekirdi, ama Rachel’ı yargılayamıyordum. Onun için sadece üzülüyordum.

Masadaki gerginliği dağıtmak için güldüm, ikisi de kafasını kaldırıp bana baktı. “Doğrusunu söylemek gerekirse babam pek iyi bir oyuncu sayılmazdı, evet. Berbattı.”

Bir anlığına herkes nefesini tuttu. Sonra hepimiz gülmeye başladık ve masadaki gerginlik uçup gitti.

“Kim dondurma ister bakalım?” dedi Rachel, rahatladığı çok belliydi.

Luke da ben de, “Ben!” dedik.

Dördüncü Bölüm

Sevgili Günlük,

Aslında ben günlük tutacak tipte biri değilim. Şimdiye kadar düşüncelerimi kaydetmek gibi bir kaygım olmamıştı. Birkaç küçük zorluğun dışında hep mutlu bir insandım; sıkıntıdan uzaktım. Acılarını kâğıda dökme ihtiyacı duyan zavallı insanlar için de çok üzülürdüm. Bana göre onlar uyumsuz, kimsesiz ve yalnız insanlardı. Okulun en güzel kızı, balo kraliçesi ya da amigo kızların lideri günlük tutmaya ihtiyaç duymaz, değil mi? Onların bir deftere anlatacak gizli acıları yoktur. Ben de onlardan biriydim. Ben de sahilde turlayan üstü açık spor arabanın ön koltuğunda altın renkli saçlarını dalgalandıran o kızdım. Herkesin imrendiği, arzuladığı o kızdım. Gerçek şu ki, ne zaman olduğunu bilmiyorum ama o kızın hayatı değişti.

Bir yıl önce bana şu anda bulunduğum noktada olacağımı söyleseydin, inanmazdım. O zamandan beri hayatımı gri ve puslu bir film kapladı. Vücudum bitkinlikten kırılıyor; her sabah yataktan güçlkle kalkıyorum. Aynaya baktığımda gördüğüm manzara iç karartıcı; saçlarımın altın ışıltısı uçup gitti, gözlerimin altında halkalar oluştu ve rengim soldu. Ellerim titriyor çünkü her an gerginim. Günlerim ve gecelerim yeni doğan çocuğumun bitmek bilmeyen feryatlarıyla doldu. Bilinçaltımın bütün kuytu

köşelerini tesellisi mümkün olmayan ılık ılıa alamalar ve aıtlar sardı, ikimiz de her gün birkaç saatlik uykumuzu alabiliyoruz. Yine de olumun yaşadığı sıkıntıyı kısacık ryalarımnda dahi hissediyorum.

Cezalandırılıyorum. Bundan eminim. Bunun başka bir açıklaması olamaz. Önceki hayatımda korkunç bir şey yapmış olmalıyım. Belki de bebeğimi boğarak öldürmüşümdür, ya da binlerini kurşuna dizmişimdir. Belki de evsiz bir adamı bıçaklamışım. Bir şekilde o hayatta cezadan sıyrılmayı başarmış olmalıyım ki şimdi, birkaç hayat sonra, bana özel bir cehennem ıstırabı üzerime yağıyor. Bu bana karmanın oyunu olmalı.

Fazla dramatik olduğuma inanıyorsan şunu düşün: Uyku yoksunluğu tasdik edilmiş bir işkence çeşididir; özellikle de bir bebeğın ağıladığı odayla bir iletişim sağlanıyorsa. Bebeğın feryatlarındaki yargılayıcı ve suçlayıcı tonu herkes anlayabilir. O ton, ıstırabın açık bir habercisidir.

Şu anda, oğlum ılık ılıa alarken, ben elbise odamda oturmuş, yatak odasından gelen klasik müziği dinliyorum. Olumun sesini hâlâ duyabiliyorum; hiç bitmeyen ılıklarını... Sen benim akıl sağlığı bozuk bir anne olduğumu düşünmeden -ki belki de öyleyimdir- söyleyeyim, olumu durmaksızın kucağında oradan oraya gezdirme sırası annemde. Onunla sırayla ilgileniyoruz: annem, kocam ve ben. Onu kucağımıza alıp defalarca gezdiriyoruz, ninniler söylüyoruz, sakinleştiriyoruz, yatıştırıyoruz ve sallıyoruz. Hiç durmadan yürüyoruz onunla. Kilometrelerce yürüdük, okyanusları aştık, uzaya çıktık ve hiç durmadık.

Çocuk doktorumuz kolik teşhisi koydu, o ne demekse artık. Sekiz hafta içinde bitmesi gerekiyormuş. Sindirim sistemi o zamana kadar düzene girermiş.

Bebek Bakım Sorunlarına Mucize Çözümler. Mahallenin En Mutlu Bebeği. Bebeğınızı Beklerken Sizi Neler Bekler? Touchstones. T. Berry Brazelton. Doktor Spock. Ferber. Doğal Ebeveynlik. Bebek istediğinde emzirmek. Bir rutin oluşturmak. Ana kucağı. Elektrikli süpürge. Sonsuzluğa uzanan araba yolculukları. Okumadığımız kitap, dinlemediğimiz uzman, uygulamadığımız yöntem kalmadı. Yine de olumuz alamaya devam ediyor.

Olurda evde sessizliği yakalarsak, hepimiz nefeslerimizi tutup hareket etmeye korkar gibi oturuyor ve bekliyoruz. Oğlumuz bir keresinde üç saat boyunca uyumuştı. Annem, kocam ve ben mutfakta oturmuş sersem sersem fısıldaştık. Nedeni neydi? Sütümle onda alerji oluşturabilecek bir şeyler geçirmeyeyim diye buğdayı, süt ürünlerini, kahveyi ve turunçgilleri tüketmeyi bırakmıştım. Belki de nedeni buydu. Belki de bir hafta boyunca glütensiz tavuk çorbasıyla beslenmem işe yaramıştı. Kim bilir? Belki de nedeni yeni aldığımız uyku kuzusuydu, çıkardığı yatıştırıcı beyaz gürültü işe yaramıştı. Yoksa nedeni kundağa sarmamız mıydı? Klasik müzik miydi? Yeni aldığımız pembe ampuller miydi? Ancak sonra oğlumuz yeniden ağlamaya başladı.

Yarın kocam işe gitmek zorunda kalacak. Annem ise yakında kendi hayatına geri dönecek. Ben de ne zaman sevmek için dokunmak istesem feryat etmeye başlayan oğlumla yalnız kalacağım. Daha önce hiç böyle ağlamamıştım. Bu kadar çok gözyaşım olduğundan haberim yoktu.

Kocamın kapıyı hafifçe çaldığını duyuyorum, içeri gelmesini istemediğim için cevap vermiyorum. Beni kendi halime bırakacaktır; sessizliğe ihtiyacım olduğunu biliyor. Hâlâ kapının önünde benden bir ses beklediğini hissedebiliyorum. Ancak içimdeki bencil ve kaba karanlığı da hissediyorum. Tükeniyorum ve geride kalan her hücreme sıkıca bağlanmam gerektiğinin farkındayım.

Kızgınım. Soyguna uğradım. Bize bir rüya vaat edilmişti. Şimdi bile yeni doğan bebeği ve anneyi gözümde canlandırabiliyorum. Sadece uzanarak, bakarak, küçücük parmaklarını emerek, gülücükler saçarak yatan bebeğin sallanan oyuncaklarla dolu mutluluk saatlerini hayal ediyorum. Tombul, pembe, cıvıl cıvıl bir bebeğin tapılası bir zıbınlık içinde, yumuşacık battaniyelerle dolu yatağında pelüş oyuncağına sarıldığını görebiliyorum. Ben bu anların hiçbirini yaşaya-madım.

Benim bebeğim, beni kanlar içinde telef etti. Doğum yirmi altı saatlik çileli bir süreçti ve bu işkencenin sonunda ikimizin de hayatını kurtarmak için acil bir sezaryen ameliyatı geçirmem gerekti. Acılar içinde kıvranmaktan sersemlemiş olduğum halde çocuğumun neden beni öldürmeye çalıştığını sorguladığımı hatırlıyorum. Bir şeylerin ters gittiğini hissedebiliyordum. O çile, vücudumda dolaşan bilincimi kaybetmeme neden olabilecek olan acı

dalgaları hiç de iç açıcı bir yere götürmüyordu beni. Ölümcül bir karanlıktı bu. Ortaçağda yaşıyor olsaydık ikimiz de bu doğumdan sağ kurtulamazdık. Durum o kadar feciydi.

Neyse ki beyaz önlüklü, neşter kullanmayı bilen, eğitimli profesyonellerin bizi ameliyathanelere hızla yetiştirip günü kurtardığı modern dünyada yaşıyoruz. En karanlık hissettiğim anlarda, bu doğumdan sağ çıkmamızın bir çeşit hile olduğunu ve kozmik bir boşluktan kaçmayı başardığımızı düşünüyorum. Belki de bir yerlerde öfkesi gittikçe artan bir Tanrı vardır. Bizi istiyordur ve elinden son anda kaçmışsızdır. Belki de kaybettiğim kanın doldurduğu bir nehirde biz ona doğru ilerlerken, tam ellerini kalplerimize uzattığı anda dalgaların etkisiyle ondan kurtulmuşuzdur. Belki de bebeğimin bitmek bilmeyen feryatlarıyla bu Tanrı bize öfkesini gösteriyordun

Kocam, benim sevgi dolu, nazik, güzel kocam, hâlâ kapının dışında beni bekliyor. Kapıyı bir daha çalmak ve uzaklaşmak arasında tereddüt ettiğini hissedebiliyorum. Hastaneden döndüğümüz günden beri bana o kadar iyi davranıyor ki... Milyonlarca parçaya ayrılmandan ve hiç kimsenin parçalarımı bir daha bir araya getirememesinden korkuyor sanki.

Eskiden tutkuluyduk, hem de fazlasıyla. Ancak artık Key

West 'teki o nemli, sıcak ve rüzgârlı yaz gecesinden ve tanıştığımız geceden asırlarca uzaktayız. Kız arkadaşlarımla birlikte uzun bir hafta sonu için gelmiştim oraya. Tanrım, arkadaşlarım ve ben, çok gençtik. Üniversiteden yeni mezun olmuştuk. Her birimiz New York'ta muhteşem görünen ama maaşı yetersiz olan işlerde çalışıyorduk. Her birimiz açtık, heyecanlıydık. Büyük hayaller peşindeydik ve hayallerimizin gerçekleşmeyeceğini düşünmek için hiçbir sebebimiz yoktu. Ayrıcalıklıydık, eğitim seviyemiz yüksekti. Ancak dünyadan bihaberdik ve hayatın insana ve hayallere nasıl komplolar kurduğunu henüz bilmiyorduk.

Kocamı dans pistinin köşesinde ilk kez gördüğümde, onu izlemeye başladım. Rengârenk gömlekler ve tişörtler denizinin içinde siyah giyinen tek kişi oydu. Diğerleri etrafında kaba hareketlerle kıvrılıp dururken o sakın ve havalıydı. Müzik korkunçtu; kulakları sağır edecek kadar yüksekti

ve ahenksizdi. İnsanlar berbat haldeydi. O an, bizim dışımızda herkesin iyi vakit geçirdiği karmaşık ve çirkin bir sahneydi adeta.

Onun da benim gibi olanları izlediğini fark ettim. Ben ortama katılan biri değilimdir. Çoğunlukla bir köşede durup olan biteni gözlemleyerek detaylara dikkat ederim. Kalabalığa karışıp akıntıya kapılmak istemem. Partilerle aram pek iyi değildir, tabii siz bunun farkına varamazsınız. Uyum sağlarım, dans ederim, kahkaha atarım, sohbetlere katılırım. Ancak içimde mücadeleler yaşarım. O, bu özelliğimi sezmişti, biliyordu. Acı çekiyordun, demişti bana. Hemencecik anlamıştım. Benimle ilgili bir şeyler onun hassaslaşmasına neden olmuştu. Benimle ilgilenmek istemişti, beni üzen şey her ne ise beni ondan korumak istemişti.

“Burası biraz karışık, değil mi?” diye sormuştu bana. Aslında sesini o gürültünün içinden bana duyurabilmek için bağırarak zorunda kalmıştı.

“Evet, öyle,” demiştim ve gülümsemekten kendimi alamamıştım. Çünkü gözlerinde koyu derinlikler vardı ve dolgun dudaklıydı. Kısacık kahverengi saçları ve kirli sakalı vardı. Geniş ve biçimli omuzları siyah tişörtünü gerdiriyordu. Kendimi, o, kadın olsaydı da muhteşem görünürdü, diye düşünürken bulmuştum.

“Belki dolunayın etkisidir,” der kocam bu hikâyeyi her anlattığında, “belki de alkolün.” (Bu espriye hep gülerler.) “Ancak eğildim ve onu öptüm,” der kocam. “Bana tokat atmadığı an, bunun aşk olduğunu anladım.

”Kocam bunu hafife alır, ama söyledikleri doğrudur. O geceden sonra hiçbir zaman ayrılmadık. Ta ki şimdiye kadar; şimdi dünyalar kadar uzağınız birbirimize. Hayatımın tabanı bataklığa dönüştü ve ben battıkça batıyorum. O bana elini uzatıyor, beni çekip çıkarmaya çalışıyor. Ancak ben kurtarılmak için elimi uzatacak gücü bile kendimde bulamıyorum.

“Hayatım,” diye mırıldandı annem bu sabah, başımı dizine koymuştum.

“Hayatım, her şey yoluna girecek, söz veriyorum. Bir gün gelecek ve oğlun birden ağlamayı kesecek. Sonra da içindeki küçük, güzel oğlan çocuğu ortaya çıkacak. Sen de iyi olacaksın. Bu günler sadece biranı olarak kalacak.”

Annemin söylediklerine inanmadım. Hayatımızın oğlumuzun bitmek bilmeyen mutsuzluk çığlıkları olmadan sürebilmesi imkânsız gibi geliyordu bana. Yine de annemin haklı olması için dua ediyorum. Sessizlik için dua ediyorum.

- [Beşinci Bölüm](#)
- [Onuncu Bölüm](#)
 - [On Beşinci Bölüm](#)
 - [Yirminci Bölüm](#)
 - [Yirmi Altıncı Bölüm](#)
 - [Otuz İkinci Bölüm](#)

Beşinci Bölüm

“Kulağa *kâbus* gibi geliyor,” dedi Rebecca (biz ona Beck diyorduk). Not defterinin üzerinden bana dikkatle bakıyordu. Bildiğim kadarıyla okulda notlarını dizüstü bilgisayar yerine not defterine yazan tek kişiydi. “Starbucks’ta filan çalışmak istemediğine emin misin? Daha az sorumluluğun olur. Belki en iyi arkadaşına bedava kahveler verirsin?”

Beck kısa mesaj atmazdı, gerekli olmadıkça e-posta göndermezdi; bir *Fakebook* profili açmaktansa sol elinin iki parmağının kesilmesini yeğlerdi. Gerektiği kadar anlamlı olursa, *bazen*, film izlemeye ikna olurdu. Ama odaya bir televizyon girdiği zaman, Beck çıkardı. *Ben bir sanatçıyım. Döküntü girer, döküntü çıkar, izlediğimiz şeyler kim olduğumuzu belirler.* Kendini ne sanatçısı olarak gördüğünü gerçekten bilemiyordum; ne resim yapıyordu ne de yazı yazıyordu. *Ben yaşam sanatçısıyım.* Tamam. Her neyse.

Kütüphane görevlisi bizi güldüğümüz için şimdiye kadar iki kere uyarmıştı bile; şimdi ise başlarımızı masaya iyice yaklaştırıp fısıldaşıyorduk.

“Sanırım ona yardım etmek istiyorum,” dedim.

“Ah, yine mi?” Dilindeki *piercing*’i dişlerine çarptırdı, bu onun rahatsız edici bir alışkanlığı haline gelmişti. “Sen henüz kimseye yardım edemezsin. Daha kendin çocuksun.” “Onlara yardım *edebilirim*,” dedim. Sesimin kendimi savunuyormuşum gibi çıkması beni şaşırtmıştı. Daha yumuşak bir şekilde, “Bana ihtiyaçları var,” dedim.

Beck kaşlarını kaldırdı (kaşında da *piercing* vardı) ve ellerini uzattı (sağ avucunda nilüfer çiçeği dövmesi vardı). “Hey, kanı bozuk birinin bakıcılığını mı yapmak istiyorsun? Yap o zaman.”

Bir öfke dalgası yanaklarımı kızarttı ama kendimi toparladım. Duygularımı gizlemek konusunda artık profesyonel olmuştum. Onları derinlere gömmüştüm; onca pisliğin arasından yüzeye çıkmanın bir yolunu bulmalarını kimse istemezdi doğrusu. İnsanlar çok önyargılıydı; kendilerini haklı çıkarmak için diğerlerini hemen harcaıveriyorlardı. Bu “kanı bozuk”

olgusu da toplumun diğer milyonlarca bağınazlığından biriydi. Bir insanın kötü olarak doğduğu, umutsuz vaka olduğu ve ölmesinin yeğlendiği bu düşünce sistemine karşı olmak için bir sürü sebebim vardı.

“Sessizlik cezası verme bana,” dedi Beck. Yine not defterinin üzerinden bana bakıyordu. Mahcup görünüyordu. “Sadece şakaydı.”

Küçük bir gülümsemeyle, “Biliyorum,” dedim. Benim de şaka yaptığımı sanması için biraz yüzümü buruşturdum, ama içimdeki minik sızıyı geçiremiyordum.

“Üzgünüm,” diyerek boynundaki kolyenin ucundaki altın renkli küçük yıldız dokundu. Ona bu kolyeyi yılbaşı tatilinden önce vermiştim. Yıldızın arkasında inanılmaz derecede küçük harflerle, *Yıldızlar iyi arkadaşlar gibidir. Onları her zaman göremezsin, ama orada olduklarını bilirsin, yazıyordu.* “Gerçekten, onun iyi bir çocuk olduğuna eminim,” dedi.

İkimiz de okumamıza geri döndük. Birinci sınıftan beri Beck ve benim böyle küçük tartışmalarımız olurdu. Aramızda esaslı bir farklılık vardı. O hep gürültülü ve korkusuz bir şekilde kendisi olurdu. Hiçbir şeyini sakınmazdı; ne politik görüşünü ne dini inancını, ne kahkahasını ne gözyaşlarını, ne hışırmasını ne de gaz çıkarmasını gizlerdi. O, fikirler, duygular ve cinsel şımarıklıklar fırtınasıydı.

“Peki, *Long Dong*’la işler nasıl gidiyor?” diye sordu. Bana haylaz bir şekilde sırtsa da ona karşılık vermedim. Beni kızdırmaya çalışıyordu, benden bir tepki bekliyordu. Langdon’a ruhumu tüketecek bir şekilde umutsuzca âşık olduğumu düşünüyordu. (Ne kadar zeki, görüyor musunuz? Langdon, Long Dong, çaktınız mı?) Langdon Ta aramdaki tek ilişkinin arkadaşlık olduğunu asla kabul etmiyordu. Her şeyin ötesinde, Langdon benim profesörümdü, akıl hocamdı, danışmanımdı; bu hep böyle olacaktı.

“Şehirde bir erkek arkadaşı olduğunu duydum,” dedi. “Hafta sonları onu görmeye gidiyormuş.”

Ağzında bir kalem tutuyordu; kalemin ucunu çiğniyor ve piercing’ini tıkladıyordu. Kalemi onun o parlak, sarkık,

kırmızı dudaklarına vurarak ağzından çıkarmak istedim.

“Bu saçmalık,” dedim. Öyle miydi? Langdon ün boş zamanlarında ne yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Bu beni ilgilendirmezdi. Gerçekten, umurumda da değildi.

“Sanmıyorum.” Dudaklarını yaladı. Bakışlarımı başka yöne çevirmek zorunda kaldım. “Söylentileri birçok kez duydum.”

“Ah, o zaman kesin doğrudur.”

“Kabul et,” dedi. “Âşık olduğun adam aslında bir nonoş.”

İçimde sıcak ve çirkin bir şeyler dalgalandı.

Beck beni bir kez öpmüştü. İkimiz de sarhoştuk. Kam-püs yakınlarındaki bir erkek öğrenci birliği evindeki bir partideydik. Eski ve lekeli kanepelerle çevrili geçici bir dans pistinde dans ediyorduk. Fonda çarpık ritimli bir elektronik müzik çalıyordu. Flaş ışıklarının ve disko topunun yansıttığı renkli ışıkların altındaydık. Ben sarhoşluğun kötü bir aşama-sındaydım, artık o çakırkeyif safhasını geçmiştim. Beck’i, vücudunun zarif bir şekilde kıvrılmasını seyrediyordum. Ona baktığımı fark etti. Birbirimize iyice yaklaştık; aramızdaki enerji gitgide artıyor ve bizi birbirimize çekiyordu. Kendimi çekemeyecek kadar sarhoştum; başka zaman olsa daha dikkatli davranırdım.

“Benimle gel,” diye fısıldadı kulağıma. Sesi sarhoşlukla daha da seksi çıkmıştı. Bedenlerimiz birbirine değiyordu; el ele, diz dizeydik. Sonra parmaklarıyla kulağıma dokundu. “Sana göstermek istediğim bir şey var.”

Beni üst kata çıkardı; etrafımızdaki duvarlar ve ayaklarımızın altındaki yer adeta dönüyordu. Müzik o kadar yüksekti ki, ince duvarlar titriyordu. Başım dönüyordu, merdivenler hareket ediyordu. (O gecenin ilerleyen saatlerinde o kadar kötü oldum ki mide bulantısı derken bile midem ağzıma geliyordu.)

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum, ama beni duyduğundan bile emin değildim.

Cevap vermedi, sadece beni üst kattaki karanlık koridora çıkardı. Üst kat sevgililere ayrılmıştı; sandalyede, kapısı ardına kadar açık olan yatak odasında, yerde, her yerde biri-leri vardı. Burası daha sessizdi ama ben kalbimin hızla çarptığını hissediyordum.

Bekâret benim en gizli utançlarımdan biriydi. Daha önce hiç kimse bana o şekilde dokunmamıştı. Daha önce kimseyle öpüşmemiştim bile. Etrafımızdaki her çift puslu ve loş ortamda öpüşüyordu. İçimde rahatsız edici ve uygunsuz duygular yüzeye çıkmaya başlamıştı. Beck'i merdivenlere doğru çekmeye başladım.

“Beck,” dedim mide bulantısının ilk dalgalarını hissederek. “Gitmek istiyorum. Gitmek zorundayım.”

Ancak o, odalardan birinde baş başa kalana kadar beni çekiştirmeye devam etti. Beni duvara yasladığında duvardaki çerçevelerden biri yanımızdaki sunta dolaba çarptı. Saçlarıma, yüzüme dokundu; uzanıp kulakmememi emmeye başladı. Bedenim dehşetle, arzuyla ve utançla titredi.

“Sorun yok,” dedi. “İyi hissetmek kötü bir şey değil.”

Gerçekten iyi hissediyordum. Dudaklarıma dayadığı dudakları ılık ve yumuşaktı; viski ve sigara tadındaydı. O, elini tişörtümden içeri sokarken hiç kımıldamadan kaskatı durdum. Elini kamımdan göğsüme çıkardı. Orada durup bana derin ve imalı bir bakış attı. Neredeyse onu yakalayıp kendime çekecektim. Onu istiyordum. Onu fena halde istiyordum.

Sonra birden dizlerimin üzerine çöktüm ve vücudumun taşıyabileceğine inanamadığım miktarda sıvıyı kustum. Hiç bitmeyecekmiş gibi geldi. Sonraki saatleri banyoda geçirdik; ben klozette öğürürken o yanımda durmuş, sırtımı sıvazlıyordu. Sonra ikimiz de sızdık.

Ertesi sabah o, küvetin kenarından sarkmış halde, ben ise yanağım soğuk fayansa yapışmış halde, uyandık. Gözlerimizi aynı anda açtık. Alkolden o kadar zehirlenmiş, hasta ve tükenmiş olmasaydık, kahkahalarla gülebilirdik. Halimiz çok komikti. Aynaya baktığımda, yüzümün sağ tarafındaki fayans izini gördüm.

Havanın açık grisinde dairemize yürüdük ve günün geri kalanını uyuyarak geçirdik. O gece hakkında bir daha hiç konuşmadık. O, kampüsteki bütün erkekler ve kızlarla yatmaya devam ederken ben bir rahibe gibi bekâretimi korudum. Ama aramızda inkâr edilemez bir çekim, bir merak, bir dargınlık vardı. Bu çekim arkadaşlığımızdaki yerini gitgide sağlamlaştırdı ve ilişkimizin bir parçası haline geldi.

O geceden sonra Beck’le sürekli kavga eder hale geldik. Kavga etmemiz için her şey bahane olabilirdi. Belki de o benim milyonlarca siyah gömleğimden (benim üniformam buydu; bir kot, bir gömlek, spor ayakkabılar ve kışın siyah bir mont) birini izinsiz aldığı için tartışırdık. Ya da belki de ders notlarımı çalıp sınavı kötü geçtiği zaman sinirini benden çıkarırdı. Dinlediğim müziğin onu uyutmadığını söylerdi. Her şey bizim kavga etmemize yol açabilirdi ama bu, diğer bahanelere benzemiyordu.

Bulaşıkları yıkama sırasının kimde olduğuna dair ettiğimiz son kavgada, diğer daire arkadaşımız Ainsley, “Siz ikiniz artık sevişin de şu işe bir son verin, ha?” diye çıkmıştı bize.

İkimiz de çirkefliği bir anlığına bırakıp ona dönmüş, sonra da birbirimize bakmıştık. Sonra ikimiz de odalarımıza girip kapıları çarpmıştık. Duvara yaslanmışım; kalbim o bilindik utanç duygusuyla hızlı hızlı çarpıyordu. Beck’in beni öptüğü o gece duyduğum viski ve sigara kokusunu hâlâ duyabiliyordum.

Kütüphanede ona sinirlendiğimde bütün bunları yeniden düşündüm. Birden onun yanında bir dakika bile duramayacağımı fark ettim. Yüzündeki o bilmiş ifadeye katlanamıyor-dum. Hakkımda bir şeyler öğrenmişti ama beni tanımıyordu bile. Beni hiç tanımıyordu hem de.

Kitabımı o kadar hızlı kapattım ki, yan masadan bir kız dönüp bize baktı. Eşyalarımı -iPad’imi, defterimi, kitaplarımı- çantama tıktırmaya başladım. Gülümseyen matruşka-larla süslü kalem kutumu kapattım. Matruşkalar; insan içinde insan... Benim küçük kişisel sembolüm.

“Ciddi misin?” diye sordu yüzünü buruşturarak. Ancak kötü hissettiğini anlayabiliyordum. Fazla ileri gittiğinin farkındaydı. Hatta bütün yıl boyunca

böyle küçük şeylerle damarıma basmıştı. Bundan bıkmıştım. Çantamı sırtıma takıp dışarı çıktım.

“Büyü biraz,” diye bağırdı arkamdan. Kütüphanedeki herkes ona baktı, tam istediği gibi; ama ben çoktan dışarı çıkmıştım.

Gece saat iki civarında kapım hafif bir şekilde tıklandı. Tıkırtı beni hemen uyandırdı, ama bir süre hareket etmeden sesleri dinledim. İlk aklıma gelen Beck oldu; özür dilemeye gelmiş olmalıydı. Ancak bu imkânsızdı, Beck özür dilemezdi ki. Her zaman zeytinyağı gibi üste çıkardı. Aslında belki de özür dilemesi gereken kişi bendim. Oysa ben de en az onun kadar inatçıydım.

Kapıya bir kez daha vuruldu. “Benim, Ainsley.”

Odaya geldiğimde kapımı kilitlemiştim; bu yüzden kapıyı açmak için yataktan kalkmak zorunda kaldım. Ainsley kocaman eşofmanlarını giymiş, bukleli saçlarını tepeden toplamış, karşımda titreyerek duruyordu.

“Beck daireye gelmedi.”

“Yani?” dedim. Ainsley’nin yanından geçip ortak alandaki kanepeye oturdum. O da arkamdan gelip yanıma oturdu. Kanepenin kolundaki battaniyeyi ona uzatınca battaniyeye sarındı. Yurt binaları eski ve taştan olduğu için kış mevsiminde dondurucu derecede soğuk oluyordu. Binaları ısıtmak neredeyse imkânsızdı, sanki duvarlar sıcak havayı çekip kendilerine saklıyorlardı. Kış aylarında hepimiz kalın hırkalar ve kocaman terliklerle gezerdik vebattaniyelere sannıp otururduk.

“Yani,” dedi Ainsley, “şimdiye kadar gelmiş olması gerekiyordu. Kütüphane on iki buçukta kapandı, sen onunla değil miydin?”

“Onunlaydım, ama ben erken çıktım.”

“Ah,” dedi.

“Sorun ne ki?” diye sordum. “Şu an birilerinin odasında olabilir. Beck’i bilirsın.”

Pencereden dışarıyı izlemeye başladı. Dışarıda rüzgâr uzun meşe ağaçlarını savuruyordu.

“Ne bileyim,” dedi.

Ela gözleri büyümüştü. Ne düşündüğünü biliyordum. İki sene önce, biz ikinci sınıftayken, bir kız kampüste kaybolmuştu. Kız, Elizabeth Bamett, bizim arkadaşımızdı. Hep birlikte bir partiye gitmiştik ama hiçbirimiz onun partiden ayrıldığını görmemişti. Binleri onun erkek arkadaşıyla kavga ettikten sonra gözyaşları içinde partiyi terk ettiğini görmüş ve onun sarhoş ve histerik bir halde uzakta kaybolmasına izin vermişti.

Elizabeth kaybolmadan önce hepimiz bu kampüsün güvenli bir yer olduğuna inanıyorduk. Daha önce hiç kötü bir olay yaşanmamıştı; yaşanmamış gibi de görünüyordu. Geniş kırları, birbirine kenetlenmiş binaları, sürekli dolaşan güvenlik görevlileri ve iyi aydınlatılmış patikaları kampüsün içinde istediğimiz saatte endişelenmeden gezmemize olanak sağlıyordu. Bazıları ormanın lanetli olduğunu söylerdi, ama hepimiz bunun öğrenciler arasında dolaşan bir şehir efsanesi olduğunu biliyorduk. Bu, bizim için korkunç değil de eğlenceli bir hikâyeydi.

O günler cehennem gibi geçti. Kampüse doluşan polisler, Elizabeth’in ebeveynlerinin yönettiği spor salonundaki arama merkezi... Hepimiz dehşet içindeydik, durmadan ağlıyorduk. Gündüzleri arama ekiplerine katılıp lanetli ormanda dolaşırken geceleri bir araya gelip birbirimizi teselli etmeye çalışıyorduk. Teoriler ve söylentiler çoğalıyor, suçlamalar havada uçuşuyordu. Önce Elizabeth’in erkek arkadaşı sorgulandı ama tutuklanmadı. Sonra Elizabeth’in yüzme hocasının bir önceki işinden öğrencilerinden biriyle uygunsuz bir ilişkisi olduğu için kovulduğu öğrenildi. Kendisi açığa alındı ve polis tarafından etraflıca sorgulandı. Dördüncü gün olduğunda baş şüpheli ilan edilmişti.

Yedinci günde Elizabeth’in cesedi bulundu. Bir binanın dışından bodrum katına uzanan merdivenlerin basamaklarına düşmüştü. Bina kampüsün diğer ucundaki depo olarak kullanılan binaydı. Orada masalar, dolaplar ve bilgisayarlar tutulurdu; binanın alt katında da işçilerin onarımları yaptığı bir çalışma alanı vardı. Elizabeth’in orada ne işi vardı? Orası ana binaların olduğu yerden oldukça uzaktaydı. Oraya gidebilmek için uzun ve rüzgârlı

bir patikada dakikalarca yürümüş olması gerekiyordu. Hepimiz oraya bir nedeni olmadan gitmeyeceğini biliyorduk.

Düştüğünde boynunu kırmıştı. O merdiven basamağında ölmeden önce ne kadar uzun süre acı çekerek yattığını bilemiyorduk. Düşüşü şüpheli bir olaydı ama olay yerine başka birilerini bağlayacak hiçbir kanıt yoktu ortada. Olanlar hepimizi öyle ya da böyle etkilemişti; yıl boyunca üzerimizde karanlık bir örtü serildiğini hissettik. Burası küçük bir okuldu ama Elizabeth burada kaybolmuştu. Hepimiz korkuyorduk. Olanlar bir kaza mıydı yoksa bir cinayet miydi? Kimse bundan emin olamadı.

Ainsley'nin yüzünden, bütün bunları düşündüğü okunabiliyordu. O, Elizabeth'in ölümünü kolay atlatamamıştı. Geçen yıl ona "Kaptan Güvenlik" lakabını takmıştık. Çünkü her zaman yurda yalnız yürümememizi tembihliyor, geç kalacaksak ya da geceyi dışarıda geçireceksek arayıp haber vermemizi istiyordu. Geçen yıl onun bu isteklerine uymuştuk, ama olanları yavaş yavaş unutmaya başladık ve içimizdeki korku gittikçe silindi. Hepimiz güvende olduğumuzu hissetmek istiyorduk; bu yüzden kendimize izin verdik.

"Birbirimizi yurda dönüş yolunda yalnız bırakmayacağımızı sanıyordum," dedi. Beni suçlamıyordu, surat asmıyordu; sadece hayal kırıklığına uğramıştı.

"Biliyorum," dedim. "Ama..."

Ona Beck'le kavga ettiğimizi söylemek istemedim. O anda bu konuda konuşmak istemiyordum. "Kendimi iyi hissetmiyordum," dedim onun yerine. "O da kalıp çalışmak istedi."

"Neyin var?" diye sordu elini alnıma koyup ateşime bakarken. Beck ve ben bencildik, tembeldik; Ainsley ise anaç olanımızdı. Ona bu konuda çok güvenirdik ve onu bu yüzden çok severdik. "Ateşin var," dedi.

Aslında sadece onun elleri soğuktu. "Bilmiyorum," dedim. "Kendimi çok yorgun hissediyordum."

Ainsley başını yavaşça salladı ve gözünü kapıya çevirdi; sanki Beck'in aniden içer girmesini bekliyor gibiydi. Beck daireye her girişinde kapıyı sonuna kadar açar, çantasını yere fırlatarak, *Çok yorgunum! Kurt gibi açım*, ya da, *Çok sinirliyim*, diye haykırırdı. Tam bir gladyatördü.

“Kahvaltıdan önce odasında olacağından eminim. Sen de biraz dinlen hadi,” dedim Ainsley'ye. Başını tereddütle sallayıp odasına gitti.

Ertesi gün derse gitmeden önce Beck'in odasına baktığımda yatağının bozulmamış olduğunu gördüm. Pişmanlık ve suçluluk duygusu içimde dalgalandı, ama onları hemen bastırdım. Beck bana yem atmıştı, ben de sadece zokayı yuttuğum için suçluluk duyuyordum.

Öğleden sonra satranç oynarken Luke ün beni izlediğini fark ettim. Başımı kaldırıp ona baktığımda, gözlerini kaçırmadı.

“İyiye gidiyorsun,” dedi.

İyiye *gidiyordum*, evet, çünkü internette alıştırma yapıyordum. Luke beni her gün yenilgiye uğratiyordu. Bu yenilgileri gülümsemeyle karşılaşanı da içten içe sinir oluyordum. Çocuk daha *on bir* yaşındaydı, ama kendine güveniyordu, yetenekliydi ve benden her zaman beş hamle ilerideydi. Agresif oynuyordu, beni sürekli köşeye sıkıştırıyordu. Taktikler öğrenip geldiğimde bile, bir sonraki hamlelerimi biliyor ve ona göre muhteşem manevralar yapıp kurtuluyordu. Yani, beni sadece yenmekle kalmıyordu; bana şans da tanımıyordu.

Satranç sitelerinde çalışıyordum, çevrimiçi oyunlara katılıyordum. İnternette *Pratik Satranç Egzersizleri* adlı bir kitap bile indirmiştim. Yine de hâlâ onu yenemiyordum ama arada bir durup bana dikkatle baktığını görüyordum. Acınası haldeydim, biliyorum. Yine de onunla rekabet edip onu yenme isteğiyle yanıp tutuşuyordum. Beck'in sesi kulaklarımda çınladı: *Büyü artık*.

“Sevdiğin başka oyunlar var mı?” diye sordu Luke. Dudağının kenarı ilginç bir şekilde kıvrıldı; gülümseme ya da dudak bükmeye benzemiyordu bu.

“Nasıl oyunlar?” diye sordum.

“Şah mat,” dedi. Yüzündeki ifade rahatsız ediciydi. Bana acıdığını anlamam zaman aldı. Onu hiçbir zaman yenemeyeceğimi ama ısrarla şansımı denediğimi bildiği için bana acıyordu.

“Ne?” dedim şaşkınlıkla satranç tahtasına bakarken. “Hayır.”

Hiçbir şey demedi, sadece durumu algılayabilmem için bekledi. Atı şahımı tehdit ediyordu, vezirini ve filini de şahımı kaçırmamı engellemek üzere yerleştirmişti.

“Vay be,” dedim. Ağzımda resmen sıkıntının verdiği yulaf ezmesi sertliğinin tadı vardı. “Sen harikasin.”

Başını yüceliğinin farkında olduğunu belli eder gibi asil bir şekilde salladı; bu konuda uzman olduğu belliydi. *Luke bir dâhi, demişti annesi. IQ derecesi yüz seksenin üzerinde olan çocuklara üstün yetenekli diyorlar, Luke da onlardan biri.*

Bu benim canımı sıkıyordu çünkü ben de üstün zekâmla övünürdüm. Ben de küçükken üstün yetenekli bir çocuk olarak kabul ediliyordum. Ancak, Luke daha zeki gibiydi; daha dikkatliydi ya da daha yaratıcıydı. Yine de benim bunları kafama takmam çocukçaydı, değil mi? Bu bir yarışma değildi. Neden bir yarışma gibi geliyordu bana?

Ama onun zekâsı diğer sorunları nedeniyle farklı yönde geliyor, demişti Rachel. Ona yardım etmeye çalışan insanları, zekâsıyla alt ediyor.

Peki Luke’un gerçekte nesi vardı? O ilk günden sonra birlikte gayet huzurlu hatta eğlenceli bile denilebilecek bir zaman geçirmiştik. Tabii ki daha yeni tanışıyorduk. Rachel’ dan şüphelenmiyordum. Luke’u Fieldcrest’te okutmak için iyi bir nedeni olduğundan emindim, ama ben Luke’ta herhangi bir davranış problemi göremiyordum. Biraz kibirliydi, kendinden rahatsız edici derecede emindi. Bakışlarının yetişkin gibi olmasında ve bazen büyümüş de küçülmüş gibi konuşmasında da bir gariplik vardı. Sevimliliğinin de yüzeysel bir rol olduğunu fark edecek kadar akıllıydım, ama şimdiye kadar Rachel’in bahsettiği öfke patlamalarına rastlamamıştım. *Öfke patlaması yaşarsa, sadece sessizce otur ve kendi kendine ateşini söndürmesini bekle. Onu yatıştırmaya yeltenme.*

“Soruma cevap vermedin,” dedi.

Satranç takımını toparlıyordu. *Neden bir daha oynayarak zaman kaybedelim ki*, diyor gibiydi. Sabuntaşı oyun taşlarını köpükten yuvalarına yerleştirmesinde ve ahşap kapağı kapatmasında bile bir kendini beğenmişlik vardı.

“Sevdiğim başka oyunlar var mı?” dedim. “Sen de benim soruma cevap vermedin. Nasıl oyunlar?”

“Kazanabileceğin oyunlar,” dedi.

“Aman ne hoş,” dedim gülerek, ona uzanıp omzuna hafifçe vurdum. Dokunuşum gayet nazikti ama Luke irkildi.

“Ne oldu?” dedim.

Tişıörtünün yakasını çekiştirdi ve omzundaki kocaman morluğu gördüm, morluk cildinin beyazıyla tezat oluştuyordu. Onu görünce içime bir endişe kapladı.

“Nasıl oldu bu?” diye sordum.

“Dün gece merdivenlerden düştüm,” derken tırnaklarını inceliyordu. Aklıma odasının kapısındaki anahtar geldi. Devam etmesi için bekledim.

“Annem buz koydu,” dedi, “ama bugün okulda bir kavgaya karıştığım için omzum daha beter morardı.”

Fieldcrest’te sık sık kavga olurdu. Bir sürü sorunlu çocuk küçük bir alanda toplanıyordu; elbette şiddet patlak veriyordu. Hatta şiddet konusu Doktor Welch’in çalışmalarını eleştiren insanlar tarafından hayli kınanıyordu. Çocuklar birbirlerine saldırıyor, birbirlerini kullanıyordu; güçlü olanlar zayıf olanları eziyordu. Geçen yıl, *New York Times* dergisinde yayımlanan bir makale nedeniyle onlarca ebeveyn çocuklarını okuldan almıştı. Sonra bu ebeveynler bir grup kurup okulu kapatma çalışmalarına girişmişlerdi. *Bütün bu çocuklar bir yerde toplanıyor. Birbirlerinden bir şeyler öğrenmiyorlar*

mi? Birlik olmuyorlar mı, diye yakınmıştı ebeveynlerden biri bir internet sitesinde. Bu çocukların bir kısmı

iyileşeceğine daha da kötüye gidiyor.

Benim o okuldaki stajlarım kısa sürmüştü; sadece birer sömestr süresince oradaydım, ama orası mutluluk veren bir yer değildi ve stajlarım bittiğinde gerçekten sevinmişim. Sanat terapisi sınıfım tamamen başarısızlıkla sonuçlanmıştı (Langdon öyle düşünmüyordu, ama ben kötü olduğunu biliyordum). Seanslarım genelde boya kalemlerinin fırlatılmasıyla, birilerinin yerlerde öfke nöbetleri geçirmesiyle ya da birbirlerine kötü sözler söyleyerek ağlamalarıyla tam bir cehenneme dönüşüyordu. Bir keresinde şiddete meyilli bir çocuk boya fırçasıyla gözümü oymaya kalkmıştı. Neyse ki Langdon oradaydı da çocuğu engelleyebilmişti.

“Ee,” dedi Luke. “Oyunlar?”

“Elbette,” dedim. Konuyu değiştirmeye hevesli görüldüğü için ben de ona uydum. Bugün konuştuklarımızı Lang-don’a anlatıp fikrini alacaktım. “Sevdiğim başka oyunlar var. Scrabble mesela?”

“Çöpçü avı oyununa ne dersin?”

Düşünmem gerekiyordu. Daha önce hiç çöpçü avına katıldığımı hatırlamıyordum. Öyle bir çocukluk yaşamamıştım. Ben oynadığım oyunları, aile tatillerini, yaz kamplarını ya da okul gezilerini hatırlamıyordum. Ben kuzenlerimle sahile gitmemiştim. Ebeveynlerim benim için oyun günleri ve akti-viteler planlamamıştı. Çöpçü avının oynanabileceği hiçbir ortamda bulunmamıştım.

“Daha önce oynadığımı hiç sanmıyorum,” dedim.

Luke’un gözleri fal taşı gibi açıldı. Masanın neredeyse yarısına kadar eğilerek, “Hiç mi?” diye sordu.

“Hiç,” dedim. Hayatımın diğer insanlarınkinden ne kadar farklı olduğuna dair ağızımdan bir şeyler kaçırdığımda hissettiğim o sıkıntıyı yine hissettim. Luke’un çocukluğunun da oyunlarla dolu ve eğlenceli olduğu

söylenemezdi, ama lafı dolandırmadım, şey, *belki de çok uzun zaman önce oynadı-şımdır*, demedim. Luke bunun yalan olduğunu hemen anladı. “Hiç.”

“Benimle oynamak ister misin?” Çok çocukça ve hevesli görüldüğünü düşündüğümü hatırlıyorum. Mutlu görünüyordu. Omzundaki morluğu, kapısındaki anahtarı ve Fieldc-rest’teki günlerini düşündüm ve kendi kendime, *neden olmasın, ne zararı olabilir ki*, dedim.

Ama belki de, o zaman bile, durum bundan daha fazlasıydı. Bana meydan okuyordu ve ben de gayet çocuksu bir hırsla ona karşılık veriyordum. Onun oyunlarını oynamak istiyordum. Dahası, o oyunları kazanmak istiyordum. Hayır. Aslında Luke’u yenmek istiyordum. Biliyorum, yetişkinlerin çocukça davranması çok üzücü ve çok sorumsuzca, ama çoğumuz çocukluktan çok uzakta değiliz. Pek çoğumuz çok yavaş olgunlaşıyoruz.

“Elbette,” dedim. “Ne zaman başlıyoruz?”

“Yakında,” dedi. Sonra çok garip bir şey yaptı. Yanıma gelip bana sarıldı. Yumuşak ve tatlı bir sarılmaydı bu. Ancak ben ne yapacağımı bilemez halde öylece donakaldım. Dünyanın en sevecen insanı olduğumu söyleyemem. Hatta fiziksel yakınlık beni rahatsız eder. Geri çekilmemek için kendimi zor tuttum ama sonunda ben de kollarımı beceriksizce ona doladım.

Altıncı Bölüm

Yurda gittiğimde, daha daireye girmeden bir şeylerin ters gittiğini anladım. Kapı aralıktı ve içeriden sesler geliyordu. Lobideki kahve makinesinin etrafında kızlar sohbet ediyordu, bu çok normaldi, ama ben içeriye girdiğimde bir sessizlik oldu. Bir de normalde sohbet eden kızlar bana ikinci kez bakmazlardı ama bu kez beni garip bakışlarla süzdüler.

Dairemizin içinde iki tane üniformalı polis ayakta duruyordu, iki resmi giyimli yetişkin de şöminenin yanında dikiliyordu. Ainsley kanepeye oturmuş ağlıyordu. Yirmi beş yıldır Evangeline kızlarına göz kulak olan yurt annemiz Margie de oradaydı. *Olabilecek her şeyi gördüm, kızlar, derdi her sene başında. O yüzden beni kandırmaya çalışmayın. Dairelerde parti vermek yok. Yatılı misafir yok. İçki yok. Ot yok. Sokağa çıkma yasağınız yok, ama nerede olduğunuzu binlerine haber verirsiniz ölmezsiniz. Burada güvende olduğumuzu düşünmek bize iyi geliyor. Çoğunlukla güvendeyiz de. Ancak bildiğiniz gibi bazen kötü olaylar olabiliyor.*

Altmışına merdiven dayamış, ince ve fit Margie kaşlarını düşünceli bir şekilde çatmıştı. Elizabeth de Evangeline kızlarından biriydi. Bazı insanlar Margie'nin, Elizabeth'in ölümünü atlatamadığını ve suçluluk duygusunu aşabilmek için hâlâ psikolojik tedavi gördüğünü söylüyordu. Tabii ki hepimiz Margie'nin yapabileceği hiçbir şey olmadığını biliyorduk. Olanlar berbat bir kazadan ibaretti. En azından olaydan bir sene sonra kaza olduğuna karar verilmişti.

“Neler oluyor?” diye sordum.

Herkes dönüp bana baktı, sonra Ainsley başını çevirdi. Kel ve tıknaz olan adamı tanıdım, Elizabeth'in davasında çalışan dedektiflerden biriydi. Ayıya benzer bir görüntüye sahipti, ama sıcak bir gülümsemesi vardı. Bakışları parlak ve dikkatliydi. Herkes ayıların şirin olduğunu düşünür ama onlar pençelerini bir salladı mı insan bedenini parçalara ayırabilecek güçtedirler. Adamın gözleri sürekli izliyor, inceliyor ve bağlantı kuruyordu.

“Beck bugün derse gelmedi,” dedi Ainsley burnunu silerken. Yanına oturdum. “Henüz odaya da uğramadı.”

Yavaşça omuzlarımı silktim. “Beck daha önce de ders ekmişti,” dedim. İçimdeki endişe ve suçluluk duygusu yüzeye çıkıyordu. Onu öylece bırakmamalıydım. “Bu yeni bir şey değil ki.”

“Beck'in çantasını kütüphanenin ilerisindeki patikada bir ağacın altında bulduk,” dedi bir dedektif uzanıp elimi sıkarken. El sıkışı sertti; tabii ki, terli ve beceriksiz olacak değildi ya. Bu adam sert bir adamdı. Kel ve göbekliydi ama

içindeki gücü hâlâ koruyordu.

“Dedektif Chuck Ferrigno,” dedi. “The Hollows Polis Departmanı’nda baş dedektifim. Belki beni hatırlamışsındır, sen Lana Granger’sm, değil mi?”

“Evet, efendim,” dedim. “Sizi hatırladım.”

Bana samimi bir şekilde gülümsedi. “İyi misin?” “Çantasını bulmuşsunuz?”

Başını salladı. “Kütüphaneden ne zaman ayrıldın?” “Saat dokuz-on civarında,” dedim. Saati tam olarak hatırlamaya çalıştım. “Dokuz buçuktu, sanırım.”

“Peki, daha sonra nereye gittin?” Herkesin gözünün üzerimde olduğunu hissedebiliyordum. İlgi odağında olmaktan nefret ediyordum. Kendi içime gömülüp kaybolmak istiyordum; fazlasıyla kambur durduğumu fark edince dik durmak için kendimi zorladım.

“Kütüphaneye birlikte gidip birlikte dönecektiniz, değil mi? Ainsley bize öyle söyledi.”

“Evet, ama ben kendimi iyi hissetmiyordum.” Yalan söylemeyi gerçekten istememiştim ama Ainsley’ye böyle söylemiştim bir kere.

“Peki, daha sonra nereye gittin?”

“Doğruca odama gelip yattım.” Ainsley’nin başını çevirip bana baktığını gördüm.

“Saat kaçta?”

“Dokuz kırk beş civarı,” dedim.

Dedektif, “Bu doğru mu, Ainsley?” diye sordu.

“Ben odamda ders çalışıyordum, kulağımda kulaklıklarım vardı,” dedi Ainsley. Ayağını sallamaya başladığını fark ettim. Bunu dedektif de fark etmişti. “Lana’nın geldiğini duymadım.”

Dedektif küçük not defterine bir şeyler karalarken aklıma Beck geldi; o da böyle modası geçmiş yöntemler kullanırdı. Bazı insanlar kâğıt-kalem kullanmaktan bir türlü vaz-geçemiyordu.

Dedektifin sorduğu diğer soruları zihnimdeki bir sis tabakasının gerisinden yanıtladım. Beck'in görüştüğü biri var mıydı? *Bildiğimiz kadarıyla yoktu.* Birileriyle arası bozuk muydu? *Hayır.* Korktuğu birileri olduğundan bahsetmiş miydi? Bir sorunu varmış gibi görünüyor muydu? *Hayır. Her zamankinden daha sıkıntılı değildi.*

“Annesiyle babası boşanıyor,” dedi Ainsley. “Bunun için oldukça üzgündü.”

Ben bunu bilmiyordum. Annesiyle babasının boşanıyor olduğunu bana güvenip de söylememesi, son zamanlarda aramızda oluşan soğukluğu vurgulamış oluyordu. Ainsley'yle paylaşmıştı ama benimle paylaşmamıştı. İçimde bir yerlerde kıskançlık kıvılcımlarının tutuştuğunu hissedebiliyordum.

Beck'in çantasının bütün gece yol kenarında beklediğini düşündüm. Defterleri, dizüstü bilgisayar, muhtemelen telefonu ve diğer eşyaları o çantadaydı. Çantayı orada bırakmasının mantıklı bir nedeni olmalıydı.

Dedektif sorularını sorduktan sonra polislerle birlikte daireden ayrıldılar, ama kapıdan çıkmadan hemen önce dedektif bana dönüp, “Peki, Lana, şimdi nasıl hissediyorsun?” diye sordu.

“Daha iyiyim,” dedim. “Galiba o gün çok yorulmuştum.”

“Güzel,” dedi ve kapıyı arkasından kapattı.

Onlar gittiğinde dönüp Ainsley'ye baktım. İlginç bir şekilde gözlerini dikmiş bana bakıyordu.

“Ne oldu?” diye sordum.

“Hiç,” dedi ve ağlamaya başladı. Ona sıkıca sarılmalı, saçlarını okşayıp her şeyin yoluna gireceğini söylemeliydim. Beck'in akşam yemeğinden önce

dairede olacağını söylemeliydim. Ainsley benim arkadaşımdı ve onu teselli etmek benim görevimdi. Böyle yapmam gerekirdi ama yapmadım. Onun yerine yanından kalktım ve garip bir şekilde ayakta dikildim. O ise dizlerini kamına çekip oturdu.

“Endişelenme, tamam mı?” dedim odama doğru giderken. “Beck iyi olmalı.”

Başını salladı ama bir şey demedi.

Okula geldiğimden beri kasabadaki bir psikologu ziyaret ediyordum. Adı Maggie Cooper’dı. Haftada bir gün randevum vardı, bazen iki haftada bir gidiyordum. Randevularımın sıklığı geçmişimin bana herhangi bir şey yüzünden daha ağır geldiği dönemlerde ya da normalden daha gergin olduğumda artıyordu.

Doktor Cooper akrabalarımın dışında beni herkesten daha iyi tanıyan insandı; o bile her şeyimi bilmiyordu, ama onu seviyor ve ona güveniyordum. Hiçbir yerde onun koltuğunda otururken hissettiğimden daha güvende ve rahat hissetmemiştim. Neyse ki, o gün de onunla randevum vardı.

Ona Beck’in Luke ve Langdon hakkında söylediklerini anlattım. Beck’i kütüphanede bıraktığımı, kızgın ayrıldığımızı ve onun daireye dönmediğini söyledim. Doktor Cooper beni dikkatle dinledi, başını salladı ve anladığına dair sesler çıkardı. Onun ofisinde gerçek dünyanın ulaşamayacak kadar uzakta olduğunu hissediyordum. O koltukta oturup kucağıma yumuşak bir kırlenti alabilir ve kendim olabilirdim; dışarıdaki düzensiz ve karmakarışık hayat beni bekleyebilirdi.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Lana. Bu seni çok korkutmuş olmalı,” dedi. Ağlamıyor olmama rağmen eğilip bana bir peçete kutusunu uzattı.

“Bir kızın kaybolması insanları her zaman alarma geçirir,” diye devam etti. “Ama senin aklına felaketler getirmemen çok önemli. Yanlış alarm da olabilir. Polisler vakit kaybetmiyor, olması gerektiği gibi davranıyorlar. Sen yine de en kötüsünü düşünmemeye çalış.”

“Ama çantasını buldular,” dedim. Beni rahatsız eden şey buydu. “Beck çantasını ne olursa olsun yanından ayırmazdı.” Doktor Cooper düşünceli bir ses çıkardı. “Bu iyiye işaret değil, kabul ediyorum.”

Benim için felaketleri ve en kötüsünü düşünmemek imkânsızdı; ona da böyle söyledim.

“Düşünme şeklimizi değiştirmek zaman ister,” dedi. “Senin eşsiz sorunların var, ama hiçbir şey imkânsız değil.” İyi kalpli doktorum kendisini fazlasıyla aşırıyordu ama haberi yoktu. Sanki kötü bir yüzücünün suyun dibindeki köpekbalıklarımı görmeden suya atlayıp kendiyle övündüğünü izliyor gibiydim.

“Deneyeceğim,” dedim.

Bana gülümsedi, ama gözleri gülmüyordu. Son birkaç seansta Doktor Cooper’da bir değişiklik hissediyordum. Samimiyetini mi kaybetmişti? Bir şeyler mi saklıyordu? Yoksa benim bir şeyler sakladığımı mı hissediyordu? Geçmişteki konuşmalarımızı düşündüm; bir şeyleri ağzımdan kaçırmış olabilir miydim? Burada fazlasıyla rahatladığım doğruduydu. Başlarda randevu almayı teyzemin gönlü olsun diye kabul etmişim, ama artık haftalık seanslarımı iple çekiyordum. *Yaşadığın sorunları binleriyle düzenli olarak paylaşman gerekiyor. Geçmişinde olanları sağlıklı bir şekilde anlatabileceğin birine ihtiyacın var.* Teyzem konuşma terapisinin büyük bir destekçisiydi. Ayrıca kendisi Sky’la birlikte servetimi ortaklaşa yönetiyordu. Daha önce beni manipüle etmemiştir, ama onun dediklerini yapmak iyi bir fikir gibi görünüyordu.

Sonra, aklımdan çıkmayan, rüyalarımın giren, beni etrafımda gelişen olaylardan soyutlayan ve içime kapanmama neden olan bazı olayları (hepsini değil) anlatabileceğim bir yere sahip olmak beni çok rahatlatmıştı. Doktor söylediklerim karşısında hiçbir zaman şaşkın, ürkek ya da tedirgin görünmemişti.

Elbette, hafızamdaki boşluklar ve kara delikler rahatsız ediciydi. Bazı şeyleri ya hayal meyal hatırlıyordum ya da hiç hatırlamıyordum. Bazen hatırlayamadığım bu anılar rüyalarımın kuru gürültü olarak bulunur ya da gün içinde aniden gözlerimin önünde belirip kaybolarak beni ürkütürdü.

Doktor Cooper bunun ruhun kendini koruma yöntemi olduğunu söylerdi. O, karanlıkları irdelemenin ya da kilitli kutuları açmaya çalışmanın iyi bir fikir olmadığını söylerdi. *O anılarla başa çıkmaya hazır olduğunda, onlar sana gelecektir Onları o zaman konuşur hallederiz, ama geri gelmeyebilirler de ve bu kötü bir şey olmayabilir*

Kendime yönelmeyi seven biri değilim, kendimi merak da etmiyorum. Aslında, içimdeki bütün o sıkıntıları görmezden gelmeyi ve onlarsız yaşamayı tercih ederim. Belki de bu yüzden ilişki kurmak konusunda iyi değilimdir. Bu durum leylak beyazlığındaki bekâretimi açıklıyor, değil mi? Ebeveynlerim düğün fotoğraflarını şifoniyer çekmecesinde saklamıştı. Fotoğrafta, annemin sarı saçları beyaz güllerle süslü bir topuz olarak sıkıca toplanmıştı, mavi gözleri ıslık ıslık; çok güzeldi. Babam ise siyah uzun saçları ve kahverengi gözleriyle anneme tezat oluşturuyordu; bakışları yoğun ve ciddiydi. Aşklarının yüzlerindeki yansıması o kadar tutkulu, güzel ve neşeliydi ki, onların bu fotoğrafına bakmak neredeyse utanç vericiydi. Onlar dondurma kreması gibi bembeyaz olan aşklarının başladığı o günden annemin kendi kırmızı-siyah kanının içinde hareketsiz yattığı güne geldiler. Her çift bir ilişkiye birbirlerine âşık olarak başlar. Bir ilişkinin doğasını belirleyen şey nasıl sonuçlandıdır.

Biraz da yeni işimden ve derslerimden konuştuk, ama konuya odaklanamıyordum. Aklım Beck’te ve onun bütün gece yol kenarında duran çantasımdaydı.

“Lana?”

“Özür dilerim.”

“Önemli değil,” dedi Doktor Cooper. “Anlıyorum. Beck için endişelenmemek imkânsız.”

Doktor Cooper’ın hiçbir zaman fiziksel bir teselli yoluna başvurmaması hoşuma gidiyordu. Kişisel alanlara saygı gösteren insanları takdir ederdim. Bizim kültürümüz çok yapışkan; bu günlerde herkes birbirine sarılmak istiyor ama Doktor Cooper sadece orada oturur ve dinlerdi. Ona bağırma ve abuk sabuk konuşma izni verirdi; fırtınanın dinmesini bekler gibi sakinleşmemi beklerdi. Belki fiziksel temastan rahatsız olduğumu sezmişti.

Belki de hastalarıyla arasındaki mesafeyi korumaya özen gösteriyordu; hem kendi hem de hastaların iyiliği için.

“Seninle bir süredir konuşmak istediğim bir şey var,” dedi. “Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum. Aslında söylemeli miyim bundan da emin değildim.”

İyi haber gibi görünmüyordu. “Pekâlâ,” dedim. “Bir şansınızı deneyin.”

“Baban bana e-posta yoluyla ulaştı.”

Bedenim kaskatı kesildi ve kamıma bir ağrı girdi. Babam ölüymüş gibi davranmak hoşuma gidiyordu. Hatta kendimi de buna inandırmıştım. Geçmişime ulaşmaya çalışan insanlara, annemin ve babamın ben on altı yaşındayken bir trafik kazasında öldüğünü söylerdim. (Beck dışındaki herkes bunu duyduğunda geri çekilirdi. Beck ise daha da irdelemişti, facialar onu tahrik ediyordu.)

Bu nedenle, doktor bana bir ruh çağırma seansı düzenleyip babamın ruhuyla iletişime geçtiğini söyleseydi ancak bu kadar sarsılabilirdim.

Bir süre sessizce oturduk. Sonra Doktor Cooper, “Devam edeyim mi?” dedi.

Ofisten koşarak uzaklaşmak istememe rağmen başımı salladım.

“Bunu duymaya hakkın olduğunu düşünüyorum, haksız mıyım? İstersen konuyu hemen kapatabiliriz. Babana gönderdiği mesajları okumayacağımı ve ondan haber almak istemediğini bildirebilirim. İstersen, böyle yaparız.”

Aslında yapmak istediğim buydu. Ona, evet, demek çok çekici geliyordu, ama içimi kemiren bir merak duygusu ve beni ona çeken belli belirsiz bir şeyler vardı hâlâ. Yaptıklarından sonra onunla aramdaki her bağlantının bir göbek bağının kesilmesi gibi kesileceğini sanırdı herkes. İkiye ayrılmış bağlantı parçaları asla birleştirilemeyecek şekilde kesilirdi. Ancak durum bundan daha fazlasıydı.

“Ne istiyormuş?” diye sordum.

Yerdeki kanı ve duvardaki kırmızı el izini görebiliyordum. Her şey hâlâ çok netti; gözlerimi kapattığımda geriye dönüp o evde, o anda sonsuza kadar kalabilirdim.

“Seninle konuşmak istiyor,” dedi. “Seni sevdiğini ve sana anlatması gereken şeyler olduğunu söylemiş. İdam edileceği gün gittikçe yaklaşıyor, bütün temyizleri reddedilmiş. Şu durumda sadece idam kararının iptal edilmesini umuyor, ama bu da pek olası görünmüyor.”

Cevap verecektim fakat sesimi bulamıyordum. Bugün daha ne kadar kötüleşebilirdi, merak ediyordum.

“Sizi nereden biliyor?” diye sordum sonunda. Dışarıda gökyüzü grileşti ve ölü ağaç dalları buzlanmış cama çarpmaya başladı.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi yavaşça başını iki yana sallayarak. “Seanslarımızdan başka kime bahsettin?”

“Teyzeme ve avukatıma söyledim, o kadar. Ah, bir de öğrenci danışmanım Langdon’a söyledim.”

“Bu insanlardan birinin babanla bir iletişimi var mı?” “Sky Lawrence,” dedim, “ama bundan hiç bahsetmedi. Babam hakkında konuşmayız.”

Doktor Cooper sandalyesine yaslandı ve bacak bacak üstüne attı. Nazik bakışlarını üzerimden ayırmadı. İnsanların bana gereğinden fazla bakmasından hoşlanmazdım ama doktor beni rahatsız etmiyordu. Onun yüzünde hiçbir zaman yargılayıcı bir ifade olmazdı, sadece zekice bir endişe olurdu.

“Bunu düşünmeliyim, tamam mı?” dedim. Dışarıdan bakıldığında sakin ve ölçülü göründüğümü biliyordum ama zihnimde alarmlar yanıp sönüyordu. Duygularımı saklamakta oldukça iyiydim.

“Tabii ki,” dedi. “Ve eğer bir sonraki randevumuzdan önce benimle konuşmak istersen, araman yeterli.”

Ofisten çıkıp telefonuma baktığımda, acele etmezsem Luke ün eve geliş saatine yetişemeyeceğimi ve eve tek başına gideceğini fark ettim. Kar yağacak gibi görünüyordu, ama bisikletime atlayıp buz gibi havada kasabaya doğru sürmeye başladım. Yüzüm ve parmaklarım donuyordu. Eğer gözyaşı dökebilseydim, o yolculukta gözyaşlarımın yüzümde donup buzdan bir maske oluşturabileceğini düşündüm.

Yedinci Bölüm

Sevgili Günlük,

Sonra oğlumuz gerçekten ağlamayı kesti. O susunca garip bir sessizlik evimizin üzerine kefen gibi örtüldü. Aslında annem ve kocam gibi mutluluktan havalara uçmam gerekirdi. Onlar rahatlamanın verdiği bir sersemlik içindeler; oğlumun her uykuya dalışında alkış kıyamet kutlama yapıyorlar. Kız kardeşim bile benim adıma öylesine sevindi ki, sesindeki rahatlamaı telefonda bile hissedebiliyordum. Bana her zaman çok anlayışlı davrandı, öyle ki bu süreçte en çok ona sığındım. Evet, herkes çok mutlu. En kötüsünü atlattık.

Oğlumuz altı saat süren sihirli uykulara dalıyor, bizler de ona göre uyuyoruz. Zihnimdeki karanlık bir şekilde dağıldı ve yeniden kendimi bulmaya başladım. Oğlum beşiğinde uyurken ilk kez onu izliyorum. Mavi yumuşak bir battaniyeye sarılmış yatıyor; bu battaniyenin çözümün bir parçası olabileceğini düşünüyoruz. Küçük pembe yüzü yaşlı bir adamın yüzü gibi kırışıyor ve simsiyah saçları minik bir başlık gibi görünüyor. Çılgınlık atmayı bıraktığından beri oğlumun gü-zelliğinin farkına varabiliyorum. Ayrıca Tanrıların yeryüzüne gönderdiği temiz, pudramsı bir mucize gibi kokuyor.

Ancak onu kucağıma alıp emzirdiğim zaman, garip bir boşluk hissinden başka hiçbir şey hissetmiyorum. Kafasını kaldırıp parlak ve zeki gözlerle

bana bakıyor ve neler olduğunu biliyor. Kucağımda kıpırdanıyor, rahat olamıyor. Hassas ve kemikli bedenini kollarımda tutmak zorlaşıyor. Bana sokulmuyor, cıvıldamıyor. O, animatronik bir bebek; gerçek gibi görünüyor, olması gereken sesleri çıkarıyor. Ama yaşamıyor. Bakışları düz ve oyuncak bir bebek gibi donuk, gözleri camdan yapılmış sanki.

Bu düşüncemi kocamla paylaşma hatasını yaptım.

“Onda bir sorun var, ” dedim.

Sonra nadiren yaşadığımız bir sessizlik oldu. Bizimle yaşama süresini uzatmaya karar veren annem erken yatmıştı. Bebeğimiz beşiğinde derin bir uykudaydı. Odasında hava nemlendirici aletin kuru gürültüsü dışında çıt yoktu. Odasının tavanında ise kaplumbağalı gece lambasının mavi ve yeşil yıldızları uçuşuyordu.

Kocam ve ben, bu sessiz evde baş başa geçirdiğimiz ilk gecede koltukta otururken baş başa olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamaya çalışıyorduk. Ancak çok garip hissediyorduk. Kocam değişmiş gibi görünüyordu. Gözlerinin altında halkalar oluşmuştu, zayıflamıştı ve rengi solmuştu. Ben yüzlerce yönden değişmiştim. Sürekli gergin ve tetikteydim, her şeye hazırlıklıydım. İkimiz de bebek telsizinden bir ses geleceği ve birimizin üst kata çıkacağı anı bekliyorduk

Ancak kocama baktığımda, taşıdığım kaygıyı onun yüzünde göremedim. O, benim gibi mahvolmuş bir halde değildi, ama tabii ki o, her gün işe gidiyordu. Evimizin kapısı onun normal dünyaya açılan geçidiydi. Normal dünyada insanlar işe gider, öğle yemeğine çıkar, ofisteki bilgisayardan internette sörf eder, dışarıda buluşup bir şeyler içerlerdi. O insanlar kahkahalar atar ve düşünürlerdi; gizli haberci baykuşlar gibi zihinlerinden uçup giden düşünceler olmazdı bunlar, gerçek düşünceler olurdu.

Kocam sabah yedide o kapıdan çıkıp gerçek dünyaya karışır (bebek doğmadan önce en erken sekiz buçukta evden çıkardı). Bazen eve akşam sekizde gelir. Ben bebek doğduktan sonra evde kalıp onunla ilgilenmeye karar verdiğim için kendisinin artık daha fazla çalışması gerektiğini söylüyor. İşe geri döndüğü ilk gün, elinde siyah fotoğraf albümüyle evden çıktığı anda dargınlığın ilk kıvılcımını hissettim. Altı hafta sonra,

dargınlığım cayır cayır yanan bir öfke ateşine dönüştü. Ancak bu öfkeyi derinlerde saklıyorum. Yanlış olduğunu biliyorum çünkü ona kızgın değildim. Ne de olsa artık bize maddi desteği sağlayan kişi kocamdı. Bebek yapmak için direnen kişi de bendim.

“Çok zorlu haftalar geçirdik, ” dedi kocam. “Ama artık oğlumuz çok daha iyi, değil mi? ”

Hiçbir şey söylemedim. Masada duran bir kadeh şarap beni bekliyordu, ama içmek istemiyordum çünkü içtiğimde sütümü göğüs pompasıyla alıp atmam gerekecekti. O alet göğüslerimdeki sütü içine çekerken öylece oturup aletin saçma sesini dinlemekten nefret ediyordum.

“Sürekli ağlaması çok zordu, ” dedi kocam. “Ama ağlamayı bıraktı ve her şey normale döndü. Ayrıca artık çok daha fazla uyuyor. ”

“İyi görünmüyor, ” dedim. Bu cümle ağzımdan kısık sesli bir mızızlık gibi çıktı. Hissettiklerimi sözcüklere dökemi-yordunı. Kocam ağırbaşlı ve güzel bakışlarını bana kilitledi. Elini bacağıma koydu.

“Doğum, sezaryen, kolik, ” dedim onun bekleyişinin sessizliğini bozarak. “Belki de onu incitti. ”

Şefkatliydi, bunu konuşarak halletmek istiyordu. (O sadece bir bebek. Hepimiz bu duruma alışacağız; herkes alışıyor, değil mi? Belki bütün zorlukların üstesinden geliriz, belki de iki yaş sendromu ve ergenliği hemen aşarız. Şaka yapıyordu.) Ancak ben bundan sonra hiçbir şeyi hemen aşabileceğimizi düşünmüyordum.

“Babam, ” dedim ve kelime daha ağzımdan çıkmadan ondan nefret ettim.

“Hayır, ” dedi kocam tedirgin bir şekilde. Daha önce hiç bu fikir aklına gelmemiş gibiydi. “Yapma. ”

“Aynı babama benziyor. ”

“Randevu gecesi ” sona erdi.

Ertesi gün, kocam işyerini arayıp hasta olduğunu söyledi ve izin aldı. Doktordan randevu aldık; bebek için değil, benim için.

Kadın hastalıkları uzmanı bana hemen doğum sonrası depresyon teşhisi koydu. Kocam ve ben pembe renkli güneşli ofiste oturduk ve doktorun doğum sonrası değişen hormonların her bünyede aynı hızda uyum sağlayamayacağını anlatışını dinledik. Doktor buna annelik hüznü deyip durdu; böyle bahsetmesinin nedeni teşhisin yıkıcı etkisini azaltmaktı bence. Çünkü annelik hüznü kulağa daha pastel renkli, yumuşak ve üstesinden gelmesi kolay olan bir şey gibi gelirken, doğum sonrası depresyon kulağa kırmızı ve siyah renkli, sert ve harap edici bir şey gibi gelir. Doktora göre, sarsıcı bir doğum, acil bir sezaryen ve ardından gelen kolik, doğum sonrası depresyonu kolayca tetikleyebilirmiş.

“Bütün bunlar birbirini tetikliyor, ” dedi doktor sakince. “Ayrıca, bunlar tek başına bile kolay aşılabilecek şeyler değil. Her yıl doğum sonrası depresyon teşhisi koyulan kadınların sayısı, bileğini burkan ya da diyabet teşhisi koyulan kadınların sayısından daha fazla çıkıyor. Yani yalnız değilsiniz. ”

Kocama dönüp, “Annemizin yeterince dinlenmesini sağlayalım, olur mu? Geceleri bebeğin karnını doyurma görevini siz üstlenebilir misiniz? ” dedi.

“Tabii ki, ” dedi kocam. “Tabii ki. ”

Bana ise düşük dozda bir antidepresan ilaç verdi ve emzirmeyi bırakıp mamaya başlamamı söyledi. Emzirmeyi zaten bırakacaktım, çünkü bebek olması gerekenden daha yavaş kilo alıyordu.

Benim için bir başarısızlık daha: doğumda sakinleştirici ilaçlar, acil sezaryen, kolik, iki aydan fazla emzirememek...

Bebeğimin benden neden nefret ettiği belli. Daha üç aylık bile değil ama annesi onu her şekilde yarı yolda bırakıyor.

Aynaya baktığımda gördüğüm o mutlu hamile kadından eser yok. Büyük göğüslerim, altın ışıltılı saçlarım ve yuvarlak karnım hepten söndü. Artık

hüzünlü ve donuk bir haldeyim. Umudum ve yaşam enerjim kalmadı. Gri ve ruhsuzum.

İlaçlarımı almaya başladım. Kendi hormonlarım tarafından sabote ediliyor olmak için dua ediyorum, herkesin haklı çıkması için dua ediyorum. O küçük mavi hapin her şeyi yoluna koymasını umuyorum.

“Bütün o zorluklar uçup gidecek; stres, sıkıntı, uykusuzluk... ” diye yatıştırmaya çalıştı beni annem. Arabadaydık. “İleride bunların hiçbirini hatırlamayacaksın. ”

Lütfen, lütfen, lütfen haklı olsunlar. Lütfen benimle ilgili bir şeyler ters olsun. Kolayca halledilebilecek bir şeyler olsun. Lütfen, sorun bende olsun, lütfen sorun oğlumda olmasın.

Sekizinci Bölüm

Eve vardığımda Luke’u verandada beni beklerken buldum. Hafif hafif kar yağmaya başlamıştı ve ben gelirken kaygan yolda iki kere bisikletten düşmüştüm. Rachel’in beni yurda bırakması gerekecekti. Luke verandadaki salıncakta somurtkan bir şekilde oturmuştu; kendine açıyormuş gibi görünüyordu.

“Geç kaldın,” dedi ben bisikletimden inerken. Pantolonum yırtıktı ve ikinci düşüşümde dizimi kanatmıştım.

“Seni böyle bıraktı mı?” diye sordum. Genellikle kırmızı bir Volvo onu evin önünde indirir, ben kapıyı açana kadar da beklerdi. Arabayı kullanan kızıl saçlı kadın, her kimse, hiçbir zaman arabadan inmezdi. Adı ve telefon numarası mutfaktaki panoda yazılıydı, ama ben bu bilgiyi ezberleme gereği duymamıştım.

“Beklemedi,” dedi. “Ben senin evde olmadığını fark edene kadar o çekip gitti.”

“Senin anahtarın var,” dedim merdivenlerden çıkarken.

Luke salıncaktan atladı ve salıncak ileri geri sallanırken sinir bozucu bir şekilde gıcırdadı. Salıncağın gıcırtısı ve Luke’un sarkık suratı beni oldukça sinirlendirdi. Koca bebek.

“İçeriye yalnız girmekten korktum,” dedi. İşte buna inanmamıştım. Luke’la üç haftadır vakit geçiriyordum. Her şey olabilirdi, ama korkağın biri değildi.

“Neden?” diye sordum. Tam karşısında duruyordum, ayağımın ucuyla ayakkabısına hafifçe vurdum.

Omuz silkerek bana baktı. Gözleri biraz dolmuştu ama ağlamıyordu.

“Sadece içeride yalnız kalmak istemedim.”

Çocukken okuldan eve geldiğimde yalnız geçirdiğim vakitler geldi aklıma. Çoğunlukla eve anahtarla girer, kendime yiyecek bir şeyler hazırlar ve annem her neredeyse eve dönene kadar ödevlerimi yapardım. Okulda günüm iyi geçmişse, o yalnız vakitler cennet gibi gelirdi. İstedğim her şeyi yiyerek kanepede uzanıp televizyon seyreder, o küçük özgürlüğün tadını çıkarırdım.

Ancak okulda kötü bir gün geçirmişsem; yani sınavım kötü geçmişse, beden eğitimi dersinde birileri benimle uğraşmışsa, ki bu çok sık olurdu, okulda bir “olay” olmuşsa ya da öğlen yemeğimi kantinde işkence gördüğüm için yiyememiş-sem, o bomboş evden nefret ederdim. İçeri girdiğimde her tarafın karanlık olmasından ve sesimin yankılanmasından nefret ederdim. Mutfakta yemek pişmiyor olmasından, salonda televizyon ya da radyo sesi olmamasından nefret ederdim. Günün kötü etkilerini üzerimden atacak olan annemin

evde olmamasından nefret ederdim.

“Üzgünüm,” dedim. “Gerçekten.”

Ona kapıyı açtım, içeri girip doğruca odasına çıktı. Orada çantasını bırakıp kıyafetlerini değiştireceğini biliyordum. Ben de ona yiyecek bir şeyler hazırlamaya koyuldum: elma, fıstık ezmesi mısır unu krakerleri ve bir bardak süt... Bıçağı elmanın beyaz etine geçirirken ellerim titriyordu. Beck’i ve babamı zihnimden uzak tutmaya çalışıyordum, ama hassas ve titrek bir haldeydim; dokunsalar dağılacaktım.

Luke ün yiyeceklerini masaya koyarken telefonum çaldı. Ainsley’den mesaj gelmişti:

Beck ’ten hâlâ haber yok. Ebeveynleri buradalar. Geri gelebilir misin? Aklımı kaçırmak üzereyim.

“Ne oldu?” diye sordu Luke, kapıda durmuş beni izliyordu.

“Hiç,” dedim. “Daire arkadaşlarımla ilgili problemlerim var da.”

Luke’a ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. Ne kadar istemesem de, Langdon etrafta Luke’la ilgili araştırma yapmıştı.

“Luke oldukça zeki,” demişti Langdon. Ders çıkışında konuşuyorduk. “IQ seviyesi ben dahil okuldaki çoğu doktordan daha yüksek. Diğer öğrencilere ve öğretmenlere şiddet uyguladığına dair kayıtlar var. Sınıfta işleri karıştıran bir çocuk. Ayrıca vahşi ve iflah olmaz bir yalancı.”

“Bunların hiçbirine şahit olmadım,” demiştim.

Ön sıradaki yerimde oturuyordum. Sınıfta pencere yoktu, pelüş stadyum sandalyeleri vardı; daha modern olan binalardan birindeydik. Yerlerde her birkaç adımda bir prizler vardı. Sandalyeler geniş ve rahattı; sandalyelerin yanında yükselen yarım masalar vernikli ahşaptı. Sacred Heart’ta hiçbir masraftan kaçınılmamış, hiçbir harcama kısılmamıştı. Mutfakta bir şefimiz vardı: Şef Bruce. Restoranda mercimekli tatlı su levreği ve karışık sebze eşliğinde safranlı pilav, elma ağacıyla tütsülenmiş domuz pastırması ve kaşar peyniri ile birlikte tavuklu sandviçler, sosisli sandviçler ve patates

kızartmaları, taze peynirli kişiye özel pizzalar, organik sığır etiyle yapılmış hamburgerler ve daha bir sürü şey servis edilirdi.

“Luke ilk gün biraz asabiydi,” dedim, “ama o zamandan beri iyi anlaşıyoruz.”

“Başka olaylar da olmuş. Kâğıt geri dönüşüm kutusunda yangın çıkmış, ama kimse yangını onun çıkardığını kanıt-layamamış. Oyun alanı kavgaları var ki bu onun suçu olabilir de olmayabilir de. İkinci sınıftayken, sınıftaki diğer sorunlu kişiliklerden destek alarak amansız bir zorbaya dönüşmüş; bir keresinde fazla kiloları olan bir kızla o kadar acımasızca alay etmiş ki, kızın ailesi onu okuldan almak zorunda kalmışlar. Bunun üzerine Luke fırça yemiş ama sadece sözleriyle saldırdığı için hakkında herhangi bir işlem yapılamamış. Neredeyse sistemi kendi lehine kullanmayı biliyormuş gibi hareket etmiş. İnsanları zayıf noktalarından vurmaya ve bunu başını belaya sokmadan yapabilmenin yolunu öğrenmiş. Muhtemelen bütün çocuklar ondan korktuğu için, Luke doğuştan lidermiş.”

“Dürüst olmak gerekirse,” dedim. “Tanıdığım Luke’u bu söylediklerinizle ilişkilendiremiyorum.”

Ancak Langdon sözlerini bitirmemişti.

“Dördüncü sınıfta, öğretmenine hiç de sağlıklı olmayan duygularla bağlanmış. Öğretmeni yirmili yaşlarının sonunda, evli bir kadınmış. Luke öğretmenin hamile olduğunu öğrendiğinde, ona düşman olmuş, küfürler savurmuş. Ona fahişe demiş, çocuğunu düşürmesini dilediğini söylemiş. En sonunda da öğretmen koridorda yürürken ona çelme takmış. Okuldan atılmış.”

“Okuldan mı atılmış?”

“Evet,” demişti Langdon. “Sekiz yaşında bir çocuk için önemli bir olay. Okul müdürünü en çok rahatsız eden şey de herhangi bir pişmanlık ifadesi görmemesiymiş. Yaptıkları Luke’un umurunda değil gibi görünüyormuş. Hatta belki de ne yaptığının farkında bile değilmiş. Hamile bir kadını kasten düşürmüş, birçok çocuk onu görmüş. Kendisinden öğretmene bir özür

mektubu yazmasını istediklerinde mektubu yazmayı reddetmiş. ‘Onun benden özür dilemesi gerekiyor,’ demiş. ‘Beni sevdiğini söylemişti.’”

Birdenbire odaya soğuk bir hava dalgası yayılmışcasma istemsizce ürperdim.

“O olaydan sonra annesi, Luke’a evde eğitim vermeye başlamış,” diye devam etmişti Langdon. “En sonunda da oğlunu Fieldcrest’e yazdırmış. Bizde sadece onun son iki yılı ‘zorlu’ olarak değerlendirdiği bir belge var, ama bu sonbaharda Fieldcrest’e başladığından beri gayet uslu bir çocukmuş. Dersler konusunda da yaşına göre epey ileri bir seviyedeymiş. Görünüşe göre son iki yılda annesi doğru bir şeyler yapmış ya da Luke ün Fieldcrest’te kalmak için iyi bir nedeni var.” “Odasının kapısının dışında anahtar duruyor,” demiştim. Langdon bunu duyunca tek kaşını kaldırmıştı. “Öyle

mi?”

“Taşındıklarında o anahtarlar orada mıydı, emin değilim.”

“Ve?” Langdon söylemek istediğim başka bir şey olduğunu biliyor gibiydi.

“Omzunda feci bir morluk vardı,” demiştim gönülsüzce. Rachel T gerçekten seviyordum ve böyle şeyler söylemenin kırmızı bayrağı kaldırmak anlamına geldiğini biliyordum. “Merdivenlerden düştüğünü söyledi.”

“Luke gibi çocuklar ebeveynlerini çok sinirlendirebilir-ler,” demişti Langdon. “Ama görünüşe göre, annesi ilgili ve endişeli bir anne. Katı-uygusallıktan yoksun olan oğlu için elinden gelen her şeyi yapıyor, bilirsin işte, bir psikopat için.” Yüzümde bir şeyler okumuştı galiba. “Bu bir teşhis değil, tabii ki,” diye devam etmişti. “Bunlar sadece okuduklarımdan yaptığım çıkarımlar. Luke benim hastam değil.” “Son zamanlarda gayet iyiydi.”

“Sen yine de dikkatli ol,” dedi Langdon. Arkasına yaslanırken ellerini saçlarında gezdirdi. “Seni kullanmadığından emin ol. Unutma, o senden çok daha zeki.”

“Bunun sizin fikriniz olduğunu hatırlatmak isterim,” demiştim.

“Öyleydi,” demişti. Boğazını temizleyerek, “Belki de seni teşvik etmeden önce ev ödevimi yapmalıydım,” demişti.

“Üzgün görünüyorsun,” dedi Luke. Masaya oturmuş, hazırladığım yiyecekleri yiyordu.

“Bir şeyim yok,” dedim. Annesini arayıp gitmek zorunda olduğumu söylemeliydim. Ainsley’nin ve Beck’in ailesinin yanına dönmem gerekiyordu ama olabileceklerle yüzleşmeye cesaretim yoktu. Hâlâ her şeyin kötü bir rüya olduğuna inanmak istiyordum.

“Okulundaki birinin kayıp olduğunu duydum,” dedi Luke. “Bu doğru mu?”

Yüzündeki ifade midemi bulandırmıştı; sanki bir facia duymaya, bir kargaşa haberi almaya açtı. Tepki göstermemek için kendimi zor tutarak ona bunu nereden duyduğunu sordum.

“Okulda tuvalete gitmişim, sınıfa dönerken öğretmenlerin koridorda konuştuklarını duydum.”

Fieldcrest’te çocukların serbestçe tuvalete gidip geldiğini hiç samnıyordum. Öyle olsa bile, öğretmenler koridorda Beck hakkında konuşuyor olamazlardı; daha çok erkendi. Lu-ke’a inanmadığımı belli etmedim. Nasıl öğrenmiş olabilirdi ki?

“Arkadaşımın kayıp olduğunu söyleyemem ama,” dedim. “Dünden beri odasına dönmedi.”

“Ve buna kayıp diyemiyorsun, öyle mi?” Bana gözünü dikmiş, merakla bakıyordu ama o meraklı bakışların ardında başka bir şeyler vardı.

“Şey,” dedim. Bir çocukla ne kadar açık konuşulabilirdi ki? Bu konuda çeşitli teorilerim vardı: Beck bir yerlerde âlem yapıyor ya da birileriyle sevişiyor olabilirdi... “Bir arkadaşında olabilir,” dedim.

“Ya da alay ediyordur?” dedi. “Sizinle uğraşıyordun”

Bu, Luke'un aklına gelebilecek olasılıklardan biri değildi aslında. Omuz silkerek, "Olabilir," dedim.

"Bunu neden yapsın ki?" Yüzünde yine o masumiyet maskesi vardı. Beni galeyana getirmeye mi çalışıyordu? Eğer öyleyse işe yarıyordu.

"Bilmem," dedim. "Bizim ilişkimiz biraz karışık."

"Bizimki gibi mi?"

"Bizim ilişkimiz o kadar karışık değil." Bunu duyunca kaşları çatıldı. "Sen bir çocuksun. Ben de senin bakıcımın."

"Sen öyle diyorsan," diyerek omuz silkti. "Peki, eğer bu arkadaşın seninle alay ediyorsa, nereye gitmiş olabilir?"

"Birçok yer var," dedim. "Şu an herhangi bir yerde olabilir."

"Ama sen alay ettiğini düşünmüyorsun," dedi. Elmasını ağzını şapırdatarak yiyordu. "Gerçekten korkmuş görünüyorsun."

"Konuyu değiştirebilir miyiz?" dedim.

Yüzünde anlık bir mutluluk belirip kayboldu. Sanki zayıf bir noktayı yakalamıştı ve bunu ileride kullanmak için daha fazla bilgi almaya çalışıyordu. Belki de Langdon benim Luke hakkında paranoyak olmama neden olmuştu.

Psikopatların yaptığı şey tam da budur. Senin dilini, değerlerini, hayallerini ve korkularını öğrenirler. Sonra da senden istediklerini almak için bunları nasıl kullanacaklarını bulurlar.

Çoğumuz aradıkları şeyi yüzümüzden belli ederiz. Yediğimiz yiyeceklerle, onları yeme şeklimizle, giyim tarzımızla, duruşumuzla, kelime seçimimizle iç dünyamızı yansıtırız. Kendimizi büyük ya da küçük milyonlarca yolla anlatırız. Ancak insanlar kendilerini anlatmaya o kadar odaklanırlar, kendi iç seslerinin ritmini dinlemeye o kadar alışır ki çoğu, başkalarının farkına bile varmaz. Fakat psikopatların iç dünyaları yoktur; onların duyulan, korkulan, pişmanlıklar, bağlar yoktur. Psikopatların sadece arzulan ve ne

olursa olsun arzulanna ulaşma hırsları vardır. Bu nedenle seçtikleri kurbanı bütün dikkatleriyle odaklanırlar; öğrenirler, sorgularlar, planlarlar ve tüketirler ama Luke böyle değildi. Değil miydi? Olmamalıydı.

“O zaman,” dedi. “Haydi, oyunumuza başlayalım.”

İşte yine haylaz bir gülüş oturmuştu yüzüne.

“Elbette,” dedim. “Neden olmasın?”

Dikkatimi başka yöne çekebileceğim için sevinmişim. Rachel’ın eve gelmesine sadece bir saat kalmıştı. O geldiğinde ben de gerçek dünyaya geri dönecek ve onun bütün çirkinliğiyle yüzleşecektim.

“Şimdi, bu oyun bir tarih dersi gibi olacak,” dedi Luke. “The Hollows hakkında ne kadar şey biliyorsun?”

“Çok değil,” dedim. Okulumun içinde bulunduğu bu uyuşuk ve ürkütücü kasaba hakkında oldukça az bilgiye sahiptim. Yine de Luke’un ne kadar bilgi sahibi olduğumu bilmesini istemiyordum. Bildiklerim oyunda fazlasıyla işime yarayabilirdi.

Cebinden bir şey çıkardı ve tıkrıdarak masaya koydu. Bu, eski ve paslı bir anahtardı. Mavi çizgili bir kart, kırmızı

bir iplikle anahtara bağlanmıştı.

“Bu nedir?” diye sordum gülümseyerek. Anahtarı alıp inceledim. Anahtar Luke ün cebinde durduğu için ılıktı; başı kalp şeklinde olan uzun bir anahtardı bu. Ben anahtarı evirip çevirirken Luke beni dikkatle izliyordu.

“Bunu nereden buldun?”

“Oku,” dedi.

Kartı ışığa çevirip okumaya başladım.

Yüz yıl boyunca

Duvarlarının ardında

İnsanlar okudu, dua etti, öldü

Şimdi diyorlar ki, acıyan bir ruh orada hapsoldü

*Soğuk bir kış gecesi ay dolunaydı Fakir bir adam hayatını boş saydı Bu
yüzden bir şişe viskiyi devirdi Sonra da silahının namlusunu yedi*

Peki, bunu neden yaptı?

Neydi gizlediği sırrı?

Niçin bitirdi hayatını?

Geride kaldı gözü yaşlı çocukları

Kâğıda bir süre bakakaldım. Şiir bir çocuğun en düzgün elyazısıyla yazılmıştı. Bakışlarımı Luke’a çevirdiğimde bana garip ve rahatsız edici bir şekilde sırtarak baktığını gördüm.

“Ben bir şairim,” dedi. “Ve sen bunu bilmiyordun.”

O anda kapının açıldığını duyduk; Rachel omuzlarındaki kar tanelerini silkerek içeri girdi. Rachel’in modaya hiç uymayan ama kullanışlı olduğu belli olan botlarını fark ettim. Botlar onun değilmiş gibi görünüyordu ve nedenini bilmiyorum ama kendimi onlara gereğinden fazla odaklanırken buldum, ama sanırım işler kar botlarına geldiğinde, en şık insanlar bile kullanışlılığa güzellikten daha çok önem verirler. Dışarıda yağan kar iyice yoğunlaşmıştı ve hava kararıyordu. Anahtarı ve kartı cebime sokuverdim.

“Lana,” dedi Rachel. Yüzü soğuktan kıpkırmızı olmuştu; kırmızı beresiyle çok hoş görünüyordu. “Seni aramaya çalıştım, ama telefonda garip bir bağlantı sorunu vardı. Bisikletle gelmiş olabileceğini düşündüm. Kitabevini erken kapattım. Kar fırtınası daha da kötüleşmeden seni yurduna bırakmak istedim.”

Luke ün yüz ifadesinden rahatsız olduğu anlaşılıyordu. Annesi yarattığı gizemli havayı dağıtmıştı ve bu onun hiç hoşuna gitmemişti.

“Ah,” dedim. “Teşekkürler.”

Luke bisikletimi evlerinin garajına koymama yardım etti (Rachel’in bagajda çok fazla eşyası olduğu için bisiklet arabaya sığmıyordu), ikimiz de birbirimize bakmıyorduk. Küçük bir beyefendi gibi bisikleti elimden alıp garaja götürdü. Luke bisikleti duvara yaslariken, sol tarafta kendi arazi bisikletinin durduğunu fark ettim. Bisikletin tekerlekleri çamura bulanmıştı. Onu sürmeye ne zaman vakit bulduğunu merak ettim.

Etrafta başka bisiklet görünmüyordu ve Rachel’in Luke’u tek başına bisiklete binmeye göndereceğini hiç sanmıyordum.

“Hâlâ oyunu oynamak istiyor musun?” diye sordu.

Henüz o tuhaf şiirin etkisinden kurtulamamıştım. Sözcükleri zihnimde bir o yana bir bu yana savruluyordu. Elbette oynamak istiyordum, hem de herhangi bir yetişkinin isteyebileceğinden daha çok. Aslında, şiiri düşündüğüm anlarda başka şeylere kafa yormuyordum. Bu, mantıklı bir şekilde çözebileceğim bir bulmacaydı, ama Luke’a bunu ne kadar tuhaf ve ürkütücü bulduğumu belli etmek istemiyordum. Bulmacayı çözmeyi ne kadar çok istediğimi bilmemeliydi. Nedense oyunu oynamayı çok istediğimi bilirse, ipleri eline alacağını düşünüyordum. Buna izin veremezdim.

“Kesinlikle,” dedim. “Oyuna devam etmeyi iple çekiyorum. Yani, şu aralar aklımda başka şeyler de var, ama bunu da düşüneceğim.”

Luke bana karanlık bakışlar atarken kafamı çevirdim. Benden daha büyük bir tepki bekliyordu ve bu söylediklerim onu hayal kırıklığına uğratmıştı. İçimden gülümsüyordum.

Hepimiz Range Rover’a atladık; Luke arka koltuktaydı, ben ön koltukta Rachel’in yanındaydım. Arabada yapay çilek kokusunun ardına saklanmaya çalışılmış olan hafif bir sigara kokusu vardı. Rachel’in gizli bir sigara tiryakisi olduğunu söyleyebilirdim. Sanırım sigarayı bırakmaya çalışıyor, ama bir türlü başaramıyordu. Bu yüzden bunu herkesten saklıyordu; Luke uyuduktan sonra verandada ya da eve dönüş yolunda bütün camları açık olan arabada içiyordu. Nefesi her zaman nane kokardı, sigara kokusunu

bastırmak için nane şekeri tüketiyor olmalıydı. Koku kıyafetlerine sinecek kadar çok içmiyordu, belliydi.

Birkaç dakika geçince, “Siz ikiniz fazla sessizsiniz,” dedi Rachel. Ses tonu hafif ve canlıydı. Silecekler küçük kar tanelerini kovmak için arabanın ön camını yalıyordu. “Bir işler mi çeviriyorsunuz yoksa?”

“Lana üzgün,” diye söze girdi Luke.

“Öyle mi?” dedi Rachel.

“Arkadaşı kaybolmuş.”

“Ah!” dedi Rachel bana endişeli bakışlar atarak. “Gerçekten mi?”

“Neden benim kahrolası bir yalancı olduğumu düşünüyorsun?” dedi Luke. Sesi sert ve acımasız çıkmıştı.

“Sözlerine dikkat et,” dedi Rachel aynı sertlikle.

“*Sözlerine dikkat et,*” diye taklit etti Luke. “Fiziksel olarak imkânsız, biliyorsun.”

Annesi erken geldiği ve oyununu yarıda kestiği için ona kızgındı. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama kızgınlığının nedeninin bu olduğuna emindim. Garip bir sessizlik oldu. Luke’ un parmağını arka koltuğun bir yerine tıklattığını duyabiliyordum.

“Arkadaşım dün gece kütüphaneden odaya dönmedi,” dedim Rachel’a. Arabanın içinde oluşan rahatsız edici atmosferi dağıtmaya niyetlenmişim. Anne oğulun arası birden kızışabiliyordu ve ben bundan hiç hoşlanmıyordum. “Ama bu daha önce de olmuştu.”

“Umarım iyidir,” dedi Rachel. “Birkaç yıl önce de benzer bir olay olmamış mıydı?”

“Evet, olmuştu,” dedim. “Başka bir arkadaşım merdivenlerden düşmüştü, birkaç gün bulamamışlardı. Sonra...” Rachel bana dönüp bakınca cümlemin

sonunu getirmedi. Bunu Luke ün önünde konuşmak doğru değildi. Konuyu onlar açmasaydı ben asla bundan bahsetmezdim.”

“Sonra ne?” dedi Luke. Oturduğu yerde öne doğru eğilmişti.

“Sonra onu buldular,” dedim.

“Ölmüştü, değil mi?” Yol kenarındaki sokak lambalarının ışığında Luke’un sırtıttığını gördüğümü sandım, ama arkamı dönüp ona baktığımda solgun yüzündeki ciddi ifadeyi gördüm. Ona cevap vermedim.

“Üzgünüm,” dedi Rachel başını hüznle sallarken. “Bu berbat bir durum.”

“Bu, olasılıklara aykırı, değil mi?” dedi Luke. “İki arkadaşının da böyle kaybolması. Özellikle senin yaşında?”

“Luke,” dedi Rachel. “O nasıl söz öyle?”

“Gerçekten bilmiyorum,” dedim sertçe.

Luke çeşitli sesler çıkardı; sanki alaycı bir şekilde gülüyordu ama arkamı dönüp baktığımda, yüzünde boş bir ifade vardı. Gerçekten tuhaf bir çocuktü.

Yurt binasını gördüğümde rahatlasamda bu rahatlık sadece bir dakika sürdü. Yurdun önünde iki polis arabası ve Pennsylvania plakalı bir arazi aracı vardı; Beck, Pennsylvanialıydı.

“Ah, tatlım,” dedi Rachel.

“Getirdiğin için teşekkürler,” dedim.

Kulaklarıma dolan kan dolayısıyla hiçbir şey duyamı-yordum, boynumdaki damarlar hızla atıyordu. Doktorun faciaları aklıma getirmememi söylediğini hatırladım, ama ben lavabonun giderine hortum oluşturarak akıp giden su gibi hissediyordum.

“Yarın görüşürüz!” Luke hareket eden arabanın arka camını açmış bana sesini duyurmak için bağıırıyordu. “Oyunumuzu unutma!”

Ona bakmak için döndüm, bilinçsizce elimi salladım ve yurda girdim.

Dokuzuncu Bölüm

Dedektif Ferrigno’yla birlikte dairenin küçük mutfağındaki masada oturuyorduk. Ainsley Beck’in ebeveynleri (Lyn-ne ve Frank) ile birlikte dairenin ortak alanındaydı; Beck’in tanıdığı *herkesi* arıyorlardı.

Ortalıkta bir acelecilik olduğu belliydi, ama bu durum henüz bir kayıp vakasındaki telaşa dönüşmemiştir, çünkü Beck daha önce üç kez kayıplara karışmıştı.

Beck on altı yaşındayken evden kaçmıştı, çünkü Küba’ ya gidip filizlenen sanat akımını görmek istiyordu. Eski üvey babasının yardımıyla Toronto’ya giden bir bilet almış, oradan uçakla Havana’ya geçmiş ama havaalanında görevliler tarafından tespit edilip ailesine teslim edilmişti. (Eski üvey babası hatasını kabul edip kendini çabucak aklamıştı.)

Ben ebeveynlerimin acılarının bir sonucuyum, derdi sık sık. Ebeveynleri o on bir yaşındayken boşanmıştı, ikisi de sonra başka insanlarla evlenmişti. Beck on beş yaşındayken ebeveynleri evlendikleri diğer insanlardan boşanıp birbirle-riyle tekrar evlenmişti. Şimdi ise ikinci kez boşanmanın eşi-ğindeydiler. Onlar, berbat ve zehirli ilişkilerine “çalkantılı” diyip durumu havalı gösterebilmeyi uman insanlardı. Hırçın ve şiddetli kavgalarından sonraki tutkulu barışmalarını “romantik” olarak nitelendiriyorlardı. *Gerçek bir evlilik nasıl olur onu bile bilmiyorum*, demişti Beck bir keresinde. *Birbirlerine ve hayatlarına giren diğer insanlara ne kadar acı çektirdiklerini biliyor musun? Midemi bulandırıyorlar*. Onu anlayabiliyordum. Onu anlayabildiğimin farkındaydı, çünkü ona her şeyi olmasa bile ailemle ilgili birçok şeyi anlatmıştım. Ailelerimizle ilgili çektiğimiz sıkıntılar bizi birbirimize bağlamıştı.

Birinci sınıfı ikinci sınıfa bağlayan yaz mevsiminde ailesiyle yaşamak istemediği için kısa süreliğine ortadan kaybolmuştu. Ülkeyi otostop çekerek gezmişti. Ölü olduğunu sanmayalım diye her gittiği yerden e-posta göndermişti. Albuquerque’de parası bitmişti ve benden eve dönüşü için yedi yüz dolar göndermemi istemişti; ben de göndermişim. Ona gerek olmadığını söylesem de borcunu yirmilik ya da elliliklerle taksit taksit ödemişti. Onu bu yüzden seviyordum; deliydi, sorumsuzdu ama ahlaklıydı. Ahlak her insanda olan bir özellik değildir.

“Kütüphane görevlisi ikinizin tartıştığını söyledi,” dedi Dedektif Ferrigno.

“Sanırım,” dedim. “Ciddi bir şey değildi.”

“Sen kütüphaneyi hızla terk edecek kadar ciddiye almıştın belli ki.”

“Ben kütüphaneyi *hızla* terk etmedim,” dedim. “İyi hissetmiyordum, bu yüzden ona sabır gösteremedim. Onun konuşmak istediği konuyu konuşmak istemiyordum.”

“Ne konuşmak istiyordu?” Dedektifin not defteri yanında değildi. Sadece-takılıyoruz-ciddi-bir-şey-yok tekniğini uyguluyordu, ama kampüste dolaşp insanlara sorular sorduğu çok belliydi.

“Önce yeni işimle ilgili canımı sıktı,” dedim. “Zor bir çocuğa bakıcılık ediyorum. Bunun aptalca olduğunu söyledi.” *Hey, kanı bozuk birinin bakıcılığını mı yapmak istiyorsun? Yap o zaman.* Beck, Luke ün şiirini görse ne düşünürdü, merak ettim. Muhtemelen çok etkilenirdi ve bu çöpçü avı işine sıkıca sarılırdı. Ona bunu anlatmak için sabırsızlanıyordum. Sonra, olanları hatırladım ve hevesim söndü. Biz artık böyle şeyleri paylaşmayacaktık. Tek başıyaydım.

“Peki sonra?”

“Efendim?” dedim.

“‘Önce’ dedin, sanki onunla konuşmak istemediğin başka konular da var gibi geldi.”

“Ah,” dedim. Kolumdan sökülen iplikle oynayarak durumun benim için ne kadar sıradan olduğunu göstermeye çalıştım. “ğrenci danışmanıma âşık olduğumu düşünüyor ve bu konuda benimle alay ediyor. O anda onun alay etmesini çekemeyecek haldeydim.”

Lynne’in telefonla konuşurken yükselip alçalan sesini duydum ve kiminle konuştuğunu merak ettim. Beck’in telefon rehberindeki insanları arayıp onunla ilgili ne öğrenmiş olabilirdi? O rehberdeki bazı insanlar pek de sevimli değildi doğrusu.

“Peki, danışmanına âşık mısın?” diye sordu dedektif. Sesinde arkadaşça bir gülümseme, bir sevecenlik vardı.

Omuzlarımın yükseldiğini fark ettim ve onları bilinçli bir şekilde indirdim. “Hayır, değilim,” dedim. “O benden çok daha yaşlı ve kendisi aynı zamanda profesörüm olur.”

Dedektif oturuşunu düzeltirken altındaki sandalye gıcırdadı. Sandalye *IKEA*’dan alınmış ve L şeklindeki saçma sapan aletlerle birleştirilmiş ucuz bir mobilyaydı. O “L” şeklindeki aletlerin bir adı var mıydı acaba?

“Bu her zaman olabilecek bir şey,” dedi dedektif anlayışla gülümseyerek. “İkiniz de yetişkin insanlarsınız.”

“Bu uygunsuz ve ahlaksız bir durum,” dedim. Gerçekten bu kadar iffet düşkünü mydm? Beck her zaman fazla sert ve tutucu olduğumdan yakınırdı. *Gevşe, dostum. Oluruna bırak.*

“Danışmanın kim?”

“Profesör Langdon Hewes,” dedim. Bu isim ona bir şey ifade ediyormuş gibi başını salladı. Bir süreliğine düşüncelere daldı, arada bir bağlantı kurmaya çalışıyor gibiydi. Tabii ki bağlantı kurmaya çalışacaktı, iki yılda iki kız kaybolmuştu. Elizabeth’in ölümü kaza olarak nitelendirilmişti, ama kimsenin ii rahat değildi. Ortada cevaplanmayan bir sürü soru vardı. Elizabeth’in ebeveynleri şimdiye kadar iki kere kasabaya gelip davayı tekrar inceletmek istemişlerdi, ama başaramamışlardı.

“Neden tartıştığınızı bana daha önce söylemedin?” diye sordu dedektif.

“Bilmem,” dedim. Nefesimi yavaşça verirken elimi al-nıma koydum. Bunu oynamanın birçok yolu vardı. Sonunda, “Önemli görünmedi,” dedim.

Dedektif boynunu kütletip bana doğru eğildi.

“Ama sana kızgın olması odaya gelmemesi için yeterli bir sebep olabilir,” dedi. Sakin ve mantıklı konuşmaya çalışıyordu. Sanki Beck’in bizimle alay ettiğini düşünmek için nedenler arıyordu.

“Olabilir,” dedim. “Dürüst olmak gerekirse, o kadar şiddetli bir tartışma değildi.” Gerçekten, bizim için şiddetli tartışmanın anlamı bu değildi.

Beck’in üçüncü ortadan kayboluşu öpüştüğümüz partiden hemen sonraydı. Partinin ertesi günü bütün gün uyuduktan sonra üç gün daireye uğramamıştı. Partiden birkaç gün önce kasabada bir adamla tanışmıştı. O günlerde adam hakkında kendine özgü sinir bozuculukla konuşup durmuştu; sanki benden bir tepki bekler gibiydi. Adam bir inşaat işçisi miydi neydi, ama çılgın biriydi. *Adamın bir raptiye kadar beyni var, demişti. Ama raptiyelerin de bir alıcısı olur.*

Partiden bir gün sonra onunla kahve içmeye gitti ve üç gün boyunca onun yanında kaldı. Ne derslere girdi ne de telefonlarını açtı. Ebeveynleri o zaman da yurda gelmişti. O günden sonra ne zaman yeterince ilgi görmediğini hissetse, o hafta yaşadığı seksi maceraları anlatırdı. O zamana kadar yaptığı en iyi seks olduğunu söylerdi. Bu, on dokuz yaşındaki

birinin söyleyebileceği en aptalca şeylerden biriydi tabii.

Sanırım onu başka biriyle düşünmemi sağlayarak beni kışkılandırmaya çalışıyordu. Çocuk gibiydi; sürekli ilgi bekliyordu. Drama yarattıkça eğleniyordu. Ayrıca o adamdan bir daha haber alamadı.

“Birisi gözyaşları içinde olduğunu söyledi,” dedi dedektif. Dürüstlüğümden şüphe ettiğinden emindim, beni göz hapsinde tutuyordu.

“Değildim, gerçekten,” dedim hafifçe gülerek.

“Peki, kütüphaneden çıkınca nereye gittin?”

“Buraya geldim,” dedim.

“Görgü tanıklarına göre kütüphaneyi sekiz civarı terk etmişsin,” dedi dedektif. “Ve buraya dokuz buçukta gelmişsin. Ama kütüphane buraya en fazla on dakika uzaklıkta.” Hemen cevap vermedim. Bunu babamdan öğrenmiştim. *Fazla konuşma. Ne kadar az konuşursan o kadar iyi.* Sonunda, “Biraz dolaştım, o kadar,” dedim.

“Ama kendini iyi hissetmiyordun.”

“Temiz hava almanın iyi geleceğini düşündüm.” “Görgü tanıkları Beck’in senden birkaç dakika sonra çıktığını söylediler.”

Görgü tanıkları, görgü tanıkları, görgü tanıkları. Bu tamlamayı her duyduğumda kenara 1 dolar koy saydım... Görünüşe göre insanlar her an tetikteydi; olanları izliyor, saate bakıyor, yorum yapıyorlardı. Ağızlarını açmak için sabırsızlanıyorlardı, ama görgü tanıklarının çoğu zaman tamamen güvenilmez olduğunu biliyor muydunuz? İnsan zihni olanları

kendi bakış açısına göre kaydeder.

Dünyada gerçekleşen ve resmi kayıtlara geçen olayların doğruluğu konusunda neden kişiye göre değişebilen fikirlere, duygulara, düşüncelere ve değer yargılarına göre şekillenmiş olabilecek görgü tanığı ifadelerine güveniyoruz? İnsanlar görmek istedikleri şeyi görürler; her zaman gerçekleri görmezler.

Ben bir şey demeyince, dedektif, “Yani o gece Rebec-ca’yı bir daha görmedin, öyle mi?” diye sordu.

“Hayır,” dedim. “Görmedim. Dolaştım, belki de düşündüğümden daha uzun bir süre, sonra da odama döndüm.” “Görünüşe göre yolda karşılaşmış olma ihtimaliniz var.” “Ama karşılaşmadık,” dedim. *Kendini savunmaya kalkma. Seni rahatsız etmelerine izin verme.*

“Pekâlâ,” dedi dedektif. Her şey aydınlanmışçasma başını salladı. Kalkmaya yeltendi ama sonra yine yerine oturdu.

“Sormamda bir sakınca yoksa,” dedi. “Rebecca’yla aranızda nasıl bir ilişki var? Ona Beck diyorsun, değil mi?” “Biz daire arkadaşınız. Yakın arkadaşız.”

“Bundan daha fazlası var mı?” diye sorarken fısıldıyordu.

İçten içe titremeye başladım; vücuduma şaşkın ve öfkeli bir titreme yayıldı. Nefesim kesildi. Diğer odaya doğru baktım. Onu birileri duymuş muydu?

“Hayır,” dedim nefes nefese. Ona bağırarak istedim. *Bunu kim söyledi? Kim böyle bir şey söyler ki? Ainsley mi?* Beni üzdüğünün farkına varan dedektif ellerini teslim

olur gibi kaldırarak, “Pekâlâ,” dedi. “Üzgünüm. Bütün soruları sormak zorundayım, Bayan Granger. Olaylara her açıdan bakmak benim görevim.”

Hiçbir şey söylemedim, sadece aramızdaki masaya bakıyordum. Dedektif görüş alanıma kartını koydu. “Konuşmak istediğin bir şey olursa, en küçük şeyde bile, beni ara.” “Tamam,” dedim. Başımı kaldırıp ona bakarken yüzüme kibar bir gülümseme yerleştirdim. “Ararım.”

Dedektif ayağa kalktığı anda ben konuşmanın bittiğine dair bir rahatlama hissettim.

Birden durdu. “İki yıl önceki Elizabeth Bamett dosyasına göz gezdiriyordum.”

“Merdivenlerden düştü,” dedim. “Bir kazaydı.”

“Evet,” dedi. “Bir kaza olarak nitelendirildi. Cinayet olabileceğine dair herhangi bir kanıt yoktu ve kendisi oldukça alkollüydü.”

Başımı salladım; o günlerde yaşadıklarımızı, aramaları, beklemeleri düşününce boğulacak gibi oldum. Neden başımıza sürekli bunlar geliyordu?

“Kaybolduğu gece Elizabeth Te birlikteydiniz, değil mi? Sen ve Rebecca?”

“Birlikte bir partideydik,” dedim. Ne ima etmeye çalışıyordu? “Okulun yarısı oradaydı.”

“Ama siz üçünüz partiye beraber gittiniz, değil mi?” “Evet,” dedim. “Beraber gittik.”

Partiye beraber gitmiştik ama Elizabeth orada erkek arkadaşıyla buluşacaktı. Hazırlanmamız uzun zaman almıştı.

Dairenden çıkmadan önce kıyafetlerimizi denerken içki içmeye başlamıştık bile. Ben üzerimi değiştirmek için banyoya gittiğimde benimle dalga geçmişlerdi çünkü ben onlar gibi iç çamaşırlarımla etrafta rahatça dolaşamıyordum. Niyetleri kötü değildi, tabii. Özellikle Elizabeth’e odaklanmıştık; onun Gregg’le ilk kez birlikte olacağı geceydi bu. O gece için alışveriş yapmıştı; bize yeni aldığı pembe ve siyah iç çamaşırı takımını gösteriyordu. Plastik bebekleri andıran harika bir vücudu vardı. Kendimi onun kalçasını, dolgun göğüslerini ve güzel göbek deliğini seyrederken yakaladığımı hatırlıyorum.

“Tanrım, kim böyle görünebilir ki?” demişti Beck. “Muhteşemsin.”

Elizabeth elbiselerini giyerken kıkırdayıp, “Tabii canım,” demişti.

Elizabeth güzelliğinin farkında olan bir kız değildi; bu onu daha da güzel yapıyordu. Üçümüz yurttan güle oynaya çıktık, iyi vakit geçirmeye hazırдық. Ancak birlikte partiye gittiğimizde, Gregg’i kapıda beklerken bulduk; büyülenmiş gibi görünüyordu. Hâlâ o gece Gregg’in Elizabeth’i nasıl kollarına aldığını ve Elizabeth’in onu görünce nasıl ışıltılı bir gülümsemeyle baktığını hatırlarım. *Aşk, tutulamayacağı çoktan belli olan bir sözdür.* Bunu kim söylemişti?

Gecenin geri kalanı çok belirsiz. Hepimiz çok fazla içtik; özellikle de ben. İçki içtiğimde o sırada kullandığım ilaçların da etkisiyle kendimi harika ve uyuşuk bir sarhoşlukta buldum. Aslında içki içmemem gerekiyordu ama içtim. Genellikle öyle gecelerin ardından sabah uyandığımda sadece müziği, sesleri, ışıkları ve o geceki garip sahneleri hatırlarım. O gecedен hatırladıklarım da sadece bunlardı. Bazen gözümün önüne Elizabeth’in

ağladığı bir sahne geliyor; o sahnenin gerçek mi hayal ürünü mü olduğunu bilmiyorum. Ona kızgın olduğumu sanıyorum ama nedenini bilemiyorum.

“O gece de bir kavga olmuş,” dedi dedektif.

“Erkek arkadaşıyla,” dedim. “Elizabeth erkek arkadaşıyla kavga etmişti.”

Aklıma Gregg geldi; Elizabeth’in ölümünden sonra hiçbir zaman eskisi gibi olmamıştı. Şimdi bile zayıf ve solgun görünüyor. İnsan bir trajedi yaşadığı zaman başına gelen şey budur. Trajedi renkleri soldurur, ışığı yok eder. Elbette hepimiz dünyanın bitişe doğru döndüğünün farkındayız; her şey solar, kurur ve parçalara ayrılır. Yine de bu olay bize hep çok uzaktaymış gibi gelir. Sevdiğin biri birden trajik bir şekilde hayatını kaybettiğinde, dünyanın eğriliğini görmüş gibi olursun. Dünyanın boşlukta yüzen bir yuvarlak olduğunu zaten biliyorsundur ama ufukta o eğriliği gördüğün zaman diğer her şeye bakış açın değişir.

Dedektifin sözlerine devam etmesi için sessizce bekledim, ama o başka hiçbir şey söylemeden kapıda bir saniyeliğine durdu ve sonra çıkıp gitti. Bir şeyler ima etmeye çalıştığını hissetsem de ne olduğunu anlayamadım. İçeride Lynne ve Frank’le konuştuğunu duydum. Ben ise, Ainsley yanıma gelene kadar mutfakta kalakaldım.

Ainsley’nin gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu, saçları darmadağınktı. Dedektifin kalktığı yere oturup elimi tuttu. Ellerim onunkilerin yanında büyük ve çirkin görünüyordu.

“Bunları tekrar yaşamaya dayanamam,” dedi. “Sanırım eve gideceğim. Anneler yarın burada olacaklar.”

“Hayır,” dedim. İkisi de olmadan dairede tek başıma kalmak istemiyordum. “Bir şey yok. Göreceksin. Geri gelecek.” “Uykularım kaçıyor,” dedi. Başını kenetlenmiş ellerimizin üzerine koyup ağlamaya başladı. İçimizdeki en hassas kişi oydu. Sınav zamanı çok gerilir, fazla kafein aldığında huysuzlaşır ve film izlerken ağlardı. Onunkisi kolayca inci-nebilen, narin bir ruhtu. Bu kez yanma gidip ona sarıldım. Altımızdaki sandalye gıcırdayarak kayınca ikimiz de yere oturuverdik. Diğer odadan gelen kısık sesli konuşmaları duyabiliyordum.

“Her Şey yoluna girecek,” dedim. “Göreceksin.”

Bir süre hiçbir Şey söylemedi. Sonra ayaĝa kalktı. Elleriyle saçlarını düzeltip gözyaşlarını sildi. Kâĝıt havludan bir parça koparıp ona uzattım, burnunu sildi. Yanakları kızarmış, gözleri kanlanmıőtı. Tekrar yanıma geldi ve bana yaklaştı.

“Odaya ne kadar geç geldiĝini onlara söylemedim,” dedi fısıldayarak. “O saate kadar neredeydin?”

Nerede olduĝumu ona söyleyemedim. Kimseye söyleyemezdim.

Onuncu Bölüm

Sevgili Günlük,

Oğlum fazlasıyla ilginç bir çocuk, ama onu seviyorum. Gerçekten. Simsiyah saçları ve gözleri, solgun yüzüyle oyuncak bebeklere benziyor. Sakin bir çocuk; gülümsemiyor, sadece çevresinde olan biteni gözlemliyor. Sokulgan bir çocuk değil. Ayrıca hiç kahkaha attığını görmedim. Yine de, ben ona aitim, o da bana. Hiç ayrılmıyoruz; benden uzak olmaya dayanamıyor. Annem ve kocam dışında kasabadaki hiç kimse ona bakıcılık etmiyor. Ben yanına gelene kadar çığlık çığlığa ağlayan bebek beni gördüğü an sakinleşip susuyor. İstesem de istemesem de bütün hayatım oğlum oldu.

ilk ayların zorluğunun ardından, engellerle dolu ebeveyn lik yolumuz biraz da olsa açıldı. Hayatımız normale döndü; en azından kendi normalimizi bulduk. Annem evini kiraya verip yakında bir apartman dairesine yerleşti. Oğlumla tek başıma ilgilenemeyeceğim en başından belliydi. Benim doğum sonrası depresyonum ve ona konan “sürekli ilgi bekleyen ” bir bebek olma teşhisi birleşince doğal olarak herkes bizler için endişelendi. O sene, haberlerde birçok korkutucu hikâyeye rastlıyorduk. Kendini kaybedip arabayla göle atlayan kadınların ya da bebeklerini birer birer küvette boğarak öldüren annelerin haberleri her yerdeydi. Onlar beni de o kadınlardan biri olarak mı görüyorlardı? Emin değilim. Ancak o sene herkesin desteği benimleydi.

En çok annem için üzüldüm. Deniz kenarında harika bir hayatı vardı ve bizim için o hayattan vazgeçti.

“Üzgünüm, ” dedim, oğlumla gerçekten zor bir öğleden sonra geçiriyorduk. Onu sonunda uyutabildikten sonra annem ve ben kanepelere neredeyse yığıldık. “Sana bunu yaptığımız için özür dilerim. ”

“Saçmalama, ” dedi annem elini benimkinin üzerine koyarak. “Bir anne, çocukları yetişkin olduğunda anne olmayı bırakmaz ki. ”

“Ama çok mutluydun, ” dedim. Aklımdan tenis ve kitap okuma kulüpleri ile sahildeki yürüyüşlerle dolu hareketli hayatı geçiyordu. “Sonunda,

mutluydun. ”

Annem sadece başını iki yana salladı, bukleleri dalgalandı.

“Bir anne, çocuğu mutsuzken mutlu olamaz, ” dedi. “Olamaz işte. ”

ilk defa o an, annem bana yaşlı göründü.

Bebek büyüdükçe ve ben depresyonumu aştıkça, işler yoluna girmeye başladı. Annelik beklediğim gibi mi olmuştu? Hayır. Oğlum hayallerimdeki gibi tombul, pembe yanaklı, sokulgan, cıvıl cıvıl bebek miydi? Hayır. Ama hayat bu. Biz-ler ebeveynler olarak çocuklarımızı oldukları gibi kabul etmeliyiz. Onları hayalimizdeki çocuklara dönüştüremeyiz ya da beklediğimizden farklı oldukları için onlara kızamayız. En azından psikologum bana böyle söyledi. “Her çocuk sevecen değildir, ” dedi. “Biliyorum bu, kabullenmesi zor bir şey, ama kabullenmek zorundasın. ”

Şimdi annem, bahar ve yaz aylarını bizimle kuzeyde geçirirken, kış aylarında kız kardeşimin yanında yaşıyor (ki kız kardeşimin yardıma ihtiyacı yok, çünkü o her açıdan mükemmel bir insan). Annem her gidişinde, dönüşü için günleri saydığımı ona belli etmemeye özen gösteriyorum, ama doğrusu onsuz kocam ve ben evden dışarı adım dahi atamıyoruz.

Annem buradayken, kocamla gizli randevular için kendimize saatler çalışıyoruz. Baş başa yürüyüşlere çıkıyoruz, romantik yemekler yiyoruz ve bunların hiçbirinde bebekten bahsetmiyoruz. Bazen tenis oynuyoruz, bazen de sadece birlikte spor salonuna gidiyoruz. O çalınmış saatlerde birbirimizi ne kadar çok sevdiğimizi ve birlikte ne kadar çok eğlendiğimizi hatırlıyoruz. Annem burada olmadığına ise, evde romantik akşamlar geçiriyoruz. Birlikte şöminenin önünde oturup şarap içiyoruz, ama hep fısıldayarak konuşuyoruz çünkü oğlumuzu uyandırmaktan çok korkuyoruz. Bazen biz birlikte çok iyi vakit geçirdiğimizde, bunu hissedip uyanıyor ve feryada başlıyor gibi hissediyorum. Sonra ben saatlerce odasında onu kucağımda sallıyor ve uykuya dalması için başında bekliyorum.

Her şeyin benim suçum olduğunun farkındayım. Hayatının ilk günlerinde oğluma kalıcı zararlar verdim, onunla aramda bir bağ kurmam uzun zaman

aldığı için böyle oldu. Yine benim yüzümden (kocam buna katılmıyor, fazla dramatik olduğumu söylüyor) oğlumda hiç tedavi edemeyeceğim sarsıcı yaralar açıldı. Dünyaya gelişindeki şiddeti düşünüyorum; sakinleştiricilerle dolu ölümcül doğum ve acil sezaryeni düşünüyorum. Bu ikimizi de yaraladı. Ancak ben bu yaraları sarmak için elimden geleni yapacağım. Hayatımı, ilk aylarda olduğumdan çok daha iyi bir anne olmak için çabalayarak geçireceğim.

Kocam bir çocuk daha istiyor. Tam zamanı olduğunu söylüyor. Tabii ki herkes onunla aynı fikirde. “Bir bebek daha yapma vakti!” Bu cümle herkesin dilinde. Akrabaların, arkadaşların, marketteki tezgâhtarın... Bana komplo kurmuşlar sanki. Birden fazla çocuğu olan her insanın beynine yerleştirilmiş bir çip var gibi görünüyor. Ne zaman tek çocuklu bir anneyle karşılaşsalar bu çip harekete geçiyor ve mesajı veriyor: İkinciye doğurmak için fazla bekleme, kardeşlerin yaşları yakın olmalı, yoksa hiç arkadaş olamazlar. Ben de her zaman mahcup bir şekilde gülümseyip, “Biz deniyoruz, ” diyorum.

Ama biz denemiyoruz. En azından ben denemiyorum. Doğum kontrol hapı kullanıyorum ve çocuk doğurabildiğim sürece kullanmaya devam edeceğim. Çünkü ben ikinci bir bebeğe daha yetemem. Bir bebeğe zor yetiyorum. Her anımı, her şeyimi istiyor. Bunu anlayabiliyorum, içimde başka kimseye yer yok.

Kocama karşı dürüst değilim. O, doğum kontrol hapı kullandığımı bilmiyor. Ona göre, ben yumurtlama dönemlerimi takip ediyorum ve ikimiz de bir başka bebeğimiz olmasını iple çekiyoruz. Aslında bir bakıma bu çok hoş. ikimiz de normal insanlar gibi davranıyoruz, yeni bir bebek dünyaya getirmenin coşkusu ve umudunu taşıyoruz. Sadece zevk için değil, kutsal bir amaç uğruna sevişiyoruz. Bu duygulara çekildiğimi neredeyse fiziksel olarak hissedebiliyorum.

Başka bir bebeğim olduğunu düşünmek bile bana acı veriyor. Her ay çamaşırimda koyu kırmızı akıntıyı gördüğüm gün en mutlu günüm oluyor. Korkunç, değil mi? Herkes ikinci bir çocuk istemeyen bir kadından nefret eder. Sanki varoluş nedenime kafa tutuyor gibiyim. Çocuğumu seviyorum, kendimden bile fazla seviyorum onu. Dahası, doğurmak istemediğim ikinci

çocuğu da çok seviyorum. Onu, ailemin bu zehirli gen havuzuna dahil etmeye kıyamayacak kadar çok seviyorum.

Bunu kendime saklıyorum. Annem bunu görüyorsa bile, bir şey söylemiyor. Kocam, oğlumuzun bitmek bilmeyen talepleri yüzünden bitkin düşmüş halde olsa bile, onun güneş ve ay olduğuna inanıyor. Bebeğimiz gülümsemiyor, sokulmuyor. Sadece, “Hayır, ” “Anne, ” “Tavşan, ” “Daha, ” gibi birkaç sözcüğü biliyor. Ama kocamın bahanesi hep hazır: “Oğlumuz sessiz ama güçlü bir tip, zeki olacak. ” Ya da: “Herkes senin gibi sevecen bir tavşan değil, hayatım. ” Ya da: “Oğlumuz ciddi biri, ihtiyar bir ruha sahip. ”

Kocam gerçeği görmek istemiyor, biliyorum. Onu anlıyorum. Ben de gerçeği görmek istemiyorum. Bu yüzden her şey yolundaymış gibi davranıyorum, uyum sağlıyorum. Yalnızca bebeğin doktoru gerçeği görüp endişeleniyor. Çocuğunuz her zaman böylesine dikkatli midir? Fazla gülümsüyor mu? Bir dahaki gelişinizde daha fazla kelime öğrenmemiş olursa bir uzmanla irtibata geçmemiz gerekecek. Ben başımı sallıyorum ve bunlara dikkat edeceğimizi söylüyorum.

“Ee, ” diyor doktor, muayenehaneden her çıkışımızda. “Bir tane daha bebek yapmayı düşünüyor musunuz? ”

Oğlum doğmadan önce sevginin gücünün her engelin üstesinden geleceğine inanırdım. Yetiştirme şeklinin genlerden daha baskın olacağını düşünürdüm, ama artık gerçeği biliyorum. Oğluma baktığımda babamı görüyorum. Babam beş genç kızın katili olduğu için idam edildi. O artık çok uzaklarda, ama hâlâ kâbuslarımdaki yıldızlarda ve oğlumun gözlerinde yaşıyor.

On Birinci Bölüm

“Hey! Beni bekle!” Beck’in sesi gecenin içinde yankılanırken ben başımı önüme eğmiş, yürümeye devam ediyordum.

“Hadi ama!” diye bağırdı. “Saçmalama.”

Hızla yürümeye devam ettim. Kulağımnda kulaklıklarım vardı; onun arkamdan geldiğini ve bana seslendiğini duymamış gibi yapabiliyordum.

Kampüsün dışına doğru giden patikada ilerliyordum. Patika, The Hollows Ormanı’na çıkıyordu; okul burada devlete ait arazilere giden patikalar yapmıştı. Üç, altı ve on iki kilometrelik patikalar ormanın etrafını sarıyordu ya da Black Nehri’nin kenarındaki banklara çıkıyordu. Bir de The Hollows’un en yüksek noktasına uzanan bir patika vardı ki bu patikanın sonunda nehir manzarasına bakan bir seyir yerine ulaşılabiliyordu. Oraya Kuş Gözü Kayalıkları deniyordu.

Oradan The Hollows kasabasının tamamını ve Adirondack Dağları’nın eteklerini görebilirdiniz. Orada birçok kez güneşin batışını ve bir kartalın uçuşunu, bir keresinde de kasabanın kenarındaki bir depoda çıkan yangını izlemiştim. Orada Beck’le birlikte afyon almıştım. Ancak genellikle oraya tek başıma giderdim; dünyanın ve sırlarımın yükü altında ezilmeye başladığımda orası kaçış noktam olurdu.

Orası kimsenin bakışları altında olmadığım ve kendim olabildiğim tek yerdi. O anda hava karanlık ve soğuk olmasına rağmen oraya gidiyordum. Orada olmak istiyordum; orada olmaya *ihtiyacım vardı*. Beck’in beni oraya kadar takip edeceğini düşünmüyordum. Yanılmışım.

Dedektif gittikten ve Lynne ile Frank otellerine döndükten sonra Luke’un şiiriyle biraz olsun kafa dağıtabileceğim için gereğinden fazla sevinmiştim. O şiir olmasaydı yatağıma uzanır, bütün gece penceremden dışarıdaki ay ışığını seyrederek olabilecek en kötü ihtimalleri düşünürdüm. Doktorum beni çok fazla bunalıma girmemem konusunda uyarmıştı. Bunalım, içimdeki felaket düşüncelerinin beni bir asma gibi sarıp boğmasına neden olabilirdi.

Cebimdeki eski anahtarı elime aldım, kartı açıp okumaya başladım. Zihnimi meşgul edecek ve kafamı dağıtacak bir şeyler aradığım için şaşkındım, ama

Luke'un şiirinin gizemini çözmek çok zamanımı almadı. Sonuçta, dâhi ya da değil, kendisi imkânı olsa bütün gün odasına kapanıp video oyunları oynayabilecek olan on bir yaşında bir çocuktur. Ne kadar yaratıcı olabilirdi ki?

Dizüstü bilgisayarımı açıp araştırmaya başladım: *Hollows, New York, İntihar*. Arama motorundaki ilk sonuç The

Hollows Tarih Kurumu'nun sitesiydi.

The Hollows'ta birçok sözde lanetli yer olduğunu zaten biliyordum. Cadılar Bayramı zamanında tarih kurumu eski binaların bakımı için bir bütçe oluşturmak amacıyla "lanetli turlar" düzenlerdi. İnsanlar her köşeden bu turlarda korkmak için kasabaya gelirlerdi.

Kasabada küçük beyaz otobüsler haftalar boyunca bu insanları oradan oraya taşırdı. Yürüyüş turları, Segway turları (Aman Tanrım, ciddi mi?) ve çocuk turları olurdu; turlar Old Mill'de sıcak elma şarabı ve balkabağı çöreğiyle sona ererdi. Bizim kampüse bile uğrarlardı. (Aslında kardeşlik cemiyeti bu turlar için yaşardı, diyebiliriz.) Bir zamanlar bizim kampüs bir manastırmış; kaldığımız yurtlarda rahibeler yaşıyormuş.

1900'lerin başında, genç rahibe adaylarından biri hamile kalmış. Hamilelik süresince hamileliğini herkesten gizlemeyi başarmış. Kendi başına doğum yapmaya çalışırken hayatını kaybetmiş. Bebeği evlatlık vermişler. Marianna yurdunda kalanlar yıllarca bu rahibenin ruhunun koridorlarda dolaşp kaybettiği bebeğini aradığını iddia etmişler. Bu yurt, turların son durağı olur hep. Tur rehberi bu üzücü hikâyeyi anlatırken, Delta Phi oğlanlarından biri bir çarşafa sarınıp, bira kokuları içinde kalabalık grubun arasından mırıldanarak geçer. Gruptaki insanlar olayın ne kadar aptalca olduğunun farkında olduğu için bu çarşafa sarılı oğlana epey gülerler.

The Hollows Tarih Kurumu'nun sitesini inceledim; lanetli yerlerin bir listesini buldum. Liste ürkütücü bir müzik, fotoğraf albümleri ve her maddedeki yerin ayrıntılı bir açıklamasıyla tamamlanmıştı. Luke'un şiirinde bahsettiği lanetli yeri bulmam beş dakikamı aldı.

Yüz yıl boyunca

Duvarlarının ardında

İnsanlar okudu, dua etti, öldü

Şimdi diyorlar ki, acıyan bir ruh orada hapsoldu

1901’de, lisenin yanındaki eski mezarlığın içinde inşa edilmiş ve şimdilerde yıkık dökük olan küçük bir bina hakkında yazılanları okudum. Bina önceleri The Hollows’taki bir okul binası olarak, sonra bir piskopos kilisesi olarak, en sonunda da mezarlık bekçisinin ofisinin ve mezarlık araç gereçlerinin saklandığı bir deponun bulunduğu bina olarak kullanılmış.

1918’deki grip salgını sırasında, bina bir geçici hastane olarak kullanılmış ve burada beş kişi hayatını kaybetmiş. Yazıda beş hayaletin (bir adam, bir kadın ve üç çocuk) de ilginç tasvirleri var: Hayaletler geceleri etrafta dolaşmış; çocuklar mezar taşlarının arasında mutlulukla oyun oynamış; kadın sürekli ağaçların arasında bir şeyler aramış ve adam da hep aynı mezarın yanında öylece dururmuş.

1995 yılında, Luke’un açıkça belirttiği gibi, bir şişe viskiyi devirip sonra da silahının namlusunu yiyen bekçiyle ilgili sadece küçük bir açıklama vardı. Bir daha başka bir bekçi bulunmamış ve mezarlığın bakım ve denetimi tarih kurumu-nun gönüllülerine kalmıştı.

Elbette bu internet sitesinin olayları insanları kaçırmayacak seviyede ve çekicilikte ürkütücü gösterme yöntemi vardı. Bu nedenle oradaki intihar olayına çok az değinilmişti. Sanki sadece eski hayaletlerin The Hollows’ta süzölmeye hakkı varmış gibiydi. Sadece ölümünden yüzyıllar geçen ruhlara izin vardı. Kasabada dolaşan ruhlar zararsız ışık oyunlarıydı, ağaçların arasındaki rüzgârdı belki de, belki de karanlığın derinliklerinde hareket ettiğine inanılan düşüncelerdi. Kesinlikle insanları uzak tutacak kadar gerçek ve korkunç değillerdi; insanların merakını cezp edecek kadar ürkütücüydüler, o kadar. Bir intihar, hayatına son verecek kadar ruhani acı içinde olan bir adamın intiharı; Hollows’taki zararsız gölgelerden biri sayılmıyordu.

Peki, bunu neden yaptı?

Neydi gizlediği sırrı?

Ama tabii ki artık hiçbir sır kalmadı. Bu teknolojik dünyada her şey önümüze açıkça sunuluyordu ya da biz her şeyi açıkça ortaya koyuyorduk. Dünyadaki her berbat şey sadece birkaç klavye tuşu kadar uzağımızdaydı. Bu nedenle insanlar çok dikkatli olmalıydı.

Arama sayfamdaki sonuçların arasında gezerken, mezarlıktaki kulübede intihar eden Harvey GreenwaldTa ilgili bir haber buldum.

Harvey perişan haldeydi; yüzünde derin çizgiler olan, ıslak mavi gözlerinin etrafında bir genç kızinki kadar güzel kirpikleri olan çökmüş bir adamdı. Sübyancı, pomo bağımlısı, başka birçok suça mahkûm edilen biri olduğunu kolayca söyleyebilirdim. Çünkü okuduğum habere göre adam bu söylediklerimin hepsiydi.

Ancak Harvey ayrıca bir eş ve iki kız çocuğunda babasıydı. Ben kendi kişisel tecrübelerimden de biliyorum ki, bir insan polis raporlarında ya da gazete haberlerinde yazılanlardan çok daha fazlası olabilirdi. Raporlar ya da haberler hiçbir zaman olayların tamamını anlatmaz. Sanki bir hayatın tamamını anlatmak onun gerçekliğini yok edermiş gibi davranırlar. *O iyi bir adamdı, demişti karısı. Onun hakkında söylenenlerin hiçbiri doğru değil. Doğru olamaz.* Harvey intihar etmeden önce basit bir not bırakmıştı. *Üzgünüm.*

Soruşturmayla ilgili diğer makalelerde de karşıma aynı tanıdık isim çıktı: Dedektif Jones Cooper. Kendisi Doktor Cooper'ın eşiydi, aynı zamanda Elizabeth'in de soruşturmasının baş dedektifiydi. Onun ismini görmek garipti. Onu hatırlıyordum; gerilmeme neden olmuştu. Bir şeyler sakladığımı düşündüğü belliydi, bana bir sürü soru sormuştu. Elbette bir şeyler saklıyordum.

Ainsley bir uyku ilacı almış, lavanta kokulu göz maskesini takmış, okyanus seslerinin olduğu kaydı dinleyerek uyumaya çalışıyordu. Lynne ve Frank'in endişe içinde daireyi terk etmelerinin üzerinden saatler geçmişti. Beck'in her zaman bahsettiği iğneleyici bir ilişkileri yoktu. Hüzünlü ve hassas bir iletişimleri var gibi görünüyorlardı. Daireden çıkarken Frank eliyle Lynne'in sırtına hafifçe dokunuyordu. Lynne onun dövmeli koluna

dokunurken Frank de onun solgun sarı saçlarını okşamıştı, görmüştüm. Frank'ın bileklerinden birinde Beck'in, diğesinde *Lynne'm* isminin, bağlantılı harflerle estetik bir şekilde yazılmış dövmesi vardı. Boşanmak üzere olan insanlar gibi görünmüyorlardı. Beck'in onları bu kadar kafa karıştırıcı bulmasının nedeni belliydi. Ebeveynlerimizin kendilerine ait bir hayatları olmasından nefret ederiz, değil mi? Kendi kararlarını kendilerinin almasını ve bizi hesaba katmamalarını hiç hoş karşılamayız. Bize göre onlar insan değildir, onlar ebeveynlerdir; nasıl olur da bizim dışımızda bir hayatta sevebilir, yaşayabilir ve ölebilirler?

Pencereden dışarı baktığımda, yağışın durduğunu ve yağın karın erimiş olduğunu gördüm, ama mezarlığa gitmek için bisikletim yanımda değildi. Yapmam gereken şey buydu, değil mi? İpucunda belirtilen yere gidip bir sonrakini bulmaktı. Elimdeki anahtara bakıyordum; önceleri ılık olan anahtar şimdi bir mihenk taşı gibi soğuktu. Bu anahtar neyin kilidini açıyor olabilirdi? Harvey Greemvald'ın sakladığı sır neydi? Luke neyin peşindeydi? Ve neden bu kadar umursuyordum?

Arkadaşım kayıptı. Benim cinayete meyilli babam benimle konuşmak istiyordu. Odaklanmam gereken büyük problemlerim vardı. Yine de bu oyunu oynamayı Luke'la satranç oynamayı istediğim gibi istiyordum. Belki de, oynadığımız satranç oyunlarındaki gibi, Luke benden çok ilerideydi; hamlelerini çoktan belirlemişti ve benim yenileceğim çoktan aşikârdı. Yine de oynamaktan kendimi alamıyordum. Harvey Greemvald'ın sırrını öğrenmek *istiyordum*. Bir sonraki ipucunu bulmak *istiyordum*. O anda bunun nedenini bilemiyordum. Belki sadece kazanmak istiyordum. Belki de sadece dikkatimi olanlardan başka yöne çekecek bir şeyler arıyordum. Belki de o zaman bile, bu çöpçü avının basit bir oyundan daha fazlası olduğunu seziyordum.

Oraya nasıl gidebileceğimi düşünüyordum: bisikletim hâlâ LukeTardaydı. Beck'in bisikletini alabilirdim, umurunda olmazdı. Polisler ve ebeveynleri tarafından altüst edilen odasına gittim. Annesi esrarını bulup el koymuştu. Babası makyaj çantasında bir paket prezervatif bulmuştu. *Yüce Tanrım*, demişti yavaşça. *En azından korunuyor*, demişti Lynne ve ağlamaya başlamıştı. *Kızımızla ilgili bir şeyler öğrendiğimiz her an onun kaybolduğu*

an oluyor. Cidden mi, diye düşünmüştüm. Beck'in birileriyle yattığını yeni mi öğreniyorsunuz?

Onlar için üzölmüştüm ama sorularını yanıtlayamamış-tım. Beck biriyle görüşüyor muydu? Kızgın ve üzgün olduğunda ya da ebeveynlerine günlerini göstermek istediğinde nereye giderdi? Yazın California'dan bahsediyordu, demişlerdi. Bir film stüdyosunda stajyerlik işi aramayı düşünüyordu. Los Angeles'a gitmiş olabilir miydi?

BeckTe aramızdaki ilişki o yıl çıkmaza girmişti; doğrusu, tartışmadan konuşamaz olmuştuk. Tatilden sonraki ilk görüşmemizde de kavga etmiştik. Aklında ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Lynne ve Frank'e de böyle söyledim. Lynne bunu kabul etmiş gibi görünmüyordu. Bakışlarında bana güvenmediğini gösteren bir şeyler vardı. Başımı çevirmiştim.

Çoğu insan beni gerçekten göremez ama bazıları, çoğunlukla anneler, benim içimi görebilir. Saklamaya çalıştığım sırlarımı görebilirler ama o sırların ne olduğuna anlam veremezler. Gözlerini benden kaçıramadıktan için bunu anlayabilirim. Masum ve çift cinsiyetli denilebilecek kıyafetlerim, hafifçe iri vücudum ve yüz hatlarımla genellikle kalabalığa karışıırım. Erkekler de kızlar da bana ikinci kez dönüp bakmazlar ama bazen hassas ve iyi gözlemci olan insanlar beni görebilirler.

Beck'in masasının çekmecesini açıp bisiklet kilidinin anahtarını aldım. Çekmecedeki başka bir şey gözöme çarptı. Bir gazete haberinin çıktısını katlanmış halde gördüm; belli ki haberi internette bulmuştu. Haberin başlığını okuyunca kalbime bir ağrı saplandı. Şimdi polisin elinde olan o çantayı düşündüm. İçinde dizüstü bilgisayar, defter, telefon ve kim bilir daha başka neler vardı.

Kâğıdı iyice katlayıp sertçe cebime koydum. Odada Beck'in saç jölesinin ve parfümünün kokusunu hâlâ duyabiliyordum. Neden araştırmıştı? Neden burnunu sokmuştu? Neden geçmişini inceleyecek kadar çok tanımak istemişti beni? Birini aynı anda hem sevip hem ondan nefret etmek nasıl mümkün olabiliyordu? Toparlanıp dışarıya çıkarken bunları düşünüyordum. Aptalca davrandığımı biliyordum ama o daireden çıkmak zorundaydım; zihnimden çıkmak zorundaydım. Çöpçü avı, üzerine düşünmek istediğim tek şeydi. Üzücü bir durum, biliyorum. Hatta üzücöden de öte. Hastalıklı bir durum.

Soğuk havaya temas eden her yerim -yanaklarım, el ve ayak bileklerim- karıncalanıyordu. Beck'in bisikletinin kilidini açtım. Bisikletini her zaman girişteki özel bölümde, benimkinin yanında kilitli tutardı. Bisikletler, dişlerim, kemiklerim; her şey zangırdıyordu. O kadar soğuktu ki sanki dünyadaki her şey buza dönüşmüştü ve parçalanmak üzereydi.

Kilitle uğraşırken etrafıma bakınıyordum. Yurt annesi Margie'nin kapıya geldiğini ya da Ainsley'nin kanlı gözlerle koşarak çıktığını görmeyi bekliyordum, ama etraf تنها ve kapkaranlıktı.

Kilidi sonunda açtığımda vücudumun bir titremeye sarsıldığını hissettim. Bisikleti yerinden çıkardım ve Beck'i düşündüm. O da diğer kayıp kızlardan biri mi olacaktı? Haftalık *48 Hours Mystery* ya da *Dateline* konusu mu olacaktı? Kimse ona ne olduğunu bilemeyecek miydi? Yoksa onun cesedini de Elizabeth'inki gibi bir yerlerde bulacaklar mıydı? Ya da belki de on yıl sonra kemiklerini bulurlardı? Sadece sesini duymak istiyordum. Bütün bunların bitmesini istiyordum.

Bak, ben artık bu şekilde devam edemem.

Neden bahsediyorsun, Beck? Git başımdan, tamam mı?

Neden bahsettiğimi biliyorsun, değil mi? Hadi ama. Biliyorsun, değil mi? Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim.

Mezarlığa doğru giderken annemi düşünüyordum. Ben hayaletlere inanmam. Çünkü eğer bir hayalet bir insana görünebiliyorsa annem kesin bana görünürdü. Bütün yaptıklarıyla rağmen o beni bu dünyada asla yapayalnız bırakmazdı. Bundan eminim. Annem beni koruyup kollamak için elinden geleni yapardı; artık bu dünyada olmasa bile.

Hepimiz annemin ne istediğini biliyoruz. Nedenini bilmiyorum; belki de annem fazlasını isteyecek bir kadın olmadığı içindir. Sky, avukatım, annemin en büyük dileğinin benim hayatımı insanlara yardım ederek kazanmam olduğunu söylüyor. Bridgette'e göre onunla yakın olmam annemin en büyük isteği. Bridgette'in beni kendi çocuğuymuş gibi sevmesini çok isterdi (ki Bridgette gerçekten beni sevmeyi deniyor). Ve biliyorum ki annem benim mutlu olmamı, kendime dikkat etmemi ve

güvende olmamı isterdi. Annem benim New York'un garip bir kasabasında, dağın eteklerindeki terk edilmiş bir mezarlığı soğuk kış gecesinin karanlığında bisikletle ziyaret etmemi istemezdi. Bunu bilmek için medyum olmama gerek yoktu.

Ancak benim annem ölmüştü. Onunla ilgili her şey -ruhu, benliği, kişiliği, onu o yapan her şey- o öldüğü gün karanlığa gömülmüştü. O, gökyüzünde süzülüyordu ya da cennette Tanrı'yla birlikte değildi. O, rüzgârda savrulan bir toz zerre -siydi; hepimiz gibi. En azından ben onun tamamen gittiğini düşünmeyi tercih ediyordum. Gökyüzünden beni seyrediyor olsa kim bilir hakkımda neler düşünürdü...

Okulun çıkışma uzanan karanlık yolda pedal çevirmeye devam ediyordum. Mucizevi bir şekilde beni yerle bir edebilecek bütün buzlu noktalan şanslı manevralarla atlatıyordum. O ana kadar babamın Doktor Cooper'a ulaştığı aklıma bile gelmemişti. Sonra birden babamın yüzü gözlerimin önüne geldi ve beni hazırlıksız yakaladı. Onunla beş yıldır konuş-mamıştım. Son temyizi de reddedildiğinde, Bridgette onunla son kez yüzleşmem için beni zorlamıştı. *Onun için değil, kendin için yap bunu.*

Ancak babamın elleri beni ürküttüğü için görüşmeyi reddetmiştim. Onun uzun, güçlü parmaklarına ve geniş avuçlarına bakmaya tahammül edemezdim. Onların annemin ve benim üzerimde olduğunu düşünemiyordum. Elleri beyazdı; belirgin mavi damarları kıllı kollarına doğru uzanıyordu. Onları düşünmem bile midemin kalkmasına yetiyordu.

Yine de Bridgette'in hatırı için, hüküm giymesinden bir yıl sonra babamla telefonla görüşmeyi kabul etmiştim. Sesimi duyduğu için çok mutlu olmuştu; rahatlamıştı sanki. *Ben senin babam ve seni seviyorum. Hiçbir şey, bu durum bile, bu gerçeği değiştiremez. Seni hayal kırıklığına uğrattığım her şey için çok üzgün olduğumu anlamanı istiyorum. Yalnız değilsin, bunu bilmelisin.* Sonra da bana duymak istemediğim bir şey söylemişti.

Telefonda, *evet, tamam*, belki bir de, *biliyorum*, demek dışında hiçbir şey söylememiştim. Onun anneme yaptıkları aklımdan çıkmıyordu. Benden ne bekliyorlardı ki? Babamı affetmemi mi bekliyorlardı? Gerçek hayatta insanlar böyle şeyleri affetmezler. İnsanlar böyle şeylerin sonunda huzur

bulmazlar. Bu tamamen saçmalık. Böylesi tarifsiz bir şey yaşandığı ya da siz böyle bir şey yaptığınız zaman, bu sizi sonsuza kadar değiştirir. Bu sizi parçalara ayırır ve sonra tekrar bir araya getirir. Artık kaderin Doktor Frankenstein olduğu ve sizi bir canavara dönüştürdüğü bir hayat yaşıyorsunuzdur; sizi bir araya getiren parçalar hiçbir zaman tam olarak birbirine uymaz ve artık yaşadığınız hayat çalıntıdır. Normal insanların arasında yaşamaya hakkınız yoktur ve bunu bildiğiniz halde yaşamaya devam edersiniz.

Babanla konuştuğun için ilerde memnun olacaksın, demişti Bridgette tereddütle. Bacağına yatmış ağlıyordum, ama o zaman her şey bitmiş değildi. Devletin malum düğmeye basmak için uzun bir zamana ihtiyacı vardır. Ortada kurumsal bir erteleme durumu var. Herkes bir şeyleri ileri bir tarihe atıyor ve bekliyor. İdam cezasının uygulayıcıları bile durumun ne kadar boktan olduğunun farkında sanki. Bir şeylerin değişmesi için, bir af yasası için, bir müebbet hapse çevrilme durumu için bekliyorlar. Asla çalmayan telefonun başında bekleyip duruyorlar, ama babamın zamanı azalıyordu. Bunu bilmek başıma poşet geçirildiğini ve nefesimin kesildiğini hissetmeme neden oluyordu.

Yolun ilerisindeki mezarlığı gördüğümde yavaşladım. Gözlerim var olmadığını bildiğim hayaletleri arıyordu. Gök-yüzündeki bulutlar dağılmıştı; lacivert gecede yıldızlar çok küçüktü ve sanki ışıklarını kaybetmişlerdi.

Beck'in bisikletinin ön farını yaktım. Fardan yayılan ışık mezarlıktaki eğri büğrü ve yıpranmış mezar taşlarını aydınlatıyordu. Ölülerden korkmuyordum, hayır. Beni korkutanlar hâlâ yaşayan insanlardı. Beck'in bisikletini çitlere yasladım. Taştan patikadaki ayak seslerim fazlasıyla yüksek çıkıyordu.

Bisikletin ön farının ışığı, patikanın sonundaki bekçi kulübesine kadar uzanıyordu. Kulübenin çatısını daha yoldayken görebilmiştim, ama ona karanlıkta bu kadar yakından baktığımda, kulübe daha da harap görünüyordu. Burası her gece gelip çalışmak için fazla tatsız bir yerdi; ama intihar etmek için idealdi.

Pencereler beyaz tebeşir gibi bir şeyle kaplıydı, birinin camının köşesi kırıktı. Burayı böylece bırakmışlar mıydı? Daha lanetli görünmesi için mi? Okuduğum makalede, burada intihar olayından sonra başka bir bekçinin çalışmadığı yazıyordu. Şaşırtıcı bir durum değildi bu. Kapıyı açmaya çalıştım ama kilitliydi. Oysa kilit yeniydi; elimdeki eski anahtar da işe yaramadı. Ayaklarımın altındaki ahşabın gıcırdağını ve esnediğini hissettim. Biraz daha iri olsaydım, parçalara ayrılacak olan bu suntaları kırıp içeri girebilirdim.

Kulübenin etrafında başka bir kapı bulmak umuduyla turladım ve binanın arkasında bir tane buldum. Rüzgâr, yaprakları etrafa savururken elimdeki anahtar kilide soktum ve anahtar tatmin edici bir sesle kilitte döndü. Kapı korku filmlerindeki lanetli evlerin kapıları gibi gıcırdayarak açıldı.

Kapının dışında dikilirken, içerideki küçük bir yaratığın kapıdan çıkan sestten ve içeriye yayılan az miktardaki ışıktan uzağa kaçtığını gördüm. El fenerimi yakarak önümde uzanan uzun odaya baktım.

Eğri bir masa lambası masanın üzerinde duruyordu. Uzaktaki duvarda bir mantar panoya buruşturulmuş, katlanmış, eski ve yıpranmış kâğıtlar asılıydı. Acaba orada asılmış hangi ilanlar, yapılacaklar listeleri ve programlar unutulmuştu artık? Beyaz bilgisayar terk edilmişti; o kadar büyük görünüyordu ki aklıma dinozor kemikleri geldi. Ölümsüz olan ofis sandalyesi bir beklenti içindeydi sanki. Kim bilir kimin ağırlığını üzerinde hissetmek için bekliyordu.

Kalp atışlarımın hızlandığını hissederek içeriye girdim. Yıpranmış bir polis şeridi buldum ama ortada bir sayaç ya da tüfek atışı izi yoktu. İçinde bulunduğum sadece boş bir odaydı; muhtemelen uzun bir süredir boş kalmıştı ve ileride de boş olmaya devam edeceği belliydi.

Etrafa bakındım. Gözlerim karanlık köşelerde, masanın altında ve dolabın içinde gezindi. Burada hiçbir şey yoktu. Luke evinde oturmuş, bu halime kahkahalarla gülüyor olmalıydı. Bunun bir şaka olduğu belliydi. Yoksa gözümünden kaçan bir şeyler mi vardı?

Bulmacanın en büyük parçasını hâlâ bulamamıştım: Harvey Greenwald kendini neden öldürmüştü ve bunun benimle ne ilgisi vardı? Olayın benimle

bir ilgisi olmalıydı, değil mi? Luke tuhaf bir iş peşindeydi, değil mi? Çünkü eğer böyle değilse bu oyun berbat bir oyundu. Bu da diğer çöpçü avı oyunları gibi basit ve banal mi olacaktı? Luke bu oyunun aynı zamanda bir tarih dersi olacağını söylemişti. Bu kadar mıydı yani?

Tam çıkıyordum ki el fenerimin ışığına bir şey takıldı. Mantar panoda asılı olan sarı ve yıpranmış kâğıtların arasında bembeyaz bir zarf duruyordu. Üzerine bir çocuğun el-yazısıyla ismim yazılmıştı. Bu elyazısına aşinaydım artık.

Aceleyle panoya gittim ve zarfı aldım. Zarfı orada açıp okumak yerine cebime koyuverdim. Birden, oradan hemen çıkmam gerektiği hissine kapıldım. Ancak kapıya doğru ilerlerken, yan taraftaki pencerenin yanından büyük bir gölgenin geçtiğini gördüm. Dışarıda biri vardı.

On İkinci Bölüm

Sevgili Günlük,

Oğlum yaşına göre çok küçük. Şimdiki büyük problemimiz de bu. Anaokulunda, yaşı sınıf arkadaşlarından büyük olduğu halde sınıftaki en küçük çocuk benim oğlum. 12 kilo ağırlığında ve 86 santimetre boyunda bir çocuk olarak yaşının hayli gerisinde görünüyor. Kocam da ben de kısa boylu insanlar değiliz. Aslında sorun oğlumuzun küçük kalması da değil, sorun birdenbire büyüme hızının azalması. Son doktor kontrolüne kadar büyüme hızı normal seviyedeydi ancak birdenbire gelişimi yavaşladı.

Doktor sorunun hormonlarında olabileceğini söylüyor. Hormon eksikliği buna neden olabilir mi? Böbreklere alınan darbelerden ve bunun gibi birçok şeyden bahsediyor. Muayenhanede, hipofiz bezi ve büyüme hormonuyla ilgili bir şeyler anlattı ve bu kadar erken telaşa kapılmamız gerektiğini söyledi. Bir yığın tahlil yaptırmamızı istedi. Ancak ben doktoru

dinliyormuş gibi görünsem de, aklımda tek soru vardı: Oğlumun hayatındaki her şey bu kadar zor mu olacaktı?

Tek problemimiz küçük olması değil. Anaokulu öğretmeni geçen hafta bizimle görüşmek istedi. Oğlumuz pek sosyal bir çocuk değilmiş. Bu da demek oluyor ki oğlumuz diğer çocukları görmezden geliyor, diğer çocuklar da onu dışlıyorlar. Bu da büyük bir problem tabii. O, kendine birlikte çalışacak bir arkadaş bulmakta zorlanıyormuş. Hiç gülümsemi-yormuş. Bir de öfke nöbetleri konusu varmış. Kargaşaya sebebiyet veren, gitgide şiddetlenen öfke nöbetleri... Daha önce oğlumuzu bu konuda bir uzmana göstermeyi düşünmüş müyüz? Oğlumuz (burada öğretmen kelimelerini doğru seçmek için biraz duraksadı) psikolojik zorluklar yaşıyor olabilirmiş. Öğretmen konuşma boyunca iki kere oğlumuzdan özel eğitime muhtaç bir çocuk olarak bahsetti.

Kocam oğlumuzun sürekli ilgi bekleyen bir bebek olduğunu söyledi; sanki duruma bir açıklık getirecekmiş gibi. Öğretmen düşünceli bir şekilde başını sallamakla yetindi.

“Doğrusunu söylemek gerekirse, durumunda bir gelişme olmadığı sürece çocuğunuzun burada eğitim görmeye devam etmesine izin veremeyiz, ” diye devam etti öğretmen. Ona değer veriyoruz, biliyorsunuz. Ancak burası küçük bir özel okul ve biz oğlunuz gibi -burada uygun bir kelime bulmak için duraksadı ama bulamadı- çocukların eğitimi için yeterli donanıma sahip değiliz.

Kendimi bu öğretmenin ne kadar genç ve güzel bir kadın olduğunu düşünürken buldum. O anda ona imreniyor ve kızıyor olmama rağmen onun için üzülüyordum. Bir başkasının problemini onlarla birlikte evlerine gönderebilmek çok hoş olmalıydı. Orası Montessori bölgesiydi, küçük ve özel bir yerdi. Orada çocuklar birlikte çalışırlardı. Sınıflardaki serbestlik ilkesine rağmen orada birçok kural ve üç güçlü öğretmen vardı. Bu birlik ve beraberlik çocuklara fazlasıyla yararlı oluyor, ancak bir çocuk bile sorun çıkarıyorsa bu bütün okulu etkiliyor. Bu sorunlar tüm kaynaklarımızı tüketiyor ve her çocuğun hak ettiği ilgiyi görememesine neden oluyor. “Eminim ki ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur, ” dedi öğretmen.

Anlıyorum. Ben de sınıftaki başka sorunlu bir çocuk yüzünden kendi çocuğumun hak ettiği ilgiden mahrum kalmasını istemezdim, işte, söyledim. Sorunlu çocuk dedim. Benim oğlum sorunlu bir çocuktu sonuçta, değil mi?

Sessizlik ailemizin dördüncü üyesi haline geldi. Nereye gidersek peşimizden geliyor; kulaklarımızda uğulduyor, bizi sarıp sarmalıyor. Eve dönüş yolunda da arabada bizimle birlikteydi. Kocam da ben de ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Evliliğimiz öyle bir noktaya geldi ki, her konuşma tartışmaya dönüşüyor. Hiçbir konu tehlikesiz değil. İçimizde o kadar çok bastırılmış öfke, dargınlık ve keder var ki herhangi bir kıvılcım kocaman bir aleve dönüşebiliyor. Dün geceki alev de akşam yemeğini pişirme sırasının kimde olduğuyla ilgiliydi. Birbirimize olan öfkemiz saniyeler içinde patlayıveriyor. Artık şiddete başvuruyoruz, utanarak belirtiyorum. Vazolar fırlatılıyor (ben), yumruklar duvarlara vuruluyor (kocam)...

Ancak kavga etmek garip bir şekilde rahatlatıyor insanı, söylemeden geçemeyeceğim. Artık sadece kavga ederek iletişim kurabiliyoruz. Kavga, evliliğimizde seksin yerini aldı sanki. Öfke, tutkunun yerini aldı.

Çocuğumuz evliliğimizi mahvetti desem çok mu yanlış bir şey söylemiş olurum ? Muhtemelen. Ancak ortada kötü bir anne olduğuma dair o kadar kanıt var ki, bir tanesi daha hiçbir şeyi değiştirmez gibi geliyor. Ayrıca hepsi benim suçum, biliyorum. Bir bakış var ki sağlık uzmanlarının, diğer ebeveynlerin hatta kız kardeşimin yüzünde defalarca gördüm. Tabii bu bakış kendini anlayışın, şefkatin ya da yardım etme arzusunun arkasına saklamaya çalışır ama tek anlamının yargılamak olduğu gün gibi ortada.

Gerçek bir kadının, iyi bir annenin, sağlıklı ve mutlu bir bebeği olduğunu herkes bilir. Kötü bir annenin bebeği sorunludur; sürekli ağlar ve geceleri uyuyamaz. Annesini hem reddeder hem de gözünün önünden ayırmak istemez. Kötü bir annenin bebeği oyun buluşmalarına ya da “Annem ve Ben” yoga derslerine davet edilmez. Kötü bir anne tükenmişlik ve mutsuzluk kokar; diğer anneler bu kokuyu kilometrelerce öteden alırlar ve uzak dururlar. Çünkü şöyle düşünürler: Ya kötü annelik bulaşıcıysa? Ya benim çocuğum da öfkelenmeye başlar ve tef çalmayı reddederse? Ya benim çocuğum başka bir çocuğun kafasına kitap atar ve buna hiçbir tepki vermezse? Ya benim çocuğum da yoga dersinde köpek pozisyonu yapmak yerine kamburunu çıkarıp çılgılık atmaya başlarsa?

O anneler yüzünüze öyle bir bakarlar ki... O bakıştan neyi yanlış yaptığınızı anlamaya çalıştıklarını ve aynı yanlış kendilerinin de yapıyor olabileceklerinden korktuklarını anlayabilirsiniz. Ben onlara, onlardan biri olduğumu söylemek istiyorum. Onlar ne yapıyorsa onu yaptığımı ve hatalarımızın aynı olduğunu anlatmak istiyorum. Kelimeler dilimin ucuna kadar geliyor ama susup uzaklaşıyorum. Yoga derslerine gitmiyorum, başka çocuk doktorları buluyorum ve başka etkinlikler deniyorum. Bizim kimseye ihtiyacımız yok, diye düşünüyorum. Biz yalnızken daha iyiyiz. Tabii ki bu doğru değil.

“Oğlumuzun nesi var? ” diye sordu kocam yavaşça. Dışarıda hava güneşli ve çok güzeldi. Arabanın camlarını açmıştık, burnumuza tomurcuklanmış leylakların kokuları geliyordu. Açıkçası kocamın böyle bir soru sormasını beklemiyordum. Genelde öğretmenler ve doktorların fikirlerine katılmazdı ya da beni suçlardı. Onu çok fazla şımartıyorsun. Her ağladığında pes ediyorsun. Yatağımızda bizimle yatmasına izin veriyorsun. Disiplin sağlamıyorsun.

“Bilmiyorum, ” dedim. “Gerçekten bilmiyorum. ” Bilmiyordum da. Kendimi suçluyordum ama aslında içimde oğlumuzun bize böyle gönderildiğine inanan bir parçam da vardı. Bunu biz yapmadık. Bu kadarını söyledim ve kocamın yanağından süzülen bir gözyaşını fark ettim. Onu daha önce hiç ağlarken görmemiştim, babasının cenazesinde bile ağlamamıştı. Onu böyle görmek kalbimi milyonlarca parçaya ayırdı.

Eve vardığımızda telefon çalıyordu. Arayan kişi Okul Müdürü Bayan Peaches ’tı.

“Elimde oğlunuz için daha uygun olabilecek okulların bir listesi var, ” dedi. “Listeyi size e-postayla göndermemi ister misiniz? İsterseniz okulların bazılarını arayıp görüşebilirim. ”

“Ah, ” dedim. “Öğretmeni oğlumun okula geri dönemeyeceğini söylememişti, sadece durumu düzelmediği takdirde... ”

“Yanlış anlamayın, ” diye sözümü kesti müdire hanım. “Oğlunuzu cezalandırmıyoruz. Sadece o, bizim ona verebileceğimiz ilgiden fazlasına ihtiyaç duyuyor. ”

“Yani, ” dedim. “Okula bir daha gelemeyecek mi? ”

Kocamın beni izlediğini ve midemin berbat bir sancıyla burulduğunu hissedebiliyordum. O okulu çok sevmiştim. Harika bir bahçesi ve rengârenk ışıklı sınıfları vardı.

“Herkes için en iyisi bu, ” dedi müdire hanım. “Üzgünüm, öğretmeni durumu özellikle diğer öğrenciler için de ne kadar acil çözmek istediğimizi açık bir şekilde ifade edememiş. ”

Telefonu kapatıp kanepeye yığıldım. Sanırım kocam beni teselli etmek için birkaç şey söyledi. Bir yolunu bulacağız. Her şey yoluna girecek. Bununla birlikte, biliyorum ki yarın sabah olduğunda kocam işe gidecek ve ben evde oğlumuzla yalnız kalacağım. Bir yolunu ben bulacağım. Normalde sert bir yorum yapardım ama o an içimden hiçbir şey gelmiyordu. Belki de sert konuşmadığım için, kocam yanımda bir süre daha oturdu. Evde yalnızdık. Biz okulla ilgili işleri hallederken oğlumuz annemin yanındaydı. Orada, kanepede, kocamla aylardır ilk kez seviştik. Yavaşlık, kederliydik, çaresizdik. Onu hâlâ sevdiğimi fark etmek güzeldi. Onun da beni hâlâ sevdiğini görmek güzeldi.

Bir evliliğe ne olur? Çocuğumuz olmadan önce gerçekten mutluyduk. Hayatımızdan, birbirimizden memnunduk. Çocuğumuz olduktan sonra birbirimizden uzaklaştık. Bu her şekilde olabilecek bir uzaklık mıydı? Belki de ebeveyn olmak zorlu bir iştir; bu işin yoğunluğu insanın eşiyle sahip olduğu ilişkinin yapı taşlarını yerinden oynatır. İstikrarımızı yitirdik. Başka bir zorluk da bize bunu yapabilirdi belki de. Belki de biz mutlu olduğumuz zamanlarda düşündüğümüz kadar güçlü bir ilişkiye sahip değilizdir.

Aramızdaki bağı koparan ilk şey doğum kontrol hapı olayıydı. Başka bir bebek yapmayı denediğimiz bir yılda doğum kontrol hapını bırakmadığımı öğrendiğinde kocam ihanete uğradığını hissetmişti. Bir yıl boyunca ona oyun oynamıştım; her ay regl olduğumda hayal kırıklığına uğramış gibi davranmıştım, yumurtlama dönemimi takip ediyor rolü yapmıştım ve doğum öncesi vitaminleri almıştım. Şimdi böyle bir oyun oynadığım için çok pişmanım. Bunu neden yaptığımı bilmek istemişti. Hayretler içindeydi. Ona neden başka bir çocuk istemediğimi söylememiştim? Neden, farkında

değildin? diye sormuştum. Çok belli değil miydi? Annelik yaptığım sürece gerçekte olduğum kadının yarısı bile değildim. Bunu göremiyor muydu?

Yine de o öğleden sonra ikimiz o kanepede uzanırken, bütün o hayal kırıklıkları ve kavgalar çok uzakta kalmış gibi görünüyordu. Gün ışığının aydınlattığı salonda kendimize problemlerden uzakta bir tatil veriyorduk. Evet, onu hâlâ seviyordum. Kokusunu, ellerinin bedenime dokunuşunu... Sonra birden kapıda annemi ve oğlumuzun incecik sesini duyduk. Annecik evde mi? Kıyafetlerimizi aceleyle toparlayıp çıplak bir şekilde ve kahkahalarla yatak odasına kaçtık.

“Biz geldik, ” dedi annem.

“Biz geldik, ” diye tekrarladı oğlumuz. Yatak odasının kapısını açmaya çalışıyordu, neyse ki kapıyı kilitlemeyi akıl etmiştik.

“Birazdan yanına geleceğiz, tatlım, ” dedim.

“.Kapınız neden kilitli? ” Kapıyı açmayı bir daha denedi, bu kez daha güçlü ittiriyordu. Vücudunu kapıya yasladığını duyabiliyordum. Bir kez, iki kez, üç kez...

“Bir dakika, ” dedim giyinirken. “Annen üstünü değiştiriyor. ”

Kapıya sert bir tekme indirdi. “İyi, ” dedi. Hışımla uzaklaştığını duydum. İçimden peşinden gidip gönlünü almak geldi. Beni istemişti ve yanında olamamıştım. Derin bir nefes aldım. Çocuğunu sevmek ve değer vermek demek her anını ve her şeyini ona adamak demek değildir, demişti psikologum. Oğluma gereğinden fazla odaklandığımı düşünüyordu. Ona doğal olmayan bir ilgi yoğunluğuyla bağlı olmamın ikimize de zarar vereceğinden endişe ediyordu. Oğlumun okulda çıkardığı sorunların benimle evde kalabilmek için yaptığı birer numara olabileceğini düşünüyordu.

Kocama baktım ve gözlerindeki mutluluğun yavaşça söndüğünü gördüm.

O gece oğlumu yatırırken, gözlerini arkamdaki duvara dikip baktığını fark ettim.

“Ne oldu? ” diye sordum.

“Arkanda bir adam var, ” dedi. Bakmak için arkamı döndüm ama orada kimse olmadığını biliyordum. Hiçbir zaman kimse olmamıştı orada.

“Uyku vakti, ” dedim.

“O, kötü bir adam, ” dedi. Yüzünde ciddi bir ifade vardı, ama paniklemiş gibi görünmüyordu. Zaten her zaman sakindi.

Bu yeni bir şey değildi. Daha önce de hayali arkadaşları ve hayvanları olmuştu. Hayal ürünü insanlar havuzumuzun dibinde yatıyor ya da pencerenin önünde geziniyorlardı. Ona ne yapması gerektiğini söyleyen sesler duyuyordu. Bir keresinde bir ses ona gece yarısı kapının kilidini açıp dışarı çıkmasını söylemiş, çalan hırsız alarmı hepimizi ayağa kaldırmıştı.

“O adam ne istiyor peki? ”

Danıştığımız psikologlardan birisi onun bu küçük oyunlarına uyum sağlamamızı önermişti. Gördüğü şeylerin gerçek olmadığını ve sadece hayal gücünün bir ürünü olduğunu söylemek kocaman bir öfke nöbetinin garantisiydi. “Tabii ki, ” demişti doktor. “Birileri size, gördüğünüzden emin olduğunuz bir şeyin gerçek olmadığını söylerse ne düşünürsünüz? ” Haklıydı ama bir başka açıdan baktığımızda, bu hayallere uyum sağladığımızda daha fazlasını tetiklemiyor muyduk?

“Senden özür dilemek istiyor, ” dedi oğlum. “O kızları öldürmek istememiş.”

O anda bedenim donup kaldı ve dilim damağım kurudu. “Ama mecbur kalırsa yeniden yapabileceğini söylüyor. ” “Pekâlâ, ” dedim. “Haydi, uyumaya çalış bakalım. ”

O an fazla tepki vermemek kritik bir karardı. Herhangi bir duygu belirtisi onu çılgın bir enerjiyle dolduruyordu. Sonra saatlerce uyumuyordu. Oysa onun kapımın önünde belirmeden önce yatağında uyuyarak geçirdiği o saatler, benim kendime ait olan bütün hayatımı oluşturunuyordu.

“O adam gidene kadar benimle kalır mısın? ”

Yatağının yanına yere, birçok gece onun uyumasını beklediğim yere, uzandım. Üzerinde bulunduğum halı yumuşaktı. Böyle gecelerde bazen kitap okurdum, bazen de medi-tasyon yapmaya çalışırdım. O gece ise sadece mavi duvarları seyrettim. Zihnimde düşünceler oradan oraya savruluyor ve beni sersemletiyordu. Merak etmeden duramıyordum. Bunu nasıl bilebilirdi? Acaba annemle aramda geçen konuşmalardan birine kulak misafiri mi olmuştu?

Bir süre sonra sırtını dönüp uykuya daldı. Bense, ne kadar olduğunu bilmiyorum ama tavana bakarak ve parçalara ayrılmamaya özen göstererek orada öylece uzandım.

On Üçüncü Bölüm

Masanın yanına çöktüm ve yapının ön tarafındaki çıkış kapısına doğru sürünmeye başladım. Önüme birkaç kabarık koli çıkınca, kendimi gereksiz bir sürü eşyadan oluşan bir labirentte ilerlemeye çalışırken buldum. Eski bir dosya dolabı, tozlu bir işlemci, portatif bir merdiven, birkaç teneke boya... Olabildiğimce küçülmeye çalışıyordum ve Ainsley'nin her zaman yanımda taşımamı tembihlediği göz yaşartıcı spreyi getirmiş olmayı umuyordum. Sprey şimdi dairede, kapının yanında anahtarlarımızı koyduğumuz masada öylece duruyordu.

Birisi dışarıda savrulan yaprakları çiğneyerek yürüdü ve merdivenleri gıcırdatarak çıktı. Sonra bir sessizlik oldu. Derin derin ve panikle aldığım nefesleri kontrol edemediğim için nefesimi tamamen tuttum.

Sonra çok daha gürültülü bir gıcırta geldi, ardından da birkaç küfür savruldu. Bu kaim erkek sesini tanıyordum. O döşeme tahtalarının dayanıklı olmayacağını anlamıştım zaten. Kapıya doğru yürüdüm ve Langdon'u

sıkışan ayağını çöken verandadan çıkarmaya çalışırken gördüm. Vücudumu saran o gerginlik ve korku yerini rahatlamamanın zayıflığına bırakmıştı.

“Hey!” diye seslendi. “Lana, çık dışarı. Orada olduğunu biliyorum.”

Kapıyı açtığımda Langdon bana kızgın bir bakış fırlattı.

“Gecenin bu saatinde burada ne yapıyorsun acaba?” diye sordu.

“Asıl *sen* burada ne yapıyorsun?” diye sordum. Kızgındı ama komik ve utanmış görünüyordu. Gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

“Kütüphaneden çıkıyordum ve bisikletine atlayıp kampüsün dışına sürdüğünü gördüm,” dedi. “*Aklında* ne var?”

Yola doğru baktım ve Langdon ün Volkswagen Touareg arabasını (arazi aracı kullandığını kabullenmek istemeyen insanların arazi aracı) gördüm. Beni görüp arabasına atlayıp, ben gözden kaybolmadan beni buraya kadar nasıl takip ettiğini anlayamamıştım. Belki de düşündüğüm kadar hızlı gelmemiştim. Ya da belki de Langdon beni kütüphaneden çıkarken görmemişti. Ne olursa olsun, onu gördüğüme sevinmiştim. Bu, tahmin ettiğimden daha ürkütücü bir görev olmuştu. Her zaman, düşündüğüm kadar güçlü biri olamıyordum.

“Biliyorsun,” dedi. Ayağını çöken verandadan kurtarmıştı, merdivenin bir basamağına dayadığı zedelenen bileğine masaj yapıyordu. “Ortada kayıp bir kız var ve sen gecenin bir yarısı buz gibi havada bisikletle buraya geliyorsun. Bu, olduğuna inandığım zeki insanın yapacağı türden bir davranış değil açıkçası.”

“İyi misin?” derken gidip yanma oturdum.

“Onca yer varken burada ne yapıyorsun? Ve Tanrı aşkına, içeriye nasıl girdin?”

Langdon bazen, belli belirsiz de olsa, sigara kokardı. O da Rachel gibi gizli bir tiryakiydi. Ne kadar az sigara içtiklerine dair kendilerini kandırıyorlar ve bu ölümcül alışkanlıklarını herkesten saklıyorlardı. Bunun Langdon için

biraz acınası bir durum olduğunu düşünürdüm. Onun hep açıksözlü biri ve dürüstlük timsali olduğuna inanırdım, ama bu konuda hiç yalan söylemediğini düşündüm. Sigara içmeyen biri olduğunu hiç iddia etmemişti ki. Ayrıca bu gerçekten beni ilgilendirmezdi. Beck’in benimle paylaştığı o söylenti geldi aklıma. *O da* beni hiç ilgilendirmezdi.

“Lana,” dedi. Bu kez sesi babacan bir ciddiyete sahipti. “Burada ne yapıyorsun?”

Neden orada olduğumu ona söylemeye çekiniyordum. Gerçekten çok aptalcaydı. Ancak inandırıcı olabilecek bir yalan bulamadığım için ona gerçeği, Luke’un oyununu, anlattım. Sözlerimi bitirdiğimde bana dehşet içinde baktığını gördüm.

“Onunla böyle bir oyuna nasıl dahil olabilirsin?” diye sordu. O kadar şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış görünüyordu ki, utancımдан kızardım. Haklıydı. Nasıl böyle bir şey yapabilmişim? Satranç hamleleri araştırdığımı, taktikler çalıştığımı ve gecenin bir saatinde oradan oraya dolaştığımı düşününce kendimden utandım.

“Bir zararı yok ki,” dedim zayıf ve ikna edici olmayan bir tonla. “Sadece bir oyun.”

“Öyle mi?”

“Başka ne olabilir ki?” dedim. “O daha on bir yaşında.”

Langdon başını iki yana sallarken çenesini kuvvetle kaşıdı; sakalları bir zımpara kâğıdı gibi ses çıkarıyordu.

“O duygusal olarak sorunlu bir çocuk ve sen onun hayatındaki bir yetişkinsin, onun bakıcısısm. Onu teşvik ediyorsun.”

Durumu hiç bu şekilde düşünmemiştim. Bana göre kararları veren kişi Luke’tu. Bu onun oyunuydu ve ben onun kurallarına göre oynuyordum. O, evinde mışıl mışıl uyurken ben gecenin içinde oradan oraya koşturarak ipuçlarını arıyordum, ancak Langdon tabii ki haklıydı. O sadece bir çocuktu. Yetişkin olan bendim. Daha olgun ve mantıklı olması gereken kişi

bendim. Olayların gideceği son noktayı belirlemesi gereken bendim. Söyleyecek hiçbir şey bulamıyordum. Orada öylece oturdum. Kendimi çok aşağılık hissediyordum.

“Bana şiiri göster,” dedi. Şiirin olduğu katlı kartı ve anahtarı ona uzattım. “Anahtarı nereden bulmuş?”

Bilmediğimi söyledim ama Langdon beni duymadı. El fenerimin ışığında şiiri inceliyordu. Hava o kadar soğuktu ki, titriyordum.

“Peki, sır neymiş?”

“Bilmiyorum” demekten yorulmuştum; omuzlarımı kaldırarak başımı sallamayı tercih ettim. Langdon bana dikkatle baktı; bir bulmacayı çözmeye çalışır gibiydi. Beni çözmeye çalışıyordu. İçinde bulunduğumuz bu garip duruma anlam veremiyordu.

“Sırrı nasıl öğreneceksin?” Bu kez ilgili ve meraklıydı.

“Öğrenebileceğimden emin değilim,” dedim.

Yapılacak en doğru şeyin oyunu burada bitirmek olduğu belliydi. Luke’a gidip onun benden daha zeki olduğunu kabul edecektim. Sonuçta bu onun oyunuydu, değil mi? Bana istediği her şeyi yaptırabileceğini kanıtlamak istemişti; bu yüzden de çözemeyeceğim bulmacalar yaratmıştı. Hissettiğim bu rekabet duygusu tamamen saçmalıktı ve bunu aşmam gerekiyordu.

Langdon ün da meraklandığını görebiliyordum. Luke için meraklanıyordu. Ne de olsa o da benim gibi takıntılıydı. O, insan zihnini öğrenmiş, araştırmış ve tedavi etmiş bir adamdı. Elbette ki insan zihni sonsuz bir bulmacaydı. Her bir insan çözülmesi gereken yeni bir bulmacaydı. Zihinsel hastalık bu insanda nasıl oluşmuştu? Hastalık kendini nasıl gösteriyordu? Nasıl tedavi edilebilirdi? Hastalık terapiyle, meditasyonla ya da başka bir yöntemle *iyileştirilebilir* miydi? Yoksa o insan kendisine ve çevresine daha fazla zarar vermeden kontrol altına mı alınmalıydı? Özellikle çocuklara teşhis koyma ve tedaviye başlama süreci bir yılanbalığı kadar kaygan ve güvenilmezdi. Genç insanlar sürekli değişirdi, geliştirdi, öğrenirdi. Bu

nedenle hastalıkları sürekli evrim geçirirdi; bazen kötüleşirdi bazen de tamamen kaybolurdu.

“Bir sonraki ipucunu buldun mu?”

“Hayır,” diye yalan söyledim. Bunu neden yaptığımı bilmiyorum, ama bir yanım bu oyunun Luke ve benim aramda olduğunu söylüyordu. Oyuna devam etmek ya da etmemek benim tercihimdi.

“İçeride hiçbir şey yok muydu?” diye sordu başıyla binayı işaret ederek. El fenerine uzanarak, “İçeriye ben de bir bakayım,” dedi.

El fenerini ona verdim ve o içeride ortalığı sakarlıkla yıkarken ben titreyerek dışarıda bekledim. İki kez ayağının takıldığım ve bir kez de bir şeyi devirdiğini duydum. O zarfın montumun cebinden beni yaktığını hissedebiliyordum. Beck’ in arkamdan bağırان sesini duyabiliyordum: *Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?* Babamın bir kürek aldığını ve saatlerce kazdığını gördüm. Elizabeth’in kızgın ve kırgın gözlerle bana baktığını gördüm; tıpkı kâbuslarımdaki gibiydi. Dedektif Ferrigno haklıydı; o gece gerçekten kavga etmiştik. Ben onu yatıştırmaya çalışırken o öfkeyle bana patlamıştı. Aklımdaki anı, anıysa tabii, belirsiz ve tuhaftı. Zihnimde durmak bilmeyen acıların oluşturduğu bir atlıkarınca vardı. Nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Langdon sonunda yanıma döndü. “İçeride hiçbir şey yok.”

“Fark etmez,” dedim. “Ona oyuna devam etmek istemediğimi söyleyeceğim. Satranç oynamaya geri döneriz ya da belki scrabble oynarız; o oyunda daha iyiyim.”

“En iyisi bu,” dedi Langdon. Verandadan aşağı atladı ve bana inmem için elini uzatarak yardım etti. “Sorunlu bir zihni beslemek yapmak istediğimiz en son şeydir. O, bu oyundan bir şey elde ediyor ve sen bunun ne olduğunu bilmiyorsun. Bu iyiye işaret değil.”

Bu oyundan benim de bir şey elde ettiğimi Langdon’a söylemedim. Bunun ikimiz için de sağlıklı olmadığını düşünüyordum.

“Bence istifa edip başka bir iş aramalısın,” dedi. Gülümsemesi onun bu sözünü dinlemeyeceğimi bildiğini gösteriyordu. Erkeklerin sağladığı otoriteyle ilgili sorunlarım olduğunu biliyordu. Ya da belki de Luke ve Rachel’a çok fazla bağlandığım için onları istesem de terk edemeyeceğimi anlamıştı, ki istemiyordum da.

Yürümeye başladık. Arabasını bisikleti bıraktığım yerin yanma park etmişti. Bagajı açıp bisikleti yerleştirirken, “Bu senin bisikletin değil,” dedi.

Ona bunun Beck’in bisikleti olduğunu ve neden kendi-minkini alamadığımı söyledim.

“Beck’le ilgili bir gelişme var mı?”

“Henüz kimse ondan bir haber alamadı,” dedim. Kalbimde hâlâ Beck’e duyduğum sert bir öfke vardı. “Ebeveynleri burada. Polis, Ainsley ve benimle konuştu, muhtemelen diğer öğrencileri de sorgulamışlardır.”

“Bu gece bir gelişme olduğunu sanıyordum,” dedi. Bagajın kapısını sertçe kapattığında gürültü gecenin içinde yankılandı. “Facebook profilini güncellediğini duydum?”

Başımı iki yana salladım. Bildiğim kadarıyla Beck’in bir Facebook hesabı yoktu. Tabii ki yoktu ama belki de benim haberim olmayan bir hesap açmıştı, bilmiyordum. “Ben böyle bir şey duymadım.”

“Endişeli görünmüyorsun,” dedi. Yine beni dikkatle inceleyen bir bakış vardı gözlerinde.

“Bunu daha önce de yaptım,” dedim umursamaz görünmeye çalışarak. Beck için elbette *endişeleniyordum*, gerçekten. Ancak bunu belli edersem o kazanırdı.

“Yine de,” dedi, “polisler bu olayı çok ciddiye alıyor. Yarın sabah bir kampüs araması başlatılacak.”

“Ah,” dedim. Neden dedektif bana bundan bahsetmemişti? Oynadıkları bu küçük oyunlardan hep nefret etmiştim.

Ön koltuğa tırmanıp oturdum. Langdon da direksiyona geçince araç biraz çöktü. “İçine atma, tamam mı? Duygularını inkâr ederek onlardan kaçmaya çalışma.”

Langdon motoru çalıştırdığında araba ışıklar ve ahenkli çalışma sesleriyle canlanıverdi. Bunların dışında araç yeni arabalar kadar sessizdi; kaputun altında çalışan bir motor yokmuş gibiydi adeta. “Her şeyi psikologunla paylaştığına emin ol,” dedi Langdon.

“Öyle yapıyorum zaten,” dedim. “Daha bugün onu ziyaret ettim.”

“Tamam,” dedi. “Güzel. Bu olanlar senin için çok zor olmalı.”

Langdon beni herkesten daha çok tanıyor olabilirdi. İkinci sınıfta yaşadığım bir küçük bir sinir krizi sırasında ona sırrımın bir kısmını anlatmışım. O günden sonra konuyu neredeyse hiç açmadı. Konuyu tartışmak bir yana, düşünmenin bile beni ne kadar üzdüğünü biliyordu.

“İki yıl önceki Elizabeth olayı,” dedi düşünceli bir şekilde, “senin zorlu geçmişin... benimle de konuşabileceğini biliyorsun. Biz arkadaşız, değil mi?”

Biz arabayla uzaklaşırken, görmemin imkânsız olduğu bir şey gördüm. Zihnim bana oyunlar oynuyordu; bu yeni bir şey değildi. Langdon yola çıktığında küçük, zayıf bir şeyin aracın farlarından kaçmak için ağaçların arasına girdiğini gördüm. Gecenin karanlığına dikkatle baktım ama orada hiçbir şey yoktu.

“Biliyorum,” dedim gülümsemeye çalışarak. “Tabii ki biliyorum.”

Omzuma hafifçe ve beceriksizce vurdu. Tamamen arkadaşça bir dokunuştı bu, kesinlikle cinsel bir çekim oluşmamıştı. Bunun için ona minnettardım. Bence, bizler insanları hayatlarımıza çekiyoruz. En derin ihtiyaçlarımızı yayınlıyoruz ve bazı insanlar nerede olurlarsa olsunlar çağrılarımızı bilinçaltılarında duyup bize cevap gönderiyorlar. İyi ya da kötü; öğretmenlerimizi, dostlarımızı, hatta kâbuslarımızı çekiyoruz. Bazılarımızın çağrıları daha yüksek oluyor. Bazılarımız ise daha hassas alıcılara sahip oluyor.

O gece uykuya çok zor daldım. Beck'in öpücüğünü düşledim, dokunuşlarını vücudumda hissettim ve onun yanımda olduğunu sanarak uyandım. Daha sonra tekrar uyanmak üzere uykuya daldım. *Bana bunu neden yapıyorsun*, diye bağırان bir ses duydum. Ses bana aitti, ses anneme aitti, ses Beck' e aitti. Üçümüzün acı ve çaresizlik çığlığı bir bütün oluşturuyordu. Bir kez daha uykuya daldığımda annemin öldüğü geceye geri döndüm.

Anneni en son ne zaman gördün? Bunu soran kadın polisin ne kadar erkeksi ve sert görüldüğünü sorguladığını hatırlıyorum. Çiçekbozuğu izli bir yüzü vardı, turuncu saçları diğer erkek polisler gibi kısacık kesilmişti. İriydi; kilolu değildi ama geniş omuzluydu. Kalın bir sesi vardı.

Sabah okula gitmeden önce gördüm, dedim. Babam böyle söylememi tembihlemişti. Söylediğim yalan ağzımın içindeki bir pamuk gibi hissettiriyordu; polis de bunu anlayabilirdi. Anlamasını istiyordum. *Lütfen, lütfen yalan söylediğimi anla. Lütfen bana yardım et.*

Babam gri duvarın yanındaki bir sandalyede oturuyor ve beni izliyordu. Gözleri üzerimden ayrılmıyordu. *Gerekli olandan fazla bir şey söyleme. Sadece sorulara cevap ver, fazlasını verme.*

Her şey yolunda mıydı peki? Sana garip göründü mü? Bir şeylerden rahatsız oluyor gibi bir hali var mıydı?

Hayır, dedim. *Her zamanki gibi görünüyordu.* Annemin, bazen manik nöbetleri olsa da kronik depresyonda olduğunu söylememiştim. O sabah boğazına kadar sıkıntıdaydı ve kendini evin her köşesini fırçalayıp ovalamaya vermişti.

Benim odamdan uzak dur, tamam mı, demiştim. *Eşyalarım dokunma, yeter.*

Buna karşın o, şarkı söyleyerek mutfak zeminini fırçalamaya devam etmişti. Zemin zaten başından beri tertemizdi; evdeki hiçbir şeyin kirlilikle uzaktan yakından alakası yoktu ki.

Anne, tamam mı? demiştim.

Bir kaşık şeker ilacın doğruca mideye inmesine yeter, diye mırıldanıyordu. Sarı saçları dağılmış, yüzü kızarmıştı.

O anda ondan gerçekten nefret ettiğimi hatırlıyorum.

Polis gözlerini dikmiş, bana bakıyordu. Bakışlarına bir hassaslık, bir anlayış ya da bir sevecenlik yoktu. Sadece iki kara göz vardı; her şeyi inceleyen ve gören... *Binlerinden korkuyor muydu? Kendisine zarar vermek isteyen ya da takip eden binlerinden bahsediyor muydu?*

Hayır, dedim. Öyle bir şey yoktu.

Polis sesini biraz da olsa yumuşattı, sanki burada nasıl bir olayla uğraştığını hatırlamıştı. *Üzgünüm, dedi. Anneni elimizden geldiğince hızlı bulmak için sorular sormak zorundayız. Onu bulacağız, tamam mı?*

Tamam, dedim. Onu bulamayacaklardı, bundan emindim.

Babam beni o kadar dikkatle izliyordu ki, benimle telepatik olarak iletişim kurmaya çalışıyordu adeta. Başımı ellerimin arasına alıp ağlamaya başladım.

Ama uyandığımda gözyaşlarını kurumıştı. Artık ağlamıyordum. Göğsümdede berbat bir gerginlik vardı. Neden hayatımdaki herkesi kaybediyordum?

On Dördüncü Bölüm

Sabah güneşinin loş aydınlığında yanıp sönen ışıklarla uyandım. Polis kampüsün içinde Beck'i arama çalışmalarına başlamıştı. Beck'in Facebook profilini güncellediği haberi sadece bir söylentiydi, gece odama döndüğümdede kontrol etmiştim. Onun "Fakebook" hesabı olmadığını ve hiçbir zaman da olmayacağını zaten biliyordum.

Ancak kampüsteki bazı öğrenciler -böylelerini bilirsiniz, her olaya dahil olan, Geceyi Geri Alma eylemlerine, sevgili tecavüzlerine karşı protestolara, öğrenim ücretlerindeki artışlara yönelik eylemlere katılan öğrenciler; Darfur için para toplayan, yürüyen kütüphaneler yapan ya da açlık çekenler için pastalar yapan (herkes pasta yiyebilmeli!) kızlar birliği üyeleri- Beck için bir Facebook sayfası oluşturmuştu. Beck okuldayken bu öğrencilerle arkadaş değildi; onlarla ko-nuşmamıştı bile ama Facebook'taki *Rebecca Miller 'ı bulalım*, adlı sayfada yüzlerce tanımadığı arkadaşı Beck için yazılar yazmış, yorumlar yapmıştı.

İnsanlar bunalmıştı. Bizim kültürümüzün sorunu işte tam olarak buydu. Gerçek hayat, özünde bunaltıcıdır. Mutsuzluk bile sıradandır; hiçbir özelliği yoktur, dramın o iniş çıkışlarını barındırmaz. İnsanlar gizeme ve trajediye bayılır. Birilerinin vurulması, ortadan kaybolması, dehşet verici bir şekilde öldürülmesi insanların merakını cezp eder. Onlar ölen bir hamile kadının havuzda sürüklenmesini, çocukların kuyulara düşmesini, metrolardaki bombalama olaylarını, kocaların eşlerini boğarak öldürüp cesedi ormanda saklamasını düşünmeye bayılırlar. Böyle olaylar onların içlerinin titremesine, heyecanlanmalarına, sıradan hayatları için minnettar olmalarına neden olur. Öyle yapmacık merhamet gösterisi yapanlar, ayıcıklar alıp çiçekler getirenler, gözyaşı dökenler ya da gece seninle uyanık kalanlar aslında kendilerinden daha büyük ve ilginç bir olaya dahil oldukları için içten içe tatmin olurlar. Sonra işin içine medya girer ama o konuyu hiç açmayalım isterseniz. Haydi bu facia için bir logo ve reklam müziği yaratalım! Yirmi dört saatlik canlı yayınlar, *Dateline* özel bölümleri, televizyon filmleri, hemencecik çıkan bir kitap! Tamam, sakınım.

Duş aldıktan sonra ilaçlarımın azalmaya başladığını fark ettim. Doktor Cooper bir psikolog ama kendisi bir psikiyatr değil, ama tanıdığı bir psikiyatr var, ilaçlarımı o yazıyor. Derse gitmeden önce ofisi aradım ve yeniden ilaç istedim.

“Ah,” dedi telefondaki asistan. Klavyede bir şeyler yazdığını duyabiliyordum. “Bayan Granger, burada gördüğüm kadarıyla elinizde daha on beş günlük ilacınız olması lazım.”

“Hayır,” dedim. “Sadece beş günlük var.”

Telefonun ucunda bir sessizlik oldu. En sonunda asistan, “Doktorunuzla görüşeyim, sonra sizi arayayım,” dedi.

En son ne zaman ilaç yazdırdığımı hatırlamaya çalıştım, ama o kadar yorgundum ki hatırlamaya mecalim yoktu. İlaçlarımı doğru dozda almak konusunda fazlasıyla dikkatliydim aslında. İlaçlarım olmadığında nasıl olduğumu biliyordum, hiç hoş değildi. Bu yüzden ilaçların dozuyla ilgili herhangi bir değişiklik yapmazdım. Diğer insanlar yapabiliirdi, biliyordum ama ben yapmazdım. İlaçlarım kayıpsa, mutlaka bi-rileri almış olmalıydı. Kimin aldığını da biliyordum, sanırım. Bu durum benim için ciddi bir sorun olabilirdi. Doktorlar ve sigorta şirketleri aldığım tipte haplar konusunda fazlasıyla dikkatli davranıyorlardı.

Ancak daha beş günlük ilacım varken endişe etmeme gerek yoktu. Hapların geri kalanını masamdaki çekmeceye kilitleyip derse gitmek üzere odadan çıktım.

Zihnimdeki kuru gürültü o kadar yüksekti ki, Langdon’ un kürsüde anlattıklarına güçlkle odaklanabiliyordum. Birçok insan derse gelmemiştii. Sabah daireden çıkarken, Ainsley bir sürü insanın arama çalışmalarına gönüllü olarak katıldığını söylemişti, fakat biz gönüllü olmamıştık. Biz bunları Elizabeth’in kayboluşunda yaşamıştık; onu yağmurun altında günlerce aramıştık. Ateş ve korkudan oluşan bir çamurda yürüyorduk sanki. Birilerinin ondan bir iz bulmasını umarken içten içe cesedini bulmamayı diliyorduk. Aynı şeyleri tekrar yaşamaya dayanamazdık.

Medya sirki henüz başlamamıştı. Yurdun dışında yerel bir kanalın haber aracı duruyordu. Bir-iki tane muhabir de kampüsün içinde dolaşıp öğrencilere sorular soruyordu, ama Beck, Elizabeth gibi değildi. Onun Elizabeth gibi herkese hitap eden bir güzelliği yoktu, bütün notlan A değildi ve ailesiyle iyi geçinemiyordu. O, dövmeli, piercing’li, üç kez ortalıktan kaybolmuş biriydi. Onun keskin saçlarını, fazlasıyla koyu makyajını ve asiliğini görebildiğiniz fotoğrafına bakmak insanların içlerini gerektiği kadar titretmiyordu. Kayıp ve öldürölmüş güzel kız çok fazla dikkat çekmişti. Tıpkı Pamuk Prenses’in tatlı dudaklarındaki zehirli elmayla görüntüsü gibi ya da Uyuyan Güzeli’nin camdan tabutunda el değmemiş ve solgun biçimde uzanışı gibi. Reytingleri ayağa kaldıran şey kötölüğün eline

geçmiş masumiyet hikâyesiydi. Kimsenin çirkin üvey kız kardeşleri ya da kötü kalpli kraliçeyi umursadığı yoktu.

Beck'in çirkin olduğunu söylemiyorum. Aslında o koyu makyajın ve dağınık saçların ardında, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kızlardan biri vardı. Beck'in süt gibi bir cildi ve badem gibi yeşil gözleri vardı; bakışları sıcak bir yaz gününde girilen deniz gibiydi. O her şekilde çok güzeldi; ayrıca (çoğu zaman) hassas ve kibardı. Ancak bunu kimsenin bilmesini istemiyor gibiydi adeta. Agresifti, anlaşılması zordu. Görünüşü ve hareketleriyle her an bir şeyler ifade etme telaşm-daydı ve kavga etmekten hiç çekinmezdi. Her zaman temiz değildi. Tırnaklarını yerdı. Kimse onun gibi bir kızı sevmez. O, toplumun beklentilerine uymaya çalışmayan, insanların ilgisini çekmek ya da onları memnun etmek için çaba sarf etmeyen bir kızdı. Bu yüzden ulusal kanallar etrafta dolaşmıyordu, olayın ilginçleşmesini beklemiyordu. Beck gerçek kimliğini dünyadan saklamakta haklıydı. Dünya onu hak etmiyordu.

Annem gerçekten güzel bir kadındı. Güzel ve mutsuzdu, çok uzun süre acı içinde yaşamıştı. Sevdığı ve hayatını adadığı adam tarafından öldürüldü. O da şiddetten gelmişti ama görünüşe göre geçmişindeki faciadan kaçmayı başarmıştı; ta ki kendisi böyle bir faciaya kurban gidene dek. Kuşkusuz onun hayat hikâyesi haberler, magazin programları, televizyon filmi yapımcıları, makale yazarları ve polisiye roman yazarları için karşı konulmazdı. Zavallı anneciğim... Onun berbat ailesi ve trajik hayatı hakkında dünyanın bilmediği çok az şey vardı. Aslında sadece gerçeği bilmiyorlardı.

Diğer öğrenciler birdenbire eşyalarını toparlayıp sınıfı terk etmeye başladılar. Etrafımdaki hareketlilik beni hayal dünyamdan sıyırdı. Arka taraftaki sandalyemden kalkmadım. Langdon ve benim sınıfta yalnız kalmamızı bekledim.

“Söylediklerimin tek kelimesini bile duydun mu?” diye sordu sınıfta kimse kalmadığında. Sınıfın içi serindi ve ışıklar normalden daha loştu. Eğilip beyaz tahtayı sildi. Beynimin yüzde onunu dersi dinlemek için kullanırken aslında gayet iyi notlar aldığımı bilgisayar ekranıma baktığımda fark ettim. Bu derste Langdon sadece sorunlu çocuklara teşhis koyarken karşılaşılan

sorunları anlatmıştı; hastalık belirtilerini zamanla kaybedebilecek olan bir çocuğa yanlış bir teşhis koymanın

olumsuz sonuçlar doğuracağından bahsetmişti.

“Burada olabileceğini sanmıyordum,” dedi. “Arama çalışmalarına katılırsın diye düşünmüştüm.”

Hâlâ dedektifin bana arama çalışmalarından neden söz etmediğini merak ediyordum. Bu konuyu benden saklaması uygun gibi görünmüştü. Bunu gereğinden fazla düşünürsem gerilmeye başlıyordum.

“Yapamam,” dedim. İçimden yükselen duygularımı bastırıyordum. Hissetmemenin en iyisi olduğunu zor yoldan öğrenmiştim. İnsanlar her zaman duyguların açığa çıkarılmasını, paylaşılmasını, keşfedilmesini ve serbest bırakılmasını önerirler; ama bu, cehennem gibidir. Duygularını bu kadar serbest bırakan insan kendi içindeki karanlık girdapta sürüklenmeye başlar. En iyisi duyguları bastırmak, yok saymak, geri çekmek ve günü bitirmeye odaklanmaktır. “Bütün bunları tekrar yaşamaya dayanamam.”

Elizabeth’i bulan kızın korku ve şaşkınlık dolu çılgınlığını hâlâ duyabiliyordum. O çılgık günü delip geçmişti; tıpkı bir karganın çağrısı gibiydi. O kadar çığ ve ilkel bir çığlıktı ki, etrafımdaki herkes yerinde donakalıp çığlığın geldiği yöne dönmüştü. İşte o çirkin an gelmişti. O anda herkes o çığlığı tanımıştı.

Langdon deri omuz çantasını toparlayıp sınıfın koridorunda benim yanıma doğru yürüdü. Oturduğum sandalyenin sırasında bir sandalye seçerek uygunsuz olmasın diye yanıma oturmadı, aramızda birkaç sandalyelik boşluk bıraktı. “Anlıyorum,” dedi. “Üzgünüm.”

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledim. “Gerçekten.”

“O zaman, uğraşmak istemezsen söyle,” dedi, “ama ben biraz araştırma yaptım.”

“Öyle mi?”

Langdon'un bacakları o kadar uzundu ki, otururken dizleri ön sıradaki sandalyeye değiyordu. Kahverengi kadife fitilli pantolonunun dizlerini elleriyle silkeleyerek temizlemeye çalıştı. Pembe ve güzel tırnakları özenle kesilmişti. Temiz elleri sadece iyi şeyler yapabiliirdi sanki; ödevlere not verebiliirdi ya da yumurta kırabiliirdi o ellerle. İçimden uzanıp o yumuşak ama güçlü ellerini tutmak ve kendi ellerimde hissetmek istesem de onun yerine ellerimi bacaklarıma bastırdım. Eğilip bilgisayarımın ekranını kendisine çevirirken onu dur-duramadım, notlarımı inceledi.

“Fena değil,” dedi. “Neyse ki bir dâhisin.” Konuşmasına devam etmesi için bekledim ama o, ekranı eski haline getirip dizlerini ovmaya devam etti. Gözlerini önündeki sandalyeden ayırmıyordu.

“Ee,” dedim. “Nasıl bir araştırma yaptın?”

“Harvey Greenwald’la ilgili.”

Onu neredeyse unutmuştum. Zihnimde dikkatimi çekmeye çalışan o kadar çok karanlık düşünce dolaşıyordu ki, ona yer kalmamıştı anlaşılan. Mezarlıktaki o terk edilmiş binaya haftalar önce gitmişim gibi hissediyordum. Langdon’a oyuna son vermeye karar verdiğimi söylediğimi, onun da bunun en iyisi olacağını belirttiğini sanıyordum. Neden cevapların peşindeydi ki? Ayrıca neden bunu bana söylüyordu?

Tabii bir gizeme karşı gelebilecek insan çok az bulunurdu.

“Sırrını çözdün yani?”

“Evet,” dedi. “Bilmek ister misin?”

Yüz ifademi okumuş olmalıydı ki birden, “Üzgünüm,” dedi. “Bu beni ilgilendirmezdi. Sanırım merakıma yenik düştüm.”

Sınıfın dışında biri uzun ve gürültülü bir kahkaha atınca ikimiz de kapıya doğru baktık ama kim olduğunu göremedik.

Langdon’a dönerek, “Sırrı neymiş?” dedim.

“Harvey Greenwald aslında kadın kıyafetleri giymekten hoşlanıyormuş,” dedi. “Evinin arkasında kadın kıyafetleriyle dolu bir kulübe varmış.”

İçimde bir yerlerde bir kapı gıcırdayarak açıldı. Bu kapı kilitli tuttuğum karanlık odama açılan kapıydı. Zorla nefes alıyordum. Bir çocuk o kilidi bir şiirle açabiliyorsa, o kilit ne kadar güvenliydi ki?

Harvey Greenwald’m kulübesini gözümde canlandırabiliyordum; bakımsız bir bahçedeki sıska ahşap bir yapı. İçinde kocaman ucuz ayakkabılar, polyester kumaşlı pejmürde elbiseler ve belki birkaç şapka... İçerisi küf, içki ve sigara kokuyor olmalıydı. Kulübeyi tavandan sarkan bir kablonun ucundaki ampul aydınlatıyordu belki de.

Boğazım düğümlenmişti. Küçük bir öksürükle düğümü çözmek istedim ama başaramadım.

“Oraya gidip giyinirmiş,” diye devam etti Langdon. “Karısı televizyon izlediğini düşünürmüş. Orada bir televizyonu varmış ve o an televizyonda hangi maç varsa onu izlermiş.”

“Yani, sır bu muydu?”

“Kendisiyle ilgili iddialar asılsız çıkmış,” dedi Langdon. “Bir gece komşunun iki çocuğu onu görmüş. Greemvald, uyuşturucu almış bir halde, çocukları kovalayıp tehdit etmiş. Çocuklar doğruca ebeveynlerine koşmuşlar. Önce Green-wald’ın kendini ifşa ettiğini söylemişler; sonra bunun yalan olduğunu kabul etmişler.”

Gözlerimi Langdon’dan ayırmıyordum. Yüzünde ciddi ve üzgün bir ifade vardı. Başkalarının acılarını ciddiye alırdı.

“Greemvald’ın klinik depresyon geçmişi varmış,” dedi, benim bir şey diyemediğimi görünce. “Gizli acısının açığa çıkması onun üstesinden gelebileceği bir şey değilmiş anladığım kadarıyla.”

“Bu çok korkunç,” dedim. Gerçekten çok korkunçtu. Kaç insanın böyle gizli acıları vardı? Kaç insanın bu acıları, hayatlarını işkenceye çeviriyordu?

“Öyle,” dedi. Sonra dönüp bana baktı. Kibarca, “Bu, sana bir anlam ifade ediyor mu?” diye sordu.

Başımı hafifçe iki yana salladım. “Hayır,” diye yalan söyledim. “Hiçbir anlam ifade etmiyor.”

“O zaman eğer bu sana bir anlam ifade etmiyorsa,” dedi, “Luke’a bir anlam ifade ediyor olmalı. Sana kendisiyle ilgili ne anlatmaya çalışıyor? Çünkü bu ikinizden biriyle ilgili olmalı.”

“Neden?” diye sordum inatçı bir ses tonuyla. Aslında ben de onun kadar şüpheleniyordum bu durumdan. “Ya Luke sadece kendini eğlendirmeye çalışan bir çocuksa?”

“Şey, bunun üzerinde düşünüyordum da...” dedi. “Luke, narsistik kişilik özellikleri olan katı-duygusallıktan yoksun bir çocuksa, bu oyunu oynamak istemesinin nedeni sana kafasını takmış olmasıdır ya da kendisiyle ilgili açığa çıkarmak istediği bir şey var.”

“Yani Luke’un bana kadın kıyafetleri giymekten hoşlandığını söylemeye çalıştığını mı söylüyorsun?” Neredeyse gülüyordum.

“Hiçbir fikrim yok,” dedi. “Ama bir çeşit cinsiyet karmaşası yaşıyor olabilir. Sorunlu çocuklarda bu yaygın bir durumdur.”

“Greenwald’ın sırrını nasıl keşfettin?” diye sordum. Ben internet araştırmamda hiçbir şey bulamamıştım.

“İnternette araştırdım,” dedi. Gözlerini kaçırmıştı. Acaba bilerek mi belirsiz konuşuyordu?

“Ben bununla ilgili bir şey bulamamıştım,” dedim. Hırsıyla gerildiğimi kabul ediyordum. Neden benim bulamadığım bir şeyi o bulabilmişti?

Omuzlarını silkerek, “Oradaydı,” dedi. “Ölüm haberlerinden sonraki küçük bir bölümde geçiyordu.”

Duvardaki saate baktıktan sonra eşyalarımı toparlamaya başladım. Gitmem gerekiyordu, Luke’un eve gelişini bir kez daha kaçıramazdım. Ayrıca

onunla konuşacak çok şeyimiz vardı, değil mi? Taksiyle gidecektim, böylece yurda bisikletimde dönebilirdim. Langdon’a da bunları söyledim.

Gitmem gerektiğini söylediğimde Langdon, “Seni ben bırakırım, arabam binanın önünde,” dedi.

“İstifa etmemi istediğini sanıyordum,” dedim.

“Şey,” dedi, “madem istifa etmeyeceğin çok açık, seni bırakayım.”

Nedenini bilmiyorum ama tereddüt ettim. Bunun Luke’ un hoşuna gitmeyeceğine dair garip bir hisse kapılmıştım, ama sonra bu hissi bir kenara bıraktım çünkü çok aptalcaydı. Ayrıca bunu düşünmem bile ona gereğinden fazla bağlı olduğumu gösteriyordu. Tıpkı hayatını onun etrafındayken parmak uçlarında yürüyerek geçiren annesi gibi olabilirdim. Rachel ipleri onun eline o kadar çok vermişti ki, Luke öfke nöbeti geçirdiğinde üzerine kapıların kilitlenmesi gerekiyordu.

Biz park yerinden çıkarken havada kalın bir sis tabakası vardı. O gün gökyüzüne tuhaf bir sıcaklık ve nem hâkimdi. Kampüs birdenbire polis arabalarıyla dolup taşmıştı; birkaç tane daha haber aracı vardı ve gönüllülerin araçları da fazlaydı. Yine de hareket eden kimseyi göremiyorduk. Herkesin ormanda arayışta olduğundan şüphemiz yoktu.

Ah Tanrım, diye düşündüm. Ne bulacaklardı?

Kadın çok uzun zaman önce

Ortadan kayboldu bir gece

Yıllarca izini bulamadılar

Yalnızca yüzünü hatırladılar

Sonra bir gece oğlu döndü Zihni sırlar ve yalanlarla örülü Başladı kazmaya toprağın altını Gerçeğin özü orada saklıydı

Gecenin karanlığında küreğine sarıldı Toprak derine, daha da derine yarıldı Gerçeğin özünü gördü kazdıkça Kaybettikleri bulunamazdı asla

Berbat, gerçekten. Tamamen saçmalık. Bu çocuk berbat bir şairdi ve bu yüzden ona kızmaya başlamıştım. Yazdığı şiir zihnimde dönüp duruyordu. Bu seferki ipucu diğerinden çok daha belirsizdi. Araştırmaya nereden başlayacağımı bilemiyordum. İlk denememde arama motoruna, *kayıp kadın, oğlu cevaplar arıyor, The Hollows, NY* yazdım ama önüme çıkan sonuçlarda elle tutulur bir cevap varmış gibi görünmüyordu.

Langdon’a bu ipucundan bahsetmeyi çok istiyordum, ama dün gece ona yalan söylemiştim. Ayrıca bir yanım Luke’ un ipucunu benden habersiz çözdüğü için ona kırgındı. Bu oyun Luke’un bana bir meydan okumasıydı ve Langdon’dan aldığım her yardımla hile yapıyordum. Zaten hile yapma ihtiyacı duyduğum gerçeği Luke’un oyunu kazandığı anlamına geliyordu. Ayrıca ipuçlarının çıtası oldukça yüksekti ve Luke’un imaları benim sırlarıma dokunmaya başlamıştı. Luke’ un bana kendisiyle ilgili bir şeyler anlatmaya çalışmadığından emindim.

Langdon’un arabasındaki klimadan gelen sıcak hava zamanla içerideki serinliği yok etti. Biz kampüsten uzaklaştıkça kendimi daha iyi hissettim. Bir zamanlar dış dünyanın çirkinliklerinden kaçmak için geldiğim bu okul artık tamamen başka bir kargaşa ortamına dönüşmüştü. Teyzem ve eniştem beni buraya gelmemeye ikna etmeye çalışırken, Bridgette’in bir sözü beni çok etkilemişti: *Kim olduğunu biliyorsun. Sonsuza kadar kendinden kaçamazsın*. Onu haksız çıkardığımı düşünüyordum, yıllar önce olduğum kişiden saklanmayı başarıyordum. Küçüklüğümü düşündüğümde gözlerimin önüne gelen çocuk sanki başka bir insanmış, çok uzaktan bir akrabamış, bir kuzenmiş gibi geliyor. Anılarım, izlediğim filmlerden hatırladığım sahneler gibi artık. Dikkate almadığım şey, uyarısının devamıydı: *On sekiz yaşındayken dört yıl sana sonsuzluk gibi görünür ama dört yıl göz açıp kapayana kadar geçer*. İşte geçmişim geri gelmeden önce rahatça yaşadığım süreç buydu; dört yıl.

Hâlâ babamla ilgili konuyu çözmemiştim. Bu sabah Bridgette aramış ve sesli mesaj bırakmıştı ama onu da görmezden gelmişim. Haftalık sohbetimiz yeni geçmişti; eğer hafta ortasında arıyorsa benimle bir konuda konuşması gerekiyordu belli ki. Babamla mı ilgiliydi? Babam ona da mı ulaşmıştı? Yoksa Beck’le ilgili olayı mı duymuştu?

“İyi misin?” diye sordu Langdon.

Ensemi ovarken suratımı astığımı fark ettim. “Hayır,” dedim. “Pek iyi değilim, bilirsin.”

“Evet,” dedi. “Anlayabiliyorum.”

Rachel’ın evinin önüne park etti. Luke’ın eve gelmesine daha yarım saat vardı. Bugün okulu yarım gündü, bu yüzden dersten çıktığım gibi buraya gelmem gerekmişti. Bütün öğleden sonrayı birlikte geçirecektik.

Langdon’a beni getirdiği için teşekkür ettim. “Dikkatli ol,” dedi. “Luke’ın sana ulaştığını anlamasına izin verme.” “Luke’ın bana ulaştığını nereden çıkardın?”

Langdon kaşlarını kaldırarak hafifçe gülümsedi. Bu gülümsemeyi çok iyi beceriyordu; dudaklarına profesörlere özgü bir ciddiyet ve tatlı bir ukalalık hâkimdi.

“Şey, gecenin yarısında mezarlığa gitmiş adamın birinin kendini öldürdüğü bir kulübede geziyordun. Hem de sadece yazdığı o küçük şiir için. Bence Luke sana ulaşmış.”

Ona bunun bakıcılığını yaptığım çocukla oynadığım sıradan bir oyun olduğunu hatırlatarak sözlerine karşı çıkmayı düşündüm, ama zahmet etmedim.

Evin kapısını açtığımı gördüğünde Langdon komaya bastı. O yeşil renkli aracını gri havada uzaklara doğru sürerken içimde hafif bir hüznün dalgasının yayıldığını hissettim.

İçeriye girdiğimde dizüstü bilgisayarımı aceleyle açıp kablosuz internete bağlandım. Rachel bana internet şifresini vermişti; bu yüzden internete girebiliyordum. Öncelikle Langdon’ın Greenwald hakkında bulduğunu iddia ettiği makaleyi aradım, ama sayfalarca makale okumama rağmen bahsettiği makaleyi bulamadım. Yalan söylemezdi, biliyordum. Yanlış bir şeyler yapıyor olmalıydım. Belki de o benden çok daha geniş kapsamlı bir arama motom kullanmıştı; sonuçta

kütüphanedeki LexisNexis’e bağlanma hakkı vardı.

E-postalarımı kontrol ettiğimde teyzemden gelen bir mesaj gördüm.

Beni ara, tatlım. Konuşmamız gereken bir konu var. Bir de okulunuzda bir kızın kayıp olduğunu duydum. Senin iyi olduğundan emin olmak istiyorum, tamam mı?

Teyzem iyi bir insandı. Annem onun benimle iletişim kurmak için bu kadar çaba sarf ettiğini görse ona minnettar olurdu ve benim bu iletişime gösterdiğim tepkiyi bilse bana kızardı. Ben nankör bir çocuktum. Ancak bu elbette yeni bir şey değildi.

Ainsley de bir e-posta göndermişti.

Eve gidiyorum. Burada kalamam. Öğretmenlerim dersleri internetten takip edebileceğimi söyledi, ortalık yatışana kadar öyle yapacağım. Seni burada yalnız bıraktığım için üzgünüm, ama bütün bunları tekrar yaşayamam. Beck geri döndüğünde ona üzgün olduğumu söyle. Yaralanmışsa ya da daha kötü bir şey olmuşsa, kendimden nefret edeceğim. Fakat bizimle alay ediyorsa, onunla bir daha asla konuşmayacağım. Ciddiyim.

Üzerimde patlayan mutsuzluk ve korku dalgası beni hazırlıksız yakaladı. Dairede yalnız kalmak istemiyordum. Ayrıca gidebileceğim bir evim de yoktu ve gidip teyzemin muhteşem misafir odasında saklanmayacağım kesindi. Orası benim evim değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Ainsley'nin iyiliğine ve ailesinin mükemmelliğine imreniyordum.

Not: Bunu sana söylemekten nefret ediyorum ama bazı insanlar Facebook'ta senin hakkında atıp tutuyor. Bir bakmak istersin, diye düşündüm. Çok üzgünüm, gerçekten. Seni böyle bıraktığım için ne kadar berbat bir arkadaş olduğumun farkındayım, yazmıştı.

Onu suçlamıyordum. Eğer benim de gerçek bir evim ve beni koruyup kollayan sevgi dolu bir ailem olsaydı, ben de giderdim, ama ben kendi başımın çaresine bakmaya alışmıştım. (Bridgette bu söylediklerimi duysa çok kırılırdı.)

Bir sonraki durak: Fakebook. Beck'in dert sayfası. Ah, hüznün ve sevgi sel olup akıyordu adeta. *Senin için dua ediyoruz, Rebecca! Sağ salim evine*

dön, lütfen, diye yazmıştı hayatımda hiç görmediğim bir kız. Çok seksisin, bebeğim, yazmıştı bir gerizekâlı. Seni bir kez daha görebilmek için neler vermezdim L, yazmıştı Beck'in bir süre önce cinsel bir deneyim yaşadığı ama artık tutkuyla nefret ettiği bir kız.

Böyle bir durum nasıl oluyordu da bütün ilgi âşıklarını ve boş insanları kendine çekebiliyordu? İnsanlar kendileriyle uzaktan yakından alakası olmayan bir olaya nasıl dahil olabiliyorlardı? Bu insanlar kâbusların peşindeydiler; başkalarının yaşadığı trajedilerle beslenip kendi hayatlarının sıkıcılığını birkaç günlüğüne ya da haftalığına unutuyorlardı.

Lana Granger, Beck hakkında ne biliyor? Beck 'in kaybolduğu gece ne hakkında tartışıyorlardı? Elizabeth 'in kaybolduğu gece onunla da kavga etmemiş miydi? Elbette insanlar beslenebilecekleri yeni bir trajedi görünce atlamışlardı.

O kız bir ucube. Erkek gibi görünüyor. (Ne hoş.)

Sevgili olduklarını duydum. (Hayır.)

Lana Granger'la kavga etmeyin; sonunda ya kaybolursunuz ya da ölürsünüz! (Gerizekâlı.)

Onun ebeveynleri ölü değil mi? (Bok.)

Kızın sorunları var. Ayrıca tam bir gudubet. (Gudubet mi? Cidden?)

Neler söylediğinizin farkında değilsiniz. Onlar çok yakın arkadaşlar, hep de öylelerdi. Kapayın çenenizi!!!! (Ainsley, elbette.)

Babası, annesini öldürmemiş miydi? (İşte bu, kanımı dondurmuştu. Bunu nasıl biliyordu ki? Bunu yazan kişinin profil fotoğrafı yoktu, profilinde hiçbir bilgi yoktu. Adı: Les-ter Hiçkimse.)

Neee? Bu doğru mu? Baktan bir durum.

Bunu Google 'da aratmalı, dostum.

Başımı ellerimin arasına aldım. Aklıma Beck'in çekmecesinde bulduğum gazete haberi geldi. Her şey ortaya çıkıyordu. Bir dakika sonra içten içe kapandığımı hissettim; hissettiğim korku, acı ve panik içimdeki karanlık girdapta kayboluyordu. Dizüstü bilgisayarımın ekranını kapattığımda o aptalca yorumlar ve önceki geceden beri hissettiğim duygusal dalgalanmalar da uçup gitti. *Çok büyük bir psikolojik travmayla karşılaştığında*, diye açıklamıştı Doktor Cooper, *zihnini bunu yapmayı öğrenir. Hayatta kalma mücadelesidir bu. Ancak o duygular tamamen ortadan kaybolmaz. Onları sonsuza kadar bastıramazsın. Öyle ya da böyle onlarla yüzleşmen gerekecektir.*

Luke geliyor mu diye dışarıya şöyle bir göz attıktan sonra kendimi merdivenlerden çıkarken buldum. Eve gelmesine daha on dakika vardı; bu sürenin şu çöpçü avında bir adım öne geçmeme yeterli olup olmayacağını merak ediyordum.

Luke ün odasından önce Rachel'm odasına baktım. Güzel, huzurlu bir odaydı. Su gibi gri gün ışığı içeriye süzülüyordu. Rachel battaniyeyi katlayıp yatağın ayakucuna, sağ tarafa koymuştu. Radyo da odanın atmosferine uygun olan bir kanalı gösteriyordu. İçeri girip yatağının ayakucunda dikilirken Rachel'in parfümünün kokusunu duyabiliyordum. Kitapları ve gözlükleri özenle yatağın başındaki komodinin üzerine koymuştu. Pencerenin yanındaki alçak sandalye ve kanepenin yanına gidip sokağa şöyle bir baktım. Sokak sakin görünüyordu.

Elimi şifoniyerin üzerinde gezdirdim; bir toz zerresi bile yoktu, tertemizdi. Evdeki diğer her şey gibi Rachel'in odası da mükemmeldi. Rachel temizlik ve şıklığa çok özen gösteriyordu.

“Ben takıntılı olacak derecede temizimdir,” demişti Rachel. “Stresten kurtulmak için temizlik yaparım.”

Onun yanında o kadar rahattım ki, neredeyse, *annem de senin gibiydi*, diyecektim. Ancak ebeveynlerimden hiç bah-setmemeyi başarmıştım. Rachel da belki rahatsız olabileceğimi hissettiği için, soru sormuyordu.

“Hiçbir şey kirli olmadığı halde annem her yeri ovalar da ovalar, yıkar da yıkar,” demişti Luke. Hep birlikte akşam yemeği yiyorduk. “Sanki kimsenin

göremeyeceği bir şeyleri yıkayıp yok etmeye çalışıyor.”

Rachel hiçbir şey söylememiştir; sadece tabağındaki bir tavuk parçasıyla oynayıp durmuştur.

Ancak Luke onu bakışlarıyla rahatsız etmeye devam etmişti. “Neden böylesin, anne? Neden kurtulmaya çalışıyorsun?”

Rachel lokmasını yutmuştu. Anne ile oğlunun, rolleri nasıl da değiştiğini düşünüyordum. Luke göz teması kurmaya çalışarak ve Rachel’a doğru eğilerek ebeveyn gibi görünüyordu. Rachel ise ebeveyninin soruları karşısında küçüldükçe küçülen bir çocuktan adeta.

“Sadece kirlerden kurtulmaya çalışıyorum hayatım,” demişti Rachel gözlerini tabağından ayırmadan. “Sadece kirlerden.”

O anda Rachel’ın Luke’tan korktuğunu anladım. Hangi ebeveyn çocuğundan korkardı ki?

Basit bir gümüş tepside gümüş bir madalyon duruyordu. Bunu garipsemiştim; Rachel hiç de madalyon sevebilecek tipte bir insan değildi. Rachel’ı pratik ve gerçekçi bir insan olarak görüyordum. Yine de, kendisi elektronik çağda kitabe-vi açan bir insandı. Belki de nostalji yapmaya eğilimli biriydi, kim bilir? Tiffany & Co’dan alınmış hoş bir parçaydı bu; platindi. Madalyonu tırnağımı kullanarak açmaya çalışırken aynada kendimi gördüm.

Ne yapıyorsun sen, diye sordum aynadaki solgun yüzüme. *Tam bir gudubet. Erkek gibi görünüyor.* Hayatımın bu döneminde, okul bahçesinde karşılaştığım aşağılamalara alışkın olduğumu düşünürsünüz, değil mi? Hayatım boyunca zorba insanların kırıncı sözlerine katlandım. İnsanların zalimlikten nasıl zevk aldığını sorguladım hep. Birinin kendini kötü hissetmesini sağlamak ne kadar eğlenceli olabilirdi ki? Ellerimi loş ışıktaki kısa ve karışık görünen saçlarımda gezdirdim. Hoş bir karışıklık değildi bu; bugün saçlarıma hiç tarak sürmediğim için oluşan bir karışıklıktı. Aynaya bakmak için zaman harcamazdım. Kendisine çekidüzen veren bir inan değildim, daha çok “yıkı-çık” tarzında biriydim.

Kendime bakıyor olsaydım, kim olduğumu ve nereden nereye gittiğimi düşünmek zorunda kalırdım, ki bu, yapmak istediğim en son şeydi. Yine de Rachel'm tarağıyla saçlarımı taradım. Aynadaki yüzüme iyice baktım; babama çok benziyordum. *Neden anneme daha çok benzememişim ki*, diye düşündüm.

O anda yaptığım her hareket onların mahremiyetine saygısızlıktı, ki buna en çok karşı olan kişi benimdi herhalde. O kadar çok sırrı olan ben, kalkmış işverenimin yatak odasını kurcalıyordum. Tarağı hemencecik yerine koydum.

Madalyonun bir yüzünde (muhtemelen) Luke'un fotoğrafı vardı. Diğer yüzünde otuz yaşlarında, keskin yüz hatları olan, sarışın bir adamın fotoğrafı vardı. Bu adam Luke'un babası olabilir miydi? Hiç benzemiyorlardı.

Luke'un babasından da benim ebeveynlerimden bahsetmemem gibi, çarpıcı bir şekilde bahsedilmiyordu. Ben de doğal olarak, Rachel'a bu konuda soru sormamıştım. Ortada iyi ya da kötü boşanmayla ilgili bir konuşma yoktu. Adamın eve uğradığına dair izler de görünmüyordu. Luke onun hakkında hiç konuşmuyordu. Ne hafta sonunu babasıyla geçirdiğini, ne telefon görüşmelerini, ne de ondan gelen kartları anlatmıştı. Babasının onun hassas noktası olduğunu ilk çekişmemizde anlamıştım. Belki de adam ölmüştü? Kimse boşandığı birinin fotoğrafını bir madalyonda saklamaz, değil mi? Ancak adam ölmüş olsaydı Rachel bundan bahsetmez miydi? Genellikle başkasının işine burnumu sokmaktan hoşlanmaz-dım, ama belki de bunun zamanı gelmişti. Luke da benim geçmişime burnunu sokmaya başlamıştı nasılsa.

Büyük dolabın arkasındaki girintide küçük bir masa vardı. Masanın üzerinde Rachel'm dizüstü bilgisayar duruyordu. Bilgisayar açıldı; dokunmatik yüzeye dokunduğumda mor nilüfer resimli ekran aydınlanıverdi, ama ekranda çıkan küçük bir kutuda şifre isteniyordu.

Beyaz deri kaplamalı sandalyeye oturup masadaki ilk çekmecesini açtım. Çekmecede açık gri kaplı bir kitap duruyordu. Kapağının ortasında, *Günlük*, yazıyordu. Parmaklarımı kapakta gezdirirken, sokaktan gelen araba

kapısının kapanış sesini duydum. Aceleyle çekmeceyi kapatarak, daha günlüğün kapağını açamadan alt kata koştum.

On Beşinci Bölüm

Sevgili Günlük,

Bu ne kadar saçma bir başlangıç, değil mi? Sevgili Günlük. Gayet masum ve umut dolu bir giriş cümlesi. Sanki duygularını bir deftere dökmenin, hayatını anlatmanın bir anlamı varmış gibi. Sanki bir şeyler değişiyormuş gibi. Ancak günlük tutmak benim tamamen dürüst olabildiğim tek yol. Başka her yerde yüzüme mutluluk maskesini takıyor ve yaşamımı öyle sürdürüyorum. Sadece sen benim duygularımı biliyorsun; karanlık ve dipsiz ruhumun derinliklerini görebiliyorsun.

Bizler sadece ebeveyn olunca, hayatta ne kadar güçsüz olduğumuzu anlayabiliyoruz. Asla her düşüşü yumuşatamıyorsun, her hayal kırıklığını teselli edemiyorsun. Asla başarısızlıkların etkilerini hafifletemiyorsun, her yarayı saramıyorsun. Çocuğun acı çektiği zaman, onun gözyaşları dinene ve gülümsemesi geri gelene kadar senin içinde bir yerler sızlıyor.

Normal bir çocuğun annesi olmanın nasıl bir duygu olduğunu merak ediyorum. Ben de güçsüzüm. Diğerlerini oğlumdan korumak konusunda güçsüzüm.

Bir keresinde oğlum bir başka çocuğu o kadar kötü ısırды ki, çocuğun kolunda kalan diş izleri gözlerimizin önünde kanayıp morardı. O sırada çocuğun annesi ve ben mutfak masasında oturmuş, kahve içiyorduk, iyi vakit geçiriyordum. Anaokulunda tanışmıştık. Kadın, oğlumla ilgili söylentilerden bihaber olacak ki kendi oğlunun bir oyun arkadaşına ihtiyacı olduğunu söylemişti. Belki de söylentileri duymazdan gelmişti. Sevinçten neredeyse başım dönmüştü. Birileri oğlumla oyun oynamak istiyordu! Çocukların oynadıkları odadan acı çığlıkları duymaya başladığımız sırada çocukların bazen ne kadar komik olabildikleriyle ilgili konuşuyor ve gülüşüyorduk. Normal ebeveynler gibi hissediyordum.

Kadının yüzündeki ifadeyi hiç unutamam. Çocuğunun yarasını temizlerken yeterince kibar olabilmek için fazla çaba sarf ettiği her halinden belliydi. Ben etrafta yara bantlarıyla koşuştururken oğlumun yüzünde sadece kötücül denilebilecek bir merak ifadesi vardı.

“Özür dilerim. Gerçekten, çok, çok üzgünüm, ” dedim, kadın oğlunun küçük sevimli bir canavar gibi görünen çantasını, şapkasını ve atkısını alıp kucağında ağlayan çocuğuyla kapıya doğru ilerlerken. Oğluma dönüp, “Özür dile lütfen. Arkadaşlarımızı ısırmıyoruz, biliyorsun, ” dedim.

“Özür dilerim, ” dedi, içten söylemediği çok belliydi. “Neyse, zaten o benim arkadaşım değil. ”

“Sorun değil, ” dedi kadın. “Gerçekten, böyle şeyler her

zaman olur. Biz gitsek iyi olacak. ”

Kadın öfkeyle kapıyı çarpıp gitseydi daha iyi olurdu, ama onun yüzünde oğlu ve benim için duyduğu endişe vardı. Benim için üzüldüğünü anlayabiliyordum. Onlar kırmızı arabalarıyla uzaklaşırken arkalarından sessizce baktım.

“Onu sevmedim. Aptalın biriydi, ” dedi oğlum.

“Onu bu yüzden mi ısırдың?”

“Onu ısırдың çünkü o böyle istedi. Onu ısırmamı istedi. ” Orada onunla birlikte öylece durdum. Yalan söylüyordu, yalan söylediğini biliyordum. Yalan söylediğini bildiğimi de biliyordu. Aramızdan görünmez bir iletişim dalgası geçti. Küçük eliyle elimi tuttu.

“Bizim arkadaşlara ihtiyacımız yok, anneciğim. ”

“Böyle düşünmene sevindim çünkü zaten hiç arkadaşımız yok. ”

Birkaç hafta önce kız kardeşim kızlarıyla birlikte bizi ziyarete geldi. Yıllardır süren bir kopukluğumuz vardı. Bu aslında benim suçum, kabul ediyorum. İçimizde aksi olan kişi hep ben olmuşumdur. Ailede çabuk öfkelenen ve kin tutan kişi benimdir. Ayrıca mutsuzluğum da insanlarla ilişkilerimi iyi etkilememiştir, eminim. Ancak onu ve yeğenlerimi havaalanında gördüğüm anda ne kadar sevindiğimi anlatamam. El sallayarak onlara doğru koştum. Kardeşim elindeki çantaları bir kenara bırakıp bana sarılırken kızlar etrafımızda koşuşmaya başladılar. Son

zamanlarda oğluma ve onun etrafında dönen hayata kendimi o kadar kaptırmıştım ki aileme hiç önem vermemiştim.

Kızlar altın renkli bukleleri ve tombul yanaklarıyla melekler gibi görünüyordular. Masmavi gözleri ve mükemmel yüz hatları vardı. O kadar normallerdi ki... Kıkırdıyorlar, didişiyorlar, ağlıyorlar, oynuyorlardı. Önce annelerinin peşinden ayrılmıyor; sonra da etrafta kıkırdarak koşuyorlardı. 2-3 yaşındaki her çocuğun vahşi güzelliğine sahiplerdi. Sessiz ve dikkatli değillerdi. Öfke nöbetleri geçirmiyorlardı. Dağınık ve düzensizlerdi; kardeşime imreniyordum.

Birlikte ilk akşamımız çok keyifliydi. Elbette annem de bizimle birlikteydi. Pizza söyleyip bir şişe şarap açtık. Oğlum bile mutlu görünüyordu. Kızlarla ilgileniyor, onlara yardımcı oluyor; sosyal ve canayakını davranıyordu. Annemle göz göze geldik: Acaba neyin peşinde? Ancak sonunda biz de rahatladık.

Sanırım oğlum o akşam küçük olan yeğenime ne kadar düşkün olduğumu fark etti. Kız tam bir ışık kaynağıydı; saf ve komikti. Kendine has sıcak bir tatlılığı vardı. Fazla konuşmadığı için kardeşim endişeliydi. Ona yine imrendim. İki yaşındaki kızının yaşına göre çok az konuşması tek endişesiydi. “Bir şeyi yok, ” dedim. “Gayet iyi. Harika. ”

Yeğenime kaşıkla makarna yediriyordum.

“Kendi, ” dedi kaşlarını çatarak. Kaşığı ona verdim.

“Hayır, ” dedi. “Sen! ”

“Şapşal seni, ” dedim.

Bir süre bu oyunu oynadık. İki yaşındaki normal bir çocuğun bir şeyleri tek başına başarmak ve bir şeylerin onun yerine yapılmasını istemek arasındaki tereddüdüydü bu, normal bir oyundu. Ben tuhaf bir şekilde cenneti andıran bu nor-

mallığı tadını çıkarıyordum. Bu yüzden başta olan biteni fark edemedim, ama sonra güneş, bulutların ardına sakla-mışçasına bedenimi sarsan bir

titreme hissettim.

Oğlum ondan istediğim gibi pijamalarını giymiş, loş ışıklı mutfakta dikiliyordu. Kardeşim büyük kızına banyo yaptıırıyordu. Küçük kızı yemeğini yediğinde onu annesinin yanına götürecektim.

“Büyük annem pijamalarımı giymeme yardım etti, ” dedi oğlum. Ses tonu reddedilmiş bir sevgiliyi andırıyordu.

“Artık kocaman oldun, ” dedim. Yedi yaşına girecekti, artık bazı şeyleri kendi başına yapacak kadar büyümüştü. Yeni okulundaki öğretmeni ve psikiyatri bana onun için çok fazla şey yaptığımı ima etmişlerdi. “Artık pijamalarını giymek için yardıma ihtiyacın yok. ”

“Odamda yaşlı bir kadın vardı, ” dedi. “Bana senin beni artık sevmediğini söyledi. ”

“Tatlım, bu doğru değil, ” dedim. Ses tonumu enerjik tutmak için çaba sarf ediyordum. Son zamanlarda ona çok sık kızıyordum. Hayalleri, kaprisleri ve yalanları sınırlarımı zorlamaya başlamıştı. “Haydi, yatağına git. Kuzeninin karnını doyurduktan sonra sana kitap okuyacağım. Hemen gelirim. ” Sessizdi. Birden, “Babam bu gece eve gelecek mi? ” diye sordu.

“Hayır, ” dedim. “Baban cumartesi günü evde olacak. ” Bütün vücudumun gerildiğini hissettim. Kucağımdaki bebek de enerji değişimini hissetmiş gibi mızızlanmaya başladı.

“Doydun mu? ”

“Doydum, ” dedi bebek. “Banyo. ”

“Pekâlâ, ” dedim. Bebeği alnından öpüp saçlarını karıştırdım. Çok fazla saçı vardı. “Ah, bu altın buklelere bayılıyorum. ”

Onu kardeşime götürüp, onları banyoda bıraktım. Loş ışıklı koridorda ilerlerken seslerinin cıvıltısını duyabiliyordum. Yüksek sesler, kısık sesler, şarkılar, duraksamalar ve gülüşmeler... Geldiklerinde eve neşe

getirmişlerdi. Onlardan önce evimizde bu kadar çok kahkaha duyulmuyordu.

Oğlumun yanına uzanıp kitap okumaya başladım. Hafifçe omzuma dokunduğunda durup ona döndüm.

“O senin bebeğin değil, ” dedi. “Senin hiçbir zaman başka bir bebeğin olmayacak.”

Oğlumun böyle sözleri artık beni incitmiyordu, bağışıklık kazanmıştım.

“Biliyorum, ” dedim. “Ben senden başka hiç kimseyi istemedim zaten.”

Bu sözlerimin onun gönlünü alacağını düşünmüştüm. Bilmem gerekirdi.

Sabaha karşı, kardeşimin çığlığıyla uyandım. Aramızdaki koridor hayatımda koştuğum en uzun mesafeydi sanki. Daha ne olduğunu anlayamadan dualar etmeye başlamıştım.

Ben kardeşimin odasına aniden daldım, karşılaştığım sahne de beni aniden kavradı. Kardeşim kucağında feryat figan ağlayan bebeğine sarılıyordu. Bebeğin saçları kısacık kesilmişti, yer yer kafa derisi görülüyordu. Kardeşimin ayaklarının etrafında bir partide havaya saçılan konfetiler gibi parıldayan o çok sevdiğim altın bukleler duruyordu. Gece lambasının yanında ise uzun mutfak makası ışıldıyordu.

lanet

On Altıncı Bölüm

Luke eve girmeden önce mutfığa inip bilgisayarımın karşısına geçmeyi başardım. Luke Ta birlikte soğuk hava da içeri girmişti. Luke’un yüzü kızarmıştı ve bir şeyler bekliyor gibi görünüyordu. Çantasını kapının

yanındaki büyük vazonun yanına koyup yanıma geldi. Ben ödevlerime odaklanmış gibi görünmeye çalışarak ekrana eğilmiştim.

“Üst katta miydin?” diye sordu mutfağın girişinde dururken.

“Hımm?” dedim duymamış gibi yaparak. Sonra da kocaman bir gülümsemeyle, “Üst katta mı? Hayır,” dedim.

“Bir karartı gördüğümü sandım,” dedi.

“Işık oyunu olabilir,” dedim. “Yiyecek bir şeyler ister misin?”

“Evet, lütfen,” dedi. Ceketin çıkarıp koridordaki dolaba özenle astı. İstedğinde gayet düzenli bir çocuk oluyordu. Gelip karşıma oturdu, ben de bilgisayarımın ekranını kapattım.

“Günün nasıldı?” diye sordum.

“Berbattı, tıpkı orada geçen her gün gibi,” dedi sakince.

Buzdolabından yeşil elma kâsesini, kaşar peyniri ve Luke’un sevdiği çavdar ekmeğini çıkardım.

“Üzgünüm,” dedim. “Orada işlerin her zaman kolay olmadığını biliyorum.”

Sınıf arkadaşlarının ne kadar asi olduğundan, öğle yemeklerinin ve teneffüslerin ne kadar zorlu geçtiğinden bahsettik. Luke ve birkaç tane daha uslu ve zeki çocuk öğleden sonraki derslerden muaf tutuluyordu, ama bu durum onların diğer saldırgan çocukların hedefi haline gelmesine neden olmuştu. Uyumsuz çocukların içinde bile Luke en uyumsuzuydu.

“Peki,” dedi. “İpucunu çözebildin mi?”

“Evet,” dedim. Ona, The Hollows Tarih Kurumu’nun internet sitesinde yaptığım araştırmayı ve binaya gidişimi anlattım. “Çok zekice,” dedim. Mümkün olduğunca kibirli görünmeye çalışıyordum.

Masanın altına bakarak hayal kırıklığını gizlemeye çalıştı, ama ben cevabım karşısında yüzünün asıldığını görebiliyordum. Ona tabağıyla birlikte bir

bardak süt ve damalı bir mendil verdim.

“Sırrı buldun mu?” diye sordu elmasını ısırdıktan sonra. Gözlerinde fesatlık kıvılcımları gördüm. Langdon’un söyledikleri aklıma geldi. Bana kendisiyle ilgili bir şeyler mi *anlatmaya* çalışıyordu?

“Evet,” dediğimde Luke’un yüzü yine asıldı.

“Buldun mu?” diye sordu. Telaşlanmaya başlıyordu.

Kabul etmeliyim ki onun bu hali beni eğlendiriyordu. “Nasıl?”

“İnsanlar bu günlerde her şeyi nasıl öğreniyor? İnternette tabii ki,” dedim. Yalan söylediğimi hissedebiliyordu, gözlerini gözlerime kilitlemişti.

“Yani onun bir *sapık* olduğunu biliyorsun, öyle mi?”

Hiçbir şey demedim, sadece kendim için doğradığım elmadan bir parça ısırdım. Hastanın konuşmasına izin verin; Terapi 101 dersi. O size sorunun ne olduğunu söyler; hatta sorunun çözümünü bile biliyordur. İyi bir doktor hastanın iletişim kanalını açar ve seansın geri kalanını hastanın kendisi halleder.

“Çocukları taciz ettiğini,” dedi Luke. “Küçük oğlanlara dokunduğunu, kendini ifşa ettiğini biliyorsun yani?” Beni şaşırtmaya ve dehşete düşürmeye çalışıyordu, ama bunun ne kadar zor olduğunu farkında değildi. Beni şaşırtmak neredeyse imkânsızdı. Dünyanın ne kadar berbat bir yer olduğunu ve insanların birbirlerine nasıl zararlar verdiğini biliyordum.

“Bu şekilde suçlandığını biliyorum,” dedim. “Evet.”

Kadın kıyafetleri giyme olayını biliyor muydu? Sır bu değil miydi? Öyleyse ben de bundan bahsetmeyecektim.

“Suçlu değilse neden kendini öldürsün ki?” diye sordu Luke.

Luke ün dünyaya bakışının çocukça olduğunu görmek beni memnun etmişti. Ona göre her şey siyah ve beyazdı; mutsuzluğun çeşit çeşit katmanından ya da acı ve depresyonun arasındaki küçük farklardan haberi

yoktu henüz. Duygular seni o kadar derine çekebilir ki, o karanlık dünyada yaşamaktansa ölmeyi tercih edebilirsin; Luke bunu bilmiyordu.

“İntihar eden insanlar çoğunlukla klinik depresyondadır,” dedim.
“Kendilerini öldürme nedenleri gerçekçi olmayabilir. Genellikle kimyasal dengesizlikleri onları intihara sürükler.”

Luke elma diliminin üzerine bir dilim kaşar peynir koyup yerken düşüncelere daldı. Küçük bir makine gibi görünüyordu; yiyeceklerini yerken bilgileri işliyordu. Bir şey söylemek istiyormuş gibi göründü ama söylemedi.

“Peki, bunun amacı ne?” diye sordum. “Yani bu şiirle nereye varmaya çalışıyordun? Neden o adam? Neden o kulübe?”

Bir süre gözlerini kırpıştırarak beni izledi. Tepkimi ve vücut dilimi ölçüyordu. Üstü kapalı bir açmazdaydık. İkimiz de birbirimizin düşüncelerini ve ne istediğini anlamaya çalışıyorduk. Kimin kazandığını bilemiyorduk.

“Amaç bir sonraki ipucunu bulmak,” dedi masum gibi görünmeye çalışarak.
“İpucunu buldun mu?”

“Buldum.”

“Ve?” *Çiğnedi, çiğnedi, çiğnedi.* Ağzındaki kocaman lokmayı süt yardımıyla yutmaya çalıştı ve en sonunda kibirli bir şekilde geçirdi. Bu gösterisini görmezden geldim.

“Onun hakkında düşünmedim henüz,” dedim. “Derslerim var.”

“Ve kayıp bir arkadaşın var.”

“Evet.”

Buzdolabı yine buz yaparken gürültü çıkardı. Gürültü ikimizi de yerimizde zıplattı, sonra da güldük. Bu olay aramızdaki bir şaka haline gelmişti.

“Merak ediyorum,” dedim. “O kulübeye gidip bir sonraki ipucunu nasıl koydun? Ve o anahtarı nereden buldun?”

“Bilmek istiyorsun, değil mi?” derken sesi görüldüğü kadar kibirli çıkmamıştı. Luke’ta şeytan tüyü vardı; güzelliği ve gülüşünün etkisi insanın gardımı indirebilecek güçteydi. Gardımı indirmemeye dikkat etmeliydim.

“Bana söylemeyecek misin?”

“Oyunun sonuna geldiğimizde sana her şeyi söyleyeceğim,” dedi. Bana tatlı bir bakış atarken eliyle koluma hafifçe vurdu. Sanki ben yavaş öğrenen çocuk, o ise benim bakı-cımdı.

“Peki, artık oynamak istemiyorsam ne olacak?” diye sordum. Sesim, olmasını planladığımdan daha aksi çıkmıştı.

“Ama istiyorsun,” dedi ve bir kez daha geçirdi. “Gerçekten istiyorsun.”

Sanırım o anda kimin kazanıyor olduğu belliydi. O beni bu oyuna dahil etmişti ve oynamaktan başka çarem yoktu. Onun bisikletindeki çamuru, Beck’le ilgili bilgi sahibi olmasını ve benim sırlanma dokunan ipuçlarını düşündüm. Benim hakkımda ne biliyordu? Yoksa bunların hepsi benim hayal gücümün bir ürünü müydü? Luke sadece sahip olduğu arkadaşına en yakın kişiyle oyun oynayan yalnız bir çocuk muydu? Cari Jung insanın karanlık tarafına inanırdı; ona göre bizler bu yanımızı bastırır ve saklamaya çalışırdık. Onun teorisine göre, sevmediğimiz, bizi rahatsız eden ya da dehşete düşüren her şeyi içimizde bastırdığımız şeylerle ilişkilendiririz. Bu teori bu noktadaki halimize uyuyordu.

Bardağını ve tabağını lavaboda yıkayıp özenle bulaşık-lığa yerleştirdi; bunu alışkanlık haline getirmişti.

Yanıma döndüğünde başını eğip bana baktı. “Buraya nasıl geldin? Bisikletin hâlâ bizim garajda duruyor.”

Ona taksiyle geldiğimi söylemeyi düşündüm, ama yalan söylemek çok aptalca geldi; ona gereğinden fazla güç vermiş olurdum. “Beni biri bıraktı,” dedim.

“Kim?” diye sordu hırçın bir şekilde. Vücudu birden değişmişti. Duruşuna ve yüzüne katılık ve gerginlik hâkimdi artık.

“Bir profesörüm,” dedim.

“Adı ne?”

“Neden soruyorsun?” diye sordum. Ses tonu ve bana bakışları hiç hoşuma gitmemişti. Önceki gece ağaçların arasında gördüğüm karartı aklıma geldi. Gördüğüm şey Luke olamazdı. Rachel onun gecenin o saatinde dışarı çıkmasına asla izin vermezdi. Gizlice çıkmış olabilir miydi? Beni mi takip etmişti? Bu düşünce dile getiremeyeceğim kadar korkunçtu.

“Bana söylemeyecek misin?”

“Neden bu kadar önemli, Luke? Bir profesörüm beni buraya getirdi. Kendisi ayrıca danışmanım ve arkadaşım da olur. Kim olduğu seni hiç ilgilendirmez.”

Neden bilmiyorum ama Langdon’un adını ona söylemek istemedim.

“Sevgilin de olur mu?” diye sordu iğrenç bir tonla. “Onu *beceriyor* musun?”

“Luke!” dedim. Sözleriyle tokat atıyordu adeta. “Annem seni almaya gelebilirdi,” dedi. Bedeni ciddi anlamda kaskatı kesilmişti, kolları dümdüzdü. Daha fazla oturmak istemediğim için ayağa kalktım. Mutfak, Luke’un öfkesinin elektriğiyle dolmuş, havada onun psikolojik basıncının yarattığı bir ağırlık oluşmuştu.

“Kim o?” diye bağırmaya başladı. “Adı ne?”

Durumun ne kadar saçma olduğunu anladım ve Langdon’un haklı olduğunu fark ettim. Bu oyunu oynayarak Lu-ke’a güç vermiştim. Bizim arkadaş olduğumuzu sanmıştı. Aynı seviyede olduğumuzu düşünmüştü. Benimle ilgili bir ilişki, bir fantezi dünyası yaratmıştı ve o dünyada yaşıyormuş gibi hareket ediyordu.

“Derin bir nefes al,” dedim sesimi sakın tutmaya çalışarak. “Sakin ol.”

Tam yüzümün önünde durana kadar hızla yanıma geldi. Geri çekilmedim ama gözlerimi yere diktim. Luke'un tam da aciz öfkeyle dolu olduğu noktada olduğunu biliyordum. Çocukluğumda ben de o noktaya gelmiştim. O hissin içimdeki bir fırtına olduğunu ve mantığımla birlikte etrafımdaki her şeyi nasıl yok ettiğini hatırlıyordum. Öfke ve hüzünden ibaretsindir ve bu iki duygu birbiriyle beslenip seni kendi döngülerinde sürüklerler. Gitgide derinlere inersin, ta ki seni yüzeye çıkaracak hiçbir güç kalmayana dek. Ben de sorunlu bir çocuktum, unutmayın.

“Kim o?” diye sorarken yüzü yüzüme o kadar yakındı ki, nefesindeki kaşar peynir kokusunu alabiliyordum.

“Bu konuyu sen sakinleşmeden konuşamayız,” dedim.

“Ona oyunumuzdan bahsettin mi?” diye sordu, ama bu kez öylesine feci haykırdı ki beni arkamdaki duvara yasladı. “Söyledin mi?”

“Bu konuyu sen sakinleşmeden konuşamayız,” dedim tekrar.

Bu kez acı ve çaresizlik dolu bir çığlık attı ve çığlığında çocukluğuma dair her şeyi duydum. Ondan korkmuyordum. Bana zarar veremezdi; bu adil bir dövüş olmazdı. Üzerime gelmek yerine bağırıp çağırarak üst kata çıktı. Çıkarken duvarları yumrukluyordu ve önüne gelen her odanın -Rachel'in odasının, banyonun, boş misafir odasının- kapısını çarpıyordu. Sonra, seslerden anladığım kadarıyla, odasını darmadağın etti. Yavaşça onu takip ederken her adımımı dakikalarca bekleyerek attım.

“Kimseye söylememen gerekiyordu,” diye feryat ediyordu. “Bu bizim oyunumuz.”

Ağır bir şeylerin düşüşünün sesi geliyordu; sonra bir kırılma sesi duydum. Televizyonu devirmişti belki de. Kapısının dışında bekledim. Anahtar kapıda biraz gevşek duruyor, kapı kolu da sallanıyordu. Ben gittikten sonra bu evde neler oluyordu böyle?

Sonra içeriden daha yüksek bir şekilde, “Kim o? Kim o? Kim o?” diye haykırdı.

Merdivenin en üst basamağına oturarak Luke'un odasında kendi kendine sakinleşmesini bekledim, ama sakinleşmesi bir buçuk saatten fazla sürdü. Rachel eve geldiğinde bizi böyle buldu: Luke odasında feryat etmeye devam ederken ben merdivende oturmuş, başımı duvara yaslamış, onu bekliyordum.

Luke bizim alt katta olduğumuzu anlayıp haykırışlarına odasının yerlerini tekmeleyerek devam ederken, Rachel bana bir bardak çay hazırladı. Vitrindeki camlar sarsılıyordu. Bu ne şımarıklıktı böyle?

“Bunun daha önce olmamasına şaşıryordum,” dedi Rachel. “Komik olan şey de bugün takvimime bakıp senin bizimle bir aydır birlikte olduğunu düşünmem. Bu, birinin onunla geçirdiği en uzun süre. Senden önce biri üç hafta da-yanabilmişti.”

“Aslında bu biraz da benim suçum,” dedim.

“Hayır,” dedi sert bir şekilde elini kaldırarak. “Böyle söyleme. Luke davranışlarından kendisi sorumlu. Benim bunu kabullenmem yıllarımı aldı.”

Ona oynadığımız oyunu, Luke ün ipuçlarını ve korkunç şiirlerini anlattım. Şaşırmış gibi görünmüyordu. Ben anlatırken sadece başıyla onay veriyor, anladığına dair sesler çıkarıyordu.

“İnsanları kendi oyunlarına çekmekte çok iyidir,” dedi başını sallayıp hafifçe gülerek.

“Benim hakkımda konuşmayı kesin!” diye bağırdı Luke üst kattan. Daha fazla tekme sesleri duyduk.

Rachel bardağıını önüme koyup karşıma geçti. “İnsanları oyunlarına çekmek için ne demesi ve yapması gerektiğini çok iyi biliyor. Okuldaki çocukları da böyle kullanıyormuş. Onlara söylediği zamanlarda yaramazlık yaparlarsa ödöl vereceğini iddia ediyormuş ve onları kandırıyormuş. Mesela, bir keresinde saat on iki otuz dörtte öfke nöbeti geçirmesi için bir çocuğa gofret vereceğini söylemiş.”

Luke okuldaki halini bu şekilde anlatmamıştı. Zeki ve küçük olduğu için okuldaki çocuklar tarafından ezildiğini düşünüyordum. Bunu anlayabilirdim. Birinin farklı olduğu için reddedilmesi hoş bir şey değildi. Luke böyle düşünebileceğimi bir şekilde biliyordu.

“Neden?” diye sordum. “Neden böyle yapıyor?” “Çünkü yapabiliyor,” dedi Rachel. “Tek nedeni bu. O kadar sıkılıyor ki, sürekli bir hareket istiyor. Günlük ve monoton okul hayatına katlanamaz. Bu yüzden sadece kendini eğlendirmek için karışıklık yaratıyor. Gerçekten, kabul etmesi zor, ama tek nedeni bu.”

Elbette, bunu biliyordum. Fieldcrest’te geçirdiğim deneyimler ve öğrendiğim şeyler Rachel’in söylediklerinde haklı olduğunu kanıtlıyordu.

“Sana ona zarar verdiğimi söyledi mi?” diye sordu. Cevap vermedim. “Tabii, bunu açıkça söylemez. Sen ona yaklaştığında ürker, irkilir ya da sana bir yara gösterip şiddet gören ama söyleyemeyen bir çocuk gibi davranarak bir yerlerden düştüğünü filan söyler.”

“Omzundaki morluk,” dedim.

“Kendi kendini yaraladı,” dedi. “Omzunu defalarca duvara vurarak yaptı bunu. Sonra okula gidip küçük gösterisini yaptı. Elbette okul müdürü beni çağırdı. Sorunlu çocukların ebeveynleri şiddete başvurabiliyor. Ben o insanlardan biri değilim. Okuldaki doktorlar zeki insanlar; Luke’un ne yaptığını fark etmeleri uzun sürmedi.”

“Çok üzgünüm,” dedim. “Bu berbat bir durum.”

Rachel bardağını dudaklarına götürdü ama içmeden masaya geri koydu.

“Bir keresinde vahşi hayvanlar ev hayvanı olarak besleyen çılgın insanlarla ilgili bir belgesel izledim,” dedi. “Yavru şempanzeleri, aslanları hatta ayıları satın alıyorlar. Başta sürekli sarılıp oynuyor, hayvanlara biberondan süt içiriyorlar. Sonra, sürpriz! Bir yıl sonra arka bahçede ölümcül bir yaratık yaşıyor.”

Duraksadı ve nihayet ayından bir yudum aldı. Sonra parmaklarıyla gözlerinin altındaki yaşları sildi.

“Bu hapsedilmiş ve çaresiz hayvanlar, buldukları ilk fırsatta öldürmeye niyetliler, ama bilirsin, onların çılgın sahipleri onları sever, yani gerçekten sever. Onlar yalnız ve reddedilmiş insanlardır. O aslanlar, şempanzeler ya da her neyse, o insanların içindeki bir boşluğu doldururlar. O insanlar besledikleri vahşi yaratıkların onları sevmediğini -sevemeyeceğini- fark edemezler.”

Onu anlayıp anlamadığımı ölçmek için bana şöyle bir baktı. Anlıyordum.

“Ve kendimi, onların nasıl hissettiğini bildiğimi düşünürken buldum. Tek farkımız şu: Ben yavru bir kedim olduğunu düşünüyordum, ama o bir kaplana dönüştü.”

Luke, üst katta tekrar yerleri tekmelemeye başladı. Artık zıplıyor olmalıydı ya da bu ev fazlasıyla hassastı çünkü her darbede masadaki bardaklar zangırdıyordu.

“Bu, genetik bir şey,” dedi Rachel tavana bakarak. “Babamda felç edici depresyon ve kronik kaygı problemleri vardı. Erkek kardeşim de tıpkı Luke gibiydi; on altı yaşma geldiğinde kendini öldürdü.” Madalyadaki adamı düşündüm. Rac-hel’in kardeşi miydi?

Çok yorgun görünüyordu, tükenmişti. Onu kim suçlayabilirdi?

“Eskiden normal bir hayatım olması için dua ederdim,” dedi. “O evden kurtulabilmeyi iple çekerdim. Bendeki genler nedeniyle çocuk yapmayı planlamıyordum. Açıkçası hamile kaldığımda sahip olduğum hayat da buna elverişli değildi, ama hayat bu. Her şey planlandığı gibi gitmiyor.”

Birden bana baktı; sanki bir transtan çıkmış gibiydi. “Bunları yıllardır kimseyle paylaşmadım. Üzgünüm. Böyle-sine korkunç bir şeyi söylememeliydim.”

“Hayır,” dedim. Üst kattan bir gürültü daha geldi. “Anlıyorum.”

“Biliyorum,” dedi kibarca. Elini kısa bir süreliğine elimin üzerine koydu ve sonra geri çekti. Bunu nasıl biliyordu? Ne demek istediğini anlamamıştım, ama sormadım.

“Gitmem gerek,” dedim. “Sizi böyle bıraktığım için üzgünüm ama yurttta da beni bekleyen bir kriz var.”

Başını salladı. “Bir daha geri gelmeyeceğini sanıyorum,” dedi.

“Ah, hayır,” dedim. “Geleceğim.”

Bana minnettarlığını belli eden kocaman bir gülümsemeyle baktı. O an anladım ki, birlikte geçirdiğimiz bu süreçte bir şekilde arkadaş olmuştuk.

On Yedinci Bölüm

Kalınların evinden ayrılınca boş yurttaki daireme döndüm. Daire karanlık ve soğuktu. Çıkıp gitmek istemem için orada bir dakika kalmam yetti. Doktor Cooper telefonuma sesli mesaj bırakmıştı. Kendime peynirli makama yaptıktan sonra onu aradım.

“Sadece iyi olup olmadığına bakmak istemiştım,” dedi. “Geçen seansımızda bombayı patlatmışım ya.”

“Ben de sizi arayacaktım.”

“Gelmek ister misin?”

“Evet,” dedim. “Sanırım gerçekten görüşmeye ihtiyacım var.”

“Dışarısı soğuk ve karanlık,” dedi. “Bisikletle gelmeni istemem.”

Doktor Cooper kask takmadan bisiklete binmemi hiçbir zaman onaylamamıştı zaten. Ayrıca başka bir gece sürüşüne daha hazır değildim.

“Taksiyle gelirim.”

“Aslında, bildiğim kadarıyla eşim şu anda kampüste. Bugünkü arama çalışmalarına o da katılmıştı. Uygunsuz görünebilir ama istersen seni buraya seve seve getirir. Seansımız bittiğinde de seni kampüse ben bırakırım.”

Jones Cooper; Elizabeth’in ortadan kayboluşunu ve Harvey Greenwald’ın intiharını inceleyen adam. Karşıma bu kadar çok çıkması garipti doğrusu.

“Kendisi bir polis, değil mi?”

“Aslında emekli oldu, artık özel dedektiflik yapıyor. Bugünkü çalışmalara gönüllü katılmıştı. Beck’in vakasıyla herhangi bir bağlantısı yok.”

Polislere güvenmediğimi seanslarımızda iyice ortaya koymuştum. Ne zaman bir polis yakınımda olsa bedenimi ani bir rahatsızlık sarıyordu. Hiçbir şey bilmemelerine rağmen her şeyi bildiklerini düşünmeleri beni deli ediyordu. Özel adli tıp ekipmanları, ileri teknolojileri, vücut dili okuma yetenekleri, elyazısı analizleri ya da sihirli şapkadan çıkarıp gösteriş yaptıkları her ne varsa hiçbir işe yaramıyordu. Görmek istediği şeyi görmek insanın doğasında vardı ve onlar ne kadar ileri teknolojiye sahip olurlarsa olsunlar bu gerçeği değiştiremezlerdi. Gerçek, sadece gerçek olduğunu düşündüğün şeydir.

“Bu senin için uygun mu?”

“Elbette,” dedim hissetmediğim bir rahatlıkla. “Harika olur. Eşiniz Evangeline yurdunun girişinden zile basarsa hemen aşağıda olurum.”

Doktor Cooper’a teşekkür edip telefonu kapattım.

İçinde Jones Cooper’ın geçtiği Harvey Greenwald Ta ilgili olan gazete haberini yeni okumuş olmam tuhaf mıydı? Ya da onun Elizabeth’in davasında görev alması ve o zaman benden hiç hoşlanmadığını hissetmiş

olmam tuhaf mıydı? İlginçtir, kendisinin Doktor Cooper Ta evli olduğu gerçeği beni hiçbir zaman rahatsız etmemişti. Bu bilgiyi değersiz görüp zihnimin bir köşesine fırlatmışım.

Doktor Cooper hiçbir zaman kocasından söz etmemişti. Ayrıca kendisi mahremiyete o kadar önem veriyordu ve kurallara o kadar bağlıydı ki, benim hakkımda kocasıyla konuşabileceğini de hiç düşünmemiştim. Yine de sonuçta onlar *evliydi*. Benim geçmişimle ilgili sırları kocasından saklayabilmiş olma ihtimali neydi? Özellikle de beni yakından ilgilendiren bir dava olan Elizabeth'in davasında Jones Cooper sırrımı biliyor olabilir miydi? Şimdi de Beck'i arama çalışmalarına gönüllü katılıyordum. Acaba bütün bunlar polisin bana oynadığı bir oyun muydu? Belki de Jones Cooper'a işlerine yarayabilecek bir şeyler söylememi bekliyorlardı ama bu, psikologumun polisle işbirliği yaptığı anlamına gelirdi. Belki de sadece paranoyaklık ediyordum. Paranoya, zihnindeki bir sesin etrafındaki herkesin senin arkandan iş çevirdiğini söylemesidir. Kafa karıştırıcı olan şey ise bu sesin çoğu zaman haklı çıkmasıdır.

Bir şey söylemezsen sana zarar veremezler. Bu, babamın kulaklarımda çınlayan sesiydi. *Onlara hiçbir şey verme. Küçük bir bilgi kırıntısı bile onların senin zihnine girebilmenin yollarını bulmalarına yetebilir.* Beni istedikleri kadar kandırmaya çalışabilirlerdi. Bu hiçbir işe yaramazdı çünkü ben işi ehlerinden öğrenmişim.

Bilgisayarımı açıp arama motoruna Cooper'm adını yazdım. Çıkan uzun listeyi incelemeye başladım. Aşağıdan zile bastıklarında eski Baş Dedektif Jones Cooper hakkında birçok şey öğrenmişim.

Ayrıca Luke'un bir sonraki ipucunun yerini de bulmuştum.

Sonra bir gece oğlu döndü

Zihni sırlar ve yalanlarla örülü

Başladı kazmaya toprağın altını

Gerçeğin özü orada saklıydı

Cooper’ın özel dedektif olarak incelediği ilk vakayla ilgili bir yığın makale vardı. Bu vaka çözülmemiş bir vakaydı. Seksenlerde Marla Holt adında bir kadın kaybolmuştu ve kendisinden bir daha haber alınamamıştı. Kadının kocasıyla ilgili şüpheler olmuştu ama kadının başka bir ilişkisi olduğu için ailesini terk ettiğine karar verilmişti.

Geçen yıl, kadının kocası öldükten sonra, oğlu The Hollows’a geri dönmüş ve annesine gerçekte neler olduğunu öğrenmek için araştırmalara başlamıştı. Oğlu, annesinin cesedini The Hollows Ormanı’nın derinliklerinde terk edilmiş bir ahırın yanında toprağın altında bulmuştu. Annesinin gömülmüş cesedini bulan oğlu onun ölümünün sırrını da çözmüştü.

Makaleleri okudukça tüylerim diken diken oldu. Olaylar aynı olmasa bile, bu hikâyenin benim hikâyeme böylesine benziyor olması dehşet vericiydi. Tıpkı Harvey Greenwald’ın intiharının detayları gibi bu hikâyenin detayları da sırlarıma dokunuyordu. Luke beni tanıyor muydu? Kim olduğumu biliyor muydu? Yalanlarımın ortaya çıkacağına dair hissettiğim panik, zihnimin derinliklerinde bir davul sesi gibi gerilim yaratıyordu. The Hollows Ormanı’nın derinliklerindeki terk edilmiş ahıra koşmamak için kendimi zor tutuyordum. Luke’un benimle ilgili neler bildiğini öğrenmem gerekiyordu. Çaresizlik ve korku bedenimi sarmıştı. Ancak pencereden dışarıya baktığımda Cooper’ın arazi aracının yurdun önünde olduğunu gördüm.

Meslektaş Chuck Ferrigno (Beck’in davasının baş dedektifi) gibi Jones Cooper da iyi birine benziyordu. İri ve kaslı bir adamdı; temizdi, yanakları al aldı. Çuval giyse de kabadayı gibi görünecek biriydi. Bana kapıyı açmak için arabasından indi. Ben tırmanıp arabaya oturana kadar bekledikten sonra kapıyı arkamdan dikkatle kapattı. Elimi güç gösterisi yapacak kadar olmasa da sert bir şekilde sıkkan eli sıcaktı.

“Annen sana yabancıların arabasına binmemeni söylemedi mi hiç?” diye şakalaştı direksiyonun başına geçerken. Parfüm olduğunu sanmıyorum ama ferah bir kokusu vardı.

“Şey, Doktor Cooper iyi biri olduğunuzu düşündüğüne göre,” dedim, “size güvenmeye karar verdim.”

“Doktor Cooper *gerçekten* çok iyi karakter analizi yapar,” dedi.

Motoru çalıştırdı ve arazi aracı kükreyerek canlandı.

Kampüsün dışına uzanan yolda yavaşça ilerlemeye başladık.

Hâlâ park alanında bulunan gönüllüler kalabalığının yanından geçtik. Spor salonu aydınlatılmıştı, içerisi insan kaynıyordu. Polisin ve Beck’in ebeveynlerinin arama çalışmalarım buradan yönettiğini biliyordum. Bu sabah gördüğümünden çok daha fazla haber aracı gelmişti. Hikâye değer kazanıyordu anlaşılan. Beck telefonunu ya da kredi kartlarını kaybolduğu günden bu yana kullanmamıştı. Bunu polisten ya da Beck’in ebeveynlerinden değil, Facebook sayfasından öğrenmiştim. Görünüşe göre beni bu olaydan özellikle uzak tutuyorlardı. Yine de bu benim paranoyamın bir sonucu olabilirdi tabii. Dünya benim etrafımda dönmüyordu, değil mi? “Bütün bunlar senin için çok zor olmalı,” dedi Cooper. Pencereden dışarıya bakıyordum, yüzümü ona çevirmeden başımı salladım. O anda konuşabileceğimi sanmıyordum, sesim beni yarı yolda bırakabilirdi. Derin bir nefes alarak, “O benim arkadaşım,” dedim. “Umarım bu da onun her zamanki numaralarından biridir.”

“Ben de öyle umuyorum,” dedi. “Üç kez ortadan kaybolmuştu, değil mi?”

Başımı salladım.

“Ama hiç böylesine olay olmamıştı,” dedi. “Bu kadar endişe yaratmış mıydı?”

“Hayır,” dedim. “Genelde ikinci ya da üçüncü günde binleriyle iletişime geçerdi.”

Spor salonunu da geçtiğimizde ormanda oynayan el feneri ışıklarını gördüm. Birileri hâlâ onu arıyordu.

“Beni hatırlıyor musun?” diye sordu Cooper bir süre sonra.

“Evet,” dedim. “Elizabeth’in vakasında çalışmıştınız. Onun cesedini bulduklarında siz de oradaydınız.”

O zamanlar Cooper bana bir sürü soru sormuştu. Birileri ona kaybolduğu gece Elizabeth Te kavgaya ettiğimi duyduğunu söylemişti. Birileri benim ona şöyle dediğimi duymuştu: *Kimseye söyleyemezsin, Liz. Bu doğru olmaz.* Benim o geceye dair hatırladığım tek şey rüyalarımındaki puslu ve belirsiz sahnelerdi; bu söylediklerimi hatırlamıyordum ama Elizabeth'in ölümünde herhangi bir cinayet izine rastlanmamıştı. Bu nedenle olayın peşini bırakmışlardı.

“Aynen öyle,” dedi.

İnternete göre, Cooper kariyerinde bir sürü kayıp vakası incelemişti. Elbette burası küçük bir polis departmanı olan küçük bir kasabaydı; bu nedenle baş dedektif büyük davaların çoğunda görev alıyordu.

“Bugün bir şeyler bulabildiniz mi?” diye sordum. “Ben de arama çalışmalarına katılmak istedim ama bütün bunları tekrar yaşamaya dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Anlıyorum,” dedi. “Kimse böyle bir şeyi iki kez yaşamamalı.”

Üç kez, diye düşünsem de bu düşünceyi tabii ki kendime sakladım.

“Hiçbir şey bulamadık,” dedi. “Hiçbir iz yok. The Hol-lows Ormanı sır saklamayı çok iyi biliyor.”

Acaba bir imada mı bulunuyor diye kafamı kaldırıp ona baktım ama o, gözünü yoldan ayırmadı. Düşüncelerinde kaybolmuş gibi görünüyordu. Haklıydı. Orman sır saklamayı gerçekten iyi biliyordu.

O gece seyir yerine vardığımda, Beck'i o kadar geride bırakmıştım ki artık pes edip geri döndüğünü düşünüyordum. Orada hep hissettiğim rahatlığı yeniden hissettim. Sanki hayatımın bütün boktanlığımı alıp taşla dolu bir çanta gibi boşluğa savurabilecekmişim gibi hissediyordum. Beck'in gittiğine sevinmişim. Bir yanımda onun ağaçların arasından çıkacağına inanıyordum, ama öyle bir şey olmadı. Bir süre sonra iyice gevşedim. Orada buzlu ve çıtırtılı bir çimenlik vardı. Soğuk olmasına rağmen oraya sırtüstü uzanıp yıldızları seyretmeye başladım. Sadece rüzgârın uğultusunu duyuyordum. Ne bir baykuş ötüşü, ne de bir yaratığın çimlerdeki ayak sesi

geliyordu kulağıma. Yün kabanıma ve atkıma sımsıkı sarınmış, beremin üzerine kapüşonumu geçirmiştim ve ellerimde eldivenlerim vardı. Yani sadece yüzüm üşüyordu.

Yalnız kalmaya can atardım. Hayatım boyunca, en kötüsü başıma gelmeden önce, yani çocukluğumda bile, sadece yalnız kalmak isterdim. Dışarıda, gerçek dünyada, bütün duygularımı, endişelerimi, korkularımı ve karanlık düşüncelerimi içimde tutmam gerekirdi. Beni annemin başına bela eden, okulda sorunlar yaşamama neden olan her şey, diğer çocuklarla ilgiliydi. Şu an ilaçlar yardımıyla kontrol altında tutabildiğim her şeyi o zaman kendi irademle içimde tutmaya çalışırdım, ama yalnızken bütün gerginliği ortaya çıkarabilirdim. Gözleri üzerimde olmazdı. Fısıltılar ve yargılamalar olmazdı. Farklıysanız insanlar size etiketi yapıştırıverirler.

Çocuklar, ucubelerin kokusunu alır ve onları aforoz etmek için yollar ararlar. Grubun hastalıklı üyesini alt etmeye çalışırlar. Haklıdırlar. Elimde olsa ben kendimden kurtulurdum.

Gece yarısı lanetli ormanda yalnız kalmaktan nasıl korkmadığımı merak ediyorsunuzdur. Şöyle diyeyim, benim zihnimin derinliklerindeki düşünceler o lanetli ormandan çok daha korkunçtu. Ağaçların arasında saklanan canavar *bendim* zaten. Bu yüzden oradaki hiçbir şeyden korkmuyordum.

Sonunda, bir süre öylece uzanıp sakinleştikten sonra, ağaçların arasından gelen Beck'in sesini duydum.

“Lanet olsun,” dedi nefes nefese yaklaşırken. “İnsanları uğraştırmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?”

Aynı anda hem rahatladığımı hem de çileden çıktığımı hissettim. Nerede olursa olsun Beck'in ortama girişi hep aynıydı.

“Beni takip etmeni ben istemedim, değil mi?” dedim. Ses tonum hoşuma gitmemişti. Sert, keskin ve kızgındı.

“Üzgünüm,” dedi. “Öyle demek istememiştim.”

Yanıma oturuverdi.

“Langdon’la yatmadığını biliyorum,” diye devam etti. Bir şey demedim. Öylesine yakınımnda olması beni tedirgin ediyordu ama o her zaman olduğu gibi bunun farkında değildi ya da bu, umurunda değildi. Yüzlerimiz yan yana gelecek şekilde yanıma uzandı. İkimiz de yıldızlara bakıyorduk. Elimi tutunca ben elimi geri çekmedim. Başını çevirip bana baktı ama ben gözlerimi yıldızlardan ayırmadım. Yıldızlar güvenliydi, onun gözleriyse değil.

“Bazen sadece seni kızdırdığımda duyguların olduğunu görebiliyorum,” dedi yumuşak bir sesle. Nefesi soğuk havada beyaz bulutlar haline geliyordu.

Bir süre sessiz kaldım. “Yapmadığımı nereden biliyorsun?”

“Neyi yapmadığını?” diye sordu.

“Langdon Ta yatmadığımı?”

“Yatıyor musun?” dedi şaşkın bir şekilde. Onu böyle şaşkın görmek hoşuma gitmişti; bir şeyi de bilmediği zamanlar çok nadir olurdu. Haksızlığı kanıtlandığında kızan ve kafası karışan insanlardan biriydi. Sanki içgüdülerinin yanılmasına inanmak istemezdi. “Yatmıyorsun canım!” dedi.

“Hayır,” dedim. “Yatmıyorum. O benim tipim değil.”

O yüz, o güzel mi güzel yüz, benimkine iyice yaklaştı. Birden zihnimi yıllar önceki o öpücük anı doldurdu. Bedenim o korkunç ve mükemmel duygularla sarsılıyordu. Beck’ in yanımda olduğu her an beni bu duygular sarıyordu.

“Neymiş senin tipin?” diye sordu. Nefesini yanağımda hissediyordum.

Yolculuk kısa sürdü. Üstelik Jones Cooper sessizliğin yarattığı boşluğu doldurmak için hız yapan biri de değildi. Çoğu polis çenesini kapalı tutmasının önemini farkındadır. Gergin insanların boşlukları doldurmak için çaba sarf ettiğini bilir. Bu insanlar, bütün telaşlı düşünceleriyle suçluluk

duygularının dayanılmaz olduğunu, boşlukları doldurmaya çalışırken fark ederler.

Davayla ilgili daha fazla soru sormaya niyetlendim ama sonra bunun fazlasıyla riskli olduğuna kanaat getirdim. Face-book'taki o saçmalıklardan ve Dedektif Ferrigno'yla yaptığım o rahatsız edici konuşmadan sonra yakın bir zamanda tekrar bir polisle görüşeceğimi biliyordum. Jones Cooper'ın o görüşmeye şöyle katkılarda bulunmasını istemiyordum: *Sürekli soru sordu, olayın peşini bırakmadı. Hiçbir şey bulmadığımızı söylediğim halde konuyu irdelemeye devam etti.* Muhtemelen bir avukata ihtiyacım olacaktı ve Sky'ı aramam gerekecekti. Masum insanlar avukata ihtiyaçları olmadığını düşünürler, ama aslında avukata en çok ihtiyaç duyanlar on-lardır.

“Getirdiğiniz için teşekkür ederim,” dedim. Cooper Ta-rın güzel evinin önündeki çakıllı park yerine gelmiştik. Sıcak bir ışıkla aydınlatılmış verandada kırmızı bir salıncak vardı. Kapıda hâlâ bir çelenk asılıydı. Baharda, eve gelenleri, ön kapıya uzanan yolun kenarlarında ve verandanın köşelerinde uzun ömürlü rengârenk bitkiler karşılıyordu. Bahçede kocaman çıplak bir meşe ağacı vardı. Cooper'ı çoğunlukla orada, yaprakları temizlerken görüyordum. Bu iş onu sakinleştiriyor gibi görünüyordu. *Bir çeşit stres atma yöntemi,* diye düşünüyordum. Çünkü başka biri olsa yaprakları temizlemesi için mahalledeki bir çocuğu işe alırdı. Mahallenin çocukları hâlâ böyle işler yapıyor muydu? Yoksa onlar kendi aptal hayatlarını Facebook'ta sergilemekle ya da Angry Birds oyunu oynamakla mı meşgullerdi?

“Çok hoş bir eviniz var,” dedim. Arabanın kapısını kendim açmıştım ama Cooper yine aynı şekilde gelip kapıyı tuttu.

Eve şöyle bir baktı. “Burası için çok uğraştık,” dedi. “Sanırım buranın değerini yeterince bilemiyorum.”

“Tekrar teşekkürler,” dedim. Gözlerini üzerimde hissedebiliyordum. Onda da polis gözleri vardı. Gözlemliyor, değerlendiriyor, biliyordu. Doktor Cooper'm ofisi evin bitişi-ğindeydi. Ben ofise doğru yürürken Cooper'ın polislere özgü bakışlarının sıcaklığını omuzlarımda hissedebiliyordum. Kapının diğer yanında gözüme çarpan JONES COOPER ÖZEL

DEDEKTİFLİK levhasını ilk kez görmüyordum. Görünüşe göre ayrı bir ofisin zili de kapıda duruyordu.

“Ne zaman istersen,” diye seslendi Cooper. Ona döndüğümde yüzündeki hafif ama düşünceli gülümsemeyi fark ettim. Bu gülümsemeyi tanıyordum; bu gülümsemeden hoşlanmıyordum. Cooper da *görebilen* insanlardan biriydi.

On Sekizinci Bölüm

Sevgili Günlük,

Bir gün bu deftere güzel şeyler yazacağımı hayal etmekten kendimi alamıyorum. Şimdiye kadar hep kötü olayları yazdım. Üzgünüm.

Kocam gün geçtikçe daha soğuk ve uzak biri haline geliyor. Ayrıca artık hayatımıza tamamen dahil olmadığından dolayı kavgalarımız gittikçe acımasızlaşıyor ve sonu hep şiddete varıyor. Artık daha fazla seyahat ettiği için evde olduğundan çok dışarıda oluyor. Oğlum ve ben onsuz yaşamaya alıştık. Onu artık sadece bir ziyaretçi, bir misafir olarak görüyoruz ve çoğunlukla hoş karşılamıyoruz. Sanırım hayatında başka biri var. Keşke umurumda olsaydı.

Gençken ve âşıkken, geleceğin parlak bir ışık olduğunu ve o ışığa eşinle birlikte adım atacağını düşünürsün. Her gün uğraştığın iş hayatının, ev hayatının ve çocukların bir çarkı döndürdüğünü ve bu çarkın aşkını güçlendirmek yerine körelteceğini aklına asla getirmezsın. Kocamda neyi muhteşem bulduğumu artık hatırlamıyorum bile. Sanırım onunla ilgili muhteşem olan tek şey, babamdan çok farklı olmasıydı.

Bunu söylemekten nefret ediyorum ama kocam burada bizimle değilken hayatımız daha kolay. Daha kolay çünkü kocam ve oğlum arasında seçim

yapmak zorunda kalmıyorum. Baba ile oğul arasında berbat bir halat çekme mücadelesi var ve halat da benim.

“Sen yanlış yaptın, ” dedi kocam onunla bu fikrimi paylaştığımda. “Ona bu kadar çok güç vermeyecektin. Ben senin koçanım. O senin oğlun. O halatın bir ucunu tutacak seviyede değil. Bu iş böyle olmamalı. ”

Haklı olduğunu biliyorum. O, evdeyken oğlumuzla aramdaki ilişkinin ne kadar sağlıksız olduğunu daha iyi anlıyorum ve bu hiç hoşuma gitmiyor. Çünkü bunu ben seçmedim. Ben böyle olmasını istemedim. Gerçek şu ki, oğlumla aramda korkunç bir iletişim var. O benim kendimde olduğunu bilmediğim yanlarımı açığa çıkarıyor. Aramızdaki işlevsizlik bir seçim değil, bir hastalık. Ebeveynlikte herkes kendi bildiği yoldan gider. Benim bildiğim yol ihtiyacını gidermek, şımartmak, boyun eğmek, teselli etmek ve affetmekten geçiyor. Kocam ise kaçma yolunu biliyordu; halatın ucunu bıraktı. Bu benim sadece rahatlamamı sağladı. Çünkü ikisini birden memnun etmem imkânsızdı ve bir insan anneliğinden vazgeçemezdi.

Sana anlatmak istediğim şey bu değildi, sevgili günlük. Bu loş odada otururken bile utancım olanları kâğıda dökmemi engelliyor. Oğlumun yaptıklarını nasıl anlatabilirim

ki? Nereden başlayacağımı dahi bilmiyorum.

İki hafta kadar önce, bir gece oğlum yattıktan sonra, annem ve ben arka bahçedeki verandada oturmuş, bir kadeh şarabı paylaşıyorduk. Pastırma yazı sıcaklarının kalmadığı ama dondurucu kış soğuğunun da henüz başlamadığı güzel bir sonbahar gecesi idi. Nem, sivrisinekler ve tatarcıklarla beraber geride kalmıştı. Hava, tende hafif bir dokunuş gibiydi. Güneş batmıştı ama hava ıslık ıslık. Kendimi gerçekten iyi hissediyordum. Yerel bir kitabevinde yarızamanlı çalışmak hoşuma gidiyordu. Oğlum yeni okulunda başını derde sokmamıştı (tabii ki bu okul beş yılda kaydolduğumuz beşinci okuldu ve öğretim yılı daha yeni başlamıştı).

Annem, belki fazladan içtiği bir kadeh şarap yüzünden, belki de son zamanlarda öğlenleri ben kitabevindeyken oğlumla fazla vakit geçirdiği için konuşmaya başladı.

“Hayatım, daha fazla içimde tutamayacağım şeyler

var. ”

Annemin nasıl daima anlayışlı, sevecen ve komik bir kadın olduğunu bilmeni isterim. Hayatımda onun ağzından anlayışlı ve sevgi dolu kelimeler dışında herhangi bir söylem duymadım. Babam ofis malzemeleri satıcılığı yaparken tutuklanarak yargılandı. Beş kızın katili olarak suçlandı, hatta idam edildi ama annem onun hakkında kardeşim ve bana tek bir olumsuz yorum bile yapmadı.

Başka bir şehre taşınıp soyadımızı annemin kızlık soya-dıyla değiştirmek zorunda kalmıştık. Neyse ki olaylar internetten çok uzun zaman önce olmuştu da hayatlarımıza kısmen devam edebilmiştik. Annem, babamın korkunç ve affedilemez şeyler yapan acılar içindeki bir adam olduğunun dışında hiçbir şey söylemedi, ama onun sevgi dolu bir eş ve bir baba olduğunu da belirtti. Tabii ki onun içinde nasıl bir adam gizlediğini asla bilemezdi.

Anneme göre bu söylediği, inanabileceğimiz tek gerçektir. Bir de o çocukları öldüren adamın tamamen farklı bir insan olduğunu düşünmek hepimize iyi gelebilirdi. Çünkü bir bakıma, o adam farklı bir adamdı. Kardeşimi bilmem ama ben annemin bu söylediğini yaptım. Hayatım boyunca babamın gerçekte olduğu adam olmadığını varsaydım. Bu bana iyi geldi.

Bu, kardeşime iyi gelmedi. Yıllarını acılar içinde psikolojik tedavi görerek geçirdiği için onun adına içten içe üzüldüm. Zor sorular sorarak öfkeyle anneme kafa tuttuğu için ona içerledim: Nasıl bilemezsin? Olanları inkâr ederek yaşamamızı nasıl önerirsin? Babamın idam edildiği hafta bizi nasıl olur da tatile çıkarırsın? Gerçekliğimizin korkunçluğundan kaçabileceğimizi mi sandın?

Annem üzgün olduğunu söyledi ama aslında yalnızca bildiği şeyi yapıyordu. Elinden geldiğince bizi korumaya çalışıyordu. Daha ne yapabilirdi ki? Yeryüzünde çocuklarını babalarının tutuklanması ve idam edilmesi durumunda nasıl teselli edeceğini belirten herhangi bir kitap yoktu ki. “Unutmayın, ” diye yalvarmıştı annem bize, “ben de korkunç bir acı içindeyim. ” Tabii ki annemle kardeşim işleri yoluna koydular. Ben

konuşmalarına katılmamaya özen gösterdim, çün-kil içime atmak, hiçbir şey olmamış gibi davranıp inkâr yoluna gitmek bana iyi geliyordu. Böylesi çok daha kolaydı. Kardeşim bunu nasıl anlayamamıştı?

işte benim annem... Görmezden gelen, şikâyet etmeyen, herkesi olduğu gibi kabul eden annem. Tatsız konuları konuşmaktan pek hoşlanmazdı. Bu nedenle verandada otururken bütün bedenimin katılaştığını hissettim.

Annem, “Bir süredir araştırma yapıyordum, ” dedi ve boğazını temizledi. “Kardeşin de bana yardım ediyordu. ” “Öyle mi? ”

“Torunum gibi olan çocukların özel eğitim gördüğü bir okul var. ”

“Onun gibi çocuklar? ”

“Dengesiz çocuklar, ” dedi gözlerimin içine bakarak. “Sorunlu çocuklar, hayatım. Onun da sorunlu bir çocuk olduğunu elbette biliyorsun. ”

Boğazım düğümlendi, gözlerim doldu. Annem elini uzatıp koluma hafifçe dokundu.

“Bu senin suçun değil, ” dedi. “Ama bir şeyler yapmalısın. Kardeşin bir daha çocuklarını alıp buraya gelmeyecek. Kocan seni terk etmek üzere. Bana gelince, oğlunun gördüğü hayaller —ki samimi olduğunu hiç sanmıyorum- ve söylediği yalanlar sınırlarımı zorlamaya başladı. O, seni hayattan so-yutluyor. ”

Başımı elime dayadım, ne diyeceğimi bilmiyordum.

“Bir okul var, ” diye başladı tekrar. “Onun gibi çocuklarla ilgileniyorlar, ilerleme gösteriyorlar. Psikolojik tedavi var, disiplin var. Eğitim yöntemi farklı. Çocuklar orada yılın sekiz ayım geçiriyorlar. Sonsuza kadar sürmüyor yani, yatılı okul gibi. ”

Soğuk bir korku her yanıma sardı. Annem neler söylüyordu?

“Çocuğumu uzaklara gönderemem, anne, ” dedim yavaşça. Verandanın güvertesinde kapkara ve kocaman bir karga vardı, gözlerini bana dikmişti. Onu kovmaya çalıştım ama hiçbir yere kıpırdamadı. Anneme

bakamıyordum. Bir yudum şarap içip bardağı aramızdaki masaya koyduğunu duydum.

“Gittikçe büyüyor, ” dedi annem. “Vegeliyor. Gelecek ay sekiz yaşına girecek. Onu daha ne kadar uzun süre kontrol edebileceğini sanıyorsun? ”

Annem imalarla, inceliklerle dolu bir kadındı. O, çocuğunu doğru kararı vermeye yönlendiren ve kararın çocuğunun kendi eseri olmasını sağlayan bir anneydi. Böylesi bir yüzleşme onun tarzı değildi. Kim bilir ne kadar çaresiz ve endişeliydi.

“Ne oldu? ” diye sordum. “Ne yaptı? ”

Annem iç çekti ve şaraptan bir yudum daha aldı. “Bana çelme taktı, ” dedi basitçe. “Merdivenlerden düştüm. ” Anneme baktım. “Ne? Ne zaman? Anne, iyi misin? ” Topalladığını fark edip sorduğumda günlerden salıydı. Bana siyatik hastalığının nüksettiğini söylemişti. Bu demek oluyordu ki fazla yorulmaya başlamıştı. Yarızamanlı işe girdiğim için kendimi suçlu hissetmiştim. Oğlum bunun için bana dargındı, annem oğluma bakıcılık yapmak için fazla yaşlıydı. Ancak ben bencillik edip ona bu işin fazla gelip gelmeyeceğini sormamıştım. Bir işim olmasını seviyordum. Evden çıkıp dış dünyaya karışmayı, insanlarla iletişim kurmayı seviyordum. Yıllar sonra ilk kez gerçek bir insan gibi hissediyordum. Harika bir duyguydu.

“Pazartesi günü oldu, ” dedi annem. “O bunun bir kaza olduğunu söyledi ama ben öyle olmadığını biliyorum. ”

“Nereden biliyorsun? ” diye sordum. Kendime hâkim olamamıştım, yanılıyor olmasını o kadar çok istiyordum ki.

Annem başını iki yana salladı ve bana üzgün bir gülümsemeyle baktı. Hâlâ güzel bir kadındı. Minyon tiptiydi, her an düzenli ve makyajlıydı.

“Ayağını önüme uzattığını gördüğümde artık çok geçti, ”

dedi.

Sabırlıydı, ona inanmak istemediğim için bana kızmıyordu. Sesindeki hafif titreme içimi parçalıyordu. “Aslında yüzündeki ifade gerçeği anlatıyordu. Düştüğümde arkamdan koşmak yerine merdivenin başında öylece durdu. Tatlım, gülümsüyordu. ”

Annemin elini tuttum. “Ah, anne, hayır. Hayır, lütfen. ”

“Onun ne olduğunu bilmelisin, ” diye fısıldadı. “Bilmelisin. ”

Kardeşimin çığlıklarını duyabiliyordum: Onun ne olduğunu biliyordun, anne! Biliyor olmalısın! Aynı yatakta yatıyordunuz!

“İlaçları, ” diye başladım ama cümlemin devamını getiremedim. Oğlumun son teşhisi bipolar bozukluktu. Kimse buna inanmamıştı, ama ilaçlar işe yarıyor gibiydi. Daha sakindi ve en azından artık geceleri deliksiz uyuyordu.

“O çocuğu iyileştirecek bir ilaç yok dünyada, ” dedi anneni. “O, olduğu kişi olarak kalacak, tıpkı büyükbabası gibi. Bu bozuk bir gen, hayatım. Ben kendi kocamda bunun farkında değildim, ama artık gördüğüm şeyi inkâr edemem. O çocuğun içindeki karanlık boşluğu gözlerinden okuyabiliyorum. ”

“Hayır, ” dedim. Bu doğru değildi. Oğlumun içinde iyilik vardı, babasından ve benden aldığı iyilik. Onun durumu çaresiz değildi. Bir anne böyle şeyleri bilir. Anneme de bu düşüncelerimi söyledim.

“O zaman hiçbir şey yapmasan bile onu doğru yaşamayı öğrenebileceği ve yardım alabileceği bir okula gönder. Sen ona yardım edemezsin, ona fırsat sunuyorsun. Üzgünüm, ama bu doğru hayatım. Onu bir okuldan alıp diğerine yazdırıyorsun ve söylentilerin okullar arasında yayılmamasını umuyorsun. Onun yeni okulunda kimseye zarar vermemesi için dua ediyorsun ama o hep insanlara zarar veriyor. ” Ağladım, çok ağladım. Annem başımı okşarken beni sevdiğini ama artık her gün oğlumla baş başa kalamayacağını söyledi. Kitabevindeki işimi bırakmamı ya da sadece o okuldayken çalışmamı önerdi. “Zaten artık Florida ’ya dönme vaktim geldi, ” dedi.

Ne kadar uzun süre konuştuğumuzu bilmiyorum. Sonunda pes ettim ve bahsettiğı okulu düşüneneğimi söyledim.

Ertesi sabah kocamı arayıp eve gelmesini isteyecektim. Artık bir dönüm noktasına geldiğimizi ve bir karar vermemiz gerektiğini söyleyecektim. Kocamın bu süreçte yanımda olacağından emindim. Olanlara rağmen beni hâlâ sevdiğini biliyordum.

Oğlumu kontrol etmek için üst kata çıktığımda kapısının açık olduğunu gördüm. Bu çok garipti çünkü kapısını kapalı bıraktığımdan emindim. Odasındaki banyonun ışığı açıktı. Konuşmalarımızı duymuş muydu? Onu hep gizlice binlerini dinlerken yakalardık. Bu kez de bize mi kulak misafiri olmuştu? Ama uyuyor gibi görünüyordu. Yorganının altında kıvrılmıştı. Hâlâ yaşlıtlarına göre küçüktü; zekâsı dışında her şeyi geriden geliyordu. Hiçbir zaman sahip olamadığım melek gibi bir çocuk gibi görünüyordu. Oyuncak tırmanma merdivenlerinde çocukları ittirdiğini, ısırıldığını, sınıftaki kobay faresine zarar verdiğini, büyükannesine çelme taktığını gözümün önüne getirmeye çalıştım. İnsanlara verdiği böylesi zararların hepsinin doğru olduğunu biliyordum ama hiçbirine şahit olmamıştım. Nasıl olur da oğlum o çocuk olabilirdi?

Ertesi gün, oğlumu erkenden gidip almam için okuldan telefon aldım. Okul müdürü okulun ana girişine açılan koridorda beni bekliyordu. Sarışın ve solgun, genç bir adamdı. Dar paçalı şık bir siyah pantolon ve beyaz bir gömlek giyyordu. ilk tanıştığımız anda ondan hoşlanmıştım. Şimdi ise o samimi ve neşeli halinden eser yoktu.

Oğlum ofisteki koltukta oturmuş bizi bekliyordu. Laci-vert-beyaz okul üniforması ve armalı, polo yaka tişörtünün

içinde gayet tertipli ve masum görünüyordu.

Müdür bey masasına geçerken ben de oğlumun yanına oturdum.

“Annene neden burada olduğumuzu anlatmak ister misin? ” dedi müdür bey. “Yoksa ben mi anlatayım? ”

Oğlum omuz silkti ve tırnaklarını incelerken rahat bir şekilde, “Kazayla oldu, ” dedi.

“Oğlunuz sınıftan bir arkadaşına fıstık ezmeli sandviç vermiş, ” dedi müdür bey. “O öğrencinin şiddetli bir fıstık alerjisi var. Çocuk hastaneye zor yetiştirildi. ”

Bay Cruz, adı buydu. Bütün okul müdürleri aynı şekilde hareket ediyorlardı. A nlaşmışlar gibi, aynı ciddi yüz ifadelerini ve aynı yıkıcı kelimeleri kullanıyorlardı. Bugün öğle yemeğinde oğluma peynirli makarna, küçük havuçlar, bir elma ve bir termos haşlanmış brokoli hazırlamıştım. Fıstık ve j'ıs-tıklı yiyecekler, bu okulda yasaklanmıştı. Okid çağında çocuğu olan her anne bundan haberdardı.

“Oğluma öğle yemeği için fıstık ezmeli sandviç hazırlamadım, ” dedim.

“Yine de onda bir tane vardı, ” dedi müdür bey. “Oğlunuz arkadaşına bu sandviğin alerjisine etki etmeyeceğini söylemiş. ”

“Bunu neden yapsın ki? ” dedim. Hâlâ tırnaklarını inceleyen oğluma dönüp, “Bunu neden yaptın ki? ” diye sordum.

Cevap vermedi.

“Birkaç gün önce oyun alanında bir karmaşa olmuştu, ” dedi müdür bey. “Birkaç çocuk oğlunuzu yere düşürmüş, öğretmenlerden biri araya girmişti. ”

“Bundan neden benim haberim yok? ”

“Size bir e-posta gönderildi, ” dedi müdür bey omuzlarını dikleştirerek. “Çok küçük bir olaydı aslında, ama ne zaman fiziksel bir olay olsa, ebeveynleri bilgilendiririz. ”

Bana e-posta gelmemişti. Ancak birden öğlenleri evde olmadığımı hatırladım. Oğlum kolayca bilgisayarımı açabilir ve okuldan gelen e-postaları silebilirdi. Artık kafasını kaldırmış, bana bakıyordu.

“Diğer çocuk, ” dedim. “O iyi mi? ”

“İyi olacak, ” dedi müdür bey. “Bildiğiniz üzere, başka olaylar da oldu. ”

“Affedersiniz, ” dedim. “Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. ”

“Bizde doğru e-posta adresinizin olduğundan emin misiniz? ” diye sordu müdür bey, bilgisayarının ekranına dikkatle bakarken.

“Başka olaylar? Hangi olaylar? ”

Bay Cruz bana oğlumun okulda geğirdiği üç haftada yaptıklarını teker teker anlattı. OĞlum okulun ilk gününde yangın alarımını çalıŐtırırken güvenlik kameralarına yakalanmıŐtı. Küçük bir kızı evlatlık olmasıyla ilgili bıkmadan usanmadan sataŐmıŐtı ve kızın epilepsi nöbeti geçirmesine neden olmuştu (kızın annesi bu nöbetin strese bağlı olduğunu söylüyordu). Tahtaya çıkıp bir matematik problemini çözmesi istendiğinde eline tebeŐiri almış ve tahtaya kfrlr yazmıştı. Şimdi de bu olay olmuştu.

“Bunların hepsi doğru mu? ” diye sordum oğluma.

“Evet, ” dedi. “Ama gerçekten yanık kokusu alıyordum. O kız okulun en küçük çocuğu olduğum için bana bcr, dedi. Sadece onun bana yaptığının aynısını ben de ona yaptım. Bir de oğretmenin zmemi istediği problem çok kolaydı, fazladan zamanım vardı. ”

O sırada annemin bahsettiği o gülümsemeyi gördüm: dudaklarının kenarındaki o hafif ama acımasız kıvrılma. Bunu daha önce hiç fark etmemiştim. Onu yle görmek içimi parçaladı. Müdür bey ona dışarıda beklemesini söyledi. OĞlum karanlık bakışlar atıp somurtarak yürüdü ve ardından kapıyı çarparak dışarı ıktı. Bunların hepsi bir oyundu. Aslında hiçbir Şey umurunda değildi. Onun umurunda olan tek Şey okuldan atılmaktı. Böylece evde benimle birlikte olacaktı.

“Sandviç olayı birkaç gün önce olan karmaŐanın açık bir intikamı niteliğinde, ” dedi müdür bey. “Diğer oğrenci iri yapılı, tam bir zorba. OĞrenim güçlüğü çekiyor. Bir süredir küçük olduğu için alay konusu olan oğlunuzu ezmek istiyormuş. ”

Başımı sallıyordum. Oda sıcak olmaya başlamıştı ve Bay Cruz 'un sesi çok uzaktan geliyormuş gibiydi.

“Yani oğlunuzun neden kızdığını anlayabiliyorum. Beni rahatsız eden şey, oğlunuzun iki olayı da önceden tasarlayarak yapmış olması. İntikam alıyor, sizin de endişe etmeniz gereken durum bu. Bu normal bir şey değil. Diğer olaylar, yangın alarmı ve küfürler, anlaşılabilir. Bizler böyle şeylerle her gün karşılaşıyoruz, ama intikam... ürkütücü. Oğlunuz

diğer çocuğun ölebileceğinin farkındaydı. ”

“Evet, ” dedim. “Haklısınız, gerçekten rahatsız edici bir durumdayız, fakat ne yapabiliriz? Onu bu okula yazdırdık çünkü siz özellikle sorunlu çocuklarla ilgileniyorsunuz. ” “Oğlunuzdaki gibi bir davranış problemiyle ilgilenecek donanımına sahip değiliz. Onun ihtiyaçlarına uygun olan başka bir yer bulmanız gerekecek. ”

Bu düşüncenin ne kadar farklı şekillerde dile getirildiğini görmek beni şaşırtıyordu. Aynı şeyi beşinci kez duyuşumdu bu. Okuldan eve dönüşümü net olarak hatırlamıyorum. O gün işi bıraktım. Kocamı arayıp eve gelmesini söyledim, ama çok geç kalmıştık.

Olanlardan sonra onları evde yalnız bırakıp markete gitmemeliydim. Oğlumun o gece annemle beni konuşurken duyduğunu ve şehir dışındaki okulu çoktan aradığımı bildiğini bilmeliydim.

Bay Cruz'un sözlerini kulağıma küpe etmeliydim: Beni rahatsız eden şey, oğlunuzun iki olayı da önceden tasarlayarak yapmış olması, intikam alıyor, sizin de endişe etmeniz gereken durum bu.

Neler olduğunu net olarak söyleyemeyeceğim. Annem olayı belli belirsiz hatırlıyor. Oğlum ise, gözyaşları eşliğinde, annemin banyoda düşüşüne neyin neden olduğunu bilmediğini iddia ediyor. Annem banyoda düşüp başını mermer küvete çarparak bayılmış. Ben eve gelene kadar baygın kalmış. Oğlum üst katta bilgisayar oyunu oynuyor, bense marketten aldıklarımı buzdolabına yerleştiriyordum. Ebeveyn banyosundan (ki annem orayı hiç kullanmazdı) on beş dakikadır ses gelmeyince endişelenmeye

başladım. Kapıyı kilitlememişti. Sonunda içeri girdiğimde annemin yerde yatan solgun ve durgun bedenini gördüm.

Annem gözlerini hastanede açtı. Büyük bir beyin sarsıntısı geçirmişti. Doktorlar onu bir geceliğine kontrol altında tutmak istiyorlardı.

Yalnız kaldığımızda, “Neler oldu, anne? ” diye sordum. Annem doktorlara kilimin ayağının altından kaydığını ve geriye doğru düştüğünü söylemişti.

“Çokyaygın bir durum, ” demişti doktor. “Daha kötüsü olmadığı için ve evde yalnız olmadığınız için çok şanslısı-

>y

nız.

Ne olduğunu bilmediğine dair bana yemin ederek kilimin gerçekten kaymış olabileceğini söyledi. Zaten kilim de banyonun zemininde bir köşeye toplanmıştı.

“Peki, neden ebeveyn banyosunu kullandın? Neden misafir banyosunda değildin? ” diye sordum.

“Misafir banyosunun kapısı kilitliydi, ” dedi annem. “Onun içeride tuvaleti kullandığını düşündüm. Büyükannesi kapıyı tıklatınca cevap vermeye çekindi sandım. ”

Bu bir kaza olmalıydı. Ortada oğlumun bununla bir alakası olduğuna dair herhangi bir kanıt yoktu. Banyodaki kilimi dikkatle inceledim, yerde biraz su birikintisinden başka bir şey yoktu. Duş başlığı doğru açıda ayarlanmadığında etrafa su sıçratabiliyordu. Belki de o sabah yerleri ıslak bırakan bendim. Belki de olanlar benim suçumda.

Kalbim, oğlumun büyükannesine bilerek ve isteyerek zarar verebileceğine inanmıyor. Onun ciddi sorunları olduğunu biliyorum, ama büyükannesini sevdiğini de biliyorum. O, birçok yönden, bir bilim adamına benziyor. Bazen yaptığı şeyleri sadece sonuçlarını görebilmek için yapıyor. Bu, garaz değil; sadece empati kuramamak. O olayların sonuçlarının başkalarını

nasıl etkileyeceğini düşünemiyor. Muhtemelen benim gerçeği fazlasıyla inkâr ettiğimi düşünüyorsun, değil mi günlük? Belki de haklısın ama bunu yapmak zorundayım. Oğlumun da bir kalbi olduğuna inanmak zorundayım. Onun kalbi diğerlerinden daha yavaş olabilir ama o da atıyor.

Şu an annem uyuyor. Kocam da evde oğlumuzla birlikte. Eve çağırılmak ona iyi geldi galiba. Kendisine ihtiyaç duyulduğunu hissetmek onu rahatlattı. Konuşmamız gerektiğini biliyor. Oğlumuzla ve kendimizle ilgili kararlar vermemiz gerekiyor. Oğlumuz elimizden geldiğince yardım etmeliyiz. Onun yoluna çıkacak olan diğer bütün insanlar gibi, kendimize de yardım etmeliyiz.

On Dokuzuncu Bölüm

Doktor Cooper ofisinin girişinde, gözlerinde bir anne endişesi taşıyarak beni bekliyordu. Bakır renginde bukleleri ve her zaman doğru bir ifade taşıyan çilli, güzel bir yüzü vardı. Onun etrafında kendimi rahat hissediyordum.

İçeriye girdiğim gibi, “Nasılsın?” diye sordu.

Omuz silktim. “Pek iyi değilim.”

“Pekâlâ, gel bakalım.”

Birdenbire her şeyi ortaya serdim. Polisle, Luke’la, çöpçü avıyla ve LangdonTa ilgili her şeyi anlattım. Fakebook sayfasından ve oradaki suçlamalardan bahsettim. Başını sallayarak beni dinledi, tepki vermedi.

“Belki de arkadaşın Ainsley doğru bir karar vermiştir,” dedi. “Eve gitmeyi hiç düşündün mü?”

“Benim bir evim yok ki,” dedim. Bu cümle dudaklarımdan bir zehir gibi aktı. Sevdiğim ve kabul gördüğüm bir eve gitmeyi her şeyden çok isterdim, ama öyle bir evim yoktu.

Doktor Cooper’ın dudakları anlayışlı bir şekilde gerilirken başını hafifçe yana eğdi.

“Teyzenin evine gidebilirsin,” dedi. “Teyzen seni seve seve ağırlar, biliyorsun. Senin yanında olmak istiyor.”

“Ve hazır oradayken ölüm hücreesindeki babama da uğrarım, değil mi?”

“Kızgınsın,” dedi. “Anlıyorum.”

“Bu adil görünmüyor, değil mi?” dedim. “Yoksa sadece ben mi böyle hissediyorum? Bu durum tam bir bok çuvalına dönmedi mi?”

“Döndü, haklısın,” dedi. “Ama adaletten bahsetmiştik. Hayat adil değildir. İnsanların başına berbat olaylar gelir, bazen dozu kaçır hatta. Bütün bunlar üst üste geldiği için üzgünüm.”

Olaakla öleceğre çare yok, üzülmenden de bir anlamı yok. Bu, annemin favori cümlelerinden biriydi, ama ben hep üzülyordum. Eminim çocukken ben de Luke gibi tam bir baş belasıydım, ama ben anneme onun Rachel’a davrandığı kadar kötü davranmadığımı umuyorum. Onun kadar kötü olduğumu sanmıyorum.

“Kötü şeylerle başa çıkmayı beceremeyen biri zaten çok fazla kötü şeyle karşılaşmış demektir,” dedim. Mızımız olmaktan nefret ediyordum ama gerçekten kendime acıyordum.

“Sen bununla başa çıkabilecek güçtesin,” dedi. “Ve ne olursa olsun ben sana yardım edeceğim.”

Oturduğum kanepedeki yastıklardan birini kucağıma aldım ve ona sıkıca sarılarak kanepeye gömüldüm.

“Belki şimdi babanla ilgili konuşmak için iyi bir zaman değildir,” dedi. “Sana ulaştı, onunla görüşmeyi kabul edip etmemek sana bağılı. Belki de

buna Şimdi karar vermemelisin.”

“Ne istiyor?” diye sordum. “Size ne istediğini söyledi mi?”

Derin bir nefes verdi. “Bütün olanların yanında konuşmak istediğin konu bu mu?”

Başımı salladım.

“Nasıl olduğunu bilmek istiyor. Sağlıklı ve iyi olup olmadığını bilmek istiyor. Geçmişindeki  irkin olayları geride bırakıp bırakmadığını ve mezuniyetten sonra ne yapmayı planladığım merak ediyor. Bir de seninle konuŐabilmek istiyor. Benimle paylaŐmak istemediği ama sana söylemesi gereken Şeyler olduğunu belirtti.”

Gözlerimi duvarda asılı duran resme diktim. Pembe, beyaz ve altın renklerinin tuvalde oynadığı rahatlatıcı bir yağlıboya çalıŐmasıydı. Hep bu resimde Őekiller yakalamaya çalışırdım. O gece resimde kelebeğini derinlerinde barındıran bir krizalit¹ gördüm.

“Sana direkt olarak ulaşma yollarını bulmak yerine benim aracılığıyla ulaşması önemli bir Şey,” dedi Doktor Cooper. “Bu, iŐlediđi suç ne olursa olsun, sana gerçekten çok değer verdiğini gösteriyor.”

“Başka?” Doktor Cooper’ın zihninde dolaşan başka bir Şey olduğunu hissedebiliyordum.

“ zel dedektifi, Paul Rodriguez, yeni deliller keŐfetti-

đini iddia ediyor,” dedi. “Baban Bay Rodriguez’in seninle iletişime geçip geçmediğini merak ediyor.”

Cevap vermedim. Duvardaki resme bakmaya devam ettim. Şimdi de bir melek görüyordum, kanatlan koruyucu bir Şekilde etrafını sarmıştı.

“Babanla ya da dedektifle görüşmek zorunda olmadığını hatırlatmak istiyorum.”

“O, masum değil,” dedim.

Artık bir hortum görüyordum. Dönüyor, dolaşıyor, üzerinde estiği kasabayı yerle bir ediyordu.

“Onun cesedi gömmesini izledim,” dedim. Bu, Doktor Cooper için yeni bir haber değildi. “O  ukuru kazıp içine annemin yemek odası halısına sanlımış cesedini yuvarlarken orada oturup onu seyrettim. Onun için yalan söyledim    nk  beni de annemin yanma g mmesinden korktum.”

Beni dikkatle izliyordu. “Anlıyorum,” dedi. “Bunu konuşmuştuk. Anneni onun öldürdüğünü görmedin, değil mi?” “Hayır,” dedim. “Ama başka kim olabilir ki?”

Başka kim olabilir ki?

Savunmanın iddialarına göre annemin başka bir sevgilisi vardı. Bir kaçamak ya da tek gecelik bir ilişki değil; aslında hiç olmaması gerektiği halde olan ve sonrasında annemin pişman olduğu bir ilişki değil. İddiaya göre annem, babamdan başka bir adamla uzun süreli bir aşk ve arkadaşlık ilişkisine sahipmiş. Doğruysa bile, elbette bundan hiç haberim olmamıştı. İlişkiler ya da ebeveynlik hakkında bir şeyler bildiğimden değil ama sanırım böyle bir şey insanın çocuğuyla

paylaşacağı türden bir şey değildir.

Polis, babamın cinayetle sonuçlanan öfkesinin nedenini bu ilişki olarak kabul etti. Bu  fke onun annemi öldürüp cesedi ortadan kaldırdıktan sonra kayıp ilanı vermesine neden olmuştu. Annemin birini sevdiğini ve sevildiğini düşündüğüm zaman, garip bir rahatlama hissi duyuyorum. Hayatının bir döneminde mutlu olduğunu düşünmek bana iyi geliyor    nk  annemin bizimleyken mutlu olmadığını biliyorum.

O  ğleden sonraya geri döndüğümde, okuldan döndüğümde karşılaştığım sahne aklıma gelince, bedenim kaskatı kesiliyor. Bazen o sahne gözlerimin önünde bir yapbozun parlak parçaları gibi uçuşarak bir araya geliyor. Garip şeyler; mesela kapının önündeki yabancı ayakkaılar ya da annemin odasından gelen müzik... Avu larımın kanlı ve yapış yapış olması. Kendi

çığlığımın kulağında çınlaması. Babamın mutfakta ağlayarak dikilmesi. Aslında evde olmamam gerekiyordu. Öğretmen hasta olduğu için sanat dersi iptal edilmişti. Bazen merak ediyorum da ben o anda eve gelmeseydim her şey ne kadar farklı olurdu acaba?

Annemin eski takviminde işaretli günler vardı. O gün de “S” diye işaretlenmişti. Bu harf herkesin annemin bir ilişkisi olduğunu düşünmesine neden olmuştu ama o adam, o sevgili, o şüpheli, hiçbir zaman bulunamamıştı. Annem ve o, oldukça dikkatli davranmışlardı. Sanki kötü bir şeylerin olacağını biliyor gibi dikkatliydi ya da belki de o adam kötü şeylerin olacağını bilen tek kişiydi ve ardında hiçbir iz bırakmadan ortadan kaybolmayı başarmıştı.

Babam, annemi o adamın öldürdüğünü iddia etmişti. Sonunda annemi ölü bulduğunu itiraf etmişti. Annemin cesedini saklama sebebi ise kendisinden şüphelenileceğini bil-mesiydi. Çünkü kendisinin de bir ilişkisi vardı.

Babam her zaman masum olduğunu söylemiş, tek suçunun panik yapıp cesedi saklamak olduğunu belirtmişti. Onu sorgulanırken görmüştüm, oldukça ikna edici görünüyordu. Ona inanan ve yıllarca serbest bırakılması için çalışmalar yapan bir yığın insan vardı. Kendisi de masum olduğuna inanıyordu. Belki de yıllar geçtikçe kendisini inandırmıştı. Zihin karmaşık bir şeydir, gerçekliği evirip çevirip görmek istediğimiz şekle sokabilir. Dünyanın ne kadar bir kısmı bizim ya da çevremizdekilerin hayal gücünün bir ürünüdür acaba?

Bu soru, Beck ve benim bütün gece uyanık kalıp üzerine düşüneceğimiz tipte bir soru. Yanımda olmasını ve onunla konuşabilmeyi ne kadar çok isterdim. O ne diyeceğini, beni nasıl sakinleştireceğini ve her şeyi nasıl da gülünç göstereceğini bilirdi. Bir ot sigarası sarıp birlikte içebilirdik. Beck zihni kurcalayan o maddeleri kullanmayı severdi. Eminim benim haplarımı alan da kendisiydi. Başka kim olabilirdi ki? Anneciğine ve babacığına koşan o dikkatli ve kuralcı Ainsley olamazdı herhalde.

“Ona bir mektup yazmama ne dersin?” diye sordu Doktor Cooper. Oda fazla sıcaktı ve ben fazla yorgundum. “Ona senin şu sıralar başka şeylerle uğraştığını ve onunla ya da özel dedektifiyle konuşmaya hazır olmadığını

söyleyebilirim. Hazır *olduğunda* -hazır olursan - ona haber vereceğimi belirtirim.”

Kulağa hoş geliyordu. İyimser bir baştan savmaydı bu. Umut dolu bir “defoF”du. *Haber veririm*, cümlesi ölüm hücresinde olan birinin duymak isteyeceği bir cümle değildi muhtemelen. Yine de hepimiz bir ölüm hücresinde değil miyiz? Sadece çoğumuz bunu bilmiyor. Öldüğü gün annem onun son günü olduğunu biliyor muydu? Peki ya Elizabeth? Erteleme yok, temyiz yok, müebbet yok...

“Tamam,” dedim. “Bu yapılabilecek en doğru şey gibi görünüyor.”

Bana iki reçete verdi. “Doktor Black bunları e-posta ile yolladı. Bunları aldığında bir yerlere kilitlemeni ve dikkatli olmanı önerdi. Kuralları bir kereden fazla esnetemezmiş. Bu ilaçların sokaktaki değeri oldukça fazlaymış, bu nedenle devlet özellikle dikkat ediyormuş.”

Biraz daha konuştuk. Bana Facebook’tan uzak durmamı ve elbette bir daha polisle konuşmadan önce aile avukatımızı arayıp olanları haber vererek ona danışmamı önerdi. Kısa bir süreliğine de olsa Florida’ya gitmemi ya da teyzemi veya eniştemi destek için yanıma çağırmamı tavsiye etti. Fakat bunu nasıl yapabiliirdim ki? Benim için şimdiden çok fazla şey yapmışlardı ve benim onların emeklerinin karşılığında yaptığım tek şey başımı belaya sokup tatillerini ve bayramlarını mahvetmek olmuştu.

Kapının sertçe tıklanması ikimizin de irkilmesine sebep olduğunda kendimi daha iyi hissediyordum.

“Doktor Cooper,” diye bir ses geldi dışarıdan. Doktor Cooper çoktan ayaklanmış ve kapıya yönelmişti. Onu geri çağırmak istedim. “Ben The Hollows polis departmanından Dedektif Ferrigno. Lana Granger ofisinizde sizinle birlikte mi?”

“Hastamla olan seansımı bölüyorsunuz,” dedi Doktor Cooper. Kapıyı açmıştı ama girişi bedeniyle kapatıyordu.

“Üzgünüm, Maggie,” dedi dedektif. Karanlık ve iri gölgesini görebiliyordum. Pencerenin dışındaki parlak ışıkları fark ettim. “Lana

Granger T sorgulamak için polis merkezine götürmemiz gerekiyor.”

“Bu genç şu an duygusal açıdan oldukça hassas,” dedi Doktor Cooper, hâlâ girişı engelliyordu.

“Anlıyorum,” dedi dedektif. “Yine de Bayan GrangerTa görüşmemiz gerekiyor.” İsmimi söylerken tereddüt mü etmişti? Biliyorlar mıydı?

“Lana,” diye bana döndü Doktor Cooper. Yüzü endişeli görünüyordu. “Avukatının ismini ve telefon numarasını yaz, lütfen. Ben onu arayıp seninle polis merkezinde buluşacağım. Biri seni temsil etmek için yanına gelene kadar hiçbir şey söyleme.”

“Tamam,” dedim. Bana kâğıt ve kalem verince söylediğini yaptım.

Doktor Cooper dedektifin odaya girmesine izin verdiğinde dedektifin ona kızgın bir bakış attığını fark ettim. Eşyalarımı topladım ve dedektifin beni polis arabasına götürmesine izin verdim. Sanırım beni merkeze böylesine büyük bir gösteriyle götürerek rahatsız etmeye çalışıyordu. Ancak beni aslında hiç tanı mıyordu.

Beni gri ve serin bir odada bıraktılar. Bir süre orada öylece bekledim. Bedenimi sakın, bakışlarımı önümdeki masaya kilitlenmiş halde tutmaya dikkat ediyordum. Biraz daha zeki olsaydım, orada birkaç gözyaşı döküp korkmuş rolü yapabilirdim. Beni izlediklerini biliyordum; tavanda, sağ üst köşede duran kameranın kırmızı ışığı yanıyordu. Eğer onların istediğı gibi belirli bir kalıba giremiyorsan şüphelisin demektir. Babamı ilk anda ele veren şey de o şüphe uyandıran görüntüsüydü. Babam, annem kaybolduğunda yeterince endişeli görünmemiş, onun cesedini bulduklarında da yeterince yas tutmamıştı. İzleyen polislere, o herkesin beklediğı ağıtlar ve feryatlarla dolu gösteriyi sunmamıştı. Fakat biz acılara dayanıklı bir aileydik, duygularımızı göstermeye meyilli değildik. Buna karşın babamın göstermese de ne kadar yıkıldığını biliyordum. İki gece boyunca ben kendi odamda yalnızken onun da boş yatağında hüngür hüngür ağladığını duymuştum.

Biz hiç, bir baba ile çocuğunun ilişkisine sahip olamamıştık. Babam çok fazla seyahat ederdi. Ayrıca daha çocukken bile onunla ilgili bildiğim tek

şey o etraftayken annemin çok fazla ağladığı gerçeğiydi. Bağırışlar, kavgalar ve gürültüler evin alçıpan duvarlarında yankılanırdı. O da benim gibi esmerdi. Evde olduğu zaman yemek masasının en başına oturur, birlikte yemek yerken benimle beceriksizce sohbet etmeye çalışırdı. *Hadi bana okuldan bahset. Öğretmenlerin nasıl? Keman çalma işleri nasıl gidiyor?* Ona katlanırdık.

Babam evde olmadığı zaman, annemle en sevdiğimiz filmlerden birini açıp bağdaş kurarak televizyonun karşısında yere oturur ve yemeğimizi yerdik. Öğlenleri resim yapar, sahilde yürüyüşlere çıkardık. Sonra ben ödevimi yaparken an nem akşam yemeğini hazırlardı. Baş başa olduğumuz günler sessiz ve sakin geçerdi. Ben normal bir çocuk değildim ve pek fazla arkadaşım yoktu. Tamam, kabul etmeliyim ki iyice büyüyene kadar hiç arkadaşım yoktu. Sadece doktor randevularım ve ilaçlarım vardı. Okuldaki etkinlikler beni çoğunlukla bunaltırdı. Her zaman bir problemim olurdu ve her gün okuldan eve dönmek için can atardım. Bunu fazla düş ünme -meye çalışıyorum ama ben çok da iyi bir çocuk değildim. Her zaman annemin dibinde olmak isterdim. Bu onun için çok zor olmalı, şimdi daha iyi anlıyorum.

Ancak artık annemin yüzünü gözümde canlandırmakta zorlanıyorum. Bazen sesini hatırlayamıyorum. O hayattayken ben daha çocuktum, bu yüzden onu sadece annem olarak tanıyordum. Onu gerçekten tanıyor olsaydım zihnindeki izleri bu kadar çabuk uçup gitmezdi, sanırım. Ben artık bir çocuk değildim. Ayrıca o bu dünyadan gideli çok olmuştu.

Şu anda burada olsa bana ne söylerdi? Ben kontrolden çıktığımda, *derin nefes al*, derdi. *Kendin ol yeter*, derdi ben yeni insanlar ya da yeni okullar (birçok yeni okulum olmuştu) yüzünden gerildiğimde. *Sadece elinden geleni yap*. Bütün söylediği buydu ama bu benim gibi bir çocuk için yeterince iyi bir tavsiye değildi.

Kapı açıldı ve Dedektif Ferrigno içeri girdi. O, her zaman yorgun görünen bir adamdı, sanki dünyanın yükünü hep omuzlarında taşırdı. Karşımdaki sandalyeye oturdu ve gözlerini ovuşturmaya başladı. Dirseklerini masaya dayayıp gözlerini bana dikti. Hamburger ve soğan halkası gibi kokuyordu.

“Birkaç şey hakkında konuşmamız gerekiyor,” dedi. “Avukatım burada olana kadar beklemeyi tercih ederim,” dedim.

“Gözaltında değilsin,” dedi. Başını beni rahatlatmak ister gibi hafifçe salladı. “Sadece yardımına ihtiyacım var.” Ona belli belirsiz bir gülümsemeyle baktım. “Ve ben de yardım etmek istiyorum,” dedim. “Ama önce avukatımla görüşmem gerekiyor.”

“Neden?” diye sordu. Şaşkınlığı ve endişesi hiç samimi görünmüyordu. “Benden bir şey mi saklıyorsun?”

Sakinleşebilmek için etrafımdaki detaylara odaklandım. Duvardaki analog saat onu on iki geçe durmuştu. Duvarların gri boyası yer yer soyulmuştu ve tavanda bir çatlak vardı.

“Elbette hayır,” dedim. Elimi sahte ahşaptan yapılma masanın üzerine koydum. Masa da oturduğum sandalye gibi yere monte edilmişti.

“O zaman *o noktaya* varmamız gerekmiyor, değil mi? Bilirsin, avukatlar filan.”

Onunla konuşmamız bitmişti. Gözlerimi kaçırıp cevap vermeyerek bunu onun da anlamasını sağladım. Kulaklarımda, damarlarımda akan kanın ritmik atışı çınılıyordu. Ona korktuğumu belli etmiyordum, ama korkuyordum. Bütün bunlar ne demek oluyordu? Benden ne istiyorlardı?

“Pekâlâ,” dedi. “Ben konuşayım, sen dinle, olur mu?”

Belki bir süre sonra sen de araya girerek bana katılırsın.”

Floresan ışıklarının rahatsız edici vızıltısı odadaki yoğun sessizliği bozuyordu. Dedektif sadece bekliyordu, beni izliyordu. Ona kayıtsız bir bakış attıktan sonra gözlerimi yere çevirdim. Alacalı lamine zemine ne akarsa aksın -kan, kusmuk ya da başka ne olursa- kolayca temizlenebilirdi.

Sürekli seni düşünüyorum, dedi Beck. Sesi yumuşacıktı. Cildi o kadar beyazdı ki, ay ışığında parılıyordu. Titriyordu. Uzanıp ona dokunmak istedim ama onun yerine ellerimi göğsümde kavuşturdum.

Sen de beni düşünüyor musun, diye sordu. O geceyi hiç düşünüyor musun?

Hayır, diye yalan söyledim. Düşünmüyorum.

Sırtını bana dönüp yüzünü ellerinin arasına alarak ağlamaya başladı. Sırtını omzuma dayamıştı.

Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun? Sesindeki acı beni adeta delip geçti. O, sadece sevmeye ve sevilmeye ihtiyacı olan bir kızdı. Sıcaklık ve gürültüden ibaretti; enerjisi yanıyor ve gürlüyordu. Öfkesi bir fırtına gibi, sevgisi ise öfkesinden daha tehlikeliydi. Onun yanında kendimi camdan bir şişe gibi hissediyordum. Boş ve narindim, onun etkisiyle titriyordum. Ah, ona sarılmak istiyordum, gerçekten. Ona âşık olduğumu ve yanımda olmadığı her an onu düşündüğümü ona söylemek istiyordum, ama o, o kadar sıcaktı ve ben o kadar hassastım ki, parçalara ayrılmak üzereydim.

Bir süre sonra yüzüme baktı. Gözleri yaşlıydı, yanakları kızarmıştı. O kadar güzeldi ki parlıyordu.

Saklamana gerek yok, dedi. Elini yanağıma koyunca kendimi geri çekmedim. Kim olduğunu biliyorum.

Bilmiyorsun. Sesim kısık ve boğuk çıkmıştı.

Biliyorum. Daha da yaklaşıyordu, kendimi geri çekemiyordum. Onu uzaklaştırmaya çalıştım ama bu beyhude bir çabaydı. Onu neden uzaklaştırmaya çalıştığımı anladığında bana daha da sıkı sarıldı. Sonunda kolunu boynuma dolayıp yaklaştı ve vücudunu benimkine dayadı. Ellerini saçlarımda gezdirdiğinde bu kez ben titremeye başladım.

Şişt, dedi. Bir şey yok. Seni sevmeme izin ver. Sonra ismimi söyledi. Gerçek ismimi... Onun sesini gerçek ismimi söylerken duymak beni iliklerime kadar sarstı. Beni tanıyordu. Beni gerçekten tanıyordu.
AmanTanrımamanTanrım, her şeyi biliyordu. Hiç bu kadar dehşete düşmemiştim.

Dudaklarını dudaklarıma dayadığında kollarımı ona doladım. Öpücüğü o kadar ılık, ıslak ve güzeldi ki, sonunda kendimi ona teslim ettim.

“Bildiğimiz şey şu,” dedi Dedektif Ferrigno. Başparmağıyla diğer parmaklarını saymaya başladı. “Beck’le kütüphanedeki diğer insanların dikkatini çekecek kadar büyük bir tartışma yaşadınız, ayrıca sen hışımla çıkıp gittin.”

Benden herhangi bir tepki görmek için bekledi. Sonra sözlerine devam etti.

“Birkaç dakika sonra senin peşinden o da kütüphaneyi terk etti. Başka bir öğrenci sizi ormana uzanan patikaya girerken görmüş.”

Yine durdu ve beni izledi ama ben gözlerimi duvardan ayırmıyordum.

“Saat geç olmuştu, hava karanlıktı ve sen iyi hissetmediğini belirttiğin halde ormana uzanan koşu yollarından birine girdin.”

Hâlâ herhangi bir şey söylemiyordum. Dedektif sessizliğimden rahatsız olmayacak kadar deneyimliydi; bu yüzden konuşmasına devam etti.

“Rebecca senin peşinden geldi. Sana seslendi ama sen onu fark etmedin. Aynı öğrenci onun da seninle aynı yola girdiğini görmüş.”

Bir yorum yapmam için bana bir dakika süre tanıdı. Ancak benim söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

“İki saat sonra ağaçların arasından göründün, ama Rebecca bir daha geri gelmedi.”

Giysimin kolundan bir parça iplik çektim, bu hareketim onu rahatsız etmişe benziyordu. Bu hareketim vücut dilinde bir kibir göstergesiydi. Burada olanlar ya da sizin söyledikleriniz umurumda bile değil, anlamına geliyordu. O anda dedektifin yüzünde bir öfke kıvılcımı gördüm.

“Bana şimdiye kadar birkaç kez yalan söyledin,” dedi. “Ve bu durum hiç de iyi görünmüyor.”

Boğazımı temizledim ama bir şey söylemedim. Her şeyi biliyordu, değil mi? Benim ekleyeceğim başka bir şey yoktu.

“Sorum şu: O ormanda ikinizin arasında ne oldu? İki saat boyunca orada ne yaptınız?”

Kollarımı masanın üzerinde birleştirip başımı üzerine koydum. Dedektif kollarım masanın yanlarına koyup sandalyesine yaslandı. Sandalyesinin ön ayaklarını havaya kaldırıp geriye yaslanışmı izlerken geriye doğru dūřse ne kadar komik olabileceğini dūřündüm. Dışarıdan gelen sesleri duyabiliyordum. Seslerden biri epey yükseldi.

“Beni neyin rahatsız ettiğini biliyor musun?” Benimle konuşuyor ama kapıya bakıyordu. Zamanın daraldığını biliyordu; avukatım yakında burada olacaktı ve onun odayı terk etmesi gerekecekti. Onu dinlediğimi göstermek için gözlerimi kırptırdım.

“İki yıl içinde küçük bir üniversiteden iki kız öğrenci kayboluyor ve ikisi de seninle bağlantılı.”

Aklıma Luke’un iğneleyici yorumu geldi. Bunun olasılıklara aykırı olduğunu söylemişti. Haklıydı. Kaybolanların arasına annemi de eklediğimizde durum oldukça tuhaf görünüyordu, değil mi? Ben bir ıstırap mıknaısıyım adeta. Benimle bağlantısı olan herkes kendine dikkat etmeli.

“O vakanın dedektifi senin bir şeyler sakladığından şüp-helenmişti. Elizabeth’in erkek arkadaşı o zamandan beri o gece kavga etmediklerini söyleyip duruyor, ama birileri Eli-zabeth’le kavga eden kişinin *sen* olduğunu görmüş.”

Bu söylediği beni biraz sarstı doğrusu.

“Hayır,” dedim kendimi kontrol edemeyerek. “Elizabeth üzgündü, ben onu sakinleştirmeye çalışıyordum.”

“Ah,” dedi. “Demek konuşabiliyorsun. Elizabeth neden üzgündü?”

“Bilmiyorum,” dedim. “Gerçekten çok sarhoştu. Ben de öyleydim. Onu biraz da olsa ayıltabilmek için bir bardak su almaya gittim, ancak döndüğümde onu bıraktığım yerde bulamadım.”

“Hımm,” dedi.

“Ölümünün kaza olduğuna karar verildi,” dedim.

“Cinayet olduğuna dair herhangi bir iz bulunamadı,” dedi. “Ama vakanın dedektifi sonuçtan hiçbir zaman tatmin olmadı.”

Jones Cooper o zamanlar gerçekten araştırmalarını iyi yapmıştı, bundan hiç şüphe yoktu. Ben, Elizabeth’le son görüşmemi binlerce kez zihnimde canlandırmaya çalışmışım ama detaylar oldukça belirsizdi. Yine de ona bir bardak su getireceğimi söylediğimi hatırlıyorum. *Sen burada bekle. Ben sana bir bardak su getireyim. Ayüman gerek.* Bir sarhoşun diğerini idare etme çabası.

Elizabeth’e o bir bardak suyu verip vermediğimi hatırlamıyorum. Onu orada bırakmamalıydım. Onu da yanımda götürmeliydim. Titriyordu, mavi rimeli gözyaşlarıyla birlikte yanaklarından süzülüyordu. Onu neden yalnız bıraktım ki? Bütün bunları Jones Cooper’a binlerce kez anlattım, ama bana hiçbir zaman inanmadığını hissediyordum. Benim bir şeyler sakladığımı fark etmişti ve haklıydı. Ancak sakladığım sırrın Elizabeth’le hiçbir ilgisi yoktu. Her şeyi Dedektif Fer-rigno’ya tekrar anlattım.

“Bütün bunların Beck’le ne ilgisi var?” diye sordum. Duygularım o kadar yoğunlu ki, sesim bu yoğunluğa dayanamayıp çatlayarak bana ihanet etti. Sesimin çatlaması dedektifi şaşırtmıştı. Kaşlarını çatarak geri çekildi. Normalde şaşırtıcı bir kayıtsızlığım olduğunu biliyordum. Buna engel olamıyordum. Bu muhtemelen ilaçlarımın etkisiydi. Sizi temin ederim ki ilaçlarım olmadan ifadem çok farklı olurdu.

Kapı gürültülü bir şekilde çalındı ve içeriye Sky Lawrence girdi. Pahalı parfümünün ve otoritenin kokusunu da beraberinde getirmişti. Kambur duruyordu, yaşlıydı; kel kafası ışıpta parlıyordu. Üzerindeki takım elbise o kadar büyük görünüyordu ki, içeriye girmeden önde kendisini küçülten bir iksir içtiğini sanırdınız. Yaşlılığı hiç de iyi görünmüyordu. Kendisi her zaman yaşlı görünürdü ama onu daha önce hiç böylesine golem² gibi görmemişim. Yine de odaya girdiğinde bir çeşit enerjiyi de beraberinde getirdi.

Dedektifle arasında, üzerimdeki suçlamaları kaldırmak ve beni serbest bırakmakla ilgili küçük bir konuşma geçti. Birkaç dakika sonra Sky’la birlikte odadan çıkıyordum. Beraber uzun bir koridoru aşp bir bekleme odasına girdik. İçeride hiç beklemediğim iki kişiyle karşılaştım: Langdon ve Bridgette Teyzem.

Teyzem beni görünce ayaklanarak bana sımsıkı sarıldı. Onu uzaklaştıracığımı düşünmüştü ama ben de ona kollarımı sıkıca sardım. Belki de Beck o gece içimdeki donuk bir şeylerin eriyip açığa çıkmasına neden olmuştu, ama bu erime işlemi bana zevkten çok, acı veriyordu.

Beni yurduma bıraktılar, ki bunun pek de iyi bir fikir olmadığını oraya varana kadar fark edemedik. Yurdun önünde büyük bir kalabalık vardı, ortalık festival alanı gibi görünüyordu. Ön taraftaki giriş, üniversitenin güvenlik görevlileri tarafından kontrol altında tutulmaya çalışılan muhabirlerle doluydu. Arabadan indiğimizde karşılaşacağım sorulardan ve yorumlardan kaçmak için başımı kollarımla koruyarak içeriye doğm koşmak istesem de kendimi etrafımda Langdon, teyzem ve SkyTa birlikte normal bir şekilde yürümeye zorladım. Görünüşe göre sorgulanmak üzere merkeze götürüldüğüm haberi hızla yayılmıştı.

Vakayla ilgisi olanlardan biri misiniz? ikiniz ne hakkında kavga ediyordunuz? Beck nerede? Sevgili miydiniz? Sansasyonel ve aptalca sorulardan oluşan bu dolu fırtınasının arasında yürürken yüz ifademi sabit tutmaya dikkat ettim. İçeriye girene kadar bırakın konuşmayı nefes bile almadım. Yurdun girişindeki alan ben içeriye adım attığım anda sessizliğe büründü, ki bu, dışarıdaki bağırışlardan çok daha kötüydü. Asansöre doğru yürürken insanların bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum. Dördümüz sessizlik içinde dairemin olduğu kata çıkarken teyzem koluma sıkıca sarılmıştı. Çiçek kokulu parfümünün kokusunu duyuyordum. İçinde sonsuza kadar uyuyabileceğim bir gelincik tarlası gibi kokuyordu.

Daireye girdiğimizde Lynne ve Frank bizi bekliyordu. Mutfaktaki küçük masada oturmuş çay içerlerken yorgun ve küçülmüş gibi görünüyorlardı.

“Bay ve Bayan Miller, bu doğru bir zaman gibi görünmüyor,” dedi Langdon onları o şekilde görünce.

“Ne zaman doğru olurdu peki?” diye sordu Lynne. Sesi inceydi ve titriyordu. “Bizim kızımız kayıp ve onu son gören kişi de Lana. Birlikte ormana gittiler ama Lana ormandan tek başına döndü. Rebecca’yla ilgili bir şeyler biliyor. Ne biliyorsun, Lana? Rebecca nerede?”

“Nerede olduğunu bilmiyorum,” dedim.

“Bugünkü aramalarda onun fularını buldular,” dedi Frank. Titreyen elini saçlarında gezdiriyordu. “O her zaman taktığı pembe fular. Üzerinde kan vardı,” dedi Lynne.

Teyzem teselli etmek için onun yanma gitti ve elini omzuna koyup onu kanepeye götürdü.

“Beck’in sana değer verdiğini biliyoruz,” dedi Frank. Masanın üzerinden bana doğru eğilmiş, bir elini bana uzatmıştı. “Bir şeyler biliyorsan, artık bize anlatma zamanı geldi. Aklımızı kaçırmak üzereyiz.”

“Lana bu gece hiçbir soruya cevap vermeyecek,” dedi Sky. Bu ortamda oldukça tuhaf görünüyordu doğrusu. Hayatımın bu kısmına ait değildi. Çocukluğumda sahip olduğum üç boyutlu kitaplardaki renkli figürlere benziyordu; düz ve plastikti, gerçek olmayan bir sahneye yerleştirilmeye çalışılıyordu.

“Senin odan neresi?” diye sordu. Odamın kapalı kapısını başımla gösterdim. Polis odamı aramadığı için şaşkındım. Sky beni odama götürürken bunun yakında olacağını düşündüm.

“Beck bunu daha önce de yaptı, Bay Miller,” dedi Langdon kibarca.

“Böyle yapmamıştı,” dedi Frank. Başını bir şeyleri silkeleyerek atmaya çalışmış gibi hışımla sallıyordu. “Bu kez farklı.” Lynne artık hüngür hüngür ağlıyordu. Hıçkırık sesi beni

oldukça sarsıyordu. Sky arkamda kapıyı kapatırken ben yatağıma uzandım. Dışarıdan gelen sesleri pencereden duyabiliyordum, kapımın dışındakileri de aynı şekilde. *Keşke herkes defolup gitse*, diye düşündüm.

“Bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu Sky. Masama oturup cebinden çıkardığı gözlüklerini taktı. “Elbette ben ceza avukatı değilim ama iş o noktaya gelirse arayabileceğim birileri var.”

Onun bu sıradan, pratik doğasını seviyordum. Sanki onu hiçbir şey şaşırtamaz gibiydi; sanki bu olayın sonucu ne olursa olsun, bir planı var gibiydi.

“Hayır,” dedim. “Bilmen gereken hiçbir şey yok.” Yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana şöyle bir baktı. “Ortada iki saatlik bir boşluk var, değil mi?”

“Ormandaydım,” dedim. “Oraya çok giderim, yalnız kalmak için.”

“O gece de yalnız miydin?”

“Uyumalıyım,” dedim. “Hiç bu kadar yorulmamıştım.” Bir süre daha beni izledikten sonra yerinden zorlukla kalkıp el çantasını aldı.

“Biraz dinlen,” dedi. “Ama sabah konuşmaya hazır ol.” Yorganın altına girip sıkıca sarındım. Teyzemin nerede uyuyacağını, Langdon’un daha ne kadar kalacağını ve sabah neler olacağını merak ediyordum. Luke’u ve onu bıraktığım öfke nöbetini düşünürken aklıma bir sonraki ipucu geldi. En çok da Beck’in söylediği son sözleri düşündüm: *Bunu bana neden yapıyorsun ?*

Telefonum çalarak beni uyandırdığında saat sabahın iki-siydi. Telefonu aceleyle çantamdan çıkardım ve arayan numaraya bakmadan açtım.

“Beck,” dedim. Hâlâ yarı uykuluydum, rüyamda onu görüyordum.

“Hayır,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Arkadaşını hâlâ bulamadın mı?”

“Luke,” dedim. *Seni küçük pislik.* “Saatin kaç olduğundan haberin var mı?”

“Bu nasıl bir soru böyle?” dedi. “Tabii ki haberim var.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum başımı tekrar yastığa bırakırken. Uykum kaçmıştı bir kere; tamamen ayılmıştım.

“Yalnız mısın?”

“Ne istiyorsun?” diye sordum tekrar.

“Oyunumuzla ilgili ne âlemdesin merak ettim.”

Yataktan kalkıp pencerenin yanına gittim. Dışarıdaki kalabalık dağılmıştı; kapımın ardındaki oda da tenhaydı. İlk kez bir ipucunu çözdüğümde duyduğum o davul seslerini yine zihnimin derinliklerinde işittim. Kafamda o kadar çok şey vardı ki, bu sesleri bir süredir duymuyordum. Oysa şimdi davul ritmini geri kazanmıştı ve sesi gitgide yükseliyordu.

“Bir sonraki ipucunun nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Luke. Sesi daha derindi ve olduğundan daha büyük biri gibi duyuluyordu. Belki de sakince konuştuğu için böyleydi. Telefonu yüzüne kapatıp annesini aramayı düşünsem de bunu yapmadım ama kapatmadım. Açıkçası onunla konuşmak benim de hoşuma gidiyordu. En azından kendi oldukça sarsıyordu. Sky arkamda kapıyı kapatırken ben yatağıma uzandım. Dışarıdan gelen sesleri pencereden duyabiliyordum, kapımın dışındakileri de aynı şekilde. *Keşke herkes defolup gitse*, diye düşündüm.

“Bilmem gereken bir şey var mı?” diye sordu Sky. Masama oturup cebinden çıkardığı gözlüklerini taktı. “Elbette ben ceza avukatı değilim ama iş o noktaya gelirse arayabileceğim birileri var.”

Onun bu sıradan, pratik doğasını seviyordum. Sanki onu hiçbir şey şaşırtamaz gibiydi; sanki bu olayın sonucu ne olursa olsun, bir planı var gibiydi.

“Hayır,” dedim. “Bilmen gereken hiçbir şey yok.” Yuvarlak çerçeveli gözlüklerinin arkasından bana şöyle bir baktı. “Ortada iki saatlik bir boşluk var, değil mi?”

“Ormandaydım,” dedim. “Oraya çok giderim, yalnız kalmak için.”

“O gece de yalnız miydin?”

“Uyumalıyım,” dedim. “Hiç bu kadar yorulmamıştım.” Bir süre daha beni izledikten sonra yerinden zorlukla kalkıp el çantasını aldı.

“Biraz dinlen,” dedi. “Ama sabah konuşmaya hazır ol.” Yorganın altına girip sıkıca sarındım. Teyzemin nerede uyuyacağını, Langdon’un daha ne kadar kalacağını ve sabah neler olacağını merak ediyordum. Luke’u ve onu bıraktığım öfke nöbetini düşünürken aklıma bir sonraki ipucu geldi. En çok da Beck’in söylediği son sözleri düşündüm: *Bunu bana neden yapıyorsun?*

Telefonum çalarak beni uyandırdığında saat sabahın iki-siydi. Telefonu aceleyle çantamdan çıkardım ve arayan numaraya bakmadan açtım.

“Beck,” dedim. Hâlâ yarı uykuluydum, rüyamda onu görüyordum.

“Hayır,” dedi alaycı bir ses tonuyla. “Arkadaşını hâlâ bulamadın mı?”

“Luke,” dedim. *Seni küçük pislik.* “Saatin kaç olduğundan haberin var mı?”

“Bu nasıl bir soru böyle?” dedi. “Tabii ki haberim var.”

“Ne istiyorsun?” diye sordum başımı tekrar yastığa bırakırken. Uykum kaçmıştı bir kere; tamamen ayılmıştım.

“Yalnız mısın?”

“Ne istiyorsun?” diye sordum tekrar.

“Oyunumuzla ilgili ne âlemdesin merak ettim.”

Yataktan kalkıp pencerenin yanına gittim. Dışarıdaki kalabalık dağılmıştı; kapımın ardındaki oda da tenhaydı. İlk kez bir ipucunu çözdüğümde duyduğum o davul seslerini yine zihnimin derinliklerinde işittim. Kafamda o kadar çok şey vardı ki, bu sesleri bir süredir duymuyordum. Oysa şimdi davul ritmini geri kazanmıştı ve sesi gitgide yükseliyordu.

“Bir sonraki ipucunun nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu Luke. Sesi daha derindi ve olduğundan daha büyük biri gibi duyuluyordu. Belki de sakince konuştuğu için böyleydi. Telefonu yüzüne kapatıp annesini

aramayı düşünsem de bunu yapmadım ama kapatmadım. Açıkçası onunla konuşmak benim de hoşuma gidiyordu. En azından kendi

acılarımdan başka odaklanabileceğim bir şey vardı onda.

“Belki,” dedim.

Bu ipuçları, bu işkence görmüş ruhların trajik yalanları ve sırları... Şey, içimde bir yerlerde bana tanıdık geliyordu diyelim. Bu çocuk benim hakkımda ne biliyordu? Ve nasıl bilebiliyordu? Ayrıca neden beni bu şekilde rahatsız ediyordu?

“Nerede olduğunu biliyorsan, gidip bir sonraki ipucuna ulaşmanı öneririm,” dedi Luke. “Fazla zamanın yok.” Şimdi de çizgi romanlardaki kötü karakterler gibi konuşuyordu.

“Yarın,” dedim.

“Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?”

Bunu fısıldayarak söylemişti ama çılgılık atsa da olurdu. O kelimeler, Beck’in kelimeleri, birden beni delip geçti. Bisikletindeki çamurları, ağaçların arasından kaybolan silueti düşündüm. O gece Luke oradaydı. Bizi gördü.

Hattın diğer ucunda kahkaha atmaya başladığında telefonu yüzüne kapattım. Tekrar aradığında da telefonumu tamamen kapattım.

Hızla giyinip odadan dışarı çıktım. Luke fazla zamanımın kalmadığını söylerken neyi kastediyordu? O gece ne görmüştü? Gördüklerini kime anlatmıştı? Beck’in nerede olduğunu biliyor muydu?

Dairede yalnız olduğumu sandım ama teyzemin valizini görünce onun Ainsley’nin odasında uyuduğunu anladım. Onu uyandırıp geldiği için teşekkür etmeyi ve sonra nazikçe ondan Florida’ya dönmesini istemeyi düşündüm. İşler karışmak üzereydi. O zaten çok fazla şey yaşamıştı; bunları yaşamasına gerek yoktu.

Ancak bunun işe yaramayacağım biliyordum. Onu uyandırırsam benimle konuşmaya çalışacaktı. Daha fazla konuşamazdım. En kötüsü de teyzemin beni gerçekten tanıyor olması. Aileyle ilgili problem budur işte. Dünyadaki insanların geri kalanım taktığın maskelerle ve giydiğin kostümlerle kandırabilirsin ama bebekken bezini değiştirmiş olan insanlardan hiçbir şey saklayamazsın.

Kabanımı giyip daireden sessizce çıktım. Loş koridorda yürüyüp yangın merdivenlerinden bodrum katındaki çamaşırhaneye indim. Burası boştu ama iyi aydınlatılmıştı. Gri koridorda ilerlerken havadaki yoğun yumuşatıcı kokusunu içime çektim. Sonunda arka kapıya ulaşır bisiklet parkının yanına çıktım.

Gecenin içinde pedal çevirirken ve kalbim bedenime yeterli gücü sağlamak için hızla atarken, Rachel'm bana söylediklerini düşündüm. Luke sınıfındaki diğer öğrencileri manipüle ederek onların kendi istediği şekilde hareket etmesini sağlamıştı. *Çünkü yapabiliyor*, demişti Rachel. *O kadar sıkılıyor ki sürekli bir hareket istiyor*. Beni de tuzağa düşürmüştü. Attığı yemi yakaladığım zaman aslında onun oltasına yakalanmıştım. Her av kendi avcısını seçer.

Arkamdan gelen far ışıklarını fark etmem uzun sürmedi. Kenara geçip başımı çevirdiğimde Dedektif Ferrigno'yu ya da bir polis arabasını görmeyi bekliyordum. Bunu onlara nasıl açıklayacaktım? Fakat Langdon'un arabasını gördüm.

Önümde durdu ve arabadan atlayarak indi.

“Sen ne halt ettiğini sanıyorsun?” Sesi gecenin içinde garip bir şekilde yankılanıyordu. Avuçlarını açmış, bana yaklaşıyordu. “Aklını tamamen kaçırdın galiba. Başın yeterince dertte değil mi?”

“Beni mi takip ediyorsun?”

“Yurdun dışında arabamda uyuyordum,” dedi. Birden utangaç göründü. Ellerini saçlarında gezdirirken aramızdaki yola bakıyordu. “Senin için endişeleniyordum. Çılgınca bir şeyler yapacağını hissediyordum.”

“Bir sonraki ipucunu buldum,” dedim. Bu söylediğim bana bile çok saçma geldi.

Gözlerini kapatıp başını iki yana salladı. “Şu aptal çöp avı oyunundan mı bahsediyoruz? Yok artık. Öyle mi?”

Bisikleti yere bırakıp onun yanına gittim ve son şiiri eline tutuşturdum. Başta o ipucunu bulamadığımla ilgili yalan söylemiştim. Bunu hatırladıysa bile, bir şey demedi. Gözlerini kısmış, kâğıda bakıyordu.

Sonunda, “Ben bunu okuyamıyorum,” dedi ve kâğıdı bana uzattı. “Bu ışıktan olmuyor.”

Şiiri ona ben okudum. Bitirdiğimde kafamı kaldırıp ona baktım. Yüzünde çözemediğim bir ifadeyle beni seyrediyordu.

“Bu iş gerçekten gittikçe tuhaflaşıyor,” dedi. “Arabaya bin.”

Ben arabaya binerken o da bisikletimi bagaja koyuyordu. Beni yurda geri götüreceğini sanıyordum, ama o The Hollows Ormanı’na doğru gecenin içinde ilerlemeye başladı.

1

Kelebek olmadan önce bir böceğin, koza veya kozasız olarak geçirdiği başkalaşma durumu, (e.n.)

251

2

Yahudi efsanesine göre, çamurdan yapılan ve sihirli büyü tarafından canlandırılan yaratık. (e.n.)

Yirminci Bölüm

Sevgili Günlük,

Uzun bir süredir seni ziyaret etmiyordum. Seni son görüşümden beri hayatımda çok şey değişti. Hayatın, insanın bütün beklentilerini yıkması ne kadar komik, değil mi? Biz daha eskisine uyum sağlayamadan hayat şartlarımız tekrar tekrar değişiyor.

Aşık oldum. Evet, işte söylüyorum. Aşık oldum. Aşk... Sihirli bir duygu. Bir ilişkinin insanın zihnini nasıl oradan oraya savurduğunu unutmuşum. Yıllardır başıma gelen berbat olaylardan sonra bu ilişki bana ilaç gibi geldi. Sabahları onun düşüncesiyle uyanıyorum. Ondan telefon gelmesini coşku ve endişeyle bekliyorum. Liseli âşıklar gibiyim. Harika hissediyorum.

Bugün onunla şehirdeki şık bir otelde buluştum. Oğlumu yeni okuluna bıraktıktan sonra aceleyle eve gelip duş aldım. Bugün için aldığım yeni siyah elbisemi giydim. Yıllardır ilk kez, iç çamaşırı alırken rahatlığına dikkat etmedim. Dantelli ve destekli bir sutyen ve altına onunla uyumlu bir külot aldım. Ne var biliyor musun? Hâlâ fıstık gibiyim! Ben yalnızca sorunlu bir çocuğun sorunlu annesi değilim. Saç bakımımı bir hafta öncesinde halletmiştim. Solgun ve cansız saçlarımdaki altın rengi ışıltıyı geri getirdim ve onları omuzlarıma kadar dümdüz inecek şekilde kestirdim. Aynaya baktığımda o kadını görüyorum. O kadın; eskiden olduğum kadın. Çekici, umut dolu ve mutlu olan o kadın. Artık o kadın değilim ama o kadını hatırlıyorum.

Arabamı otel görevlisine teslim ettikten sonra otelin girişinde durup limanı seyrettim. Yelken iplerinin teknelerdeki tıkırtısını duyabiliyor, havadaki tuzlu su kokusunu alabiliyordum. Florida. Florida 'ya taşınmıştık. Yeni bir okul, yeni bir hayat. Doğru bir karar verdiğimizizi düşünüyorum, hatta umut etme cüretini gösteriyorum.

Büyük yemek salonunun girişinde durdum. Yüksek aynalı tavanlar ve devasa avizeler tavana kadar uzanan pencerelerden içeri sızan ışığı dağıtıyordu. Çatal-bıçakların tıkırtısı ve insanların sohbetlerinin uğultusu beni benden alan bir şarkı gibiydi. Oradaydı, beni bekliyordu. Yanına

süzülürken yerinden kalktı ve beni kollarına aldı. Öğlen yemeğini çok uzatmadık.

İyi haberi vereyim mi? En iyi haber bu: Beni tutkuyla alevlendiren bu adam, şey, bu adamla biz zaten evliyiz. Evet, sevgili günlük, ben kendi kocamla tutku dolu ve gizli bir aşk yaşıyorum.

Annem, yaşadığı kazadan sonra, Florida 'ya dönmeye

karar verdi. Bu konuda onu kimse suçlayamazdı.

Ayrıca, onun bana yardım etmek için yanımda olmaması bir bakıma bana yaradı. O gece kocamı aradım ve eve kalıcı olarak dönmesini istedim. Ona ihtiyacım olduğunu söyledim. Bunu tek başıma başaramayacağımı ve haklı olduğunu, oğlumu yetiştirirken çok fazla hata yaptığımı anlattım. Ondan ailemizi yeniden kurmak için yardım istedim.

Biliyor musun, geldi. Geldi ve bana yardım etti. İşile ilgili birkaç değişiklik yaptı. Daha az seyahat ve daha çok evden idare işi ayarladı. Oğlumu karşımıza aldık ve bir şeylerin değişeceğini ona açıkça anlattık. Ona bu yeni okulun davranışlarını değiştirmek için son şansı olduğunu ve eğer bir kez daha başını belaya sokarsa onu annemin önerdiği okula göndermek zorunda kalacağımızı söyledik.

Florida 'nın güneyinde, anneme ve kardeşime çok uzak olmayan bir okul vardı. Oraya taşınmaya karar verdik. Okulun sorunlu çocuklara özel bir eğitim yöntemi vardı. Oğlumuzu oraya yazdırıp orada yeni bir hayata başlayacaktık. Aileme daha yakın olacaktık ama onları problemlerimizle sıkacak kadar da yakın olmayacaktık.

Oğlumuzun bu karara sevinmediğini söyleyebilirim ama bu kelimeler yetersiz kalır. Yine de bence o, ilk kez babasını ve beni güçlü bir takım olarak gördü ve fazla seçeneğinin olmadığını anladı. Böl ve fethet taktiği artık sona erdi.

Taşınmak kolay olmadı. Hiçbirimiz güneyde yaşama fikrine bayılmamıştık. Ancak bahsettiğim okul fazlasıyla popülerdi ve bu tip çocukların eğitiminde başarılıydı. Oğlum gibi çocuklar eğitim, meditasyon ve psikolojik tedavi

sayesinde kontrol altına alınıyor ve onlara yardım ediliyordu. Okulun bu çocukların aileleri için bile psikolojik tedavi ve meditasyon seansları vardı. Kocam ve ben oğlumuzla birlikte kısmen de olsa normal bir hayata sahip olmak için bu okulun son şansımız olduğuna inanıyorduk.

Oğlumuz haftada dört gece okulda kalıyordu. Cuma gününden pazar akşamına kadar da bizimleydi. Bu uzaklık, onu hastalığını (şimdiye kadar onlarca teşhis konmuştu: bipolar, dikkat eksikliği hiperaktivite bozukluğu, şizofreni, sınırda kişilik bozukluğu, kötü huylu narsisizm...) tetikleyebilecek olan sorunlu ilişkilerden uzak tutuyordu. En zoru da bu dört geceydi, oğlumla ben hiç ayrılmamıştık.

Bütün bunları nasıl karşıladığını anlatmama gerek yok sanırım. Öfke nöbetleri, gözyaşları... Kendisini banyoya kapattı, sekiz saat dışarı çıkmadı. Odasındaki perdeleri parçaladı. Dolabındaki kıyafetlerini yakmaya kalkıştı. Farklı olan şey ise, bu kez benim onun gönlünü almaya çalışmamamdı. Pes etmedim. Kendimi geri çektim ve kocamın onunla ilgilenmesine izin verdim. Ne oldu dersin? Kocam benden çok daha iyi bir iş başardı.

Oğlumuz babasının sert idaresiyle sakinleşmiş gibi görünüyordu. Oğlum ateşse, kocam da soğuk suydı. Kocamın önderliğinde oğlumun öfke nöbetleri eskisi gibi kızışmıyordu. Odamda yatakta uzanırken önce oğlumun ince ve yüksek sesini, sonra da kocamın sakin ve kısık sesini dinliyordum. Tartışmaları bazen kahkahayla bitiyordu, inanabiliyor musun?

En zor anları da okul açılmadan bir gece önce yaşadık. Oğlumun yatağında onunla birlikte uzandım. Onu okula göndermemem için bana yalvarıyordu.

“Uslu duracağım, anne, ” dedi. “Lütfen beni oraya gönderme. ”

İçim parçalandı ama ona belli etmedim.

“Her şey yoluna girecek, ” dedim. Bundan emin değildim. “Hem, sonsuza kadar sürmeyecek ki. Hep birlikte nasıl daha iyi yaşayacağımızı öğreneceğiz. Sonra sen eve geleceksin. Zaten sadece dört gece uzakta olacaksın. ”

Hıçkırarak ağladı. Sonunda uykuya daldığında ben de uyumaya çalıştım. Sabahleyin onu okula kocam bıraktı. Evden çıkarlarken oğlum yüzüme dahi bakmadı, bir veda bile etmedi. Kendime bunun normal bir hayata ilk adım olduğunu söyleyip durdum.

O hafta oğlum okuldayken, bir şeyler oldu. Ben değiştim. Ben yeniden kendim oldum. Bütün günümü okuldan gelecek acı bir telefonu bekleyerek geçirmedim. Akşam yemeği ya da ev ödevleriyle ilgili bir öfke patlaması için kendimi hazırlamadım. Onun kâbusları, gün içinde gördüğü hayalleri, yalanları ya da kime zarar verdiği gibi konulara kafa yormadım. İlk kez oğlum, onun ihtiyaçlarını karşılayabilecek donanımı olan bir okuldaydı. Haftanın ortasına doğru, bir kadeh şarap ve bir parça pizzanın ardından, kocama tekrar âşık oldum.

Yeni bulduğumuz bu mutluluğumuzu, bu aşk kaçamağımızı oğlumuzdan saklıyoruz. Hafta sonları hâlâ çok zor geçiyor, hele de pazar günleri. Oğlumuz yeni okulundan tabii ki nefret ediyor, ama şimdiden ilerleme kaydediyor. Biz de onun mutsuz olmasının ve bir şeylerle başa çıkmasının kötü bir şey olmadığını öğreniyoruz. Mutlu olmak için davranışlarını değiştirmesi gerekecek. Bu gerçeği ona biz öğretemedik. Ben, o mutsuz olduğu zaman, moralini düzeltmek için dünyayı değiştirmeye çalıştım hep. Asla ona kendi mutluluğundan sorumlu olduğunu söylemedim. Oğlum gibi duygusal sorunları olan birine böyle davranmam berbat sonuçlara neden oldu. Başka bir çocuk böyle bir durumda şımarık ve mızız olurdu. Bizim oğlumuz işler kendi istediği gibi gitmediğinde öfkeyle dolup taşıyor.

O evde değilken ne kadar mutlu olduğumuzu bilmesi oğlumuzun ilerleme göstermesine engel olabilir, diye düşündük. Bu benim kötii bir anne olduğumun bir başka kanıtı, biliyorum. Ancak sen bunu anlamıyorsun; anlayamazsın. Normal çocuklar seni bütünüyle ister; gece-gündüz. Sana sahip olmak onların tek isteği ve hakkıdır. En azından bir süreliğine de olsa sen tamamen onlarınsındır. Oysa sorunlu bir çocuk, seni bütünüyle ister. Sonra daha fazla ve daha fazla. Senin içinde sakladığını bilmediğin yönlerini isterler. Ruhunun derinliklerine inerler, her kaynağını tüketirler. Yine de onlara yetmezsin. Ben son zamanlarda kaynaklarımı yeniden kazanıyorum. Kocamla vakit geçiriyorum, spor yapıyorum, kitap okuyorum, filmler izliyorum. Yakında kitap da satan bir kafe var, oraya iş

başvurusunda bulundum. Bu sayede hem edebiyat sevgimle hem de dış dünyayla yeniden bağlantı kurabilirim. Oğlum hafta sonları eve geldiğinde daha iyi bir insan ve anne oluyorum. Her cuma sabahı başlayan savaşa hazırlıklı oluyorum.

Seni ziyaret etmeye başladığım ilk günden beri, sevgili günlük, kendimi daha güçlü hissediyorum. Yeniden âşık oldum. Oğlum ve ailemle ilgili umut doluyum. Bunu söylemekten neredeyse korkuyorum ama her şeyin yoluna gireceğine yürekten inanıyorum.

Yirmi Birinci Bölüm

Bir keresinde, okulda, küçük bir çocuğu oyuncak merdivenlerden aşağı itmiştim. Düşerkenki yüz ifadesini asla unutamam. Yerçekimi onu metal merdivenlerden yere doğru hızla çekerken gözleri şaşkınlıkla fal taşı gibi açılmış, dudakları “O” şekline gelmişti. Üzerine düştüğü kolu normalde bükülemeyeceği bir şekle gelip kırılmıştı. Yere çarptığı anda çıkan o kemik kırılma sesi içimin korkuyla titremesine neden olmuştu. Sonrasında acı ve korkunun verdiği bir feryat duyulunca oyun alanındaki yetişkinler çocuğun başına toplanmıştı. Çocuğun başında dikilmiş, onu izliyordum. O sırada benim “ifade yoksunluğum” yine işbaşındaydı; kesinlikle vicdan azabı duymuyordum.

O olay benim aceleyle başka bir okula nakledilmeme neden olan olaylardan yalnızca biriydi. İnsanlar bana garip bir şekilde bakıyordu. Gayet sevecen ve sıcakkanlı olan öğretmen birden kaskatı kesilmişti.

“Düştü,” diye yalan söylediğimi hatırlıyorum.

“Hayır,” dedi oyun alanında olan öğretmen. “Onu ittiğini gördüm. Neden böyle bir şey yaptın?”

“Benimle alay etti,” dedim.

Ancak daha küçüktüm, duygularımı nasıl ifade edeceğimi bilmiyordum. Gerçek şuydu ki, o çocuk okulun ilk gününden beri bana gizlice işkence ediyordu. Yaşıma göre küçük görünüyordum. Zekâ seviyem yüksekti ve bu nedenle okulda benim gibi çocuklar için oluşturulan özel bir programa alınmıştım. Bu fazla gelişmiş zorba da kafayı bana takmıştı. Saçımı çekiyor, kalemkutumu alıyor, sunumlarımı saklıyordu. Ondan nefret ediyordum. Geceleri, bir sonraki gün bana neler yapacağını düşünmekten uyuyamıyordum. Çocuk en büyük kâbuslarımdan biri haline gelmişti, ama bunu kimseye söylememiştim. O kadar çok yalan söylüyordum ki, bunu birileriyle paylaşısam bile bana inanmazlardı. Çocukken, ancak gündüz düşü diyebileceğim şeyler görürdüm. Yar olmayan insanları görüp onlarla sohbet ederdim. Bazen onların hayalet olduğunu düşünürdüm. Zihnimde bana garip şeyler yapmamı söyleyen sesler olurdu. Örneğin zihnimdeki ses bana ellerimi on beş kere yıkamamı ya da o gün bir yiyeceği ağzıma sürmememi söylerdi ve ona karşı gelirsem annemin öleceğini düşünürdüm. Bunlar yarı düş, yarı hayal gücü, yarı yalandı. Bunları açıklamak imkânsız. Neyse, bu gündüz düşleri nedeniyle bana kimse inanmazdı.

İçimde o çocuğa karşı beslediğim öfke ve korku gün geçtikçe daha çok artıyordu. O öğle tatilinde de çocuk sandviçimi yemişti. Kamım açtı ve çaresiz durumdaydım. O anda çocuk arkamdan gelip kulağıma üçüncü sınıfta olmak için fazla küçük olduğumu, anaokulundaki bebeklerin yanında olmam gerektiğini fısıldadığında içimdeki o sıcak öfke büyüdü ve içimde patladı. Birdenbire zıpladım, çocuğun etrafında dolaştım ve onu bütün gücümle ittim.

Doğrusu düşeceğini sanmıyordum. Onu kendimden *uzağa* itiyordum, nereye doğru *ittiyimi* fark etmemiştim. O gün yaptığım bu hareketten pişman olmamıştım, bu doğru ama bugün pişmanım. O gün en çok hissettiğim şey rahatlama duygusuydu. Artık benden uzak duracaktı. Çünkü bir zorbaya zarar verirsiniz bir daha sizinle uğraşmaz. Bu hep böyledir. Zorbalar da aslında korkaktırlar.

Hissettiğim bir başka duygu da merakı. O kırılma sesi, kırılan kemik, çocuğun ne kadar acı çektiği ve nasıl iyileşeceğini çok merak ediyordum. İnsan vücudu o kemiğin tekrar kaynaması için ne yapardı acaba? Bütün bunları düşünmeden duramıyordum. Merakımın esiri olmuştum. Kendi

kendime teoriler üretiyor, sorularımın cevaplarını kimlerden ya da hangi kitaplardan öğrenebileceğimi anlamaya çalışıyordum. Bu nedenle ifadesiz görünüyordum. Aslında içten içe üzgündüm. Bu üzünlük onca merakın ve zihnimdeki garip seslerin arkasına saklanmıştı, o kadar.

Bu konuyu Doktor Cooper Ta ayrıntılı bir şekilde tartıştık. O zamanlar nasıl biri olduğumu şimdi, büyüdüğüm için, daha iyi anlayabiliyorum. Çocukken biraz obsesif kompulsif bozukluk nedeniyle, biraz da fazla zeki ama duygusal olarak gelişmemiş olmam nedeniyle sorunlarım vardı. Üstelik hormonal dengesizliklerim ergenliğime kadar sorunlarım üzerinde oldukça etkili olmuştu. Sorunumun ne olduğuyla ilgili birkaç teori daha vardı. Ancak zihinsel hastalıkların sorunu buradadır: Hiçbir zaman basmakalıp bir teşhis konulamaz. Hepimiz kendimize özgü delileriz. Bazılarımız diğerlerinden daha beter, o kadar.

Langdon Ta birlikte soğuk havada ormanın içine doğru yürüyorduk. Langdon her adımında bir şeylere takıldığı için söylenip duruyordu.

“Ben hiç dış mekân insanı değilim,” dedi.

“Hadi canım!”

Son günlerde yaşadığımız olaylar dışında Langdon’u daha önce dışarıda gördüğümü hiç hatırlamıyorum. O sadece kütüphanelerde ve sınıflarda dolaşması için yaratılmıştı. Onu hep bir kafede sıcak bitki çayını termosundan yudumlarken kitaplarına gömülmüş halde hayal ediyordum. Ben de hiç iyi durumda değildim. Ayaklarım uyuşmaya başlamıştı ve hissettiğim acı sırtıma binmiş bir yük gibi gitgide ağırlaşıyordu.

Açıklığa çıktığımızda eski ve çökmüş ahırın ay ışığında eğilmiş görüntüsünü gördüm. Ahır oyun kartlarıyla inşa edilmiş gibi görünüyordu, sert bir rüzgâr onu yerle bir edebilirdi. Bir dehşet dalgası bedenimi sarstığında ağaçların yanında durdum ve daha ileri gidemeyeceğimi fark ettim.

“Onu böyle bir yere getirip cesedini gömdü.”

Langdon yanımda dikiliyordu. Şiire göre burada son bulan hayattan değil de kendi hayatımdan bahsettiğimi sezmiş gibi görünüyordu.

“Onu gördüm,” diye devam ettim.

Ben oturmuş, titreyerek ağlarken babamın toprağı kazdığını görebiliyordum. Sarılı haliya gözlerimi dikerek hareket etmesini umuyordum. Belki de annem hâlâ hayattaydı; ama hayır, kafatası parçalanmıştı. Kafatasının şeklini ve yerlerdeki onca kanı asla unutamazdım. “Babamı, annemi gömerken izledim.”

Langdon bir kolunu omzuma koydu. “Üzgünüm,” dedi. “Neler hissettiğini tahmin edemiyorum.”

“Luke bunu biliyor,” dedim. “Biliyor olmalı. Ormanın içinde gömülmüş bir ceset? Ama nasıl biliyor?”

Bu, yarım kalmış bir itiraftı. Langdon’a Luke’un telefon ettiğini, benimle nasıl alay ettiğini ve bana neler dediğini söylememiştim. Bunları söyleseydim her şeyi anlatmam gerekirdi. Bunu yapamazdım. Ona Beck Te aramda geçenlerden ve Luke’un olanları biraz da olsa bildiğinden bahsedemezdim. Yalanlarımın çok fazla uzantısı vardı. Sorunlarım dinamik bir halde oradan oraya bağlanıyordu. Kendi yalanlarımla oluşturduğum balık ağma yakalanmışım.

“Yani nedeni bu,” dedi Langdon. “Bu yüzden bu oyuna bu kadar bağlandın.”

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı bir kez salladım. Bu çok açıktı, değil mi? Sadece kendimi koruma içgüdüm beni bu oyunu oynayacak kadar çaresizleştirebilirdi. “Geçmişini başka kim biliyor?”

“Sen,” dedim. “Beck.” Tabii ki ikisi de her şeyi bilmiyordu. “Doktor Cooper.”

Bu üç kişinin arasında hiçbir bağlantı yoktu. Hiçbir yerde bir araya gelip benim hakkımda konuşamazlardı. Zaten böyle bir fırsatları olsa bile Beck de Doktor Cooper da yabancı bir çocukla benim hakkımda konuşmazlardı.

Langdon' a da böyle söyledim. İkimiz de ahıra doğru bir adım atmıyorduk. Burası benim gibi korkusuz biri için bile ürkütücü bir yerdi.

“Peki ya ilk ipucu?” diye sordu Langdon. “Sana herhangi bir anlam ifade etmediğini söylemiştin.”

“Babam hapishanedeiken kendini öldürmeye kalktı,” dedim. “Ama maalesef başarılı olamadı.”

Langdon'un bakışlarını üzerimde hissediyordum. Söylediğim şey fazla sertti. Bu yüzden her iyi psikolog gibi onun da sözlerimi ve davranışlarımı analiz ettiğinin farkındaydım, ama kabul ediyordum. Evet, keşke babam ölseydi, diyordum. Ölmeyi hak eden kişi oydu, annem değil. Annem yaşıyor olmalıydı. Bu boktan olaylar hiç yaşanmamalıydı. Babamın bedenine o zehri enjekte edecekleri günü ipe çekiyordum. Hayatımı cehenneme çevirmişti. Şimdi de kalkıp benimle son kez yüzleşmek istiyordu. Lanet olası herif.

“Yani Luke'un bildiğini düşünüyorsun?”

“Görünüşe göre, evet, biliyor.”

“O ipucunda seninle ilgili olabilecek başka hiçbir şey yok, öyle mi?”

Üzerime geldiğinin farkındaydım. O ipucunun sadece babamın intihar girişimiyle ilgili olduğuna inanmıyordu, çünkü zaten öyle değildi.

“Hayır,” dedim. “Hiçbir şey yok.”

Yine sessizce sözlerimi ölçüyordu. Dönüp ona baktığımda yüzünün ay ışığında her zamankinden daha solgun görüldüğünü fark ettim. Bir baykuşun ötüşünü duydum. Bir şey yaprakların arasından hızla geçerek ikimizin de irkilmesine neden oldu. Halbuki sadece bir kedi idi. Hem de kara kedi. *Harika*, diye düşündüm, *çok şanslıydım ya zaten...*

“Diğer olasılığı unutuyorsun,” dedi Langdon. “Bütün bunların seninle hiçbir ilgisi olmayabilir. Belki de her şey Luke'la ilgilidir.”

Ben o olasılığı çoktan ele miştim, özellikle de o geceki telefon konuşmamızdan sonra. Ay arkalarına saklandığı bulutların arasından yüzünü gösterdiğinde kenarında dikildiğimiz açıklık gri bir aydınlığa büründü. Ahıra doğru yürümeye başladım. Bir süre sonra Langdon peşimden gelerek kolumu tutup beni durdurdu.

“Bu kötü bir fikir olabilir,” dedi. “Hadi, buradan gidelim.”

Kolumu ondan kurtarıp yürümeye devam ettim. Bridgette Teyzem ve Doktor Cooper her zaman benliğimden saklandığımı ve yaşadıklarımın sadece geçici bir zorluk olduğunu söyleyip dururlardı. *Bir noktada gerçekle yüzleşmen gerekecek, demişti teyzem. Gerçeği sahiplenmen gerekiyor. O zamana kadar, o sana hükmediyor olacak.*

Teyzem, annem ve anneannem, dedem işlediği suçlar nedeniyle hüküm giydikten sonra başka bir yere taşınıp isimlerini değiştirmişlerdi. Teyzem, geceleri yatağında uzanırken, *insanlar bir katilin kızı olduğumu öğrense ne olurdu acaba*, diye düşündüğünü söylemişti. şimdi ise hissettiklerini insanlarla paylaştığı bir blog günlüğü var. Orada yazanları okumak bana utanç ve acı veriyor ama kendisi birkaç olumlu tepki aldı. Ayrıca cinayetden hüküm giyen insanların ailelerine yardım eden bir kuruluş oluşturdu. Sanırım bana “yardım etmeye” de bu yüzden bu kadar hevesli. *Deneyimlerini kâğıda dökmelisin. Hayatını ve hissettiklerini anlatmak insana güç veriyor.* Oysa ben o kelimeleri bir kâğıtta görmek istemiyorum. Benim hikâyem Bridgette’inkinden çok daha karışık. Ben annemi ve kendimi birer kurban, babamı da cani olarak gösterip işin içinden çıkamam. Bu çok basit olurdu. Bizler kendi felaketlerimizin suç ortağıyız.

Ancak Luke’ta anlaşılmaz bir şeyler var. Bıraktığı ekmek kırıntılarıyla beni ormana öyle bir çekti ki, elimden ona boyun eğmekten başka bir şey gelmedi. Belki de zamanı gelmişti. Her şey ortaya çıkıyordu. Zaman ya yüzleşme ya da boğulup gitme zamanıydı.

Toprakta etrafı ahşap direklerle ve suç mahalli olduğunu gösteren şeritle çevrilmiş bir delik vardı. Marla Holt’un mezarı. Kapı büyüklüğünde ahşap bir deliğin üzerinde duruyordu, yerinin birkaç kere değiştirildiği belliydi. Benim durduğum köşeden deliğin dibindeki bira şişeleri ve sigara izmaritleri görölüyordu. Anlaşılan insanların hiçbir şeye saygısı kalmamıştı.

Burada bir kadın hayatını kaybetmiş, öldürölüp gömölümüştü. Ancak buna rağmen bazıları burada eğlenmenin iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü.

Ahıra doğru yürümeye devam ediyordum.

“Ciddiyim,” diye seslendi Langdon. Mezarın köşesinde dikiliyordu. “Oraya girme. Hiç güvenli görünmüyor.”

Fakat ben yürümeye devam ettim ve o da peşimden gelmedi. Korkmuş görünüyordu. Onun biraz ödleğ olduğunu biliyordum zaten. Yine de bunu ona karşı hiç kullanmamıştım. Gerekirse peşimden içeri gelirdi ama durup dururken kahramanlık etmenin bir anlamı yoktu. Tamamen gerçekçi biriydi, tamamen.

Dışarıdaki hafif rüzgâr çürümeye yüz tutmuş ahşabın çatlaklarından ve deliklerinden içeriye girerken ısıık çalıyordu; kapının ağzında duruyordum. Duvarı her zamanki saçma sapan yazılar vardı: *Tam i, Justin 'i seviyo! sonsuzJusti-naşkı* ve *Justin Bieber en iyisidir!* (Cidden mi?) ve *Git kendini becer Trevor.* içki şişeleri, puro ve sigara izmaritleri yerlerdeki konfeti çamurunun arasına karışmıştı. Gerizekâ-lımın teki burada küçük bir ateş yakmıştı anlaşılan. Kullanılmış kondomlar, kırmızı ve vıcık vıcık bir şeyle kaplanmış defterler ve ıslaklıktan şişmiş, rengi solmuş dergiler gördüm. Burası insanların ne kadar aptal ve sıkıcı olduğunu gözler önüne seriyordu. İnsanlar berbat ve aşağılık yaratıklardı ve hep öyle olacaktı. Böylesine ihmal edilen yerler benim dünyadan nefret etmemi sağladı. Kimse davranışlarının sonuçlarını düşünmezdi, ortalığı boktan bir halde bırakıp hayatlarına devam ederlerdi. Beck olsaydı beni anlardı. Bunu ona söylediğimde başını sallayıp, *lanet olası pislikler*, derdi. Oysa o da herkes gibi beni terk etmişti.

İçeride dikkatle yürürken etrafa göz gezdiriyor, o çamur ve kir yığnında yeni ve parlak görünen bir şeyler arıyordum. Ay ışığı parıldadığı için her şeyi görebiliyordum ama aradığım şeyi bulamıyordum. İçimden bir ses Luke'un buraya bir şey bırakmadığını söylüyordu. Ahırın içinin bu düzensizliği onun hiç hoşuna gitmezdi, buradan rahatsız olurdu. Bunu biliyordum, çünkü ben de rahatsız olmuştum.

İpucunu bırakmak için bir yer aradığını sanmıyordum. Öyle bir yer olmalıydı ki bu, hem çok belli olmalıydı hem de çok belirsiz. O anda ipucunun nerede olduğunu anladım. Elbette mezarın içindeydi çünkü orası ipucunu saklayabileceği en kötü yerdı. Aynı zamanda beni en çok üzecek yer de yine orasıydı.

Mezarın başına doğru yürürken Langdon'un kapıyı kenara çekip mezarın içine inmiş olduğunu gördüm. Buna epey şaşırdım çünkü Tann'nın unuttuğu bu yerde içinde ne tür pisliklerin olduğu belli olmayan boş bir mezara girmek yürek isterdi. Ben mezara yaklaştığımda mezarın dışına tırmandı. Sarf ettiği çaba nedeniyle nefes nefese durup pantolonundaki tozları silkeledi.

“Bunu neden yaptın?” diye sordum. Birden, birilerinin bizi izlediği hissine kapıldım. Etrafımızdaki ağaçların arasını gözlerimle iyice taradım. Belki de polis peşimdeydi. Nasıl olsa Beck'in kayboluşunda parmağım olduğunu düşünüyorlardı. Hatta Elizabeth'in ölümüyle ilgili de benden şüpheleniyorlardı. Bu yüzden beni takip etmelerine hiç şaşırmazdım, ama ağaçların arasında hiçbir şey göremedim.

“Bir şey gördüm,” dedi Langdon. Eğilmiş, zorlukla nefes almaya devam ediyordu. Görünüşünün aksine kondisyonsuz olan zayıf insanlardan biriydi işte. O hareketsiz olmalıydı; tamamen fikir adamıydı. Beyni o kadar büyüktü ki, bedenine neredeyse hiç ihtiyaç duymuyordu. En azından ben onu bu şekilde görüyordum. Beck'in kütüphanede söylediklerini düşündüm: *Şehirde bir erkek arkadaşı olduğunu duydum*. Bu doğru muydu? Bilmiyordum, biz o kadar samimi değildik. Genellikle aramızdaki ilişki dikkate ve saygıya dayalıydı. Bu anlar birbirimize en yakın olduğumuz anlardı.

“Ne buldun?”

Elinde bir zarf vardı. Üzerinde ismim yazıyordu ama zarf çoktan açılmıştı.

“Açtın mı?” diye sordum Langdon zarfı uzatırken.

Omuz silkti. “Kusura bakma,” dedi. “Merak kediye öldürürmüş. Okumamam gerektiğini akıl edebildim ama.”

Zarfı elinden sertçe alırken kulağında Luke'un bunun bizim oyunumuz olduğunu ve kimseye söylememem gerektiğini söylediği çığlıkları vardı.

“Neden buradasın?” diye sordum Langdon’a.

Etrafına, ağaçların arasına doğru bakındı. Sanki o da izlendiğimizi hissetmişti.

“Bilmiyorum,” dedi beceriksizce gülerek. “Ben senin danışmanınıam. Sana danışmanlık ediyorum.”

Belli belirsiz gülümsemesi ve çöken omuzlarıyla oldukça utangaç görünüyordu. Ellerini ceplerine sokup ayağının ucuyla yerdeki taşları dürtmeye başladı. Küçük bir oğlan gibi görünüyordu. Kendinden emin değildi. Zarfı açıp içindeki kâğıdı çıkardım. Kâğıt, Rachel’in dolabında, günlüğünün yanındaki kutuda tuttuğu kenarları beyaz şeritli ve köşelerinde gümüş rengi işlemeler olan sayfalardan biriydi.

“Okumadın, öyle mi?”

Başını iki yana salladı ama ona inanabileceğimden emin değildim. Gerginliğim gittikçe artıyordu. Doktor Cooper, polis merkezine benim için bir not bırakmıştı. Anlaşılan teyzem gelene kadar orada beni beklemişti. Teyzem doktorun beni görmesine izin vermediklerini söylemişti. Eve döndüğümde onu aramam gerekiyordu. *Beni aramaktan çekinme. Üzerindeki baskının yoğunlaşmasına izin verme, ilaçlarını almayı da ihmal etme.*

En mantıklısı, zarfı Langdon’a verip yurt odama giderek polisler izin verirse teyzemle birlikte Florida’ya dönmek olurdu. Doğrusu bütün bunların altından kalkabileceğimi sanmıyordum. Ayrıca Luke’un oyunu beni uçurumun kenarına itecekmiş gibi görünüyordu.

Kâğıtta yazanları okumak istemedim. Onu parçalayıp atmak istedim, ama tabii ki ay ışığının yardımıyla kâğıtta yazanları okudum. Merak sadece kediye öldürmemişti.

Sana dokunmasına izin vermemeliydin

Görmesini engellemeliydin

En başından beri

Bana ait olduğunu bilmeliydin

Onu bıraktığında nereye gitti?

O kız neden kaçıp gitti?

Neden sevdiğin herkes seni terk etti?

O kız bütün sırlarını biliyor

O kız yalanlarını biliyor

Ve ne var biliyor musun?

Ben de her şeyi biliyorum

Zarfın içinde bir zincirin ucunda küçük bir altın yıldız kolyesi vardı. Bu kolyeyi Beck'e ben vermiştim. Şimdi ise kolyenin uçları koparılmanın etkisiyle zedelenmişti. İliklerime kadar kaskatı kesildim. İki şeyden emindim: Başım düşündüğümünden daha büyük bir beladaydı ve bu notu Luke Kahn yazmamıştı.

Yirmi İkinci Bölüm

“Ortada para var,” dedim. “Hem de çok fazla para. Babam öldüğünde hepsi benim olacak.”

“Ne kadar çok?”

“Tam olarak bilmiyorum,” dedim. “İki milyondan fazla, sanırım. Paranın çoğu savunma avukatlarına ve temyiz isteklerine harcandı ama zaten başından beri çok fazla para vardı. Aileden nesiller boyu aktarılan paralar bunlar.”

“Ve hepsi senin mi?”

“Babam öldükten sonra, evet,” dedim. “Ya da otuzuma geldiğimde bir kısmını alacağım. Hangisi önce olursa işte.” Beck zengin olma fikrini sevmiştir; tıpkı hayatında hiç zengin olmamış insanlar gibi. O insanlar paranın her derde deva olduğunu, her acıyı iyileştiren sihirli bir şey olduğunu düşünürlerdi. Onlar rüya gibi tatilleri, hizmetçileri, kıyafetleri, arabaları, yatları, katlan, mücevherleri hayal ederlerdi. Sadece parası olan insanlar gerçeği bilirdi. Elbette para hayatı kolaylaştırmırdı, ama o hiçbir önemli eksikliği gideremez, hiçbir önemli bozukluğu düzeltemezdi. Ölülerini diriltemez, zamanı geriye alamazdı. Dışarıdan bakıldığında iyi görünse de aslında hiçbir şeyi değiştiremezdi. *Nereye, nasıl gidersen git, sonuçta orada da olduğun kişisindir*, derdi teyzem hep.

“Hapishanede olduğu halde para hâlâ onun, öyle mi?” diye sordu Beck.

“Evet,” dedim. “Parayı onun yerine avukatı idare ediyor. Zaten sırf hapishaneye girdin diye bütün varlığını elinden alamıyorlar. Annemin ailesi hususi şikâyet davası talebinde bulunmadılar. Kimse bunun bir anlamı olduğunu düşünmedi.”

“Anlamı babanın parasını elinden almak olurdu,” dedi Beck.

“Onların zaten parası var,” dedim.

Bu konuşma beni rahatsız etmişti. Beck’in sorunları vardı ama gerçek sorunlarla kıyaslandığında oldukça hafif görünüyorlardı.

Orada durmuş, elimdeki kâğıda bakarken kendimi bunları düşünürken buldum. Kolyeyi zarftan çıkarmadan zarfın köşesinde öylece durmasına izin verdim.

“Ne yazıyor?” diye sordu Langdon.

Kâğıdı katlayıp zarfa koydum. Zihnimde hava saldırısı sirenine benzeyen bir ses uzun uzun çınılıyordu.

“Özel,” dedim. Okumuş olmalıydı. Nasıl olur da zarfı açıp içindeki kâğıdı okumazdı ki? Bu imkânsızdı.

“Gerçekten?” dedi. “Bana söylemeyeceksin, öyle mi?”

Arabaya doğru yürümeye başladım. Onun da arkamdan geldiğini duyuyordum.

“Tamam,” dedi. “Haklısın. Bu beni ilgilendirmez ama umarım ne yaptığını biliyorsundur.”

Ne yaptığım hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu. Önümü görmeden uçuyordum. Sadece o notu Luke’un yazmadığından emindim. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama şiirin ritmindeki bir şeyler, tonundaki o olgunluk ve sahiplenme duygusu Luke’a ait değildi sanki. Luke da sahiplenirdi ama bu şekilde değil. Onunki daha çok çocuksu ve öfke dolu bir sahiplenmeydi. O, istediğini zorla elde ederdi, tuttuğunu koparırdı. Henüz insanı manipüle ederek ve kandırarak istediğini alacak kadar irade sahibi değildi. Öyleydi, değil mi? O hâlâ kapılan çarpıp merdivenlerde tepiniyordu. O hâlâ bir çocuktı.

Ama o değilse, bunu kim yapıyordu? Ben kime aittim? Bütün yalanlarımı ve sırlarımı bilen kişi kimdi? O kişi Beck’ le aramda neler olduğunu biliyor muydu? Beck’in nerede olduğunu biliyor muydu peki? Çöpçü avı artık bir oyun değil, bir ölüm kalım meselesiydi.

O gece ormanda bedenim Beck için daha önce hiç tecrübe etmediğim bir şekilde canlanmıştı. Cinsel kimliğimden emin olduğum andan itibaren kendimi bir kabuğun içine sıkıca hapsetmiştim. Diğer insanların dokunuşlarından dehşetle kaçmışım, içimde bir yerlerde kontrol edemeyeceğim tepkiler vermekten korkuyordum. Ergenliğe o kadar geç girdim ki, artık hiç gerçekleşmeyeceğinden şüphelenmeye başlamıştık. Ergenlik dönemim beni hazırlıksız yakalamıştı, hormonlarım birden alevlenmişti. Cinsel arzularım beni havasız bırakıyordu. Yine de kendimi

kabuğuma hapsettim. Kim olduğumu ve ne istediğimi tam olarak bilmiyordum. Bu yüzden hiçbir şey istememeyi seçtim.

Ama Beck... Beck benim tam tersimdi. O her şeyi, her an istiyordu. Erkeklerle de kadınlarla da birlikte olmuştu ve iki cinsi de aynı şekilde sevmişti. *Sevgi sevgidir*, demişti. *Hepimiz birbirimizi bir şekilde tatmin edebiliriz*. Bedeniyle ilgili çok rahattı, hiçbir dokunuşu sakınmazdı. Herhangi biriyle her an sevişebilirdi. Onun cinselliği bir deniz fenerinin ışığı gibi parlaktı. Bu bana aynı anda hem itici hem de çekici geliyo-yordu.

“Kendi hazzından korkmamalısın,” diye fısıldadı.

Nefesi sıcak ve ahlaksızdı. Boynumu öpücüklerle boğarken kıyafetlerimi çekiştirmeye başladı. Altımdaki yer soğuk, sert ve rahatsızdı ama Beck montunun ve onun altındaki gömleğinin düğmelerini açarken o kadar sıcaktı ki... Sütbeyazı teni ayın saydam mavi ışığında parıldıyordu. Ona dokunmaktan kendimi alamıyordum. Ten teması... Bebeklerin anneleriyle ten temasına ihtiyaçları vardır. Hepimiz buna her an ihtiyaç duyarız, ama bakirler, bakireler, cinselliğini bastıranlar; bizler tenimizi uzun kollu tişörtlerin ve pantolonların altına gizleriz. Dokunulmak için yansa bile onu saklar ve koruruz. Beck üzerimdeki kıyafetleri teker teker sıyırırken oracıkta ölebilirdim.

“Yapma,” dedim nefes nefese. “Lütfen.”

Ancak ikimiz de durmak için çok geç olduğunun farkındaydık. O benim kemerimi çözüp, pantolonumun düğmesini ve fermuarını açarken titriyordum. Berbat bir sevgiliydim; ona nasıl zevk vereceğimi bile bilmiyordum. Buna karşın, o benim her dokunuşumda inleyerek kendinden geçiyor ve dilini ve dudaklarını dudaklarıma daha sert dayıyordu.

Elini yavaşça kamımdan aşağıya doğru kaydırırken elimi uzatıp bileğinden sıkıca tuttum.

O ise sadece gülümseyerek başını salladı. “Biliyorum,” dedi. “Zaten biliyorum.”

Ona izin verdim. Bana dokunmasına izin verdim. Beni bilmesine izin verdim. Ve bu çok iyi hissettirdi.

Kısa bir süre sonra boynundaki yıldızı koparıp yere fırlatıyordu. *Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun? Senden nefret ediyorum. Lanet olsun, senden nefret ediyorum.* İşte Beck buydu; güçlü ve belirsiz, şimşekler ve gök gürültüleriyle dolu bir fırtına. Benden öylesine farklıydı ki...

Langdon arabayı yurdun önüne park ederken hayal kırıklığına uğramış olduğu her halinden belliydi.

“Ben hep yanımdayım,” dedi. “Biliyorsun. Neye ihtiyacın olursa buradayım.”

“Biliyorum,” dedim. Ona zarfın içinde ne olduğunu göstermek istiyordum. Yardımını istiyordum ama yapamazdım. Onu da kendi pisliğimin içine çekemezdim. Son günlerin kanıtladığı tek şey yalnız başımayken daha iyi olduğum gerçeğiydi. Arabadan indim ve onun gecenin içinde kayboluşunu izledim. *Neden sevdiğin herkes seni terk etti? Çünkü ben onları kendimden uzaklaştırdım. Yani ortada bir gizem yok. Daireme girdiğimde teyzemi beni beklerken buldum.*

Gazlı şömineyi açmış, elinde bir fincan çayıyla bir battaniyenin altına girmişti.

“Burası çok soğuk,” dedi. “Bu soğuğa nasıl dayanıyorsun?”

“Zamanla alışılıyor,” dedim. Ben soğuğu seviyordum. Soğuk sayesinde bedenimi kat kat kıyafetle sarabiliyordum. Beck bir keresinde, *neden kendine bir tane çivili tasma almıyorsun?* demişti. *Böylece herkesin senden uzak durması garanti olur.*

Teyzemin yanına oturdum. Onu sevdiğimi söylemiş miydim? Sanırım sadece onunla alay edip hakkında kötü şeyler söyledim, ama anneme o kadar benziyor ki kendimi ona çaresizce yakın hissediyorum. Ayrıca anneme o kadar benziyor ki kendimi çok fazla yalnız ve mutsuz hissetmeme neden oluyor. Çünkü o annem değil ve hiçbir zaman da olmayacak; ama bu

onun şimdiye kadarki tek yanlışı. Şimdiye kadar bana karşı hep kibar ve anlayışlı oldu. Ona bunun için hiç teşekkür etmedim.

Ateşin yanında güzel görünüyordu; yüzünün iki yanma düşen altın rengi bukleleri alevlerin ışığında parlıyordu. Gözlerinin ve dudaklarının çevresinde kırışıklıkları vardı. Cildi orta yaşlı olduğunu göstermeye başlamıştı, ama iyi genleri ve parası vardı. Ellili yaşlarındayken bile kırklı yaşlarında gibi görünüyordu.

“Neredeydin?” diye sordu battaniyeye daha da sıkı sarılırken.

“Yürüyordum,” dedim. Yalan söylemek oldukça kolaylaşmış.

“Bu güvenli mi?” diye sordu. O da cevabı belli olan sorular sormayı seven biriydi. Amacı karşısındakinin soruya doğru cevabı verebilmek için düşünmesini sağlamaktı. Rahatsız ediciydi.

“Bilmem,” dedim. “Muhtemelen değil.”

“Sen her zaman böyleydin,” dedi. “Hep düşünmek için yürüyüşe çıkardın. Ancak yalnız değilsin, hayatım. Ben senin yanıdayım. İstesen de istemesen de burada olacağım.” Ateşin oynaşan kıvılcımlarına bakarken başımı salladım. Herkes böyle söylüyordu. Neden içlerinden birinin bu teklifini kabul edemiyordum? “Teşekkürler,” dedim.

“Dinle,” dedikten sonra oturup çay fincanını masaya koydu. “Sky bir ceza avukatına ihtiyacımız olduğunu düşünüyor. Polislerin Beck’in kayboluşuyla senin bir bağlantın olduğunu düşündüğünü ve Elizabeth Bamett dosyasını yeniden açacaklarını söyledi.”

Ona söylemeliydim. Birilerine son ipucunu, kolyeyi göstermeliydim ama bunu söylersem her şeyi anlatmak zorunda kalacaktım. Bunu yapamazdım.

“Bence kendini temize çıkarmalısın, tatlım,” dedi teyzem. “Polise gidip kim olduğunu söylemelisin. Zaten sonunda öğrenecekler. Kimliğini değiştirdiğini sonunda fark edecekler. O zaman durum hiç de iyi görünmez. Belki de çoktan bdiyorlardır, kim bilir?”

Teyzemin bu sakinliğine şaşırmıştım. Ses tonunda ne bir korku ne de bir itham vardı.

Cevap vermediğimde, “Onlara her şeyi anlatmalısın,”

dedi.

“Beck’in kayboluşuyla bir bağlantım olduğunu düşünüyor musun?” diye sordum.

Gözlerini benden ayırmadı. Bakışları ölçülü ve sakindi. Sonra bana elini uzattı, tuttum. “Ben senin bezlerini değiştirdim,” dedi. “Hayatında birçok zorlu problemin oldu. Senin nasıl birine dönüşeceğini bilemediğimiz zamanlar da oldu. Yine de ben seni tanıyorum. *Seni seviyorum.*”

Duygularına hâkim olmaya çalışır gibi gözlerini kapattı.

Bu bir cevap değildi. Sanırım beni ne olursa olsun, ne yaparsam yapayım sevdiğini söylemek istemişti. Sonuçta bi-rileri büyükbabamın ve babamın da bezlerini değiştirmişti ve onlar birer canavara dönüşmüştü. Teyzem benim de bir canavar olduğumu mu düşünüyordu? Öyle miydim?

“Yani, hayır,” dedi. “Senin kimseye zarar verebileceğine inanmıyorum. Hayır.”

Saf mıydı? Yoksa inkâr aşamasında mıydı? Yoksa beni benden daha iyi mi tanıyordu? Kanımda cinayet akıyordu. DNA’nın iki ipliğinde de cinayet yazılıydı. Bundan kaçmak için elimden geleni yapmıştım ama nereye gidersem gideyim, orada da aynı kişiyim.

Teyzemin oturduğu kanepeye uzanıp başımı onun kucağına koydum. Elini alnımda ve kısa saçlarımda gezdirdi.

“Sky iş arkadaşlarından biriyle iletişime geçti,” dedi. “Kendisi yarın burada olur.”

“Çalışmam gerek.”

“Hayatım,” dedi. “Bu her zamanki bir iş değil, biliyorsun.”

Aslında bana ait olmayan ismi kullanmamak için ne kadar çaba sarf ettiğinin farkındaydım. O isimle her zaman sorun yaşamıştı ama annemin bana verdiği isme katlanamadı-ğımı biliyordu.

Rachel bana neler olduğunu öğrendiğinde çocuğuna bakıcılık etmemi hâlâ isteyecek miydi acaba? Ama Luke Ta konuşmam gerekiyordu. O eve artık gitmemem gerektiği belirtilene kadar gitmekte kararlıydım.

Şiiri ve şairinin kim olduğunu düşünerek uykuya daldım. Beck'in kolyesi ve son sözleri aklımdaydı. Ben koşabildiğim kadar uzağa giderken arkamdan gerçek ismimle seslendiğini duyabiliyordum.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sabah olduğunda yurdun önündeki kalabalık kana susamış gibi hırıldayan bir izdihama dönüşmüştü. Benim sorgulanmak üzere polis merkezine götürüldüğüm haberi hızla yayılmış, medyanın olaya ilgisi oldukça artmıştı. Haber araçları ve seyirci toplulukları her yerdeydi. Kalabalıktaki insanların yüzlerini seçebilmek için odamdaki pencerenin perdesinin ardından dışarı bakıyordum. İnsanlar kahve içiyor, konuşuyorlardı. Bazıları ise yanında sandalyesiyle gelmişti. Ortalık adeta karnaval alanına dönmüştü. İnsanlar bu kadar mı sıkılmıştı? Yapacak işleri yok muydu?

Yurt annesi erkenden daireye gelerek, teyzem ve benden yurttan ayrılmamızı rica etmişti.

“Çok üzgünüm, Lana,” dedi. *Gerçekten* de üzgün, düşünceli ve endişeli görünüyordu. “Ama diğer kızların aileleri sorun çıkarmaya başladı. İnsanlar bu durumdan iyice rahatsız oldular. Elbette senin olanlarla hiçbir ilgin olmadığını *biliyorum*. Sen iyi kalpli birisin ve hep de öyleydin.”

Sky geldiğinde orayı en kısa zamanda terk etmemiz gerektiği konusunda yurt annesine katıldı.

Sky, “Bu durum hiç kimseye yaramıyor,” diyerek cebinden ütülenmiş beyaz bir mendil çıkarıp çillerle kaplı alnındaki teri sildi. Hâlâ ütülenmiş mendil kullanan adamlar var mıydı? Böyle bir geleneği sürdüren bir insanın içinde bulunduğumuz duruma uygun olmadığı çok açıktı. Sky parayı idare etmeyi bilirdi ki, para hiçbir zaman bu kadar belaya yol açan bir şey olmamıştı. Onun için endişeleniyordum.

Asistanı internet mucizesini kullanarak bizim için şehir merkezinin dışında küçük bir ev tutmayı başarmıştı. Dışarısı sakinleştğinde beni gizlice o eve kaçırmayı planlıyorlardı. Buna karşın kalabalık gittikçe büyüyordu.

Çocukluğumda, şehrin altında labirentler oluşturan tüneller olmasını dilerdim. Herhangi bir bodrum katından tünele girebilir, orada bizi bekleyen küçük araçlara binip istediğimiz yere gidebilirdik. Şimdi de aynı şeyi diliyordum. Bir tünele girip sonsuza kadar labirentte kaybolmayı diliyordum. The HollowsTa ilgili araştırma yaparken bir yerde okumuştum: Şehrin altında kilometrelerce uzanan demir madeni tünelleri vardı; bir zamanlar sanayinin büyük kısmını bu demir madenleri oluşturunuyordu.

Polisin yakında birilerini tutuklaması gerekeceğini biliyordum. Frank ve Lynne bütün gece televizyon kanallarının birinde Beck’in dönüşü için yalvarmıştı. Görüntüleri sabah izledim. İkisi de hayalet gibi görünüyordu ve gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuştu. Telefonumda Ainsley’den gelen iki tane sesli mesaj vardı. Onun endişeden çılgına dönmüş sesini duymaya tahammül edemediğim için mesajları silerek onu aramadım.

Kapım hafifçe çalındı ve Sky cevap vermeme beklemeden içeri girdi.

“Arka kapıdan çıkabiliriz sanırım,” dedi. “Asistanım arabayı arka tarafa getiriyor. Sen arka koltukta eğilersen kimseye görünmeden buradan kurtulabilirsin.”

“Bu nasıl görünür?” diye sordum. “Başım dik bir şekilde ateşin içinden geçmeyi tercih ederim. Bilirsin, hiçbir şeyden kaçmadığımı görsünler diye.”

“Ama o zaman bizi takip ederler,” dedi. Sakin ve gerçekçiydi. “Biz olaylar durulana kadar teyzenin ve senin mahremiyet hakkınızı korumaya çalışıyoruz. Haydi, toparlan.” İlaçlarımı ve birkaç günlük kıyafetimi küçük

bir çantaya doldurduktan sonra dönüp odama baktığımda orayı bir daha hiç g remeyecekmişim gibi hissettim. Her şey ormandaki o geceden önceki haline dönebilecek miydi? Hayır. Ne olursa olsun bu utanç hep benimle kalacaktı. Bu gece yedi yıldır başarıyla gizlediğim her şey ortaya çıkacaktı. Artık kaışım yoktu; sırlarım o kadar sansasyonel ve korumasızdı ki... Gazeteler, dergiler ve televizyon reklamları peşimde olacaktı. Çünkü artık hayatlarımız bunlardan ibaret. Hepimiz birer r ntgenciyiz. Televizyonlarımızın karşısına geçip hayatlarını mahveden insanların hik yelerini dikkatle ve merakla izliyoruz.

Odamdan çıktığımda teyzemle Sky'm mutfakta konuştuklarım duydum. Denizci paltomu giydim ve çantamı omzuma asıp, kapının yanındaki askıda duran berelerden siyah olanı aldım. Beck'in beresiydi bu. Bereyi başıma geçirip güneş gözlüklerimi taktım. Ortak alanda ayna yoktu ama en son böyle giyindiğimde Beck, ift cinsiyetli g r n ş m  yepyeni bir seviyeye taşıdığını söylemişti. Feministler cinsiyetin tamamen toplum tarafından oluşturulduğunu söylerler. Fiziksel  zelliklerin değil toplumun hayal gücünün cinsiyetleri belirlediğini savunurlar. Feministlere katılıyordum.

Sky ve teyzem kısık sesle konuştukları için ne söylediklerini anlayamıyordum. Kapının yanındaki masada Ainsley' nin bana aldığı göz yaşartıcı sprey duruyordu; spreyi alıp cebime atmak ilk kez aklıma gelmişti. Koridora çıkan kapı açıktı. Birden kendimi boş koridorda yürürken buldum.

Yurt sabahları sessiz olurdu. İnsanlar ya derste ya da uykuda olurlardı, ama bu sabah koridorlar her zamankinden daha sessizdi. Çıt çıkmıyordu, nefesler bile tutulmuştu sanki. İnsanlar etrafta bir şüpheli dolaşırken yapılabilecek en mantıklı şeyi yaparak yurdu terk etmişlerdi.

Çok geçmeden aşağıdaydım, arka kapıdan gizlice ve hızla çıkıyordum. Binanın önündeki kalabalığın sesini duyabiliyordum. Bir şeyler oluyordu; sesler yükselmeye başlamıştı, anlaşılan yurda biri gelmişti ya da birileri gidiyordu.

Arka tarafta görünürde kimse yoktu. Kapıdan çıkıp hızlıca ormanın derinliklerine doğru yürümeye başladım.

Yolum Kalınların evinin arka tarafına çıktı. Evde kimse olmadığını bildiğim halde arka kapıdaki zile basıp bekledim.

Rachel kitabevindeydi, Luke ise okuldaydı. Hava gitgide dondurucu bir hal alıyordu. Belki de uzun süredir dışarıda olduğum için iyice üşümeye başlamıştım. Buraya bisikletle gelmek yirmi dakikamı alıyordu ve ben yürüyerek gelmişim. Kimseye görünmemek için ormanda seçtiğim yol neredeyse iki saat boyunca yürümeme neden olmuştu. Birkaç dakika daha bekledikten sonra anahtarımı kullanmayı denedim. Anlaşılan bendeki anahtar arka kapıya da uyuyordu. Görülme ihtimalimin çok daha fazla olduğu ön kapıya gitmek zorunda kalmayacaktım. Sıcacık mutfığa girince kapıyı tekrar kilitleyip anahtarı cebime attım.

Çantamı masanın yanına bırakıp ceptelefonumu çıkardım. Sky ve Bridgette telefonuma milyonlarca mesaj ve cevapsız çağrı bırakmıştı. Telefonu cebime atıp üst kata, Luke'un odasına çıktım. Ön kapının yanındaki pencereden dışarıya bir göz atarken evin önünde toplanan bir kalabalıkla karşılaşmayı bekliyordum ama ortalık sakindi. Burası sakin bir sokaktı. Ağaçlar rüzgârda sallanıyor, pencereler kararıyor ve evlerde yaşayan insanlar bütün gün çalışıyordu.

Neden buradaydım? Ne arıyordum? O notu Luke'un yazmadığından emindim, ama notu yazan kimse, Luke'la bir bağlantısı olduğu kesindi. Bu nedenle onun odasında beni notu yazan kişiye götürecek bir şeyler bulmayı umuyordum. O gece beni Beck'le birlikte gören biri vardı. Ama kimdi?

Rachel'm günlüğünü unutmamıştım ama burada olma nedenim o günlük değildi. Bu yüzen onun odasına uğramadan Luke'un odasına geçtim. Kapısındaki kilit daha da gevşemişti; bir köşesindeki vida aşağı sarkıyordu. Aralık kapıdan içeri girdim. Odası her zamankinden daha derli topluydu. Anlaşılan artık eve tamamen yerleşmişlerdi. Özenle bir konsola yerleştirilen video oyunu sistemi artık yerdeki oyunların arasında durmuyordu. Oyunlar konsolun bir rafına sıralanmış, yatağı toplanmıştı.

Bilgisayarı pencerenin önündeki masada duruyordu. Luke'un bilgisayarında kayıtlı herhangi bir e-posta adresi yoktu. Rachel bana onun herhangi bir e-posta adresi olmasına ya da herhangi bir sosyal paylaşım sitesine kaydolmasına izin vermediğini söylemişti. Çünkü öyle bir durumda onu

kontrol etmek çok zor olurdu ve Luke yanlış insanlarla iletişime geçebilirdi. Ayrıca Rachel, Luke'un internette erişebildiği sitelere de sınırlama getirmişti, ama ben Luke'un bu sınırlamaları kolayca aşabilecek kadar zeki olduğunu biliyordum.

İnternet tarayıcısını açıp hemen internet geçmişine yö-nelsem de hayal kırıklığına uğradım. Birkaç dakika geçmişi inceledikten sonra burada kitap ve video oyunu alışveriş siteleriyle çevrimiçi oyun sohbet sitelerinden başka hiçbir şey bulamayacağıma karar verdim. Vikipedi'ye ve doğayla ilgili birkaç siteye girmişti; anlaşılan yarasalarla ilgili bir ödev araştırıyordu. Aklımda Facebook sayfasına yorum yapan Lester Nobody geldi. O kişi Luke muydu yoksa? Görünüşe göre değildi, çünkü hiçbir sosyal paylaşım sitesini ya da e-posta hesabı edinebileceği herhangi bir siteyi ziyaret etmemişti. Buna karşın internet tarihinde daha eskilere gidebilmek için sayfada geriye tıklamaya devam ediyordum.

Sayfanın oldukça aşağısına indiğimde, daha bana ilk ipucunu verdiği zamanlarda Luke'un ziyaret ettiği siteleri buldum. The Hollows Tarih Kurumu'nun sitesine de girmişti. "Lanetli Hollows" linkine tıklayıp bekçinin intiharıyla ve Marla Holt'un mezarıyla ilgili makalelere bakmıştı. Birden bütün bu lanetli turların ne kadar hastalıklı olduğunu fark ettim. İnsanların acısından ve yaşadıkları trajedilerden kazanç sağlayan The Hollows turizmi oldukça sarsıcıydı; ama bu turlar belki de o olaylardaki acıyı ve gücü eritip onları daha dünyevi yapıyordu. Belki de bu turlar hayatın içindeki gerçek dehşeti insanlardan uzaklaştırıyor, olanların kurgu gibi görünmesini (hatta insanların komik bulmasını) sağlıyordu. Ya da belki de insanlar sadece fazlasıyla çarpık ve berbat hale gelmişlerdi. Son söylediğim bana daha mantıklı geliyordu.

Sonra arama geçmişini incelemeye koyuldum. Başta bu da oldukça zararsız görünüyordu: *Video oyununda bir sonraki aşamaya nasıl geçilir, New York'taki yarasalarla ilgili bilgi, ürkütücü ve havalı çöpçü avı oyunları, ölümcül satranç hamleleri* (küçük pislik; ben de aynı şeyi aramıştım). Bir insanın arama geçmişine bakarak onunla ilgili birçok çıkarımda bulunabilirsiniz. Bizler de kafamızdaki her küçük soru işaretini bilgisayarımızdaki o kutucuğa yazmıyor muyuz? Bütün yanıtların orada, parmaklarımızın ucunda olmasını beklemiyor muyuz? Bizi sıkan,

endişelendiren, ilgimizi çeken, merak ettiğimiz her şey... Hepsi sadece birkaç klavye tuşu kadar ötemizde. Hepsi de göz açıp kapayana kadar karşımızda. Artık bilinçakışımız dijital ortamda kaydediliyor.

Luke'un bilinçakışını incelerken neredeyse -neredeyse- rahat bir nefes alacaktım. Sadece bir çocuktuk işte. İnternette ürkütücü şeyler bulmuş ve bunlarla beni korkutmayı denemişti. Bütün ipuçlarının benim sırlarımla bağlantısı olması sadece bir rastlantıydı. Neredeyse böyle düşünecektim. Neredeyse halime gülecektim.

Fakat birden arama geçmiş listesinde sonuna doğru annemin adını gördüm. Kanım çekildi sanki. Luke, annemin adını haftalar önce aratmıştı. Hatta bunu ben Rachel'm ilanına cevap vermeden bir hafta önce yaptığını fark ettim. Ekranın karşısında kalakalmıştım, bunun ne anlama geldiğini anlamak için kafamda parçaları birleştirmeye çalışıyordum. Luke'la aramızdaki bağlantıyı kurabilmek için geçtiğimiz haftaları ve ayları dikkatle düşünsem de hiçbir şey bulamadım. Zihnimde sadece koca bir kara delik vardı. *Beni gerçekten tanıyor*, dedim kendi kendime. Kim olduğumu biliyor. Bu düşünce bir yandan rahatlamama bir yandan da dehşete düşmeme neden oldu. Yalanlarım omuzlarımda ağır bir yükü. Sonucu ne olursa olsun onları omuzlarımdan indirmek beni rahatlatacaktı.

Alt kattan gelen sesi duyduğumda donakaldım. Kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atarken bekledim. Sesi bir kez daha duyduğumda rahatladım; aptal buzdolabından geliyordu. Yeniden ekrana döndüm ve Luke'un annemle ilgili yaptığı araştırmayı incelemeye başladım. İnternette annemin ölümüyle ilgili bir yığın bilgi mevcuttu. Makaleler, cinayetlerle ilgili sitelerde yazılanlar, televizyonda çıkan haberlerin küpleri, belgesel çekimleri...

Tabii, bu sitelerde babamla ilgili de bir yığın bilgi vardı. Bir grup insan babamın özgürlüğü için görüşmeler yapıyordu. Grubun başında bir özel dedektif ile son zamanlarda yeni kitap çıkaran bir gazeteci vardı. Davanın sansasyonel niteliği nedeniyle babamın adil bir ceza almadığına inanıyorlardı. Cinayetten önce babam da saygıdeğer bir gazeteciydi. Bu nedenle medya, insanların iyice coşmasına neden olmuş ve polis üzerindeki baskıyı şiddetlendirmişti. Annemin sevgilisi olduğu iddia edilen bir başka şüpheli de vardı ama o adam hiçbir zaman ortaya çıkmamıştı. Polis elinin

altındaki şüpheliyi fiziksel kanıt eksikliğine rağmen sırf “zihinsel sorunları olan çılgın bir çocuğun görgü tanıklığı” olduğu için tutukla-mıştı. O çocuk bendim.

Grubun bir başka üyesi de babamın nişanlısıydı. Kadın babamın davasında görevliyken ona âşık olmuştu. Tahmin ettiğiniz gibi, ben bütün bunları düşünmemeye büyük özen gösteriyordum. Hiç televizyon izlemiyordum. Kendimi başka bir isim alarak küçük bir üniversiteye gizlemiştim. Bridgette ve Sky beni dış dünyadan korumak için ellerinden geleni yapıyorlardı. Oysa şimdi hepsi, on bir yaşındaki bir çocuğun bilgisayarındaki arama geçmişinde, karşımdaydı.

Daha gençken çekilen fotoğraflarımı gördüm. Hepsinde ölü gibi solgun ve ciddi bir suratım vardı. Bomboştum. Medya beni bu şekilde görüyordu: boş, duygu yoksunu, tuhaf bir çocuk. Sürekli teyzemin ve anneannemin arasında gidip gelmiştim. (Anneannem, babam hüküm giydikten bir yıl sonra vefat etti. Bu durum onun yaşam enerjisini ondan çekip aldı. Gerçekten acı içinde olduğunu, gitgide küçüldüğünü ve cildinin grileştiğini görebilirdiniz.)

Fotoğraflar altı yıl öncesine ait olmasına rağmen ben şimdiki halimden pek de farklı görünmüyordum. Aynı kısa saçlara ve aynı zayıf ve çökük bedene sahiptim. Kendimi hep çirkin biri olarak görmüşümdür. Zaten sınıf arkadaşlarım da benimle aynı fikirde olduklarını sıklıkla belirtirdi. Artık kendimle daha barışıktım. İnsanların solgun cildime ve küçük bedenime dik dik baktığını düşünmüyordum. Çünkü bu özelliklerimi kullanmanın yolunu bulmuştum. Ayrıca görünüşüm kimsenin umurunda değildi. Kimse kendinden başka birini düşünmüyordu. İnsanlar sadece kendi düşünceleriyle, korkularıyla, güvensizlikleriyle ve bencillikleriyle ilgileniyordu. Çok az kişi başkalarını gerçekten dinliyordu. Anlayacağınız, istesem görünmez olabilirdim. Beck olmasaydı kesinlikle görünmez olurum. O beni gerçekten gören ilk kişiydi. O beni isteyen ilk kişiydi. Beni sevmek isteyen ilk kişiydi.

Bilgisayarın başından kalktım, daha fazla okuyamayacaktım. Eşyalarımı toparlayıp o evden gidebildiğim kadar uzağa gitmeye karar vermiştim ki, Luke’un kıyafet dolabındaki ışığı fark ettim. Bu ışık beni yanma çağırıyordu sanki.

Luke'un ana renklerden ibaret olan gömlekleri, kotları, keten ve kadife pantolonları arasında duruyordum. Kıyafetleri renklerine ve kol uzunluklarına göre düzenlenmişti. Çekmecelerini karıştırdım. İç çamaşırları, çoraplar, katlanmış yumuşacık tişörtler... Bir şey, bir ses, yukarı bakmamı sağlayınca, orada tavan arasına açılan kapıyı gördüm. Sallanan kolu çektiğimde kapı kolayca açıldı. Bir merdiven yavaşça aşağı süzüldü. Tavan arasının karanlık girişine şöyle bir baktım ve hiç tereddüt etmeden yukarı tırmandım.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Kadere inanır mısın, günlük? Hayatlarımızın önceden belirlenip önümüze serildiğine, başımıza gelen hiçbir şeyden kaçmamızın mümkün olmadığına inanır mısın? Ben buna hiç inanmadım. Ben hep kendi hayatımızı kendimiz yaratırız, diye düşündüm. Verdiğimiz kararlar kadar güçlü olduğumuza inandım hep. Artık böyle düşünmüyorum.

Verdiğimiz kararlar bizi Florida 'ya getirdi; oğlumuzun yeni bir okula başlamasına neden oldu. Bizim kararlarımız belki de ilk defa gerçek bir aile olmamızı sağladı. Doğru olanı yaptık. Olumlu ve ileriye yönelik kararlar verdik. Bu kararlar bir süreliğine de olsa hepimize yaradı, özellikle de oğlumuz. Peki, bunlar gerçekten bizim seçimlerimiz miydi? Yoksa birer tepki miydi? Hayatın bize getirdiği, seçmediğimiz ve istemediğimiz bir şeye tepki mi veriyorduk? Tepki ile karar arasında bir fark var mıdır? Bilmiyorum.

Burada geçirdiğimiz yıllar çocuğumuza çok iyi geldi. Oğlumuz, okulundaki öğretmenlerin ve danışmanların sayesinde, içtiği onlarca ilaç sayesinde, normal davranmaya başladı. Geç gelen ergenlik dönemi de hep yaşadığı hormonal dengesizlik sıkıntısını hemen hemen giderdi. Oğlumuz her zaman minyon tipli olacak. Pek sakallı olmayacak ve âdem-elması belirgin olmayacak. Ayrıca, kabul etmeliyim ki onda feminen bir taraf da var. Yine

de artık eskisinden daha sakin. Hatta durgun bile denilebilir; nedeni ilaçların etkisi olmalı. Sevgi dolu ve tatlı olduğu anlar oluyor. Diğer çocuklardan biri gibi görüldüğü anlar oluyor. Bu bizim için bir mucize!

insanlar bazen onun bir kız olduğunu sansa da bu onu rahatsız etmiyor.

“Bir erkek ya da bir kız gibi hissetmiyorum, ” dedi bana geçenlerde. Ne diyeceğimi şaşırdım. “Kime âşık olacağımı bilemiyorum. ”

“Aşk çok abartıyorlar, ” dedim. “Önce kendini sevmelisin. ”

Başını beni anlıyormuş gibi salladı, ama anlamamış da olabilirdi. Ben sadece onun cinsel yönelimine saygı duyduğumu ve istediği kişi olmakta özgür olduğunu belirtmek istemiştım. Yaşadığı sorunlara rağmen mutlu olmanın bir yolunu bulmasını istemiştım.

Hayatımda ilk kez, onun mutlu olmanın bir yolunu bulabileceğine dair ümidim var. Dört yıldır aynı okula gidiyor. Doktorları onun artık eve dönüp normal bir liseye gidebilecek kadar iyi ve güçlü olduğunu söylüyor. Ben de onlarla aynı fikirdeyim. Oğlumuzun her zaman yanımızda olmasına hazırım. Sadece, keşke evde onu bekleyen ailesi daha mutlu olsaydı, diyorum.

Kocam ve ben oğlumuzun hatırına evli olarak kalma kararı aldık. Ne kadar klişe, değil mi? Oğlumuzun zihin sağlığı fazlasıyla hassas, bir tane daha psikolojik darbeyi kaldırabileceğini hiç sanmıyorum. Bu nedenle kocamla ayrı hayatlarımızı aynı evde yaşamaya başladık. Oğlumuzun önünde kavga etmeyeceğimize dair birbirimize söz verdik; umarım sözümüzü tutabiliriz. Ben duygularımı kontrol etmek ve kızgınken kocamın başının etini yememek konusunda hiç iyi değilim. Kocamın öfkesi de dikkate değer, tabii. Oğlumuzun bu kadar problemi olmasına şaşmamalı.

Birbirimize yeniden âşık olduğumuz o dönem çabucak geçti. Hâlâ takvimimde gizli randevu günlerimizi işaretlediğim sayfalar duruyor, onu gizli aşkım gibi hayal ettiğim o günleri hatırlıyorum. Bütün bunlar artık çok saçma geliyor doğrusu. Her evli çift, tutkunun ilişkiyi canlı tuttuğunu ama ilişkinin temel taşlarından biri olmadığını bilir. Kocam ve ben, bir zorlukla karşılaştığımızda bir araya gelmek yerine birbirimizden uzaklaşıyoruz.

Bir süre önce işini kaybetti. Ya da işi ayaklarının altındaki halı gibi kayıp onu profesyonel hayatta serbest düşüşe bıraktı mı demeliyim?

işini kaybetmek kocamın benliğine ciddi zararlar verdi. Gururu incindi. Diğerlerinden daha iyi yaptığı bir şeyi kaybetmek ona çok dokundu. Çünkü ev hayatında başarısızlığa uğrasa bile (sorunlu bir çocuk ve parçalanmış bir evlilik), hâlâ çok sevdiği işine sahipti. Dünyayı dolaşmasını sağlayan iş seyahatleri, övgüler, ödüller ve televizyon programları onu

tatmin ediyordu. Bunlar olmadan o bir hiçti.

Tabii ki, beni suçladı çünkü her şey benim suçumdur. Ondan evde daha fazla vakit geçirmesini istedim, o da daha az görev üstlenmek zorunda kaldı. Dünyanın merkezi olan New York 'u terk edip dünyanın koltuk altı (kocama göre öyleymiş) olan Florida ya taşındık. Daha sonra, şirketinin yakınlardaki yayınevinde editör olarak işe başladı. Bu iş ona emeklilik gibi geldi. Yapmayı sevdiği işler gittikçe azalıyordu. Başlarda bunun bir fırsat olduğunu söylüyordu. Böylece her zaman yazmak istediği kitabı yazmaya başlayabilecekti. O kitaba hiç başlamadı.

Başlarda, yenilenen aşkımız onu kariyer problemlerinden uzaklaştırsa da bu uzun sürmedi. Aslında sorun buydu: tutku, heyecan, başarı gibi büyük şeyler olmadan küçük şeyler bize hiçbir zaman yetmiyordu. Kavgalarımız, suçlamalarımız yeniden başladı. Fiziksel şiddete dönüştü. Çekinerek itiraf ediyorum ki, içimde bir yerlerde karanlık ve küçük bir parça aramızdaki bu savaşlardan zevk alıyordu. Sanki bu faciaları arıyor ve istiyorduk. Bu kavgalar günlük işlerden, sevmediği işinden, çamaşırlardan, faturalardan ve evden birer kaçış noktasıydı. Sanırım bir çift olarak normal yaşama yetisine sahip değiliz. Öfkeyle bağlanmak hiçbir şekilde bağla-namamaktan daha iyidir, değil mi?

Şimdi oğlumuz bile olabileceği en normal insana dönüştü. Yarın yakınlardaki saygın bir özel okula başlıyor. Kocam ise (statüsü düşürülen her gazeteci gibi) romanına yoğunlaşacağına dair yeminler ediyor. Sessiz sakın bir şekilde oturup yazmak ona uyacak mı, emin değilim. O, seyahatlerin koşuşturmasına, iş yetiştirme telaşlarına ve röportaj heyecanlarına alışkın. Romana daha yeni başladı ama şimdiden eskisinden daha huysuz ve suratsız oldu.

Ya ben, diye soruyorsun. Ya ben? Ben iyiyim, sanırım. Terk edilmiş kız çocuklarının barındığı bir evde gönüllü olarak çalışıyorum. Uzak bir geçmişte kalan sönük moda kariyerim nedeniyle onlara başarılı bir giyim tarzının sırlarını öğretiyorum. Onlara bedenleriyle nasıl mesajlar verdiklerini, hangi kıyafeti seçmeleri gerektiğini ve hangi kıyafetlerin yetersiz temizlikle ilgili işaretler verdiğini anlatıyorum. Onlara okul, iş görüşmeleri hatta randevular için hangi kıyafetlerin uygun olduğunu gösteriyorum.

Bütün bunlar aptalca ve anlamsız görünüyor, değil mi? Fakat hayatlarında ilk kez görünüşlerine güvenen kızların özgüvenlerinin de geliştiğine şahit oluyorum. Her birine ayrı ilgi gösteriyorum; saçlarına ve makyajlarına yardım ediyorum, kendi dolabımdan kıyafetler getiriyorum ya da her birine yeni kıyafetler alıyorum. Onlara uygun, güzel ama müstehcen olmayan kıyafetler öneriyorum. Böylesi küçük ayrıntıların bile büyük değişikliklere sebep olabildiğini görmek gerçekten çok şaşırtıcı.

Bazen oğlumu dayanımda götürüyorum. Kızlar ona evcil hayvanmış gibi davranarak ne kadar tatlı olduğunu söylüyor, üzerine titriyorlar. Oğlum hâlâ küçüklüğünde sahip olduğu hassas ve bebeksi güzelliğini koruyor. Kızların ve kadınların arasında kendini daha güvende hissettiğini fark ettim. Onların arasında rahatlıyor, gevşiyor, gülüyor; hatta kahkaha atıyor. Kendi kimliğini bulmaya çalışan kızların arasında o da kendininkini arıyor. Onu giydirmelerine ve ona makyaj yapmalarına izin veriyor. Belki de bu garip bir şeydir, ama oğlum o kadar mutlu gömnüyor ki buna göz yumuyorum. Eve, babasının yanına gitmeden önce arabada makyajını siliyor.

Şimdilik hayatımız bu şekilde seyrediyor. Mutlu olduğumuzu ve hiçbir şeyi değiştirmek istemediğimi söyleyemem ama doğrusu işlerin bundan daha farklı olabileceği ihtimalini de düşünemiyorum. içinde bulunduğumuz koşullara tepkiler verdik ve o tepkiler hayatımızı şekillendirdi.

Sanırım bu seni son görüşüm olacak, günlük. Alınma ama sana daha fazla ihtiyacım olduğunu sanmıyorum. Hayatımdaki zorluklar hakkında bencilce sızlanmayı bırakma zamanım geldi. Duygularımı kâğıda dökmek artık bir zaman kaybı gibi geliyor bana. Çünkü burada bulabileceğim herhangi bir

cevap yok. Bence artık hayatımın her gününü en iyi şekilde değerlendirip her şeyi olduğu gibi kabullenme zamanım geldi.

Kardeşimin bel bağladığı bütün o yeniçağ fikirleri (kendi kaderini kendin yaratmak, hayatını şekillendirmek ve evrenden bir şeyler istemek) kâğıt üzerinde güzel görünüyor ama artık bunların tamamen saçmalık olduğuna inanıyorum. Aslında mistik ve kutsal bir güç yok, karma yok, ne-ekersen-onu-biçersin diye bir denge yok. Hayır, artık hayatımızı şekillendirdiğimize inanmıyorum. Bence hayat bizi şekillendiriyor.

Yirmi Beşinci Bölüm

Merdiveni tırmanırken ağırlığım altında çatırdadığını duyabiliyordum. Geniş ve boş tavan arasına çıktığımda beni rutubetli, yoğun ve soğuk bir hava karşıladı. Uzaktaki yuvarlak pencereden içeriye yumuşakça süzülen ışık içeriye gri, puslu ve mistik bir hava veriyordu.

Yerlerdeki çikolata kâğıtlarını görmeseydim burası beni biraz ürkütebilirdi. Luke burada kendine gizli bir alan edinmişti. Snickers, Milky Way, Mars, Swedish Fish ve solucan jelibonlar Rachel'm ona asla yedirmeyeceği abur cuburlardı. *Şeker onu canavara dönüştürüyor. Bunu ikimiz de biliyoruz ama o ısrarla çikolata istemeye devam ediyor.*

Odanın arka tarafına doğru çöpleri takip edip orada bir kale gibi dizilmiş kutular bulunca, Rachel'm ya da Luke'un onları buraya nasıl çıkarmış olabileceğini düşündüm. İkisi de zayıf ve güçsüz görünüyordu. Sonra kutuların boş olduğunu fark ettim. Anlaşılan Luke kutuları buraya kendi çıkarmış ve onlarla saklanabileceği bir sığınak inşa etmişti.

Boş kutuları aştığımda Luke'un buraya bir puf minder, bir iPad ve üç koca paket de şeker getirmiş olduğunu gördüm. Burada birkaç tane dergi, kitap ve fotoğraf albümü vardı. Puf mindere oturup kitapları ve dergileri

incelemeye koyuldum. İçlerinde The Hollows'un tarihi hakkında yazılmış kitaplar ve bazı psikoloji makaleleri vardı. Eski bir *Vanity Fair* dergisi annemin ölümüyle ilgili ayrıntılı bir makale içeriyordu. Bu dergiyi nereden bulmuştu? Dergi üç yıllıktı.

Luke'un burada oturmuş, şeker yerken kitaplara gömülmüş halini hayal ederek onun için neredeyse üzüldüm. O da benim gibi yalnız mıydı? Ben nasıl hayatımdaki sıkıntılardan kaçmak için ormana gidiyorsam o da kendi sıkıntılarından kaçmak için buraya mı saklanıyordu? Onun halini gözümde canlandırabiliyordum; kimse nerede olduğunu bilmediği için özgürce şeker yiyip araştırmalarını yapıyordu. Rachel onun odasında kilitli olduğunu sanırken muhtemelen o buraya geliyordu. Burada kendini esir gibi hissetmiyordu bile.

Yığının içinden ince bir kitap seçtim. Ciltsiz olduğu halde ağır bir kitaptı: *New York Dışındaki Tüneller ve Madenler*. Kitap fotoğraflardan ibaretti. Kitapta mağara kâşiflerinin, yürüyüş seven insanların, mağara araştırmacılarının yeni mağaralar, yarıklar ve tüneller keşfetmek için yerin altına girebileceği yerler anlatılıyordu. Ayrıca The Hollows civarındaki demir madenlerinin bir rehberi de vardı.

Aslında The Hollows ve çevresindeki yerler kitabın büyük çoğunluğunu oluşturuyordu. Sayfaları çevirirken kıvrılmış bir sayfaya geldiğimde boğazımda bir düğüm hissettim.

Sayfada The Hollows Ormanı'ndaki bir yerden bahsediliyordu; bu yer o gece Beck'le olduğumuz yerden çok uzak değildi. Ormanla ilgili kısa bir bölüm vardı. İnsanların buradaki bitki ve hayvan varlığını Almanya'daki bir ormana benzettikleri için buraya Kara Orman dediği anlatılıyordu. *Burası masalların ve kâbusların lanetli ormanıdır*, diyordu yazar. *O kadar sessiz ve ürkütücü ki, insan burada bir cadının evine ya da kötü kurda rastlayabileceğini sanabilir. Huzursuz ruhların burada yaşadığına inanılabilir. Bu bölgede telefonlar çekmez. Bu yüzden eski pusulanızı yanınıza almayı ve gittiğiniz yeri binlerine haber vermeyi unutmayın.*

Rüzgâr çıkmaya başlayınca pencereden dışarı baktım. Yalnızdım ve nerede olduğumu kimse bilmiyordu. Birden bunun çok da iyi bir fikir olmadığına karar verdim. Diğer insanlara ihtiyacımız vardır, gerçekten. Her zaman

yalnızken daha güçlü olduğumu düşünürdüm ama acaba bu doğru muydu? Bana yardım etmek isteyen insanlar vardı. Her şeye rağmen beni düşünen insanlar vardı. Aklıma Bridgette geldi; muhtemelen küplere binmişti. O anda, kendimle o kadar baş başayken, onu aramayı düşündüm ama sesindeki o korkuyu ve hayal kırıklığını duymak istemiyordum. Onun benden beklentileriyle uğraşacak halim yoktu. Belki de benim gibi insanlar bu yüzden kendini soyutlamayı seçiyordu çünkü kaçmak insana her zaman daha kolay gelirdi.

Luke'un bunaltıcı alanına geri dönüp kitabı tekrar elime aldım. Bu kitabın bir şeyler ifade etmesi gerekiyordu. Luke neden o sayfayı kıvrırmıştı? Çöpçü avının bir sonraki ipucu bu muydu? Son şiir beni hiçbir yere yönlendirmeden bitmişti. Kızgındı; kontrolünü kaybetmiş gibiydi. Diğer ipuçlarına benzemiyordu. Bu yüzden onu başkasının yazdığından şüpheleniyordum. Peki, ya yanılıyorsam? O şiirden ne gibi bir sonuç çıkarmamı bekliyordu ki? Kafamın karışacağını ve cevaplar aramak için buraya geleceğimi biliyor muydu? Saklandığı bu yeri bulacağımın farkında mıydı? Hayır, ona çok fazla prim veriyordum. Burada olduğumu bilse bana çok kızardı, bundan emindim.

Buraya Luke'un kimlerle iletişim kurduğunu öğrenmek için gelmiştim ama Rachel'm da dediği gibi onun kendine ait bir e-posta adresi olmadığını fark etmem uzun sürmemişti. Belki de başka bir bilgisayar kullanıyordu. Ama neredeki bilgisayarı rahatça kullanabilirdi ki? Okul mu? Kütüphane mi? Puf mindere iyice yerleşip gözlerimi kapattım. Kendimi onunla satranç oynar gibi hissediyordum. Beş hamle geriden geliyor, beni yıkmak için bir planı olduğunu biliyor, ama başıma gelecekleri bilmiyordum. Bir yerlerde bir saat benim aleyhime işliyordu ama zamanımın ne zaman tükeneceğini sadece Luke biliyordu.

Beck'in yanında yattığım yerden kalkıp beceriksizce kendime çekidüzen vermeye başladım.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu.

“Donuyorum,” dedim. “Hava eksi bir derece.”

Titriyordum ama üşüdüğüm için değil, kızgın ve korkmuş olduğum için. Tutku ve şehvet beni terk edince kendimi yine kapatmışım. Hâlâ üzerimde saçlarının ve parfümünün kokusunu duymama rağmen bir süre onu sevdiğimi bilmeme ve ona sahip olmama rağmen ondan olabildiğince uzak olmak istiyordum. Çok fazla şey biliyordu. Çok fazla şey görmüştü. Aklımdan ne geçiyordu ki? İçimdeki öfkenin yavaş yavaş yükseldiğini hissediyordum. Bir yalanın ortaya çıkışının öfkesiydi bu.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu. “Kızgın olamazsın.”

Pantolonunu giydi ve bacaklarını kamına çekerek yere oturdu. Kocaman gözlerle bana bakıyordu. O bilindik ifadesizlik maskesini takmıştı. Bütün mutsuzluğunu ve hassaslığını görüyordum; o benim aynam gibiydi. O da benim kadar kayıp, yalnız ve sevgiye muhtaçtı. Neredeyse yanma gidip onu kollarıma alacaktım, ama yapmadım. O kadar bencildim. O kadar acımasızdım. Kızgın ve mahvolmuş olan insanlarla ilgili problem işte budur. Sağımız solumuz belli olmaz. İnsanları kendimize çekeriz ve sonra birden uzaklaşıveririz. Kişisel bir şey değildir bu. Duygular bizi korkutur, bize acı verir. Bu yüzden boş ve ifadesiz olmak her zaman daha iyidir. Daha az risklidir. Kendini etrafındaki insanlara açmazsan seni kimse incitemez.

“Gitmek istiyorum,” dedim aceleyle montumu iliklerken. Ona tekrar baktığımda ağlıyor olduğunu gördüm.

“Hissettin,” dedi. “Hissettiğini biliyorum. Beni seviyorsun.”

Ayağa kalkıp kendini topladı. Bakışlarında hayal kırıklığı ve şüphe vardı.

“Saçmalama,” dedim. “Sadece *seksti*. ”

İşte o anda bağırmaya başladı. Üzgün ve kızgın sesi gecenin karanlığında yankılanıyordu. *Nasıl bu kadar acımasız olabiliyorsun?*

İçimde yükselen, acımasız sözler haykırıp önüne çıkan her şeyi yakıp yıkmak isteyen öfke çok güçlüydü. Onu o kadar uzun süredir hissetmemiştim ki, kendimi kontrol edebilmem için irademin sınırlarını zorlamam gerekti. Ona söylemek ve yapmak istediğim şeyler beni bile korkuttu. Yüzüne sertçe vurmayı düşündüm. Kendimi onun mezarını

kazarken hayal ettim. Ona ağza alınmayacak sözler söylemek istedim. Bunlar, hiçbir zaman geri alamayacağım sözlerdi. Öfkeyle titriyordum. Beck bunu gördü; bu büyük öfkeyi yüzümde gördü ve benden ürktü. Gözlerinde kendimi görüyordum. Ben bir canavardım. Koşarak ondan, kendimden ve orada yaşadığımız her şeyden kaçtım.

Onu o soğuk gecede karanlığın içinde bıraktım. En yakın arkadaşımı ağlarken tek başına bıraktım. Aslında hıçkırıklara boğuluyordu, ona verdiğim acının tarifi yoktu ve artık yanımda değildi. Beni cezalandırmak için kaçtığını düşünüyordum, cezalandırılmayı hak ediyordum. Geri döndüğünde bana verdiği acıyı görünce zafer nidalarıyla kendinden geçeceğine inanıyordum. Beck, insanların kendisi için üzülmelerini severdi. Çünkü onların umurunda olduğunu ancak bu şekilde öğrenebilirdi. Ancak şimdi düşünmem gerekiyordu: O gece o ormanda bizden başka kim vardı? Ve o kişi Beck'e ne yapmıştı?

Puf mindere iyice gömülmüş, muhtemelen Luke'tan başka kimsenin okumadığı bu kitaba göz gezdiriyordum. Sessizlik gittikçe artıyordu sanki. Birden alt katta bir kapının açılıp kapandığını duydum.

Donakaldım. Aşağıdaki ağır adımların tavan arasındaki ahşabın içinden gelen sesini dinliyordum. Aşağıdaki Rachel ya da Luke değildi; ayak sesleri daha ağır ve dikkatliydi. Rachel'm yürüyüşü yumuşak ve hafifti; adım sesleri kesik kesik olurdu. Luke ise her adımını yere bir darbe indirir gibi atar, çantasını ve montunu bir yerlere fırlatıp mutfığa hızla daldı.

Evdeki kişi her kimse koridorda dikkatle ilerliyordu. Koridorda asılı olan bakır zilin hafifçe uğuldadığını duyunca aklıma, yere göz önüne bıraktığım çantam geldi. Aşağıda korkunç bir sessizlik olduğunda kendimi derin nefes almaya zorladım. Sonra adamın -aşağıdaki kişi bir adam olmalıydı- koridorda geri gelip merdivenlere yöneldiğini duydum. Luke'un dolabının kapağını ve tavan arası girişini açık bırakmışım. Biri beni arıyorsa, nerede olduğumu bulmakta zorlanmayacaktı.

Bir kez daha acı verici derecede uzun bir sessizlik oldu; öyle ki adamın gittiğini sandım. Belki de bir nedenden ötürü ön kapı aralıktı ve komşulardan biri ne olduğuna bakmaya gelmişti. Belki de aşağıdaki kişi Rachel'm bahsettiği tamirciydi. Adam, Rachel'ın tablolarını asmaya,

kitaplığın raflarını sağlamlaştırmaya ve evin daha önceki sahiplerinin bıraktığı zararları onarmaya gelmiş olabilirdi. Bunlar da ihtimaller dahilindeydi, değil mi?

Ancak sonra adamın merdivenlerde olduğunu duydum. Kitabı pantolonuma sıkıştırıp tozlu zeminde emeklemeye başladım. Belki de tamircinin evde küçük bir işi vardı ya da bir eşya bırakması gerekiyordu. Sadece sessiz olmam ve fark edilmemem gerekiyordu.

Durduğum yerdeki bakış açımdan tavan arasının diğer çıkışını gördüm. Rachel'm odasının karşısına açılan bu kapıya da iliştirilmiş bir merdiven vardı, tıpkı Luke'un odasındaki kapı gibi. O çıkışa doğru yavaşça ilerlerken seçeneklerimi tartıyordum.

Beklemem gerekiyordu. Biri Luke'un dolabındaki girişten gelirse ben bu kapıdan aceleyle inip koşacak, yakalanırsam cebimdeki göz yaşartıcı spreyi kullanacaktım, ama sonra yine o kadar uzun bir sessizlik oldu ki kendimi orada yalnız olduğuma inandırmaya başladım. Çantamdaki haplarımı düşündüm. Onları her gün tam olarak aynı saatte almayı unutuyordum. Bu sabahki ilaç saatimi de çoktan kaçırmıştım. İlaçlarımı almadığı zaman zihnim bana oyunlar oynuyordu. Bu yüzden böyle aptalca bir hatayı yıllardır yapmamıştım. Belki de şimdi olan da buydu; bilinçaltımdaki iblisler kimyasal zırhımı aşip bilincime sızıyor ve beni yanıltmaya çalışıyordu. Bazen olabilecek en kötü şeyin en iyi ihtimale dönüşmesi ne kadar da komikti.

İnsan korktuğunda dakikalar ne kadar da yavaş ilerler! Oysa duyular nasıl da odaklanır, kan ani bir hareket için damarlara nasıl da pompalanır, insan nasıl dikkat kesilir! Beyin hayatta kalabilmek için bütün gücünü ortaya koyar. Tehlike anında verilen tepkide özel bir güç vardır; sadece korku, o gücü hızla birleştirebilir. Birden Luke'un dolabındaki girişten gelen bir ses duydum.

Luke'un istediği her an, Rachel onu odasına hapsedtiğini düşündüğünde bile, odasından çıkabileceğini o an anladım. Rachel'm geceleri rahat ve deliksiz uyuyabilmek için uyku ilacı aldığını, o gün odasını karıştırırken öğrenmiştim. Luke' un etrafı tekmelemesi, kilitleri kırmaya çalışması, vidaları gevşetmesi hep birer gösteriydi. Rachel T deli etme çabalarıydı

onlar. Tabii kendi çocuğunu odasına kilitlemek de en iyi çözüm değildi. Belki de Rachel, Luke'un öfkelerini hak ediyordu. Ne bileyim.

Benim ebeveynlerim davranışlarımdan o kadar rahatsız olmuşlardı ki, beni benim gibi sorunlu çocuklara özel olan yatılı bir okula yazdırmışlardı. Okul, zamanına göre oldukça gelişmişti; orada eğitimi sözlü ve medikal tedaviyle birleştiriyorlardı. Güvenli bir yerdi. Orada iyileşmişim.

Benim o okulla ilgili korkunç hikâyelerim yoktu, ama geceleri bizi odamıza kilitlerlerdi. Hepimizin ayrı bir odası vardı ve içeriye kimsenin giremeyeceği fikri beni rahatlatıyordu. Sonuçta o okul deli çocuklara özeldi, değil mi? Haftanın dört gecesini orada, hafta sonlarını evimde geçiriyordum. Başta annemi özlediğim için iyice çığırımıdan çıkmıştım. Bunu biliyorum ama içimde o zamana dair hissettiğim herhangi bir acı yok. Her şey belli belirsiz. Dersler, grup terapileri ve bireysel terapiler vardı. Yeni ilaçlara başlamıştım. Geceleri uyumam için de haplar veriyorlardı. Sonuçta iyice şaşkın ve sersem olmuşum, ama en sonunda bu durum normalleşerek günlük hayatım haline gelmişti. Ailemden uzak olmak beni biraz da olsa rahatlatmıştı. Sakindi, kavgası yoktu.

Oradaki çocukların hepsi özenle seçilmişti çünkü Doktor Chang programından hepimizin yararlanabileceğine inanıyordu. Hepimiz üstün zekalı çocuklardık. Eleştirmenler, onu ilaçlara ve tedavilere yanıt verme olasılığı en yüksek olan çocukları seçtiği için topa tutuyordu. En az soruna sahip en zeki çocuklarla çalışmanın programında en iyi sonuçları elde etmesine neden olacağını söylüyorlardı.

Neyse ne. İşe yaramıştı. İçimde yaşayan öfkeli yaratık sakinleşmişti. Sesler, kâbuslar, gündüz düşleri ve garip fikirler gitmişti ya da en azından bilincimin katmanlarının altına, derinlere gömülmüşlerdi. Belki de o yaratık kat kat çarşafın altında kalan sert bir bürölce tanesine dönüşmüştü.

Hafta sonları ebeveynlerimi, özellikle de annemi, gördüğüm için o kadar mutlu olurdum ki, onu bunaltmamaya fazlasıyla özen gösterirdim. O da benim için aynı şeyi yapardı. Yürüyüşlere çıkar, sohbetler ederdik. Her zaman yaptığı gibi yatağımın yanına yere uzanır ve ben uykuya dalana kadar bana kitap okurdu. Bir zamanlar ikimizi de korkutan şeyler uçup gitmişti ve neredeyse ilk kez birbirimizi yakından tanıma fırsatı bulmuştuk.

Okulda birkaç tane arkadaş bile edinmiştim. Elbette onlar da hap kullanan deli arkadaşlardı ama arkadaş arkadaşdır, değil mi? Doktor Chang'ın genç doktorlardan oluşan bir çalışan grubu vardı. Bu doktorların çoğu her dönem değişerek dönüşümlü olarak çalışırdı, ama hepsi de zeki insanlardı ve kamp danışmanlarındaki enerjiye sahiplerdi. Yirmili yaşlarda olan uzun boylu genç bir adamı ve kızıl saçlı, güler yüzlü kızı hatırlıyorum. Buna karşın yıllar içinde o kadar çok doktor geliyor ve o kadar kısa süre kalıyorlardı ki, çoğunun yüzlerini bile hatırlamıyordum. Sanırım insan öyle bir yere ait anılarını unutmaya çalışıyor.

Diğer çılgın arkadaşlarımla da bağlantımı kopardım. Kimse deliler okulunu hatırlamak istemez. Bir kere oradan çıktığında, insan orada bulunduğunu asla kabul etmez ve orayı mümkün olduğunca az düşünmeye çalışır, ama nedense, o gün o tavan arasında dizlerimin üzerine çökmüş halde dururken, anılarım canlanmaya başlamıştı.

Bunun Luke'un tuhaf saklanma yeriyle, şekerleriyle ve garip kitaplarıyla ilgisi vardı. Rachel onun diğer çocukları şekerle kandırdığını söylemişti. İçimde, derinlerde bir yerlerde bir şey, onca bilinç katmanını aşıp dışarıya doğru yolunu bulmaya çalışıyordu.

Muhteşem planım şuydu: Birinin Luke'un odasındaki girişten yukarı çıktığını gördüğüm anda diğer taraftan aşağı inecektim. Hızla aşağı inecek, çantamı kapacak ve arka kapıdan çıkıp ormana doğru koşacaktım. Küçük olmanın tek avantajı istediğimde şimşek gibi hızlı koşabilmemdi. Doğruca Doktor Cooper'a gidecektim. Onunla konuşmalıydım. Ona her şeyi anlatmalı, ondan yardım istemeliydim. Bildiğim her şeyi Jones Cooper'a anlatabilirdim. O, polislerin ormanın derinliklerine girmesini sağlayabilirdi. Belki Beck'i bulurlardı. Dakikalar geçiyordu ama ortada gelen giden yoktu. Bekledim, bekledim ama sonunda şansımı denemeye karar verdim.

Kapıyı sertçe açtığımda merdiven gürültüsüyle aşağı süzüldü. Hemencecik aşağı inip koşmaya başladım. Birden hareketlenen ayak seslerinin aceleyle yaklaştığını duyduğumda alt kata çoktan inmiştim.

Mutfak tezgâhını tek manevrayla aşip çantamı almak için eğildiğimde yerdeki halının ters dönmüş köşesinde kayıp yere düştüm ve çantamın içinde ne varsa yere saçıldı. Ben eşyalarımı toplamaya çalışırken ayak

sesleri merdivenlerdeydi. Defter, telefon... *Kalemleri boş ver. Haydi. Haydi Haydi.* Kapıya vardığımda kilitli olduğunu fark ettim. Geldiğimde ben kilitlemiştim. Anahtar gerekiyordu.

Aceleyle cebimi karıştırırken yaşadığım panik beni sakarlaştırıyor, ellerim titriyordu. Beceriksizce kapıyı açtım ve kendimi soğğun içinde ormana doğru çılgıncasına koşarken buldum. Arkama bakmaya cesaret ettiğimde kapının ağzındaki karanlık silueti gördüm.

Ormanın kenarında donakalmış, siluete bakıyordum. Bir an, sadece bir an, babama baktığımı sandım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sevgili Günlük,

Yine karşıdayım. Kendime seni bir daha ziyaret etmeyeceğime dair söz verdiğim halde buradayım, ama gerçekten gidecek başka bir yerim yok. Annemi tutsak etmeye dayanamıyorum, benim için şimdiden çok fazla endişeleniyor. Kız kardeşim ise o kadar mükemmel ki, onun önünde bir daha küçük düşme fikri bile beni mahvediyor.

Sadece onu seyrederken yaşadığım kıskançlık bile ona olan sevgimi tüketmeye yetiyor. Geçen yıllar benim bütün güzelliğimi alıp götürürken o her geçen yıl biraz daha gençleşip, canlanıyor. Sağlıklı ve güçlü bir evliliği var. Tabii, kocasıyla sürekli kavga ettiğini iddia ediyor. Kocasını çok pasaklıymış, kardeşimin evdeki titizlik ve düzene fazla dikkat ettiğini düşünüyormuş. Kocasının kızlara karşı fazla hassas olduğunu düşünüyormuş, kardeşim fazla katıymış. Kardeşim yemek yapmayı sevmiyormuş, kocası dışarıdan yemek söylemekten bıkmış. Cidden, tartışma nedenleriniz bunlar mı? Ben de ilişkimin sağlam temellere dayandığını kanıtlayan bu tartışmaları yapabilmeyi çok isterdim.

Ayrıca, kardeşim tam bir anne olmak için yaratılmış. Annelik onu yormuyor, kuşatılmış gibi hissetmesine neden olmuyor. Kızlar küçükken bile kardeşimi hiç lekeli bir tişört içinde, dağınık saçlı ve bitmiş bir halde görmedim. Çoğu annede olan kızgın bir tahammülsüzlük onda yoktu. Çocuklarını yıllarca anne sütü ve mamayla besleyebildi. Onları her yere ana kucağında götürdü. İşini bıraktı, zencefilli kurabiyeler pişirdi. (Tabii kurabiyeler berbattı. Kardeşim gerçekten iyi bir aşçı değil, bu onun tek kusuru olabilir. Ancak sonuçta pişirdi, değil mi?) O; hayatından, eşinden ve çocuklarından memnun olduğunu söyleyen bir kadındı. Sözlerinde samimiydi de. Ayrıca gerçekten zevk sahibi bir kadındı. Kendisi her zaman muhteşem görünürken, evi de dergilere konu olacak cinsten bir evdi.

Nasıl ona kocamın beni öldürmek istediğini düşündüğümü söyleyebilirim ki? Hatta belki de kocamın beni öldürme planları yapıyor olduğunu nasıl söyleyebilirim? Yüz ifadesini gözümün önüne getirebiliyorum. Önce içten bir bakış atar, daha sonra aklımı kaçırdığımı düşünür. Sonra da ciddi bir

ifade takılır. Mutlaka aklında bir eylem planı olur ve o planı uygulayana kadar bekler. Muhtemelen dışarıdan Tayland yemekleri söyleyebilmek için eve zamanında gitmeden önce beni ölümden kurtarır. Bu süre zarfında ikimiz de onun üstünlüğünün farkındalığını yaşarız. İkimiz de onun hayatını ne kadar başarılı bir şekilde idare ettiğini biliriz. “Babacığımızın yaptıklarını ” onun atlattığını ama benim atlatamadığımı arılarız. Benim o olaydan sonra hayatta sürekli bocaladığımı ve hiçbir şeyi yerine oturtamadığımı görürüz. Kardeşim bundan belli bir zevk alır, eminim çünkü bir süreliğine de olsa durum bunun tam tersi şekilde gelişecek gibi görünmüştü. O, ailemizin yaşadığı bu trajedinin yarattığı utancın ağırlığıyla ezilirken, ben çılgınlıkta kendimi aşmışım. O, derslere ve kitaplara gömülüp ortadan kaybolurken ben okulda erkeklerin beğendiği genç ve güzel kız rolümün tadını çıkararak hayatımı yaşamışım.

Ayrıca benim kocam yakışıklı ve zengindi. Onun kocası John ise, herkesin bildiği gibi güvenilir ve kararlı bir erkek olmanın dışında, babamın olmadığı her şeydi. Biraz bilgisayar budalasıydı tabii. Onun karanlık ve gizemli bir yanı yoktu; kardeşimi alıp Paris ’e kaçırarak biri değildi. Kardeşimin nişan yüzüğü şirindi ama bu, John ’in imkânları dahilinde bir şirinlikti. Kimse John ’ın bir dâhi olduğunu düşünmüyordu. Kimse onun bilgisayar dünyasında devrim niteliğinde olacak bir donanım sistemi yaratacağına inanmıyordu. Kimse onun çılgınca para kazanmasını beklemiyordu; en azından ben beklemiyordum.

İşte, bütün bunlardan sonra nasıl olur da kardeşimi arayıp, “Başım yine belada,” diyebilirim ki? Diyemem. Demeye ceğim. Durumumuza dışarıdan bakıldığında her şey normal görünüyor. Oğlumun okulu gayet iyi gidiyor. Birkaç arkadaşı var. Kitaplara biraz düşkün, biraz da feminen bir hali var. Bununla birlikte yenilikçi ve gösterişli bir özel okulda okuyor ve bu da okul bahçesi işkenceleri olmadığı anlamına geliyor. Okuldaki diğer öğrenciler onu aralarına kabul ettiler gibi görünüyor. Bu bizim için büyük bir adım, oğlum adına çok mutluyum.

Kocam romanını bitirdi ve basım için bir menajer buldu. Roman yayınevlerine gidiyor, gerçekten tutulacak bir kitap gibi görünüyor. Sonuçta ailemiz yüzeyde epey mutlu görünüyor, ben de bu görüntünün böyle devam etmesini umuyorum. Bir şeylerin yoluna gireceğine gerçekten inanmışım.

Sonra kocamın başka bir ilişkisi olduğunu fark ettim. Bu ilişki bir kaçamak ya da tek gecelik bir ilişki değil. Bu ilişki son beş yılda bizimle olduğundan daha iyi bir yaşam sürdüğü bir ilişki. Kocam, biz Florida 'ya taşınırken bu ilişkiyi bitirmeye çalıştı. O zaman ona ihtiyacım olduğunu söylemişim ve birbirimize tekrar âşık olduğumuzu düşünmüştük. Ancak taşındıktan kısa bir süre sonra kocamın ilişkisi tekrar başladı. Kendime soruyorum: Kocam başka bir kadına âşık olduğu için mi evliliğimiz yürümedi yoksa biz evliliğimizi yürütemediğimiz için mi kocam o kadına geri döndü?

Onun kahrolası ateşli e-posta yazışmaları (ki kendisi bu lanet e-postaların her birini titizlikle saklıyor) acınası halde ve berbat klişelerle dolu. Sen bundan daha iyisini hak ediyorsun, ama onları terk edemem. Oğlum buna dayanamaz. Ya da; sabırlı ol, sevgilim. Birlikte olmanın bir yolunu bulacağız. Ya da; birçok şeyi aşan büyük aşkımız bunu da aşacak. Bizim de günümüz gelecek. Ah! Mide bulandırıcı, değil mi? Bunlar romanı için pek de iyi izlenimler vermiyor doğrusu.

En kötüsü de kocamın o kadından da bir oğlu olması. Kendisi doğum gününde o çocuğun yanında olabilmek için bahaneler uyduruyor. Benim bilmediğimi sandığı bir kredi kartından harcamalar yapıp hediyeler ve para gönderiyor. Sanırım çocuk henüz küçük, beş yaşlarında. Onun için gerçekten çok üzülüyorum.

Gerçi, kocamı kınayamıyorum. Bizim aşkımız tarihe gömüldü. Oğlumuzun hatırı için birlikte yaşamaya devam ediyorduk ve aynı evde ayrı hayatlar yaşamaya karar vermiştik. Doğrusu son zamanlarda yazışmaların gidişatı değişmeseydi kocamın bu ilişkisi beni rahatsız etmezdi.

Onun bir avukatla görüştüğünü biliyorum. Bilgisayarı konusunda oldukça dikkatsiz; şifresini bildiğimden haberi yok. Avukata boşanma durumunda benim alacağım mal payını öğrenmek için danışmış. Olabilecek en kötü senaryo şöyle: Mal varlığının yarısı (ailesinden kalan para ve mal varlığı da dahil, çünkü evlilik sözleşmesi yapamayacak kadar âşıktık birbirimize), çocuk yardımı (özel ihtiyaçları olan çocuğumuz için) ve nafaka (ben tekrar evlenene kadar, ki bu da asla bitmeyecek demek oluyor) benim olacak. Bu arada, evlilik berbat bir şey, günlük. Evlilik çölde görülen bir serap gibi. Hepimiz susuzluktan, yol yorgunluğundan ve bitmişlik-ten dolayı biraz su ve kalacak yer için evlilik serabına doğru sürükleniyoruz. Ancak onun

yanardöner görüntüsü kaybolduğunda elimizde sadece yanımızda getirdiklerimiz kalıyor. Ben ve kocam yanımızda sadece gurur ve bencillik getirmişiz.

Kocamın yazışmaları birdenbire kısa ve üstü kapalı bir hal aldı. Her üç haftada bir seyahate çıkarak, menajeriyle veyaymevleriyle görüştüğünü iddia ediyor. Ancak ben o kadınla buluştuğunu biliyorum. Çünkü kadın kocama fotoğraflar gönderiyor. Bir tanesi kocam oğlunu salıncakta sallarken çekilmiş. Bir diğesinde Central Park'ta baba-oğul el ele yürüyor. Mutlu görünüyorlar; kocamın evde yüzünden hiç düşürmediği somurtkan maske bu fotoğraflarda görünmüyor. Bu yüzden ondan nefret ediyorum. En son kavgamızda bana şeytan dedi. Tek yaptığınız sömürmek, sömürmek ve sömürmek. Alıyorsunuz ve karşılığında hiçbir şey vermiyorsunuz.

Bu doğru olabilir mi? Belki de doğrudur. Hiçbir zaman olmak istediğim gibi bir eş olamadım. Son on altı yıldır annelik benim üzerimde bir hâkimiyet kurdu, ama artık geçmişten pişman olmak için çok geç. En azından psikologum böyle diyor. Artık sadece ileriye bakabilirim.

Gücüm yok. Olacak hiçbir şeye karşı koyamam. Kocamla aramızdaki şiddet gittikçe arttı. Onun içindeki öfkenin tırmandığını hissedebiliyorum. Kendimize bir tuzak inşa ettik. Dün, ofisini gizlice karıştırırken (ki bunu çok yapıyorum), benim adıma olan bir vadeli hayat sigortasına denk geldim. Bir başka klişe, evet. Görüyorsun ya, ben de diğer birçok insan gibi hayatımı klişeler üzerine inşa ettim.

Oğlumu yaşadığı çevreden koparmayı, evliliğimi bitirmeyi ve bunların neden olacağı nevrozları ve öfke nöbetlerini barındıran Pandora'nın Kutusu'nu açmayı düşünüyorum ama yapamıyorum. Yapamıyorum. Kocamın beni öldürmeyi planladığına dair herhangi bir kanıtım yok, beni hiç tehdit etmedi. Belki de paranoyaklaşıyorum.

Yine de ben haklıysam ve kocam beni öldürmeyi planlıyorsa, bunu nasıl yapacağını çok merak ediyorum. Eve gizlice girmesi için birini mi tutacak? Otopsi raporumda çıkmayacak cinsten bir zehir mi kullanacak? Merdivenleri kullanmak da iyi bir fikir olurdu; sonuçta birçok kaza evlerde oluyor. Ölümümün ardından bir soruşturma olurdu tabii. Kocamın bunu da hesaba katacağından eminim. Neyi nerede ve nasıl yapacağını bilen zeki ve

kurnaz bir adam o. Kesin iyi bir planı olurdu. O, çekici biri. Ayrıca ünlü sayılır. Kendisi B sınıfı ünlülerin gazetecisi; en azından bir zamanlar öyleydi. Benim vefatımı her zamankinden daha zengin bir halde atlatırdı. Ailesiyle özgürce zaman geçirirken aklına bile gelmezdim. Peki, oğluma ne olurdu? O, babasının yeni hayatına uyum sağlayabilir miydi?

Oğlumuz fazlasıyla hassas bir çocuktur. Mutluluğu bulduğu yeni mükemmel derecede normal hayatında bile çok hassas bir çocuk. Eğlenceli, iddialı, değişik ve bol kokulu bir arkadaş grubu var. Sanırım sigaraya da başladı. Keskin ve vahşi siyah saçlarıyla çift cinsiyetli gotik bir görünüşe büründü. Geçen gece onu sinemadan aldığımda gözlerinin altına çekmiş olduğu siyah kalemin izlerini gördüğüme de eminim. Sanki kalemi çekmiş ve sonra silmiş gibiydi, iki kulağını da deldirdi, ki bunu yapan insan grubu bellidir. Hiçbir yorum yapmadım çünkü gerçekten umursamıyorum. Onu yalnızca son zamanlarda, gülerken ve kahkaha atarken görebildim. Nasıl mutlu oluyorsa öyle olsun, benim için sorun yok.

Bu sevgisizlikten ölmüş evlilikte ısrar ederek bir hata mı yapıyorum acaba? Kocamın beni öldürebileceğini düşünerek paranoyaklık mı yapıyorum? Belki de onun beni çoğunlukla suçladığı gibi, drama yaratıyorumdur. Ondan gitmesini istemeli miyim? Belki de yapmam gereken tek şey ona parasını da alıp gitmesini, oğlumla benim her halükârda iyi olacağımızı söylemektir.

Öyle olsa bile, oğlum için endişelenmekten kendimi alamıyorum. Geçen gece onu sinemadan alırken, arkadaşları ona el sallayıp veda ediyorlardı. Sanırım içlerinden birinin ona başka bir isimle hitap ettiğini duydum. Emin olamıyorum, oğluma da soramıyorum. Ancak günlerdir kafamı kurcalıyor. Kendisine seslendikleri ismi duyunca bıyık altından gülümsediğini hatırlıyorum. Yine de bilemiyorum, belki de ben yanlış duymuşumdur. Oysa kızlardan birinin (oğlumun kız arkadaşı olduğunu sanıyorum) ona el sallarken “İyi geceler, Lana!” dediğini duyduğuma yemin edebilirim.

BOLUM 2: LANE

Yirmi Yedinci Bölüm

Neden Tanrı armağanlarını dağıtırken böylesine adaletsiz davranır? Neden bazı insanlara daha fazla güzellik, sevgi, kolaylık ve zenginlik verir? Neden geri kalanlarımızdan mücadele etmesini, çaba sarf etmesini ve acı çekmesini ister? Bu beni her zaman rahatsız etmiştir. Kral kelebeğini ve çın-gıraklıyı nasıl bir arada yaratabilmiştir? Neden dünya bu kadar sapkındır? Neden bu kadar karanlık ve karmaşıktır? Neden hayatı anlamak bu kadar imkânsızdır? Ormanda perişan olmuş bir halde yürürken bütün bunları düşünüyordum. Başımın üzerinde dolaşan helikopterler beklemiştim ama ortada hiçbir şey yoktu.

Onu benim öldürdüğümü düşünecekler, demişti babam. Beni hapse atacaklar. Seni de grup evine gönderecekler. Bana yardım etmelisin.

Çok fazla kan vardı. Annemin yanında diz çöktüğümde avucuma sürülen kanı görünce aklıma anaokulundayken ellerimizi parmak boyasıyla boyayıp kâğıda bastırdığımız ve ismimizle tarihi yazmaya çalıştığımız günler geldi. *Anne? Anne? Neyin var?* Bembeyazdı. Fazla durgundu. Kafasının bir yanı düzleşmişti. Kolu öylesine fena bir şekilde bükülmüştü ki lastik hortum gibi görünüyordu. Ona öylece bakakaldım. Dünya etrafımda dönmeye başladı, zamanın ve boşluğun içinde kayboldum.

Bana yardım etmelisin, dedi yeniden. Mutfakta dikilmiş ağlıyordu.

Çılgılık çılgılığa üst kattaki odama koştum. Zihnim bana o kadar çok gündüz kâbusu, berbat ve korkunç görüntü gösteriyordu ki bunun da onlardan biri olduğunu sandım. *Benim annem, benim annem, annem, annem.* Yatağımın altına girip orada bekledim. Alt kattan gelen garip sesleri dinleyerek havanın kararmasını izledim.

Birikiüçdörtbeşaltıyedisekizdokuzononbironiki.

Daha sonra, annemin cesedi bulunduğunda ve babam onu gömdüğünü itiraf ettiğinde, babam annemin balkondan aşağı, mermer tabana düştüğünü söyledi. Düşmüş olmalıydı. Ya da birileri onu aşağı itmişti ama onu babam öldürmemişti.

Annemin cesedini gömmüştü çünkü başka bir ilişkisi vardı. Annem bunu anlamıştı ve babamın onu terk etmek istediğini biliyordu. Babam bu durumun nasıl görüneceğinin farkındaydı. Gazeteciydi, böyle olayları milyonlarca kez haber yapmıştı. Katil her zaman kadının kocası çıkardı. Babam panik yaptığını iddia etti. Annemin cesedini benim de yardımımıyla gömdü, ama onu o öldürmedi. Elbette kimse ona inanmadı.

Annemin cesedini o çok sevdiği oryantal işlemeli halıya sarılmış halde arabanın bagajına koymasına yardım ettim. Arabayla gecenin içinde kilometrelerce uzağa gittik. Neden? Sonunda teyzemin ve anneannemin yardımıyla cesaretimi toplayıp polise doğruları anlattığımda polisin bana sorduğu soru buydu işte. Bunun üzerine çok düşünmüştüm. Neden annemi öldürdüğüne inandığım bir adama yardım etmişim? Nedeni gün gibi ortadaydı; babamı da çok seviyordum. Gök-yüzündeki yıldızların nedeni annemdi ama babamı da çok seviyordum. Kayıptı, agresifti; bazen soğuk bir adamdı. Yine de benim *babamdı*. İkisini de kaybedemezdim. Teyzemin de anneannemin de beni istemeyeceğini biliyordum. Yaptığım onca şeyden sonra ikisi de bana evini açmazdı. Deliler okuluna dönmek istemiyordum. Annemin çalıştığı grup evi gibi bir yerde yaşamak da istemiyordum. Annemin katili koridorun sonunda olsa bile kendi odamda yatmayı tercih ederdim, ama elbette ben de şoktaydım. Zaten mahallenin en dengeli çocuğu sayılmazdım.

Ebeveynlerimizin üzerimizde muhteşem bir etkisi vardır, dedi Doktor Cooper. Şiddet gören çocuk kendisine zarar veren ebeveyni korumak için elinden geleni yapar.

Babamı savunmaya geçtim (acınacak haldeydim): *Babam bana şiddet uygulamıyordu.*

Çoğu zaman hayatında değildi. Hayatın boyunca davranışların nedeniyle sana kızgındı. Annene şiddet uyguluyordu. On iki kişilik jüri ve sen, onun

annenini öldürdüğüne inandınız. Bu şiddet demektir, hayatım. Sana hiç el kaldırmamış olması şiddet uygulamadığı anlamına gelmez.

Anneannem ve Bridgette Teyzem üçüncü günde beni almaya geldi. Babam sorgulanmak üzere merkeze götürülmüştü. Bense yine yatağımın altındaydım çünkü o evde sadece yatağımın altında durmaya tahammül edebiliyordum.

Eşyalarımı toplamama yardım edip beni anneannemin evine götürdüler. Orada, anneannemin o eski çiçek desenli mobilyalarının, cilalı ahşaplarının, dantellerinin ve küçük kuyruklu piyanosunun olduğu oturma odasında, onlara gördüğüm her şeyi anlattım. Kilometrelerce yolculuk ettiğimizi, ormanda halıya sarılı cesedi taşımasına yardım ettiğimi, sonunda ağaçların arasındaki bir açıklığa çıktığımızı ve o ay ışığının altında mezarı kazmaya başladığında benim hüngür hüngür ağladığımı söyledim.

Annen benim hapse girmemi istemezdi. Kürek sesi. Biliyorsun. Sana göz kulak olmamı isterdi. Kürek sesi. Ne olduysa, dedi. Nefes nefeseydi. Havadaki nem battaniyesi nedeniyle terliyordu. Bir kazaydı. İnan bana.

Ah, ona inanmayı ne kadar çok istemiştim. Ona inanmayı o kadar çok istemiştim ki, annemin bedeninden ayrılan ruhunu mavimsi ay ışığında süzülürken görmüştüm. Başını sallayarak babama katıldığını gösteriyordu. Ayrıca artık beni koruyamayacağı için kendimi korumamı istediğini biliyordum. Evren milyonlarca parça halinde başıma yıkılırken ben ne halt edeceğimi bulana dek, babamın söylediklerini yapmamı istiyordu.

Anne, beni bırakma, dedim ona. Gitme. Çaresiz ve dehşet dolu sesim gecenin içinde çınliyordu.

Kes sesini, dedi babam. Böyle söylemeyi bırak.

Ve sustum çünkü yüzündeki ifadeye baktığımda bir şeyi merak etmeye başladım: Dediklerini yapmasaydım benim mezarımı da kazacak mıydı?

Sırrını üç gün boyunca sakladım. Polise o gün eve geldiğimde evde kimse olmadığını, annemin nerede olabileceğini bilmediğimi söylesem de perişan haldeydim ve dedektifin sorularının ardı arkası kesilmiyordu. Korkumu ve

acıyı yüzümden okuyordu. Oynamak istemediğim bir oyuna dahil olduğumu biliyordu. Babamı sorgu için tekrar merkeze alıp beni anneannem ve teyzemle birlikte eve göndermek o dedektifin fikriydi. Annemin ailesinin yanında normal ve güvende olacak, böylece gerçekleri anlatabilecektim.

Sonunda olanları anneanneme ve teyzeme anlattığımda doğruca polis merkezine gittik. Kâbusumuzun ikinci kısmı başlıyordu. Anneannem sürekli, *en azından naaşı bizde olacak*, diyordu. Bunun ona belli bir huzur verdiği kesindi. *En azından onu usulüne uygun bir şekilde gömebileceğiz*. Bu olayın anneannemi öldürdüğünü söylememe gerek yok. Anneannem bu acıyı hiçbir zaman atlatamadı. Ben bir ebeveyn değilim ama insanın çocuğunu bu şekilde kaybedip hayatına devam etmesinin mümkün olduğunu sanmıyorum. Çocuğunu kaybetmek bile yeterince zordur zaten. Hele böylesi...

Anneme olanlar yüzünden kimse beni suçlamıyor. O zaman yalan söylediğim, babamın sırrına ortak olduğum ve korktuğum için kimse beni suçlamadı. Hayır, kimse zihinsel problemleri olan, cinsiyet karmaşası içindeki bu genci suç-layamadı.

Ormana vardığımda düşünmem gerekiyordu ama yaşadığım panik düşünmemi engelliyordu. Bir ağaç kovuğu buldum ve ağacın bu nemli kucasına oturdum. Sessizliğin beni sarmasına, rüzgârın yaprakları yalamasına izin verdim. Kapıdaki o adam kimdi? O siluetin görüntüsü gözümün önünden gitmiyordu. Elbette o adam babam değildi. Babam Florida'da ölüm hücreesindeydi. Serbest bırakılmış olsaydı çoktan haberim olurdu. Orada gerçekten biri var mıydı ki? Çantamdan ilaçlarımı ve her zaman yanımda taşıdığım bir şişe suyumı çıkararak haplarımı oracıkta aldım. Geç olması hiç olmamasından iyidir, değil mi?

Bir süre sadece oturup nefesimi düzene sokmak iyi geldi. Luke'un tavan arasında sakladığı kitabı yanıma almıştım. Telefonumda GPS vardı ama telefonun çekmeyebileceğinin farkındaydım, ama kimin pusulası var ki artık? Çantamdan Beck'in kolyesinin bulunduğu zarfı çıkarıp kolyeyi elime aldım. Onu bulacaktım. Beck o kitapta bulduğum yerde olmalıydı, değil mi? Luke'un bana verme fırsatı bulamadığı ipucu buydu. Beck orada olmalıydı.

Luke'un Beck'i oraya nasıl götürebildiğini sorgulamadım bile. Ancak Beck'in orada olduğundan emindim ve onu kurtaracaktım. Aklımdan geçenler bunlardı işte. Ona zarar vermişim. Bu olanlar benim suçumdu. Şimdi de onu kurtaracaktım. Yine de çok parlak planlarım olmadığı kesindi.

Sonra bir ses duydum. Başta sesin uzaktaki bir kuşun garip ötüşü olduğunu düşündüm, ama sonra birilerinin benim adımları söylediğini anladım. Beni çağırıyorlardı. Ses oldukça uzaktan geliyordu. Çantamı sırtıma takıp telefonumdan bulunduğum yeri saptamaya çalıştım. Hava haritasına, The Hollows'un kuşbakışı görüntüsüne bakıyordum. O kadar uzakta değildim, kitaptaki yerle aramda yaklaşık beş kilometre vardı. Belirlenmiş patikayı bulabilirsem oraya daha hızlı varabilirdim.

Böyle yerlere alışkındım; ağaçların arasında sessiz yürüyüşler beni tedirgin etmiyordu. Sesi tekrar duydum; belirsizdi ve uzaktan geliyordu. Sesin geldiği taraftan uzaklaşmaya başladım. Erkek sesi miydi, kadın sesi miydi, yoksa bir çocuk muydu, bilemiyordum. Acaba polis miydi? Teyzem mi? Luke mu? Hiçbir fikrim yoktu. Koşmaya başladım.

Cinayet benim kanımda var. Babamdan, annemin babasından ve muhtemelen daha da öncesinden gelen sapkın psikoz genleri kanımda dolaşıyor. Bu gen nesilden nesile aktarılacak kandaki bir zehir halini alıyor, ama bu zehir seni öldürmüyor. Bazen bu zehrin ölümcül olmasını dilerdim. Benliğimden nefret ediyordum. Atalarımın tiksiniyordum. Ben olsam bu zehri kanında taşıyan insanları katlederdim. Oysa ben de o insanlardan biriydim.

Anneannemin ölümünün ve babamın hüküm giymesinin ardından, teyzeme bana Lana ismiyle hitap edilmesini istediğimi söyledim. Soyadımı anneannemin kızlık soyadı, Granger, olarak değiştirdim. Hayatımın sonuna kadar bu şekilde yaşayabileceğimi düşünüyordum. Anneannemin daha dedemin zehrine maruz kalmadan önceki hali olacaktım. Bilindiği kadarıyla şiddet ve cinayet eğilimli gen, sadece erkek

DNA'sıyla aktarılıyor. O DNA'dan da saklanabilirsem, babamın ve dedemin bu zehirli mirasından kurtulabilirim, diye düşünüyordum.

Beck kendimi erkek gibi hissetmemi sağlayan ilk kişiydi. Kadınların arasında, kendi feminen kişiliğimin arkasına saklanıyordum. Lana Granger olarak yaşamak beni geğmişimden kaçıırıyordu. Kendimi herhangi bir cinsel dokunuştan uzak tutuyordum, ama Beck Te geğirdiğim geceden sonra, daha önce hiç tatmadığım bir şekilde canlanmaya başlamıştım.

Yine de hâlâ diğerlerinin hissettiği duyguları hissettiğimden emin değilim. İnsanları gülerken ve ağlarken görüyorum. Beck'in tutkusunun, öfkesinin, neşesinin taşkınlığına şahit oluyorum. Diğer insanlarda gördüğüm duygulara yakın kıvılcımlar yaşıyorum ben de. Peki, ayaklarım aşkla yerden kesildi mi? Neşeyle dolup taştım mı? Hayır. Ben acı, pişmanlık ve korkuyu hissettim. Ancak bu şekilde, bir canavar olmadığımı biliyorum.

Bir psikopat kendini bilir mi? Bu soru ara sıra aklımı kurcalar. İnsan kötü olduğunu bilir mi? İnsani duygulardan yoksun olduğunu fark eder mi? Fieldcrest'teki ya da benim Florida'da gittiğim deliler okulundaki doktorlar, çocuk psikopatlara (daha iyi bir terim bulamamışlar, kimse bir çocuğu bu şekilde nitelendirmek istemez aslında) duyguları anlayabilmeyi ve empati kurabilmeyi öğretilmenin mümkün olduğuna inanırlar.

Çünkü her şeyin ötesinde, psikopatlar birer oyuncudur.

Hissetmediği duygulan göstermeyi öğrenir. İçinde bulunduğu gruba dahil olmaya çalışır. Hayatta kalmak ve gelişmek için şekil değiştirir ve olması gereken kişi olur. Amerika Birleşik Devletleri psikopatları tatmin etmek konusunda oldukça başarılıdır. Ne pahasına olursa olsun çılgıncasına başarının peşinde olan bireyler ülkemizde ödüllendirilir. Sosyal medyada ve iğrenç televizyon programlarında narsist insanları ödüllendiririz. Doğal çevreye tecavüz edip işçilerine işkence eden işadamlarını ayakta alkışlarız. Bireylerin kendilerine, ailelerine ve ülkelerine daha rahat destek verebildiği bir toplulukta bizim gözümüze çarpan şey, o topluluktaki psikopat sayısının azlığıdır. Bu nedenle bazı ileri görüşlü doktorlar, sorunlu çocukların gelişmekte olan zihinlerine ne kadar erken müdahale edilirse onların diğer insanları düşünerek hareket etmeye başlama olasılığının o kadar fazla olduğuna inanırlar. Böylece o çocuklar, etraflarındaki insanları kendi isteklerini yerine getirecek araçlar olarak görmek yerine onları birer birey olarak görebilirler.

Ben neyim? Gerçek şu ki bu sorunun cevabını bilmiyorum. İnsanları - annemi, babamı, teyzemi, Beck'i- gerçekten sevdiğimi ve düşündüğümü biliyorum. Çocukluğumda insanlara verdiğim zararlardan dolayı pişman olduğumu biliyorum. Yani benim duygularım var. Sadece daha sessiz ve garip duygular bunlar. Doktor Cooper bunun bir çeşit durdurulmuş gelişme olabileceğini düşünüyor. Nedeni ise kısmen hormo-nal, kısmen psikolojik, kısmen de yaşadığım travmalarla ilgili olabilirmiş. Kullandığım ilaçlar silsilesinin de bu durumda etkisi varmış. Doktor Cooper benim bir gün kendimi bulacağıma inanıyor. Benim bir şeytan, bir canavar ya da kanı bozuk olduğumu düşünmüyor. O böyle şeylere inanmıyor. Ben de inanmıyorum. Ben sadece ilaçların ve genlerimin oluşturduğu katmanların altında saklıyım, ama artık kendimi hissedebiliyorum. Beck'le yaşadığım o geceden sonra o katmanları aşmanın yollarını bulduğumu hissedebiliyorum.

Kilometrelerce yol yürüdüm. Sonunda patikayı bulduğumda kış güneşi en tepeye çıkmıştı. Öğle vakti olmalıydı ama hava gittikçe kararıyordu. Gri ve yoğun bir bulut gökyüzünü kaplamaya başlamıştı, kar kokusunu alabiliyordum. Telefonumdaki pusula uygulamasına baktığımda kuzey yönünde doğru yolda ilerlediğimi gördüm. Bir buçuk kilometre sonra Luke'un kitapta işaretlediği yere varacaktım. Fakat, *acaba hata mı yapıyorum*, diye düşünürken yavaşladım. Belki polise gidip bildiklerimi anlatmam Beck için daha iyi olurdu. Belki de zaman kaybediyordum. Belki de Luke'un işaretlediği yere vardığımda orada kimseyi bulamayacaktım.

Telefonum durmaksızın titriyordu. Sesini kapatmıştım ama cebimdeki titreşimini hissedebiliyordum. Teyzem, Sky, Doktor Cooper ve bilmediğim bir başka numara aramıştı.

Bıraktıkları sesli mesajları dinlemeye karar verdim:

Yanlış adımlar atıyorsun, demişti Sky. Geri dön ve bu işi birlikte halledelim. Bahsettiğim avukat yolda, geliyor. Ona ihtiyacın olacağı belli. Geri dön, onunla görüş ve hep beraber gidip polisle konuşalım. Polis senin gittiğini bilmiyor ama öğrenmeleri uzun sürmez. Onları sonsuza kadar oyala-yamam, biliyorsun.

Hayatım, lütfen, diye yalvarmıştı teyzem. Sesindeki gözyaşlarını duyabiliyordum. *Sana göz kulak olacağıma dair annene söz verdim.*

Sözümü tutmama izin ver. Seni tanıyorum. Kimseyi incitmeyeceğini biliyorum.

Kaçmak iyi bir fikir gibi görünebilir, demişti Doktor Cooper, tek seçenek gibi görünebilir, ama birlikte değerlendirebileceğimiz birçok seçeneğin var. Beni ara ya da doğruca ofisime gel. Ben senin yanıdayım.

Neden kimsenin yardımını kabul edemiyordum?

Telefonda bir sesli mesaj daha vardı.

Siz beni tanııyorsunuz, demişti bir adam. Ancak sizi tanıyorum. Ben Peter Jacobs. İsmimi duymuşsunuzdur, ben babanızın serbest bırakılması için yapılan çalışmaların başında olan kişiyim. Bazı yeni bilgiler edindik ve bu konuda sizinle konuşmak istiyorum. Bana sadece beş dakika ayırın, lütfen.

Bütün meşhur katillerin takipçileri vardır; babam da bir istisna değildi. Beni arayan adam da babamın en büyük hayranıydı. Bu adam suç mahallinde babamdan başka birinin (annemin sevgilisinin) olduğuna inanan bir gazeteciydi. Bu fikrin ortaya çıkmasının nedeni benim ilk ifademdi. Eve geldiğimde kapıda bir çift yabancı ayakkabı gördüğümü söylemiştim, ama artık bundan emin değildim. Zihnimde bir çift siyah yürüyüş ayakkabısı olsa da gerçeklikleri hakkında yemin edemezdim doğrusu. O ayakkabıları o gün mü görmüştüm yoksa başka bir gün mü? Ben emin değildim ama bu kadarı bile yıllar boyu süren araştırmalara, savunmalara ve temyizlere neden olmuştu. S kimdi? Bu harf annemin takvimine, yanında küçük bir kalple yazılmıştı ve herkes bunun bir evlilik dışı ilişki kanıtı olduğuna inanıyordu. Benimse bu konuda en ufak bir fikrim yoktu. Bildiğim kadarıyla benim annem sadece beni sevdi ve sadece benim için var oldu.

Açıklığa geldiğimde, bir tepenin içine doğru inşa edilmiş maden kuyusu girişini gördüm. Parçalanmış olan ahşap çerçeve aşağı sarkıyordu. Delik, tahtalarla kapatılmıştı. Burası masallardaki bir cücenin ya da bir hobitin yaşadığı yerleri andırıyordu. Bir süre girişe öylece baktım. Beck orada mıydı? Hava kararıyor, soğuyordu. Her şeyden o kadar uzaktaydım ki, güvenli alana dönmek için herhangi bir yönde beş kilometre yürümem gerekirdi. O anda ne kadar aptal olduğumu anladım. Polisi ya da birilerini

aramalıydım. Telefonumu elime alıp polisi arayacaktım ki, madenin içinden gelen bir ses duydum.

Çantamı yere bırakıp girişe yaklaştım; pürdikkat etrafı dinliyordum. Bir ara kulağımı ahşaba dayadım. Deliği kapatan odunlar o kadar sertçe çakılmıştı ki, onları sadece ellerimi kullanarak açmam imkânsızdı. Çiviler sanki yüz yıldır oradaymış gibi paslıydı. Büyük kırmızı bir levha insanları uyarıyordu: TEHLİKE: MAĞARA KÂŞİFLERİ, YÜRÜYÜŞÇÜLER, ARAŞTIRMACILAR VE HERKES... BU MADEN GİRİŞİNE GİRMEYİN. BURASI DENGESİZ VE TEHLİKELİDİR. GİRİŞE UYGUN DEĞİLDİR.

Yine de çivili odunları sökmeye çalıştım. Sonra da bağırmaya başladım: “Beck! Beck! Benim! İçeride misin? Cevap ver! Üzgünüm!”

Telaştan iyice tizleşen sesim yankılanıyordu. Bir karatavuk sürüsü ötüşerek gökyüzüne yükseldi.

“Sen aklını mı kaçırdın?”

Sesi beni delip geçti. Korkudan salgıladığım adrenalinle havaya uçabilirdim. Arkamı döndüğümde Langdon’u gördüm. Yüzü kıpkırmızıydı, sarf ettiği gayret nedeniyle soğuk havaya rağmen oldukça terlemişti. Oduna yaslanıp kendimi yere bırakarak başımı bacaklarımın arasına alıp iyice küçül-düm.

“Sana bu soruyu daha kaç kere sormam gerekecek acaba?” dedi. “Ne yapıyorsun burada?”

“Beck’in burada olabileceğini düşündüm,” dedim.

Çantamdan kitabı çıkarıp yavaşça ona doğru attım. Ellerini dizlerine koyarak eğilmiş, hâlâ nefesini düzene sokmaya çalışıyordu. Yine de kitabı yerden alıp işaretlenmiş sayfayı açtı.

“Kilometreler önce bana seslenen kişi sen miydin?” diye sordum.

“Başka kim olabilirdi ki?”

Yanıma gelip girişteki odunları inceledi. Ellerini sert zeminde gezdirerek, çivilere dokundu. “Bu madene yüz yıldır kimse gelmemiş,” dedi. “Bu çiviler o kadar paslı ki neredeyse odunla bütünleşmiş.”

“Bir ses duydum,” dedim. Hâlâ dinliyordum ama hiçbir şey duymuyordum. Duyduğum şey Langdon’un geliş sesi idi belki. O kadar yorgun ve karışık ki, duyularıma hiçbir şekilde güvenemiyordum. Bir ses kulağıma, *o öldü*, diye fısıldadı. *O öldü çünkü onu ormanda bir başına bıraktın. Hepsi senin suçun.*

Langdon kulağını oduna dayadı. “Hayır,” dedi. “Ben bir şey duymuyorum.”

Tükenmişim; tamamen ve tek kelimeyle tükenmişim. Kendimi kapattığımı hissediyordum. Bütün o hissettiğim duygular içimdeki kara deliğe akıyordu. Boşlukta savruluyordum.

Langdon elini uzatıp ayağı kalkmama yardım etti.

“Seni eve geri götürmeliyiz, Lana,” dedi. “Durum hiç iyi görünmüyor. İnsanlar aklını kaçırmak üzere. Teyzen mahvoldu.”

“Benim adım Lana değil.”

Gri gökyüzü gitgide koyulaşırken, etrafımızdaki yaprakların sesi bir şarkı gibi duyulmaya başlıyordu.

“Biliyorum,” dedi. Yüzündeki bütün renkler birden soldu, hatları durgun bir hal aldı. Gri gökyüzüne uzanan siyah bir gökdelendi şimdi. Kanımda bir şeyler hareket ediyordu. Boğazım düğümleniyor, kalbim sıkışıyor.

“Biliyorum,” diye yineledi.

Aramızdan bir anlayış evreni süzöldü sanki. Geçtiğimiz birkaç ayda yaşadıklarımızı düşündüm. Rachel’in ilanını panoda bana gösteren, olur olmaz yerlerde karşıma çıkan, son çöpçü avı ipucunu mezarın içine girip alan kişi Langdon’du.

İmkânsızdı; o da bu oyunun bir parçasıydı ama nasıl? *Neden?* Kelimeleri bir araya getirip doğru soruları soramıyor-dum bile.

“Bugün evde sen mi vardın?” Aslında ortada çok daha önemli olan milyonlarca soru vardı, ama ilk aklıma gelen bu oldu.

Gülümsedi ama bu gülümseme her zamanki sıcak ve bilge gülümsemelerinden biri değildi. Yavaşça başını salladı. Artık tanıdığım Langdon’a hiç benzemiyordu.

Koş, dedi zihnimdeki ses. Uzaklaş ondan.

Ancak olduğum yerde donakalmıştım. Bu adamın, danışmanımın, profesörümün, akıl hocamın, güvenilir bir arkadaştan çok daha farklı biri olduğunu düşünmeden duramıyordum.

Benim sorunum da buydu işte: Kafamı karıştıran her ne ise üzerinde daha çok düşünmekten kendimi alamazdım, tıpkı benimle sürekli alay eden o çocuğu oyuncak merdivenlerden aşağı ittiğimde düşündüğüm gibi. Fizik, kimya, psikoloji... Dünya o kadar karmaşıktı ki, her durum bir sürü değişkenin etkisiyle meydana gelirdi. O çocuk ve ben birbirimizden hoşlanmıyorduk, bu ilk adımdı. Bozuk kan. O benimle alay etmişti, ben onu itirmiştım. Neden ve sonuç. Bir adımla kendini kurtaramayacak kadar kenardaydı ve kendini öne atıp denge sağlayamayacak kadar ağırdı. Fizik.

Güçlerin birbirini böylesine ince yollardan etkilemesi beni her zaman şaşırtmıştı. Böyle şeylere kafa yorarken kendi içimde kaybolurdum. Öylece dikilip düşüncelere dalmam insanları rahatsız ederdi. Benim bir ucube olduğumu düşünürlerdi.

Langdon’un eğilip yerden bir şey aldığını gördüm. “Burada ne işin var?” diye sordum. “Ne istiyorsun?” “Senin için buradayım,” dedi. “Her zaman olduğum gibi.” Yaklaşıp elime uzandı. Elim tutmasına izin verdiğimde yıllardır fiziksel temasımızın ne kadar az olduğunu fark ettim. Avucu serin ve yumuşaktı.

“Bana kim olduğunu söylemen için bekliyordum,” dedi. “Sana ulaşmama izin vermen için...”

Bu kadar yakınımda olması beni rahatsız ediyordu. Artık kendisi gibi görünmüyordu bile. Bakışlarında garip bir arzu ışıltısı vardı. Yaklaşmaya

devam etti. Beni öpmek için eğildiğini anladığımda çok geç olmuştu. Kendimi aceleyle geri çektim; sıyrıldım da denebilir. İğrenmiş gibi görünmüş olabilirdim ama aslında hissettiğim şey bu değildi. Kaçma arzusu dışında ne hissettiğimi bilmiyordum açıkçası. Elbette başka şartlar altında ona karşı daha nazik olabilirdim. Gözlerindeki arzunun karanlık ve hırçın bir öfkeye dönüşünü izledim.

“Hayır,” dedim. “Ben öyle biri değilim. Bizim aramızdaki şey böyle bir şey değil.”

Bunu ben de yeni fark ediyordum. Geri çekilerek ondan uzaklaşmaya başladım. Zihnimdeki ses yineledi: *Koş*. Bu kez o sesi dinlemek istedim ama her şey için çok geçti.

“Gitmem gerek,” dedim. Hâlâ beni bırakacağını düşünüyordum. “Tamam mı?”

Cevap vermedi. Sadece kolunu geriye çekip yumruğunu birden acımasızca yüzüme savurdu. Bana vurduğunu anladığımda beynimde çalan korku ve acı sirenlerinin eşliğinde yere serilmiştim bile.

Küçük ve çaresiz hissederek ona baktım. Elinde bir taşla başımda dikiliyordu. Ona bunu neden yaptığını sormaya çalıştım. Çıldırması olmalıydı. Ne istiyordu? Zihnimdeki hiçbir kelime ağzımdan çıkmaya fırsat bulamadı. Yüz ifadesindeki boşluk, her şey parlak bir beyazdan griye ve sonra siyaha dönmeden önce hatırladığım son şeydi.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Kendime geldiğimde soğuk ve sert toprakta yatıyordum, hava kararmıştı. Gökyüzündeki bulutlar iyice yoğunlaşmış olmalıydı, çünkü yıldızları göremiyordum ve ay sadece gümüş rengi bir parıltıdan ibaretti. Gözlerimi sıkıca kapattım. Başımdaki ve kalçamdaki sertliğin toprakla buluşan

noktasındaki, el ve ayak bileklerimdeki acıya yoğunlaştım. Etrafımdaki ağaçlardan ritmik bir şekilde yansıyan bir ses duyuyordum. Bu sesi hemencecik tanıdım. Bir anlığına ya tamamen aklımı kaçırdığımı ya da hayatımdaki kâbuslardan oluşan bir girdapta sıkışıp kaldığımı düşündüm.

Babamın, annemin cesedini gömeceği yere götürmesine yardım ettiğim gece, bütün bunların bir kâbus olduğunu düşünüp durmuştum. Hatta birkaç kez bundan emin olmuşum. Çünkü böyle olaylar gerçek hayatta yaşanmazdı. Ayrıca benim kâbuslarım ve gündüz düşlerim genellikle gerçek hayattan daha gerçekçi olurdu. Bir de, elbette, daha yaşadığım

hiçbir acı beni böyle bir gerçekliğe hazırlamaya yetmemişti.

Doğrusu, gördüklerimin doğru olmadığını çoğu zaman biliyordum. Odamda, annemin artık beni sevmediğini söyleyen yaşlı bir kadının olmadığını biliyordum. Böyle şeyleri kıskanç ya da güvensiz hissettiğimde annemi üzme için söylerdim. Ayrıca annemle anneannemin çocuk katili olan dedemle ilgili konuşmalarına kulak misafiri olmuşum. Bu kez annemi teselli etmeye çalışıyordum. Belki de babasının üzgün olduğunu bilirse onun o kadar da kötü biri olmadığını düşünebilirdi. Onun o kadar kötü biri olmadığını düşünürse de benim için endişelenmeyebilirdi. Bütün bunlar bir çocuğun hastalıklı, sapkın mantığını oluşturuyordu, değil mi? Zavallı annem. Artık huzura erebildi mi, merak ediyorum. Umarım huzur içinde yatıyordun

Her kürek darbesinin sesi gecenin içinde yankılanıyordu.

Doğru olan bu. Umarım bir gün bunu sen de anlayabilirsin, dedi babam. Ağaca yaslanarak oturmuş ağlıyordum. Yoksa sana ne olacak? Ağlamayı bırak. Artık kız gibi ağla-yamayacak kadar büyüdün.

İşte bir başka cinsiyet eşitsizliği: Erkeklerin hissetmesi yasaktır. Onların duygularını kadınlar gibi ifade etmelerine izin verilmez. Bu, zayıflık anlamına gelir. Sadece süt çocukları ve nonoşlar ağlayabilir. Herkes her zaman kadınların ne kadar zorlukla yaşadığından, nasıl tarih boyunca onlara karşı ayrımcılık yapıldığından ve nasıl ezilip hor görüldüklerinden bahseder. Bu elbette doğru, ama kimse kadın düşmanlığının erkekler üzerindeki ters etkisinden söz etmez. Bir kadından nefret ettiğin zaman,

kendi psikolojindeki bütün dişi elementlerden de nefret edersin. Jung, insanın bilinçaltının iki ana insana özğü model olduğuna inanırdı. Ona göre animus bi-linçaltındaki erkek, anima ise bilinçaltındaki dişiydi. Bir erkeğin animası, onun daha hassas ve duygusal yanı, sıklıkla bastırıldığı için gömülen ve nefret edilen bir gölge benliğe dönüşürdü. Jung bu gölge benliği kabullenip kucaklama taraftarıydı. Yoksa insan onun ruhsal acı dolu sonuçlarına katlanırdı.

O zaman ağlamayı bırakmak istemedim. Babamın ta kendisi birkaç dakika önce ağlıyordu. İçimdeki acı canlıydı; korku, acı ve dehşetten oluşan bir canavardı. Ağlamasaydım, içimde bir patlama olabilirdi.

Ama bu kez ağlamadım. Sesleri dinleyerek hareketsiz bir şekilde yatmaya devam ettim. Bana ne olduğunu ve ne yapacağımı merak ediyordum. Nerede olduğumu kimse bilmiyordu. İçinde bulunduğum durum için yeterince şiddetli korkmuyordum. Bunun nedeni aldığım ilaçların beta blokla-yıcı etkisiydi galiba. Bu ilaçlar benim korkuyla tepki vermeme engelliyorlardı; böylece ifadesizleşiyor ve insanları ürkütüyordum. Bu gece duygusal tepkisizliğimin benim lehime işleyeceğini düşünüyordum. Sonra sesler kesildi ve sessizlik her yanıma sardı.

Bekledim.

Gördüğüm o ayakkabılarla ilgili çok fazla düşünmüştüm. Küçük görünüyorlardı; anneme ait olduklarını sandığımı hatırlıyorum. Bunlar deri bağcıklı, pratik ayakkabılardı.

Annem böyle ayakkabıları asla giymezi çünkü modaya çok önem verirdi. Grup evindeki kızlara seçtiğimiz kıyafetlerin bizimle ilgili bir şeyler ifade ettiğini ve tanıştığımız herkese bizi anlattığını söylerdi. *Kıyafetleriniz kirliyse, buruşuksa ya da üzerinize oturmuyorsa insanlara kendinize çekidüzen verecek kadar önem vermediğinizi söylemiş olursunuz. Üzerinizdekiler öğretmenlere, gelecekteki işverenlerinize ve erkeklere ciddi mesajlar verir. Siz kendinize önem vermezseniz, onlar neden versin?*

O ayakkabılar daha pratik birine ait olmalıydı. O ayakkabıları giyen kişi modaya uygunluktan çok kullanışlılığa önem veriyor olmalıydı. Yine de eve geldiğimde kapının önünde gördüğüm o ayakkabılar, ki artık gerçekten

gördüğümünden emin değilim, biz babamla evden çıkarken kapının önünde yoklardı. Sanırım. Gördünüz mü? Bu çok zor. Zaten deliyseniz, üstelik bir de derinden travma geçirmiş biriyseniz, sözde görgü tanıklığınız işe yaramaz hale gelir. Ayrıca sesler de vardı. Yatağımın altında saklanırken dışarıdan gelen sesler duyduğumu hatırlasana bile bundan da emin olamıyor-dum. Erkek ya da kadın sesleri olup olmadığına karar veremiyordum. Kendi çığlıklarım arasında zaten duyduğum kelimeleri algılayamıyordum.

“O gece nasıldı?”

Langdon başımda dikiliyordu. Onun ayaklarında da oldukça kullanışlı ayakkabılar vardı; her arazide giyilebilen Merrells. Yürümek, tırmanmak ve mezar kazmak için en doğru seçim. O mezarı kim için kazıyordu acaba? Benim için mi?

“Florida’daydık,” dedim. “Yani sıcak ve nemli bir hava vardı. Ve orası bataklık gibi bir yerdi.”

“Ama bu gece doğru gece, değil mi? Yedi yıl önce bu geceydi?” Ses tonunda rahatsız edici bir heves vardı.

“Evet,” dedim. Unutmuştum. Kişisel felaketlerimi takvimlere işaretlemiyordum artık. Kendimce bunu geride bıraktığımı düşünüyordum. İnsan iyileşmeye başladığının farkına varabilir, çünkü hayatını yeniden yaşamaya başlamıştır. İyileşen insan anı yaşamaya odaklanır, geleceğe bakar. Geçmişe bakıp her şeyin daha farklı olmasını dilemez, geçmişte kaybolmaz artık.

“Neden onun sana dokunmasına izin verdin?” diye sordu.

Başımı kaldırıp ona bakmaya cesaret ettiğimde, yemin ederim ki, artık tanıdığım Langdon’a hiç benzemiyordu. Yüzündeki kızgın ve nefret dolu ifade onu öylesine değiştirmişti ki, artık bir gulyabani gibi görünüyordu. Acaba birkaç yıl sonra burası da Lanetli Hollows turunun bir durağı olacak mıydı, merak ediyordum.

“Neden merak ediyorsun?” diye sordum.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama beni ayağıyla yere sabit-ledi. Bunun için çok çaba sarf etmesi gerekmedi, başım zaten dönüyordu. Cebimdeki göz yaşartıcı spreyin kalçama sert bir şekilde battığını hissediyordum. Sonunda onu yanıma aldığımı hatırlamıştım. Bunu akıl edebilmek için daha iyi bir gün seçemezdim herhalde. Ellerim bağlıyken ona uzanamamam çok kötüydü.

“Seni neden ilgilendiriyor?” diye sordum.

O anda yüzünde bir çeşit ikilem olduğunu gördüm; öfke ve ümitsizlik ikilemi. O anda anladım ki Langdon benim kim ve olduğumu başından beri biliyordu. Aklıma Beck’in dedikoducu bir sesle söyledikleri geldi: *Şehirde bir erkek arkadaşı olduğunu duydum*. Belki de aramızda gizli bir ilişki oluşmuştu, ama Beck bana kendimde daha önce keşfedemediğim bir yanıma göstermişti. O zamanlar o kadar kendime kapanmıştım ki ne istediğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Oysa artık ne istediğimi biliyordum. Beck’i istiyordum.

“Nerede?” diye sordum. “Beck nerede, Langdon? Ona zarar verdin mi?”

Yüzünden çirkin bir gülümseme geçtiğinde arkasını dönüp gitti. Bileklerimdeki bağlara rağmen dirseklerimin üzerinde durabilmek için kendimi zorladım. Ellerimi çekiştirerek iplerden kurtulmaya çalışırken Beck’i gördüm. Langdon’ un kazdığı mezarın yanında cenin pozisyonunda yatıyordu. Solgundu, elleri ve ayakları benim gibi bağlıydı. Onu ormanda yalnız bıraktığımda giydiği kıyafetleri giyiyordu. Bunu ona ben yapmıştım. Hepsi benim suçumdu.

“Beck!” diye bağırdım; ama durgundu, fazla durgundu.

Langdon ayağını onun omzuna koyduğunda Beck’in hareket ettiğini gördüğümü sandım. Kımıldamış mıydı? Zayıf, korkunç bir şekilde inlemiş miydi? Langdon onu sertçe ittirdiğinde mezarın içine yuvarlandı. Düşüşünün sesiyle irkildim.

Onu benim öldürmediğime inanmalısın, demişti babam.

Arabadaydık, eve dönüyorduk. Bunu anlamalısın.

Sana inanıyorum, dedim ona hiç inanmadığım halde. Ne diyebilirdim ki? Üzerime bir ağırlık çöktü, uyku gelmiyordu.

Bunu senin için yapıyorum, tamam mı?

Tamam.

iyi misin, oğlum?

İyiyim.

Doktor Cooper ve ben bu konuşmanın üzerinden defalarca geçmiştik. Her şeyin ne kadar yanlış, yönlendirmeli ve çılgınca olduğunu defalarca tekrar etmiştik.

*Şimdi, bunu şu şekilde halledeceğiz. Sanki oldukça zorlu bir okul projesi hakkında konuşuyor gibiydik. Ertesi gün -ortalığı temizledikten sonra- annemin kaybolduğunu polise bildireceğini söyleyerek devam etti. Tek yapmam gereken annemi en son o gün okula gitmeden önce gördüğümü söylemek olacaktı. O gün eve geldiğimde annemi göremeyince, işte olduğunu sandım, diyecektim. Polise söylememi istediği birkaç şey daha vardı ama şu an hatırlayamıyorum. Yine de o konuşma babamın ne söylemem ve yapmam gerektiğini öğrettiği ayrıntılı bir özel ders gibiydi. Ne söylememem gerektiğini de belirtmişti: *Polisle konuşurken mümkün olduğunca az kelime kullan, sadece sordukları sorulara cevap ver, sessizlikleri bozmak için acele etme.**

Polisin eve geldiği gün, bir dedektifin bana baktığı anda olanları anladığımı hatırlıyorum. Daha sonra dedektif, o gün ona acı ve korku dolu bir sinyal gönderdiğimi ve beni gördüğü anda olanları anlatıverdiğini söyledi.

Ama bir soru var ki bir türlü yanıtlanamıyorum: Annemi babam mı öldürdü? Doğrusu, yanıt gerçekten bilmiyorum. Birbirlerinden nefret ettiklerini ama benim hatırıma birlikte yaşamaya devam ettiklerini biliyorum. Babamın başka biriyle bir ilişkisi olduğunu -başka bir kadın ve çocuk, bizimle yaşadığından daha iyi bir hayat- biliyordum. Bu bilgi babamı mahkûm eden insanlar -başta ben- ve kanıtlar listesinin ilk sıralarmdaydı. Bunun dışında, polis neredeyse taşındığımız her evi komşuların şiddet ve kavga sesleri

nedeniyle yaptıkları şikâyetler yüzünden birkaç kez ziyaret etmişti. Babamın bir boşanma avukatıyla görüştüğü ortaya çıkmıştı; avukat, babamın boşanırsa servetinin yarısını kaybedeceğini öğrendiğinde aşırı tepki verdiğiine dair şahitlik edecekti. Bu çirkin mahkûm etme listesi uzayıp gidiyordu, ama hiçbir fiziksel kanıt bulamıyorlardı. Babamın olay yerinde olduğuna ya da annemi balkondan aşağı ittiğine dair hiçbir kanıt yoktu. Peki, annem başka nasıl düşmüş olabilirdi ki? Savunma annemin birçok şekilde düşmüş olabileceğini iddia ediyordu. Belki bu da evlerde meydana gelen diğer birçok kazadan biriydi. Belki de annemi balkondan iten kişi ortalarda görünmeyen sevgilisiydi.

Ancak sonunda babam mahkûm edilmişti ve savunmanın bütün itirazları reddedilmişti. Şimdi ise zaman daralıyordu, babamın hayatı sona yaklaşıyordu. İlk kez, kendi hayatım da tehlikede olduğu anda, merak ediyordum: Acaba ona daha fazlasını mı borçluydum? Ölüm hücresinde olmasının nedeni kötü bir eş ve berbat bir baba olması mıydı? O gün olay mahallinde başka biri daha var mıydı?

“Bunu neden yapıyorsun?” diye sordum Langdon’a. Ne dediğimi anladığından emin değilim çünkü bir yandan ayağa kalkmak için mücadele verirken bir yandan da feryat ediyordum.

“Beck ve annen gibi pis fahişelerin ait olduğu yer, cehennemin dibindeki böyle sahipsiz bir mezar, değil mi?” dedi Langdon.

Kelimeleri ve ses tonu beni yıkıp geçti. Tüylerim ürper-di ve kendimi tekrar yere bıraktım.

“Seninle ilgili yazılan her şeyi okudum,” dedi. “Babana, anneni gömerken yardım ettiğini biliyorum.”

“Daha çocuktum,” dedim. “Korkmuştum, kafam karışmıştı.”

“Elbette, anlıyorum. Yine de yardım ettin.”

Bunu daha önce de duymuştum, daha doğrusu bir yerlerde okumuştum. Hani ucubelerin toplanıp çeşitli vakaları incelediği, insanların medyaya vakaların yansıtılış biçimlerini araştırıp eleştirdiği, popüler psikoloji ve

polislerin kullandığı prosedürlerden topladıkları bilgilerle kendi teorilerini oluşturan insanların takip ettiği suç siteleri vardır ya, onlardan birinde okumuştum. Bu sitelerde bu olayla ilgili konuşulan konuların başında benim suç ortağı olma ihtimalim geliyordu. Beni suçlu çıkarmaya çalışan insanlardan hep nefret etmiştim, ama onlara acıyordum da. Kendi aptal hayatları fazlasıyla mutsuz ve sıkıcı olmalıydı. Birçok insan da annemi benim öldürdüğüme ve babamın beni korumak için hapse

girdiğine inanıyordu.

Hatta babamın serbest bırakılması için yapılan çalışmaları yürüten dedektif de bir ara asıl suçlunun ben olduğumu düşünmüştü ama nedense şu sıralar bir nedenden ötürü beni şüpheliler listesinden çıkarmıştı. Ama bu, babamın hayranlan için oldukça hoş bir hikâyeydi gibi görünüyor, değil mi? Aslında o bir katil değil! O bir kahraman! O, delirmiş olan oğlunu korumak için hapse girdi. Babamın destekçilerinden gelen telefonları bu yüzden açmıyordum çünkü yıllardır her konuda yanılıyorlardı.

“Hikâyemi biliyorsun,” dedim Langdon’a. “Antipsiko-tik ve antidepresan ilaçlar kullandığımı biliyorsun. Bana içirdikleri uyku ilaçlarından bahsetmiyorum bile.”

“Biliyorum; bütün o yan etkileri -sakinlik, duygu ve bilinç farkındalığında azalma, haz alamama, aseksüellik- biliyorum,” dedi, sıkılmıştı. “Gerçekten beynini mahvettiler. Hâlâ da mahvediyorlar.”

“Aynen öyle.”

Kendimi bildim bileli mahvolmuş bir haldeydim.

“Kim olduğunu ve ne istediğini nasıl bilebiliyorsun o zaman? *Onu* isteyemezsin.” Beck’in hareketsiz bedenine bir bakış attı.

“Belki de istemiyordumdur.”

İfadesinin değiştiğini gördüğümde içten içe gülümsedim. Mahvolmuş biriydim, evet ama çok zeki olduğum da bir gerçektir. Kim olduğumu ve ne istediğimi biliyor muydum? Eşcinsel değildim, bunu artık anlamıştım.

Langdon’a yakınlığım, şefkat duygum... Geriye dönüp baktığımda anlıyorum ki ben onu bir baba figürü olarak görmüşüm. Ona güvenebiliyor, bir derdim olduğunda onunla konuşabiliyor, onun öğütlerini dinleyebiliyordum. Bununla birlikte, duygularıma o kadar yabancılaşmışım ve sağlıklı duygulan o kadar az *tanıyordum* ki, ona olan hislerimi başka şeylerle karıştırmıştım. Belki de bendeki kafa karışıklığını fark edip bunu bastırılmış arzularım olarak algılamıştı.

Bana bir adım daha yaklaştı. Ellerimi uzatıp, “Çöz beni,” dedim yumuşakça. “Bu çok saçma.”

O anda Langdon’u ne kadar az tanıdığımı anladım. Okuldaki ilk yılımdan beri benim profesörüm ve akıl hocamdı. Sacred Heart’a ikimiz de hemen hemen aynı zamanlarda gelmiştik ama o zamandan beri sadece benden bahsetmiştik. Bana kendisiyle ilgili pek bir şey anlatmamıştı. Yalnızca kuzeydoğuda büyüdüğünü, ebeveynlerinin ölü olduğunu ve Poughkeepsie’de yaşayan kız kardeşinin evli ve iki çocuklu olduğunu biliyordum, çünkü masasında fotoğrafları vardı. Langdon aslında kimdi? Onu ne şekillendiriyordu? Nelerden hoşlanıyordu?

Bana iyice yaklaştı. Bir anlığına beni dikkatle süzdükten sonra bileklerimdeki bağları çözdü. Bedenimdeki her hücre mezara koşmak istiyordu. Beck yaşıyor muydu? Ona hâlâ yardım edebilir miydim?

“Anhedoni,” dedi.

Ne olduğunu bildiğim halde, “Bu da ne demek?” diye sordum.

“Haz alamama durumu,” dedi. “Bu antipsikotik ilaçların genel bir yan etkisidir.”

“Evet,” dedim.

“Onunlayken haz alamıyor gibi görünmüyordun,” dedi başıyla Beck’i işaret ederek. Ses tonunda öfke ve sertlik vardı. Ondan iğrendiğimi hissettim, ama o bana yaklaşıırken yerimden kıpırdamadım.

“Yani o son şiiri sen mi yazdın?” diye sordum.

Başını salladı.

“Bir öncekini?”

“Hepsini ben yazdım.”

“Yani onu kullandın?” diye sordum. Fieldcrest’te Luke’a ulaşabiliyordu. Panodaki ilanı koparıp bana veren kişi oydu. “Bana ulaşmak için Luke’u mu kullandın?”

“Onu kullanmak çok kolay oldu,” dedi omuzlarını yavaşça silkerek. “Çocuk bitmiş halde. Bir erkeğin ilgisine o kadar muhtaç ki istediğim her şeyi yapabilir.”

İçimde Luke için derin bir acı hissettim. Bizler avcılarımızı kendimiz seçeriz. Bir çiçek, görevlerini doğanın belirlediği doğru böceği kendine çekmek için kokusunu kullanır. Langdon’u Luke mu çekmişti? Ben mi? Avcılarımızı kendimize gönderdiğimizizi bile bilmediğimiz çeşitli sinyallerle çekeriz. Luke da ben de kolay lokmaydık. Şartlar farklı olsaydı, ikimiz de avcı konumunda olabilirdik, özellikle de Luke daha büyük olsaydı. Oysa şimdi ikimiz de kurbandık.

Langdon bana tereddütle yaklaştı. Sadece ellerimdeki bağları çözmüştü, ayaklarım hâlâ bağlıydı. Koşmamı istemiyordu. Gülümsemeye çalıştım ama dudaklarım sert ve yapmacık bir şekilde kıvrıldı. Elim cebime ulaşmak için neredeyse titrese de kıpırdamadım.

“Bırak gitsin,” dedim.

Bu bir hataydı. Langdon’un yüzü sert ve soğuk bir maskeye büründü. Bana doğru hamle yaptığı anda elimi cebime sokup göz yaşartıcı spreyi kaptım ve ona doğru püskürtmeye başladım.

Kükremeye başladı. Ellerini gözlerine kapadığında dengesini kaybediyordu. Yolundan çekildim. Çığlık çığlığa haykırırken iki büklüm olduğunda ayaklarımdaki bağları aceleyle çözdüm ve Beck’i attığı mezara koştum.

Langdon pe-şimdeydi ama yavaştı; bir eliyle gözlerini ovuştururken diğer elini uzatmış, dokunarak yolunu bulmaya çalışıyordu.

Mezara atladığımda neredeyse Beck'in üzerine düşüyordum. Eğilip onu omuzlarından tutarak kaldırırken başını çevirip gözlerini açtığını gördüğümde mutluluktan ölebilirdim. Bakışları donuktu, fazlasıyla ilaç almıştı. Lanet olsun. Çok ağırdı. Onu buradan nasıl çıkaracaktım? Mezardan nasıl çıkacağımı hiç düşünmeden içine atlamıştım.

“Beni yalnız bıraktın,” dedi. Kelimeler ağzından yavaş ve kesik kesik çıkıyordu. “Seni pislik. Beni yalnız bıraktın.”

“Biliyorum,” dedim. “Özür dilerim. Beck, çok üzgünüm.”

“Git kendini becer, Lane.” Bana vurmak için uzattığı eli omzuma düştü.

“Tamam,” dedim. Evet, benim isimimdi bu: Lane. Gerçek ismim. “Peki. Bunu daha sonra tartışırız.”

İşte o anda Langdon paylaştığımız mezara toprak atmaya başladı.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Günümüzde herkes kendini bulmanın ne kadar önemli olduğunu söylüyor ama hiçbirimizde bu görevi yerine getirecek sabır yok, değil mi? Birinin hâlâ kendini bulma yolunda olduğunu söylemek aslında hafif bir küçümseme ve alay etmedir. Görünüşe göre çoğu insan kendini iyi biliyor. En azından benim kadar kayıp insanlar onları böyle görüyor, ama cinsel kimlik gibi büyük şeyler diğer insanlar için de hemen bilinecek şeyler olmuyor.

Erkek gibi davranan kızlarla ilgili olarak, kız gibi davranan erkeklere oranla daha sabırlı hareket ediyoruz. Bir “Erkek Fatma” sevimli olarak

algılanabiliyor. Bir gün o bol pantolonlardan kurtulup üzerine güzel bir elbise geçirdiğinde herkes onun güzelliğine hayran kalacak; sonra da herkes onun ağaçlara tırmandığı ve kurbağa kovaladığı günleri gülerek hatırlayacak, diye düşünüyoruz.

Ancak bir elbise giyen, oyuncak mutfak takımı ya da oyuncak bebek isteyen erkeklere aynı hoşgörüyü yaklaşmıyoruz. Jung bunun nedeninin toplumun da insandaki anima kısmını nefretle bastırıp onunla alay etmeye eğilimli oluşundan kaynaklandığını söylüyor. Kadınlarımızdan nefret ediyoruz. Erkek gibi bir kız tamamen kabul edilebilir. Ya kız gibi bir erkek? Pek değil. Bazı yerlerde insanlar sırf eşcinsel olduğu için dayak bile yiyor. Öldürülebiliyorlar hatta. Düşünün, feminen yanımızdan o kadar nefret ediyoruz.

Beck bilinçsizce yatıyordu. Bense yüzüne dökülen toprağı engelleyip ağzını ve burnunu korumaya çalışıyordum.

“Bunu neden yapıyorsun?” diye bağırdım Langdon’a.

Mezarın kenarına geldi.

“*Neden mi?* ” diye sordu. Böylesine aptalca bir soru sorduğuma inanamıyormuş gibiydi. Havanın soğukluğuna rağmen kızarık yüzünün kenarlarından akan ter damlacıklarını görebiliyordum. Etrafımdaki duvarlar yüksekti ama toprak ufalanıyordu; kendime merdiven görevi görebilecek oyuklar açmaya çalışıyordum. Buradan çıkmalıydık.

“Ben buraya senin için geldim,” dedi kolunu bir ağaca dayarken. “Seni bu cehennemin dibine kadar takip ettim.”

Neden bahsettiğini bilmiyordum, yüzümdeki ifadeden bunu anlamış olmalıydı.

“Beni hatırlamadın mı?” diye sordu.

Şimdi de hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu; onu yarı yolda bırakmıştım. Bunca yıldır tanıdığım adamdan tamamen farklı biriydi. O

güvendiğim iyi kalpli ve olgun profesörden, danışmanımdan eser yoktu şimdi.

“Doktor Chang benim akıl hocamdı,” dedi.

Söylediği ismi idrak etmem birkaç saniyemi aldı. O yılları aklıma getirmemeye çalışıyordum. O zamanla şimdi arasındaki sürede o kadar korkunç olaylar yaşamıştım ki... Doktor Chang ve deliler okulu hakkında hiç düşünmüyordum, aslında ona çok şey borçluydum.

Deliler okulu da Fieldcrest gibi bir yerdi, ama benim o okulla, öğretmenlerimle ve orada geçirdiğim günlerle ilgili anılarım belirsizdi. Langdon’u hatırlıyor muydum? O okuldan ayrılalı on yıldan fazla olmuştu. Belki de Langdon da okuldaki geçici öğretmenlerden biriydi.

Benim gibi hayatını kullandığı ilaçlara bağlı olarak yaşayan bir akıl hastası için on yıl, milyonlarca yılla eşdeğerdi. Gözlerimi kapadığımda annemin yüzünü güçlükle görebiliyordum. Hatırası beni gün geçtikçe terk ediyordu.

Ne yapmalıyım, diye düşündüm. Onu hatırlıyor gibi mi yapmalıyım? Doğruyu mu söylemeliyim? Her zamanki gibi ne istediğini anlamaya çalışarak ona ifadesiz bir şekilde gözümü diktim.

“Üzgünüm,” dedim. “O zamanlara dair fazla bir şey hatırlamıyorum.”

“Sizin grup terapisi seanslarınızda asistanlık yapmıştım,” dedi.

“Üstünlüğüyle göze çarpan öğrenciydin sen. O manyakların arasındaki zeki ve duyarlı çocuktun.”

Kendimi onu hatırlamak için zorluyordum ama sadece Doktor Chang’i ve diğer birkaç öğretmeni -Doktor Rain, fen bilimleri öğretmeni; Doktor Abigail, sanat terapisi öğretmeni- hatırlayabiliyordum. Genç ve güzel bir müzik öğretmeniniz vardı ama ismini hatırlamıyordum. Langdon’a dair en ufak bir anı yoktu zihnimde. Gerçekten, yıllardır Sacred He-art’ta birlikteydik; onu nasıl daha önce hatırlayamamıştım? Peki, acaba onu hatırlayan bir yanım beni ona mı sürüklemişti? Bilemiyordum.

“Üzgünüm,” dedim yine.

Şimdi gözünü dikme sırası ondaydı. Bir eliyle küreği tutuyordu. Bir şeyler söylemesi için bekledim ama o, mezarın başından ayrıldı. Delicesine korksam da bir yanım onun için yas tutuyordu. Ona güvenmiş, değer vermişim. *Neden sevdiğin herkes seni terk etti?*

Geri döndüğünde silahı vardı. Silah eline hiç yakışmamıştı. O, eline kitap, dizüstü bilgisayar ya da kalem alacak biri gibi görünüyordu; bir yarı otomatik silah değil.

“Sırrını öğrendiği için onu öldürdün,” dedi düz bir ses tonuyla. “Mezarım kazdın. Sonra pişman olup kendini öldürdün ve onun yanına düştün. Ben sizi bu şekilde buldum. Polise böyle diyeceğim ve bana inanacaklar. Onlara gözümün üstünde olduğunu, seni günlerdir takip ettiğimi, çünkü çok endişelendiğimi söyleyeceğim.”

Bu gerçekten işe yarayabilecek bir plandı. Gayet mantıklıydı; bütün yalanlarım göz önüne alındığında duruma fazlasıyla uygundu. Böylece bu iç gıcıklayıcı trajedinin sonu gelmiş olurdu. Herkes iyi bir öldür-ve-öl olayını sever, değil mi?

“Yapma,” dedim. “Lütfen. Hepimiz bundan paçamızı sıyrabiliriz. Düzeltmeyeceğimiz hiçbir şey olmadı henüz.”

“Bana bir sır verdin. Anneni öldürdüğünü söyledin.” Sözlerine devam ederken o kadar ifadesizdi ki, neredeyse transa geçmiş gibiydi. “Babanın seni korumak için suçu üstlendiğini söyledin.”

“Her şey bunun için miydi?”

“Baban benim arkadaşlarımdan biri,” dedi mağrurca. “Oldukça yakınız.”

Bu doğru muydu? Hiçbir fikrim yoktu. Babam saman altından su mu yürütüyordu?

“Bu, işe yaramayacak,” dedim. “Bugünlerde bir suç işleyip paçayı sıyırmak neredeyse imkânsız. Adli tıp çok ilerledi. Kurşunun atıldığı yönü bulacaklar. Yakalanıp hapse gireceksin. idam bile edilebilirsin.”

Kelimeler ağzımdan gümbür gümbür çıkarken ses tonumun çaresiz olduğunun farkındaydım. Langdon'un beni dinlemediğinin de farkındaydım.

“Babamın bunlarla bir ilgisi varsa,” dedim, “seni kullanıyor. Tıpkı senin Luke’u kullandığın gibi. Tıpkı beni kullandığın gibi. Bizler avcılarımıza suç ortağı oluruz, Profesör. Bunu bana sen öğretmiştin, unuttun mu?”

Silahı bana doğrulttuğunda gözlerimi kapattım. Ateş ettiğinde ölümün nasıl bir his olduğunu düşünüyordum. Ne kadar uzun sürerdi? Canım yanar mıydı? Beni diğer tarafta ne bekliyordu?

Uzun süren bir sessizliğin ardından gözlerimi açtığımda, Langdon'un kolunun mezarın kenarından aşağı sarktığını gördüm. Kendimi kontrol ettim, vurulmamıştım. Sonra mezarın başında ay gibi yuvarlak ve solgun olan küçük beyaz bir surat belirdi.

Luke bana bakıp gülümsedi. Langdon'un küreğini elinde tuttuğunu görebiliyordum.

“Ona vurdum,” diyerek elindeki ağır küreği havaya kaldırdı. “Bununla. Seni öldürecekti.”

“Aferin sana,” dedim. Söyleyecek daha iyi bir sözüm yoktu.

Luke’u -birilerini- gördüğüme seviniyordum ama mezarın başında elinde kürekle dikilmesi oldukça rahatsız ediciydi.

“İyi misin?” diye sordu. Elindeki küreği bırakıp çantasını karıştırmaya başladı.

Başımı sallayıp, “Bizi buradan çıkarabilir misin?” diye sordum.

Kafasını çantasından kaldırıp bana çevirdikten sonra ciddi bir şekilde başını salladı. “Sizi oradan çıkaracağım. Yanımda halat var.”

“Oralarda çantamı görebiliyor musun?” diye sordum. “Telefonuma ihtiyacım var.”

Cevap vermedi.

“Yanında birilerini getirdin mi, Luke? Polisi aradın mı?” “Hayır,” dedi. “Yalnız geldim.”

“Luke,” dedim. “Silah nerede?”

Beck’e baktı. “O kim?”

“Arkadaşım,” dedim. “Yardıma ihtiyacı var. Beni buradan çıkarmadan önce telefonumu bulman gerekiyor.”

“Tamam,” dedi ve mezarın başından uzaklaştı.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordum. Onu konuşturmaya çalışıyordum. Artık kanımda adrenalin dolaşmadığı için soğuk hava tenime batmaya başlamıştı.

“Her zamanki gibi,” dedi. Hâlâ görüş alanımın dışında olması beni geriyordu. Merdiven yapmak için oyuklar açmaya yeniden başladım. “Bisikletle geldim,” dedi. Sesi uzaktan geliyordu. Langdon’un cansız kolunun hâlâ mezarın içine doğru sarktığını gördüm.

“Buraya daha önce geldin mi?”

“Geldiğimi biliyorsun,” derken daha yakındaydı. Gök-yüzündeki bulutlar aralanıyordu, birkaç tane yıldız görebildim. Beck bir şeyler mırıldanıyordu ama anlayamadım. Elimi başına koyup onu sakinleştirmeye çalıştım. “Bir şey yok... her şey yolunda... eve dönüyoruz...”

Sonra Luke mezarın başında göründü, bu kez telefonum elindeydi. “Bugün odamdaydın. Saklandığım tavan arasın-daydın.”

Bir şey söylemedim. Bir öfke nöbetinin sırası değildi.

“Değil mi?” diye sordu, benden bir cevap alamayınca.

“Konuşacak çok şeyimiz var,” dedim. Doktor Cooper’a en çok benzeyen ses tonumu takındım; sakinleştirici ama ciddiye dim. Doktor Cooper’m

nerede, ne yapması gerektiğini bilmek gibi bir özelliği vardı. Ona bu konuda hep özenmi-şimdir. “Ve konuşacağız da ama şimdi beni bu delikten çıkarmalı ve polise haber vermeliyiz.”

“Ama ben şimdi konuşmak istiyorum.”

Eğilip Langdon’u bağlamaya koyuldu, ki bu fena fikir değildi doğrusu. Ancak benim o halata ve telefonuma *ihtiyacım* vardı. Luke ikisinden birini bana uzatmak konusunda hiç de acele etmiyordu.

“Bir oyun oynamaya ne dersin?”

Aman Tanrım, ciddi olamazsın! Sakinliğimi korumaya çalıştım ama gerginliğim gittikçe artıyordu. Yukarı baktığımda Luke’un elinin mezarın kenarında duran silahın üzerinde olduğunu gördüm. *Tanrı aşkına.* Duvara yaslanıp derin nefes aldım. Önceden açmaya başladığım oyuğu ayağımın ucuyla çaktırmadan derinleştirmeye çalışıyordum. Toprak soğuk ve sert, ilerleyişim de acı verecek derecede yavaştı.

“Ne tür bir oyun?” diye sorarken ses tonumu dengeli tutmaya çalışıyordum. Dayanma sınırlarımı zorladığımı bilmesini istemiyordum. Korktuğumu da anlamamalıydı. Şimdiye kadar oynadığımız hiçbir oyunda onu yenememiştim.

“Yirmi soru oyunu.”

“Ben kazanırsam ne olacak?”

“O zaman senin ve arkadaşının mezardan çıkmasına yardım edeceğim. Bir de polisi arayabileceksin.”

“Peki ya *sen* kazanırsan?”

Gülümsedi, gözleri karanlık ve haylaz bir şekilde parlıyordu.

“Belki hepinizi öldürüp bu mezara gömer ve eve dönüp yatağıma yatarım. Bütün gece odamda kilitli kaldığımı düşünürler. İstedğim anda oradan çıkabildiğimi bilen iki kişi de burada nasılsa.”

Cevap vermedim. Sadece ayağımı oyukta ilerletmeye devam ettim.

“Farkına varırlar, Luke.”

Omuz silktilti. “Belki de size yardım ederim. Kazanırsam istediğimi yaparım. Neden biliyor musun? Çünkü hiçbir zaman istediğimi yapamıyorum. Çocuklar hiçbir zaman istediklerini yapamıyor. Bu berbat.”

On bir yaşındaki herhangi bir çocuk kadar mızımız ve somurtkandı. Ancak o, deliydi; bu yüzden bu kadar tehlike-liydi. Hani o uyuşturucu etkisinde elinde makineli tüfekle dolaşan Afrikalı çocuklar var ya, onlar gibi tehlikeliydi işte. Deli, uyuşturucu etkisinde ve hiddet dolu; bu üçlü korkunç bir karışımdı. İçimde bir duygunun yükseldiğini hissettim. Korku mu öfke mi karar veremiyordum, duygularıma o kadar yabancılaşmıştım ki... Buna rağmen kendimi Luke’un yerine koyabiliyordum. Onu anlıyordum. Ben *oydum*. Artık değilsem bile bir süre önce ben *oydum*.

“Tamam,” dedim. “Anlıyorum. Ben senden o kadar da büyük değilim, biliyorsun. Ben de aynı boku yaşadım.”

“Biliyorum,” dedi. “İnan bana, hakkında her şeyi biliyorum, *Lana*.”

İşte, sır saklamak konusunda ne kadar başarılı olduğumu düşünürken, kendimi dünyadan sakınma konusunda ustalaştığımı sanırken geldiğim nokta buydu. Langdon, Beck, Luke... Hepsi beni çözmüştü.

“Bana Lane diyebilirsin,” dedim.

“Lane,” dedi ismimin nasıl duyulduğunu test eder gibi.

“Bu gerçekten oldukça feminen bir isim.”

“Ee,” dedim. “Nasıl oynamak istersin? Sen bir şeyi düşüneceksin, ben de tahmin etmeye çalışacağım, öyle mi?” “Yirmi soru oyununun nasıl oynandığını bilmiyor musun?”

“Uzun zaman oldu.” Hayır, daha önce hiç oynamamıştım.

“Kuralları biraz değiştireceğim,” dedi. “Sadece “evet” ve “hayır” cevaplı sorular sormak zorunda değilsin, istediğin soruyu sorabilirsin. Bütün gece burada kalamayız.”

Mezarın kenarına oturdu. Aşağı sarkıttığı ayaklarının topuklarını toprağa vuruyordu. Gökyüzüne bakarak düşünmeye başladı. Ay ışığında bir melek gibi görünüyordu. Kanatlanıp uçsaydı hiç şaşırmazdım. “Tamam. Bir şey buldum.”

Yüzünü inceledim. Mermerden yontulmuş gibi duran yüz hatları oldukça durgundu, ama ifadesinde bir kıvılcım vardı. Ne kadar yalnız olduğunu biliyordum çünkü ben de hayatım boyunca öyle yalnız olmuştum.

“Haydi beni buradan çıkar,” dedim.

“Hayır,” dedi sakın ve kesin bir şekilde. “Oyna benimle.”

Otuzuncu Bölüm

“Bir insan mı, yer mi, yoksa bir eşya mı?”

“Bir insan,” dedi. “Ama aynı zamanda bir ruh hali de.” “Erkek mi kadın mı?”

Bana, *bunu sorman ne kadar ironik*, der gibi baktı. “Erkek. Bu iki soru etti.”

Beck anlaşılmayan bir şeyler söylediğinde başımı ona çevirdim.

“Kes sesini!” diye bağırdı Luke.

Luke zıpladığımı gördü mü bilmiyorum. Beck’in yanında diz çöktüm; birden daha solgun ve zayıf göründü. İlaç verilmişti. Muhtemelen aç ve susuz bırakılmıştı. Ona dokunduğumda teninin çok soğuk olduğunu

hissettim, bu iyiye işaret değildi. Şok mu geçiriyordu? Ya da başka bir şey? Dokunuşumla gözlerini açtığında yüzünde o korkuyu gördüm. Ne kadar berbat bir durumda olduğumuzu fark ederek yeniden paniklemeye başladım. Panik beyne hâkim olurdu ve ben çoktan kontrolümü kaybetmiştim. Beck bana uzanıp bir şeyler fısıldadı ama onu güçlükle duyabiliyordum.

“Hile yapıyorsun!” dedi Luke. Silahı eline almıştı ve kızmaya başladığını görüyordum.

“Neler olduğunu bile bilmiyor ki.”

“Evet,” dedi huysuz bir şekilde. “Biliyor.”

Ayağa kalkıp Luke’a döndüm ama Beck’in elinin bacağımda olduğunu hissedebiliyordum. “Genç mi yaşlı mı?” “Her yaşta.”

“Bak,” dedim. “Bunu bitiremez miyiz? Neden böyle yapıyorsun?”

“Üç, dört ve beş,” dedi Luke. Toprağı tekmeleyişi ritmik bir hal aldığında başparmağının kenarını ısıırıyordu. Tekrar ayak parmağımı toprağa bastırmaya başladım. Gittikçe derine iniyormuşum gibi hissediyordum. Birkaç santim daha derinleştiğimde kendimi buradan dışarı atabilecektim sanırım. O anda bir şeyler duyduğumu sandım. Siren sesi miydi? Rüzgâr sertleşti ve hafifçe kar yağmaya başladı. Beck’in titrediğini hissedebiliyorum. Bu gece, burada ölecek miydik? “Böyle birini tanıyor muyum?” diye sordum.

“Böyle birçok kişiyi tanıyorsun, diyebilirim.”

“Ben de böyle biri miyim?”

“Evet,” dedi. “Ama bunu bilmiyorsun.”

“Peki ya sen?”

“Evet.”

Doğrusunu isterseniz Luke'un nereye varmaya çalıştığını bilmiyordum. Gerçekten, beynim durmuştu sanki. Tek düşündüğüm Beck'i ve kendimi bu cehennemden kurtarmaktı.

Luke kafasını kaldırdı, geceyi dinliyor gibi görünüyordu. Onun dikkatinin dağıldığını görünce ayağımı buz gibi toprağa sertçe bastırdım. Ellerim soğuktan ve korkudan titriyordu.

"Böyle insanlar nerede yaşar?"

"Her yerde."

Beck paçamı çekiştiriyordu ama onu görmezden geliyordum. Ona bir daha bakarsam kontrolden çıkacaktım. Luke'un öfkelenmesi riskini alamazdım.

"Ona bakma," dedi Luke. "Bana bak."

Ayak bileği ulaşabileceğim bir yerdeydi, ama onu da mezara çekersem üçümüz de burada kısıp kalacaktık. Gökyüzünden süzülen kar taneleri keskin ve soğuktu. Yerlerde kar tutmaya başlamıştı bile. Zıplayacaksam, bunu tek hareketle yapmalıydım. Hızla zıplayıp aynı anda hem Luke'un bileğini yakalamalı hem de kendimi mezarın dışına itmeliydim. Belki de ateş edemeyecek kadar şaşkına dönerdi. Luke' un silahlarla deneyimi var mıydı ki?

Soracak başka bir soru düşünemiyordum bile. Luke bakışlarını gözlerime sabitledi.

"Pes mi ediyorsun?"

"Hayır," dedim.

Yukarıdan gelen bir inleme sesi duydum. Luke sesin geldiği yöne doğru bakarak birden gözden kayboldu ve Langdon'un kolu da görüş alanımdan sürüklenerek çıktı.

"Luke," diye seslendim ama cevap alamadım.

Bir dakika sonra, çirkin bir *darbe* sesi duydum. Bir kez daha. Darbelerin sesi kalbimin sıkışmasına neden oldu. Beck h    paçalarını ekiştiriyordu. Ona doğru eğildiğimde bu kez ne dediğini anladım. Bana cevabı fısıldarken kulağımı yalayan nefesi sıcaktı.

Kendimi ondan aniden uzaklaşırken buldum. İnanmak istemiyordum ama dediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Bir yanım bunu başından beri biliyordu.

Mezarın başına baktığımda Luke’un orada dikildiğini gördüm. K reği elinde tutuyordu; yüzüne ve ceketine sıçrayan kan lekelerini görebiliyordum.

“Bir sonraki soru,” dedi.

Orada, üzerinde kan lekeleri ve ifadesiz suratıyla öylece dikilirken korku filmlerindeki katilleri andırıyordu. Bu düşüncemi ona belli etmemek için ona içten bir şekilde gülümsemeye çalıştım. Aslında hepimizin istediği şey de bu değil miydi? Sevmek ve sevilmek? Anlaşılan hepimizin değildi.

“Bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim. “Langdon seni kullandı. Hiçbir şeyin senin suçun olmadığını anlıyorum.”

Boğazmdan garip bir ses çıkardı; bir an için bu sesin nedeninin rahatlaması olduğunu sandım. Dudaklarının kenarlan atıyor, yüzü kıvnlıyordu. Kahkaha attığını sonradan fark ettim.

“Böyle olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu. “O zavallı nonoş s byancı mı *beni kullanmış*? Hayır.”

Tek hareket... Ayaklarımı derine sertçe ittirip mezarın kenarlarına tutunacak kadar yukarı zıplamayı başardım ve kendimi dışarı çektim. Ben düz zemine çıktığımda Luke’un elindeki kürek çoktan havaya kalkmıştı ama o, küreği indirene kadar ben altından sıyrıldım.

Kürek yere sertçe çarptığında yerdeki toprağı ve kar tanelerini etrafa saçtı. Hemen ayağa kalktım. Sonra bütün gücümle Luke’un üzerine ullandım.

Onu bileklerinden yakaladığımda ikimiz de yere devrildik. Vücutum onunkine çarptığında derin bir inilti çıkardı.

Bileklerinden tutuyordum. Kürek alamayacağımız kadar uzağa düşmüştü, silah ise mezarın kenarında işe yaramaz bir halde duruyordu. Başta mücadele etti. Altımda debeleniyor ve öfkeyle feryat ediyordu, ama onu kontrol altında tutuyordum. Bir süre sonra hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı.

“Haklısın,” dedi. “Beni kullandı. Beni taciz etti ve sana ulaşmak için kullandı.”

“Cevabı biliyorum,” dedim onu yerde tutarken.

“Hayır, bilmiyorsun,” diye haykırdı.

“Biliyorum. Cevap: ‘kardeş.’ Sen benim kardeşimsin.”

Derin bir nefes aldı. O yapmacık ağlamaklı ifadesi yavaşça soldu.

“Sana söyledi,” dedi. Bakışlarını bana dikti. “Hile yaptın. Kazanmadın.”

“Hayır,” diye yalan söyledim. “Başımdan beri biliyordum.”

“Ben senin *üvey* kardeşinim,” dedi. Neredeyse yüzüme tükürüyordu. Ses tonundaki gözyaşları yerini cam gibi düz bir ifadeye bırakmıştı. “Bizim annelerimiz aynı değil. Senin annen öldü. Baban onu öldürdü çünkü *benim* annemle birlikte olmak istiyordu, ama onun yerine hapse girdi; *senin yüzünden.*”

Söyledikleri bana doğru savmlan jiletler gibi geliyordu.

Her kelime beni kanatacak kadar derinden olmasa da yaralıyordu.

“Seni küçük pislik,” diye tısladım.

Sonra tekrar ağlamaya başladı. Babasını tanımak istediğiyle, annesinin yanma gitmek istediğiyle ve benden nefret ettiğiyle ilgili bir şeyler haykırıyordu. Benden nefret ediyordu, nefret ediyordu, nefret ediyordu. O

anda sadece küçük bir oğlan çocuğu olduğunu gördüm. Hassas ve aptal olduğum için de ona acımaya başladım.

Sonra, “Çeneni kapalı tutabilseydin şimdi hepimiz bir arada olacaktık. Plan buydu,” dedi.

Kalbime bir darbe daha gelmişti. Fiziksel olarak da zihinsel olarak da zayıf düşüyordum. İçimde bir delik açıldı ve şimdiye kadar tuttuğum her şey dökülmeye başladı: kuvvetim, mücadelem, yaşama sevincim... Benim hayatım fazla kötüydü. Kim böyle bir hayatı yaşamak isterdi ki? Luke bileklerini benim ellerimden kurtardığında mücadele etmeye mecalim kalmamıştı. Beck’in mezardan gelen zayıf sesi bile kendimi toparlamamı sağlayamamıştı. Luke beni yere devirip göğsüme oturmakta hiç zorlanmadı. Sonra ellerini boynuma sarıp beni boğmaya başladı.

Bu doğru muydu? Babam, annemi Rachel ve Luke’la birlikte olabilmek için mi öldürmüştü? Paçayı sıyırsaydı bana ne yapacaktı?

Luke benim nefes almamı tümüyle engelleyecek kadar güçlü değildi. Yine de canım acıyordu ve o hayatta kalma içgüdüm ortaya çıktı. Nefes nefeseydim, yıldızları görüyordum. Sonunda oksijensiz kaldığımda o küçük ellerini boynumdan çekmeye çalıştım, ama Luke beni bırakmıyordu.

“Luke, yeter artık.”

Sesin nereden geldiğini bilmiyordum. Daha sert ve daha şiddetle tekrar duyuldu.

“Yeter artık!” Rachel’in sesiydi bu; çığlığı ağaçların arasında yankılanıyordu. “Ağabeyini rahat bırak!”

Luke beni bıraktığında derin bir nefes alarak akciğerlerimi havayla doldurmanın verdiği mutlulukla yan dönüp öksürmeye başladım.

Bize doğru yavaşça yaklaşan annesiyle konuşmak için ayağa kalktı. Karşılaştığı manzara karşısında ağzı açık kalan Rachel, “Ne yaptın sen?” diye sordu.

Luke'un omuzlarını kavradı ve bu kez bağırdı: “*Neyaptın sen?* ” İyice incelen sesinde dehşet ve korku vardı.

Luke'un cevap vermeye fırsatı olmadı çünkü uzaktan gelen o sesler birden yaklaşmıştı. Ağaçların arasında sesler ve ışıklar vardı; üzerimizde bir helikopterin sesini duyuyorduk ki birden etraf parlak beyaz bir ışıkla kaplandı. Beck'in yanına, mezara doğru süründüm. Beck mezarın dibinde yatarken fazla hareketsiz ve solgundu. Langdon da bir kan gölünün içinde yatıyordu.

Babam hep, erkekler ağlamaz, derdi ama ben ağladım. Annemin ölümünden beri ilk kez hıçkırı hıçkırı ağladım.

Otuz Birinci Bölüm

Oturduğum binadan çıkıp bisikletime atladığımda hava hâlâ insanı üşütecek kadar soğuktu. Şubat ayının sonu geliyordu ama hava sıcaklıkları hâlâ düşük seyrediyordu. Sıcak günlerden iz yoktu. Bir kunduz, gölgesini görünce oyuğuna geri çekildi. Israrcı kar tabakasını aşıp yüzeye çıkan çiğdem olmamıştı henüz. Ben şehirdeki yeni evimden Doktor Cooper Tn evine giden kısacık yolu bisikletle aşarken hava gri ve soğuktu.

Babamla Skype aracılığıyla yapmayı kabul ettiğim görüşmeden önceki üç seanstan ilkinde gidiyordum. Doktor Cooper beni hazırlamak, zihnimi düzene sokmak ve sorularımı kararlaştırmamı sağlamak istiyordu. Hazırlıksız yakalanmamı istemiyordu. Esas konuşmada yanımda onun da olmasını rica ettiğimde kabul etmişti. Ebeveynlerimizin üzerimizdeki etkisi ne kadar ilginç, değil mi? Babamın ekrana gelecek olan görüntüsünden bile korkuyordum.

Onu görmek için Florida'ya gitmek istememiştim. Doktor Cooper bunu yapmak zorunda olmadığımı, onun isteklerini yerine getirmek gibi bir

sorumluluğum olmadığını söylemişti. Yine de ona soracak bir sürü sorum vardı. O cevaplara ihtiyacım vardı. Bu yüzden onunla Skype aracılığıyla konuşmayı kabul ettim. Konuşma Jones Cooper’ın ofisinde olacaktı. Bir daha gitmek zorunda olmadığım bir yer olmasını özellikle istemiştim. Bunu BeckTe paylaştığım yeni evimde ya da Doktor Cooper Tn ofisinde yaşamak istemiyordum. İki yer de benim kendim olabildiğim cennetlerimdi. Babam dahi olsa annemi öldüren bir adama buraları feda etmek gibi bir niyetim yoktu.

Haber kanallarının Beck ve benim üzerimdeki ilgisi bitmişti. Bir ara evden çıktığımız anda başımıza üşüşen muhabirler artık ortalarda görünmüyorlardı. Bu yüzden pedal çevirirken sessiz sakin sokağın tadını çıkarıyordum. Manşetleri gözünüzde canlandırabilirsiniz: KANI BOZUK ÇOCUK VE PSİKOPAT PROFESÖR KIZ ÖĞRENCİYİ KAÇIRDI! KAYIP KIZ, KADIN KILIĞINDAKİ ERKEK ARKADAŞI TARAFINDAN KURTARILDI! Çıkan haberlerin sonu yoktu; televizyonu her açışımızda ya da her gazete okuyuşumuzda The Hollows’un, okulun ya da hikâyemizin geçtiği bir haber mutlaka buluyorduk. Beck sürekli internette ismimizi aratıp insanların hakkımızda yaptığı saçma sapan yorumları ve yazdığı çılgınca yazıları okuyordu. Elbette o bütün bunların çok matrak olduğunu düşünüyordu ya da belki de eski halini hatırlayabilmek için öyle düşünüyormuş gibi davranıyordu.

Ancak üzerimizdeki ilgi, mahkemeler -en sonunda-başlayana kadar uçup gitti. Hiçbir zaman röportaj vermedim, hiçbir soruyu yanıtlamadım. Sadece başımı önüme eğip yürüdüm. Her gün aynı sıkıcı kıyafetlerimi (kot, beyaz tişört, denizci montu ve Doc Martens; benim ünlü çift cinsiyetli kıyafetim) giydim böylece hiç ilginç bir fotoğrafımı çekemediler. Beck de davranışlarına dikkat etti, ki bu beni biraz şaşırttı çünkü onun bu ilgiye balıklama atlamasını beklerdim. Ancak eğlenebilmesi için henüz çok erkendi. Depresyon ilaçları kullanıyordu, geceleri kâbuslar görüyordu. Doktor Cooper Ta seanslara başlamıştı.

Onu evdeki kanepede battaniyeye sarılmış, surat asar bir halde bıraktım. Babamla görüşmemi istemiyordu; Doktor Cooper’ın hazırlık seanslarından da pek hoşnut değildi.

“Sana ne söyleyebilir ki?” diye sordu. “Sadece ilerleyişine engel olacak.”

“Ben iyiyim,” diye yalan söyledim. “İyi olacağım.” Doğrusu ikimiz de hiç iyi değildik. İyi olma yolundaydık, ama zamana ihtiyacımız vardı. Annesi Lynne, Beck biraz daha eskisi gibi olana kadar bizimle kalacaktı. Frank ve o, Beck’le olan ilişkimizi onayladılar, ki bu benim için sürpriz oldu ama onlar olan her şeyi geride bırakmaya meyilli o hippie ebeveynlerdendiler. Frank bana biraz soğuk davransa da kibar ve saygılıydı. Açıkçası bazen bir erkekten bekleyebileceğiniz en büyük şey budur. Erkekler kendi içlerindeki “erkekler ağlamaz,” “nonoşluk,” ve “adam olmak,” katmanlarının arasında o kadar sıkışmışlardır ki, herhangi bir duyguyu hissedebilme bile bilmezler. Kendimden biliyorum.

Beck ve ben mi? Bilmiyorum. Tuhaf gelse bile aşk olduğu kesin.

“Senin bir erkek olduğunu hep biliyordum,” dedi Beck. “Belki de başlarda lezbiyen olduğunu düşünmüşümdür, ama hiçbir zaman sıradan bir kız olduğunu düşünmedim.”

“Ben de hiçbir zaman senin sıradan bir kız olduğunu düşünmedim,” dedim. Güldü.

“Seni ilk gördüğüm anda istemiştin,” dedi Beck.

Ben aynı şeyi söyleyemediğim için biraz bozuldu. O kadar bastırılmış, sindirilmiş, içine kapanmış ve kafası karışmış bir haldeydim ki, bir şey istiyorsam bile ne istediğimi bilemiyordum. Yirmi iki yaşında, zihinsel dengesi bozuk olan, cinsel kimlik karmaşası yaşayan bir bakirdim. Kimsenin bana dokunmasını istemiştim. Kimsenin bana gereğinden fazla yakın olmasını bile istemiştim. Bildiğim bir şey varsa o da Beck’in fiziksel varlığı beni hep tedirgin etmişti. Bana göre, belki de bu, fiziksel bir çekim hissetmemin sonucuydu.

Ona söyleyebileceğim tek şey onu başından beri sevdiğimdi, ki bu onu çok daha mutlu etti. Söylediğimde samimiydim de.

“Bir kız olsaydın yine seni severdim,” dedi. “Nereye baksam seni görüyorum.”

Ben de aynı şeyi hisseder miydim bilmiyorum ama Beck'in sevme biçimine bayılıyorum. Herkes onun gibi se-vebilseydi dünya çok daha güzel bir yer olurdu.

Bisikletimle şehrin yollarında ilerlerken tek düşündüğüm kişi Luke'tu. Kardeşim olduğunu öğrendiğim günden beri onu aklımdan çıkaramıyordum. O gece onu arabaya götürürlerken çılgık çılgılaydı; geceleri başımı yastığa koyduğumda hâlâ feryatlarını duyabiliyorum. *Sendenne fretediyo-rum sendenne fretediyorumsendemi fretediyorum*, diye haykırmıştı gecenin içinde. Benden mi, annesinden mi yoksa tüm dünyadan mı bahsettiğini anlayamamıştım. Belki de hepimizi kastetmişti.

O gece, süvariler olay yerine vardığında, olanları Dedektif Ferrigno'ya açıklayabilecek olan tek kişi bendim. Ona her şeyi anlattım, her şeyi. Kim olduğumu (ki buna pek şaşır-mamıştı; ya önceden biliyordu ya da o da her şeyi fark edebilen o insanlardan biriydi), panikle Luke'un evine neden gittiğimi, orada ne bulduğumu ve buraya neden geldiğimi tek tek anlattım.

Ona Langdon'dan bahsederek, babamla herhangi bir bağlantısı olabileceğini ya da sadece ona kafayı takmış olduğunu söyledim. Bana kafayı taktığını da anlattım. Sonunda ona ve diğer polisler Luke'tan bahsettim. Anlattıklarım çılgınca bir yalanmış gibi geliyordu, elbette. Dedektif Ferrigno'nun yüzündeki o şaşkın ve kızgın ifade söylediklerime inanmadığını gösteriyordu. Beck ve beni hastaneye götürdüklerinde polislerden biri odamın kapısının önünde beklemeye başladı. Ancak birkaç gün sonra benim bir suçlu değil de bir kurban olduğuma karar verdiler.

Sağlık görevlileri benim yürümeme yardım ederken Rachel, "Avukatın yanında olmadığı sürece onlara bir şey söyleme," dedi. Bence bu söylediği biraz garipti. Ona cevap veremedim, yüzüne bile bakamıyordum. Luke'un söyledikleri doğru muydu? "Baban öyle yapmanı istemezdi."

Sağlık görevlileri beni ambulansa doğru götürürken Rachel arkamdan bakakaldı. Beck helikopterle hastaneye götürülmüştü bile. O anda, o tanıdık uyuşukluktan başka bir şey hissettiğimi hatırlamıyorum. Rachel'a son kez dönüp baktığımda aklıma ilginç bir soru takıldı: *Rachel ne biliyordu?*

Doktor Cooper'm evine giderken yolda Kalınların evinin önünden geçtim. Bahçede "Kiralık" tabelası vardı, ev garip bir tenhaliğa teslim olmuştu. Luke'un bir çeşit katatonik ruh halinde kaybolduğunu duymuştum (tabii canım. Herkes bunun doğruluğuna inanıyordu ama ben o küçük ucubeyi iyi tanıyordum.). Onu The Hollows'a kırk dakika mesafede olan bir zihin sağlığı merkezine teslim etmişlerdi. Langdon komadaydı; Luke'un kürek darbeleri nedeniyle beyninde feci bir hasar oluşmuştu. Tamamen iyileşmesi mümkün görünmüyordu. Ben bu konuda ne hissediyorum? Berbat. Langdon'dan nefret ediyorum, onu özlüyorum. Keşke burada olsaydı da bütün bu olanları konuşabilseydik. Umarım yaşamaya devam eder. Böylece hem ben aklımdaki binlerce soruya cevap alabilirim hem de o cezalandırılabilir.

Bu nedenle Beck ve ben olanları anlatabilen yegâne insanlardık. İkimiz de bütün hikâyeyi bilmiyorduk, sadece kendi yaşadıklarımızı biliyorduk. Rachel da acı çeken anne rolünü oynuyor, olanlardan tamamen habersiz masum biri gibi görünüyordu. Söylediğine göre, Luke'un ve Langdon'un bir şekilde birleşip bana işkence etmeyi planladığını herkes gibi yeni öğrenmişti ve dehşet içindeydi. The Hollows'a taşınmasının tek nedeni Fieldcrest'ti. Ne Luke ne de o, benim orada geçmişimden saklanmaya çalışarak yaşamımı sürdürdüğümü biliyordu. Evet, tabii. Ona inanmıyorum. Jung tesadüflere inanmazdı, ben de inanmıyorum. O, eşzamanlılığa inanırdı. Yani, birlikte olması mümkün olmayan ya da birbiriyle ilişkili olmayan birden çok olayın birlikte olmasının anlamlılığına dikkat çekmişti. Başka bir şekilde söylemek gerekirse, evrenin insanların zihinlerindeki fikirleri daha geniş bir çerçevede birbirleriyle bağlayarak bir komplo kurduğunu düşünürdü. Ben bundan emin değilim. Emin olduğum tek şey insanların, özellikle de Luke gibi olanların, komplo kurduğudur.

Kalınların evi artık ardımda kalmıştı. Doktor Cooper'm evine birkaç sokak kala kendimi geri dönerken buldum.

O gece, ben Beck'i ormanda yalnız bırakıp gittikten sonra, ağlayarak yerde oturuyormuş. (Beni affedebilir mi? Gerçekten bilmiyorum.) Bir süre sonra üşümüş, sakinleşmiş ve kendini toparlamaya başlamış. *Senden nefret ediyordum*, dedi. *Herkese erkek olduğunu söyleyecektim. Bütün hayatını*

ateşe verecektim. Bunu yapar mıydı? Muhtemelen yapmazdı. Beck'in öfkesi çabuk alevlenir ama çabuk da söner.

Luke'un yaklaştığını duyduğunda benim geri geldiğimi sanmış.

“Küçük bir çocuktı,” dedi. “Ama sana o kadar benziyordu ki... bu benzerliği nasıl oldu da fark etmedin?”

Olayla ilgili çok şey biliyordu, hatta belki de her şeyi. Benimle ilgili bir şeylerin farklı olduğunu başından beri bildiğini söyledi. Beni sevmesinin nedeni buymuş. Teyzemin adını öğrendiğinde Google'da araştırma yapmış ve teyzemin blog günlüğünü bulması uzun sürmemiş. Bridgette'in kim olduğunu anladığında da benim kim olduğumu öğrenmesi de kolay olmuş. Bütün kitapları ve makaleleri okumuş. Bütün belgeselleri ve televizyon filmlerini izlemiş. Luke'un kim olduğunu onu gördüğü anda anlamış. Onun babamın diğer oğlu olduğunu biliyormuş.

“Ama o senin gibi değil,” dedi. “Onun bir kalbi yok. Onu gördüğüm anda anladım, o bir şeytandı.”

Luke ona sevecen bir şekilde yaklaşarak, “İyi misin?” diye sormuş. “Üzgün müsün?”

“Ne istiyorsun?” diye sormuş Beck. “Sen kimsin?” Luke ona cevap vermeyince Beck onun yanından yürüyerek geçmiş, ama Luke arkasından geliyormuş. Beck koşmaya başladığında Luke onu kovalamış. “Kahkaha atıyordu,” dedi Beck. “Gecenin karanlığında kıkırdayan küçük bir çocuktı. Kâbus gibi.” Beck koşarken panikle dengesini kaybetmiş ve feci bir şekilde yere düşmüş.

“Yerden kalktığımda, Langdon önümde duruyordu. Luke ise arkamdaydı.” dedi.

“O seni sevmiyor,” demiş Langdon. “Sevemez. O bana ait.”

Langdon, Beck'i yakalayarak ona göremediği bir cisimle sertçe vurmuş. Ondan sonrasını sadece kâbuslarında gördüğünü söylüyor. Ormanın içine götürülüşünün, Langdon'un koluna iğne yapışının, Luke'un maden girişinde oturup onu izleyişinin karanlık masalı... Luke'un ona gofret ve su getirdiğini hatırlıyor. Sadece küçük çikolatalarla beslenmiş. Neden onu o şekilde tutmuşlar ki?

“Sanırım bundan zevk alıyorlardı,” dedi Beck. “Tıpkı bir çocuğun kurbağa ya da kertenkele beslemesi gibi.”

Doktor Cooper olayların nasıl ve neden olduğuna bu kadar kafa yormamam gerektiğini düşünüyor. Rachel ve Luke beni nasıl buldu? Langdon Ta nasıl bir bağlantıları vardı? Nasıl bir plan yapmışlardı? Bunların babamla ne ilgisi vardı? Kim kimi kullanıyordu? Doktor Cooper bunların benim açımdan hiçbir önemi olmadığını söylüyordu. Oysa bunlar önemli. Beck'in kâbuslarına ve benim takıntılı düşüncelerime bakılırsa, ikimiz de bir daha asla rahat uyuyamayabilir-dik. Kendimi iyiden iyiye eksik hissediyordum. Bütün bu olanlar beni öldürüyordu. Yanıtlara ihtiyacım vardı ve babamla görüşmeyi kabul etmemin bir nedeni de buydu.

Bisikletimi Kahnlarm evinin önünde durdurdum. Rachel'in arabası ortalarda görünmüyordu ve ben o günlüğü düşünüyordum. Elbette Rachel kapılardaki kilitleri değiştirmişti, ama o anahtar hâlâ yanımdaydı. Ya işe yararsa?

Doktor Cooper ve Sky benden Rachel Kahn'dan uzak durmamı istemişti; hem de dört farklı nedenle. *Rachel sana istediğini veremez*, diye uyarmıştı Doktor Cooper. *İstediğin her şey senin içinde. Onun nedenleri, yanıtları, söyleyebileceği ne varsa... Senin psikolojik sağlığına hiçbir etkisi olmayacak. Önemli olan şimdi bu noktada olman. Çok büyük imtihanlar atlattın ve hayatta kaldın. Kendini iyileştirme yolunda adım adım ilerliyorsun. Şimdiye ve geleceğe odaklanmaya devam et.*

Ancak geçmiş, şimdi ve gelecek düz bir çizgide ilerlemiyor ki. Hepsi birleşmiş durumda, birbirlerinin etrafında dönüp duruyorlar. Geçmişini anlamadan nasıl geleceğe adımlar atabilirsin ki? Doktor Cooper'a da böyle dedim. *Geçmişin bu süreçte etkili, evet*, dedi Doktor Cooper. *Ama senin geçmişin önemli; Rachel'in değil, Luke'un değil.*

Aklıma Rachel ve Luke Ta tanıştığım ilk gün hissettiğim o yardım etme, yanlarında olma arzusu geldi, içimde, derinlerde bir şeyler beni onların hayatına mı itmişti? Luke Ta aramda psikolojik ya da biyolojik bağlantılar mı vardı? Onların evindeyken, onların yemek masasındaiken geçirdiğim zamanlar yetişkin hayatımın en güzel ve rahat zamanlarıydı. Onların küçük dünyalarına uyum sağlamıştım. Ne kadar sapkın ve tuhaf olursa olsun, bu doğru.

Telefonumun cebimde titrediğini hissedince arayanın kim olduğuna bakmadan telefonu açtım. Bu yeni telefonun numarası sadece birkaç kişide vardı: Beck, teyzem, Doktor Cooper, Dedektif Ferrigno ve Sky.

“LaneTe mi görüşüyorum? Lane Crowe?”

Gerçek ismimi duymak garipti; çok uzun zamandır Lana Granger’ın ardına saklanıyordum. Gerçek ismim artık her yerdeydi. Bana şöyle isimler takmışlardı: Lane Crowe, kahraman, ucube, hanım oğlan, ezilenlerin kılık değiştiren kah-ramam... Eşcinsel ve lezbiyen toplulukları, feministler ve cumhuriyetçi uzmanlar benimle alay ediyordu. Bütün sohbet programları beni konuk etmek istiyordu. Hamile olan adamın hikâyesinden beri gündemdeki en popüler kişi bendim. Elimdeki yeni telefon bir ay içinde edindiğim üçüncü yeni tele-fonumdu.

“Kim arıyor?” diye sordum. Telefonu kapatıp numaramı tekrar değiştirmeye hazırdım.

“Paul Rodriguez,” dedi telefondaki adam. “Babanız için çalışıyordum.”

Bir süredir benimle görüşmeye çalışan özel dedektifti bu. “Kapatmayın,” dedi aceleyle. “Söyleyeceklerimi duymak isteyeceğinizi düşünüyorum. Polisler beni dinlemiyorlar, benden bıktılar.”

Telefonu kulağımda tutarken gözümü eve dikmişim. “Dinliyorum.”

“Babanız beni işten çıkardı çünkü sonunda annenizi kimin öldürdüğünü buldum. Konuya böylesine keskin bir giriş yaptığım için beni affedin, çok şey yaşadığınızı biliyorum, ama o çocukla ilgili başınıza gelen olaylar sonunda annenizin katilini bulmamı sağladı. Bunu yıllar önce

göremediğime inanamıyorum. Onu soruşturmaya dahil etmişlerdi, temize çıkarılmıştı. Bir gerekçesi vardı.”

“Tamam,” dedim. Lafı ağzında geveliyordu. “Söyleyin.” “Babanızla birkaç gün içinde görüşeceğinizi biliyorum. Gerçeği bilmenizi istiyorum. Belki onu kendi hayatını kurtarmaya ikna edebilirsiniz.”

Sadede gelmesi uzun sürmedi. O konuşurken pencereden Rachel’ın oturma odasına geçtiğini gördüm. Elini hafifçe kaldırıp bana zayıf bir gülümsemeyle baktı. Nefesim soğuk havada bulutlar oluşturunuyordu.

“Teşekkürler, Bay Rodriguez,” dedim.

“Babanızla konuşabilir misiniz, evlat?” diye rica etti. “Sanırım ölmek istiyor.”

Hayır, babamın istediği şey bu değildi. Bunca zaman sonunda ne istediğini anlayabilmişim. O sadece çocuklarına göz kulak olabilmek istiyordu.

“Onunla konuşacağım,” dedim. “Hey, Bay Rodriguez, sizden bir şey isteyebilir miyim?”

“Elbette,” dedi. Sesinden karşılık beklemeden iyilik yapabilecek biri olduğu anlaşılıyordu.

“Dedektif Ferrigno’yu ve The Hollows polis departmanını arayıp bana söylediklerinizi onlara da söyler misiniz?”

“Hey, bir dakika,” dedi. Ses tonumda hoşuna gitmeyen bir şeyler vardı anlaşılan. “Aptalca bir şey yapma, tamam mı?”

Ancak ben telefonu kapatıp cebime koydum ve Luke’un evine doğru yürüdüm.

Otuz İkinci Bölüm

Ayakkabıları hatırladım. Annemin öldüğü gün kapıda gördüğüm küçük rahat ayakkabıları hatırladım. O ayakkabılar bir adama ait değildi, bir kadına aitti. Ben dehşet içinde yatağımın altına saklanırken aşağıdan geldiğini duyduğum sesler tartışma sesleriydi. Babamı ve bir kadını duydum. O kadın Rachel olmalıydı.

Şimdi, yıllar sonra, o kadın bana kapısını sonuna kadar açıyordu; içeri girdim. Burada kendimi hep evimdeymiş gibi hissederdim. Bu eve aitmişim gibi... Böyle hissetmemin nedeni cinayete eğilimli psikopatların dünyasına ait olmamdı. Bu, kanımda vardı.

Mutfağa girip bana bir fincan çay hazırladı; ballı naneli, en sevdiğim...

Mülakata geldiğim gün oturduğum yere oturdum. O mülakat sanki yüzyıllar öncesine ait bir anıydı şimdi. Halbuki üzerinden yaklaşık bir buçuk ay geçmişti. Bir buçuk ay önce tam olarak farklı bir insandım. Orada oturmuş, kendimi bir kız olarak tanıtmıştım. Bugün ise erkek olmamla dikkat çekiyordum.

Hayatımda ilk kez gerçek ve dürüst hissediyordum. Şimdiye kadar kadınların arasında saklanmaya ve iyileşmeye çalışmışım. Bir kız olmak çok daha kolaydı; daha hoştu, daha doğrudu, ruha ve duygulara çok daha yakındı. Benliğimin o yanını kabul etmiş ve benimsemiştim. Onu özgür bırakmışım. Bu yüzden daha güçlü bir insandım.

“Sadece onunla konuşmak istemiştım,” dedi Rachel. Neden geldiğimi biliyordu, doğruca konuya girmişti. “Annenle.”

Konuşurken özenle manikür yapılmış ellerine bakıyordu. “Annenin sırf senin hatırına babanla evli kalması çılgıncaydı. Birbirlerini sevmekten yıllar önce vazgeçmişlerdi. Ayrıca benim de sorunlu bir çocuğum vardı.”

Annem, Rachel’den çok da farklı olamazdı. O da coşkuluydu; büyük duygular, büyük öfke, büyük sevgi. (Bize birisini daha hatırlatıyor, değil mi?) Acaba Rachel’m ziyaretine nasıl tepki verirdi? Onun taleplerine nasıl

yaklaşrdı? İyİ olduğunu hİç sanmıyorum. Kendini kaybetmiş olmalıydı. Babamla ettikleri kavgalarda öfkeyle en çok yanıp tutuşan, şiddete ilk başvuran annemdi.

“Ama o durumu bu şekilde görmüyordu,” dedi Rachel.

Annem, Rachel’ı eve almıştı. Başta olgun davranmıştı ama sonra işler çirkinleşmişti.

“Tartışmaya başladık,” diye devam etti. “İkimiz de öfkeliydik. Baban ikimize de sözler vermişti. İkimizin de ondan bir çocuğu vardı. Annen bana fahişe dedi ve ona tokat attım, kabul ediyorum.”

O sahneyi gözümde canlandırabiliyordum. Annem tokadın etkisiyle geri çekiliyordu. Ya sonra? Elbette ileri atılacaktı. Sonra üst kata koştu; kendini odasına kilitleyip polisi aramayı planlıyordu.

“Ama onu yakaladım. Elinde tuttuğu telefon için mücadele ettik ve sonra telefonla birlikte koridora koştu. Babanın orada olması gerekiyordu. Annenle konuşurken birlikte olmayı planlıyorduk ama baban gecikmişti. Konu ikimize geldiğinde her yere gecikirdi; bunu alışkanlık haline getirmişti. Çünkü sürekli senin ve annenin yanında olurdu.”

Rachel’m öfkesi aşıkârdı.

“Annemden ikinci kadınmış gibi bahsediyorsun,” dedim. “İkinci kadın o değildi.”

Bu olayda hiçbirimiz masum değildik. Hepimizin oynadığı belli bir rol vardı. Yine de içimizde en çok haksızlığa uğrayan kişi annemdi. Ben normal bir çocuk olsaydım ve babam sadık bir eş olsaydı, bunların hiçbiri başımıza gelmezdi. Onun hakkında söylenen kötü sözleri duymazdım.

“Her şey bir kazaydı,” dedi Rachel. “Mücadelemiz sırasında koridordaki halıda ayağı kaydı. Dengesini kaybetti ve balkon tırabzanlarından aşağı düştü.”

Rachel kesik bir nefes alıp ağlamaya başladı. Gözyaşları sessizce ve sabırla akıyordu.

“Bir kazaydı, Lane. İnan bana. Lütfen. Yıllardır aklımdan çıkmıyor. Bir günüm bile pişmanlık hissetmeden geçmiyor.”

Doğruyu söylediğini görebiliyordum. Ona baktığımda ne kadar yıprandığını anlayabiliyordum. Onu küçük, dikkatli, mutsuz bir kadına dönüştüren şeyin Luke olduğunu sanmışım. Elbette o da bunda etkiliydi ama durum bundan çok daha fazlasıydı. Onu hayatınız boyunca taşımak zorunda kalırsanız, suçluluk duygusu çok büyük bir yük haline gelir. Ağırlaştıkça ağırlaşır, omuzlarınızı çökertir, sizi yerin dibine iter.

Buna karşın Rachel’ın acısı ve pişmanlığı bana pek fazla şey ifade etmedi. Onun davranışları annemin ölümüne neden olmuştu. Babamın hapse girmesine ve işlemediği bir suç için ölmesine razı olmuştu. Acı çekiyordu ama suçunu üstlenecek kadar değil.

“Baban eve o zaman geldi.” Elini masanın üzerinde bana doğru uzattı ama ben ellerimi kıpırdatmadım bile. “Ama senin eve gelmemen gerekiyordu. Senin okulda olman gerekiyordu.” Bir şey demedim. Başını salladı; açık bir davet olarak ellerini hâlâ uzatıyordu.

“Polise haber verip sonuçlarla yüzleşmek istedim ama yapamadım. Özel ilgiye muhtaç olan oğluma ne olurdu sonra? Bir ailem yoktu, bir kocam yoktu. Hayır. Cesedi gömmeye ve annenin sevgilisiyle kaçtığını söylemeye karar verdik. Onun da bir ilişkisi vardı, biliyorsun.”

“Tabii, kurbanı yerin dibine sok,” dedim. “Bu her zaman işe yarar. Kaltak kadın hak ettiğini buldu, değil mi? Bu sırada hiçbir şey kanıtlanmadı.”

Rachel başını salladı. “Özür dilerim. Öyle söylememeliy-dim.”

Mutfaktaki saatin tik-tak seslerini duydum. Dijital çağda yaşayan analog bir kadındı. Ondan gerçekten hoşlanmışım aslında.

“Ben Luke’a göz kulak olmalıydım, baban da sana göz kulak olmalıydı. İkinizi de düşünüyorduk. Annen de sana babanın göz kulak olmasını isterdi,

Lane. Bunu biliyorum. Planımız olayların yatışmasını beklemektir. Sonra hep birlikte olacaktık. Dördümüz, bir aile olacaktık.”

“Tabii,” dedim. “Dünyanın en mahvolmuş ailesi olurduk.”

“Hiçbir aile mükemmel değildir,” dedi sertçe. “Hepimizin sorunları var.”

Sözlerinin devamı vardı, bekledim.

“Luke babasının gidişinden sonra daha kötü oldu,” dedi. “Yaşı ilerledikçe durumu fenalaştı. Okul okul, doktor doktor dolaştık. Ona çeşitli teşhisler koyuldu, çeşitli ilaçlar verildi. Hiçbir şey etkili olmadı. Bunları sen de yaşadın, ne demek istediğimi anlayabilirsin. Langdon Hewes’tan telefon geldiğinde dayanma gücümün son haddindeydim.”

Geriye yaslanıp tavana baktı ve sonra yüzündeki gözyaşlarını sildi.

“Langdon babanla sen Florida’daki okula kaydolurken tanıştığını söyledi. Bağlantılarını koparmamışlardı. Şimdi de Sacred Heart’ta sana göz kulak oluyordu; tabii senin bundan haberin yoktu. Bana neler yaptığını, geçmişinden nasıl saklandığını anlattı. Luke’u Fieldcrest’e getirmemi söyledi. Ona yardım edebileceğine inanıyordu.”

“Ama Luke yardım edilebilecek seviyenin çok ötesinde.”

Rachel başını salladı. “Sanırım Langdon kısa zamanda onun kölesi oldu. Luke onun seninle ilgili takıntısını hemen sezmiş olmalı.”

Langdon’un babamla süregelen bir bağlantısı olduğu doğrudur. Bunu bana Dedektif Ferrigno söylemişti, ama bu bağlantı oldukça zararsız görünüyordu. Babamın gönderdiği notlarda benim gelişimimi sorduğunu ve Langdon’un yapabilirse beni ve Luke’u korumasını temenni ettiğini söyledi. Bu mektuplar endişeli bir baba ile çocuğunun profesörü (Luke ve benimle ilgili konularda uzmanlığı kanıtlanmış biri) arasındaki masum mektuplardı.

Oysa aslında durum hiç normal görünmüyordu, değil mi? Langdon, babamın bana ve Luke’a uzaklığını kullanarak hayatlarımıza girmenin bir yolunu bulmuştu. Anlamadığım nedenlerden dolayı bizi bir araya getinmeyi

başarmıştı. Belki de kendi sapkın aklınca bize yardım ettiğini düşünüyordu, ama bana ormanda söylediği nedenler sadece “benim yanımda olmak” ve “ona kalbimi açmamı sağlamak”tı. Rachel da muhtemelen çaresiz olduğu için, Langdon’un hepimizi kullanmasına izin vennişti. Düşüncelerimi söylemeye niyetli değildim. Orada olma nedenim onu dinlemektir.

“Yıllar içinde, Luke senden nefret etmeye başladı,” dedi Rachel. “Babanın hapse gitmesinin nedeni olarak gördü seni. Tabii ki onu bu fikirden uzaklaştırmaya çalıştım ama büyüdükçe her şeye kendi kendine ulaşmaya başladı.

“Langdon ve ben düşündük ki Luke seni yakından tanırorsa fikri değişebilirdi. İkinizin de birbirinizi tanımasının iyi bir fikir olduğunu düşündüm. Bu yüzden bir iş ilanı verdim ve Langdon o ilana ulaşmanı sağladı.”

Rachel her şeyin masum ve iyi niyetli görünmesini sağlamıştı. Halbuki olanlar bunun tam tersiydi. Langdon’un Luke ya da benimle ilgili iyi bir niyeti yoktu; o sadece kendi arzularını gerçekleştirmeye çalışıyordu. Neden Rachel bunu şimdi bile anlayamıyordu? Ayrıca olanlardaki payını az mı göstermeye çalışıyordu? Başımıza gelen hiçbir şeyin iyi niyetli, doğru ya da sağlıklı olduğunu düşünüyor olamazdı.

“Bu Langdon’un fikriydi,” dedim. Elbette onun fikriydi. En başta ipleri elinde tutan oydu.

“Luke durumun farkına ne kadar kısa sürece vardı, bilmiyorum. Olayların ne kadar karıştığını anlayamamıştım. Benim farkında bile olmadığım yeni bir planı yürütüyorlardı. Luke’un neden sürekli öfke nöbeti geçirdiğini bilmiyordum. Ben uykuya daldıktan sonra neler yapabileceğini kestiremediğim için onu odasına kilitliyordum. O geceye kadar gizlice odasından kaçabildiğim fark etmemiştim.”

“Peki ya Beck? Onu neden kaçırdılar?” Soruyordum çünkü nedenini bir türlü çözemiyordum. Cevabı bildiğini sanmıyordum, sadece sesli düşünüyordum. Ancak söyledikleri şaşırtıcı derecede mantıklı geldi.

“Sanırım Luke senin canını yakmak için her şeyi yapardı. Langdon ise onu ilişkinizi tehdit eden bir obje olarak görmüştü. Sonunda ikisi de onu insan

olarak görmüyordu. Lang-don için sadece bir engeldi; Luke için ise oyunun bir parçasıydı.”

Langdon’un komada, Luke’un ise katatonik olması, kimin kimi kullandığı karmaşasını çözmemize yardımcı olmuyordu. Rachel’a bu konuda ne düşündüğünü sordum.

“Doğrusunu istersen bilemiyorum,” dedi. Bitkinliğin canlı haliydi sanki. Sadece ona bakmak bile uzanıp binlerce yıl uyumak istememe neden oluyordu.

Babamı düşünmekten kendimi alamadım. İki farklı kadından iki oğul; ikisi de zihinsel hastalıklı çocuklar. Annem ve Rachel fiziksel açıdan ve enerji bakımından oldukça farklıydı. Babam nasıl ikisini de sevebilmişti?

Rachel’in ailesindeki zihinsel hastalıklarla ilgili söyledikleri -babasının depresyonu, erkek kardeşinin intiharı-geldi aklıma.

Babamı etkileyen şey bu iki kadındaki hasar mıydı? Babam bulmacaları çözmeyi, hasarları tamir etmeyi seven bir adamdı. Ona ihtiyaç duyulmasından hoşlanırdı. Belki de Rachel da annem de ona çekici gelen bir koku yayıyorlardı, kim bilir? Onlar babamın durağanlığına ihtiyaç duydu; babam da onların karışıklığına... Yin ve Yang.

“Bana bunu neden anlatıyorsun?” diye sordum. “Bana bunu neden şimdi anlatıyorsun?”

Çok yıl geçmişti, babam idama çok yakındı. Rachel’m neden olduğu ölüm, yanma kâr kalmak üzereydi. Her zaman babamın parasının bir kısmının diğer çocuğuna gideceğini biliyordum. Uzun zaman önce bana kendisi söylemişti. Bu zihnimden uzaklaştırdığım bir şeydi. Onlarla ilgili bir şey duymak istemiyordum. Rachel büyük bir ödeme gününün köşesinde gibi görünüyordu.

Masaya doğru eğilip başını elinin üzerine koydu. “Çünkü yorgunum, Lane. Buna daha fazla dayanamam. Babanın benim sebep olduğum bir şey nedeniyle hayatını kaybetmesini istemiyorum. Luke’a yardım edemem. Edebilirim sandım; bu yüzden bu sırrı bu kadar sakladım, ama artık

anlıyorum. Bu olay bana onun beni ne kadar aştığını gösterdi. Bir gün benden iri olacak. Bir gün, kendisi için en iyisinin bu olduğunu düşündüğünde, beni öldürecek.”

Söyleyecek bir şeyim yoktu. Haklıydı. Bir yanım onu teselli etmek istiyordu ama kendimi tuttum. O anda kapı gürültüyle çalındı.

“Hollows polis departmanı,” dedi boğuk bir ses. “Kapıyı açm.”

Rachel kafasını kaldırdı. “Sen bunu çoktan biliyordun,” dedi. “Onları sen aradın.”

“Gerçeği söylemeye hazır mısınız?” diye sordum.

Başını belli belirsiz salladı. Yüzünde korkunun şiddetlendirdiği bir solgunluk vardı. Elimi tuttu. Bu kez ben de teselli amaçlı onun elini sıktım. İnsanın kaçtığı her şeyle, geçmişle ve gerçeğe yüzleşmesinin ne kadar yıpratıcı olduğunu biliyordum. Uçurumun kenarında durup aşağı bakarken atlamayı hayal etmenin verdiği his yanılgısıydı bu. Başta uçu-yormuşsun gibi gelirdi.

“Luke’a göz kulak olacak mısınız, Lane?”

“Evet,” dedim. “Ona göz kulak olacağım, söz veriyorum.”

Otuz Üçüncü Bölüm

Langdon Hewes öldü. *The Hollows* gazetesinin ilk sayfasında manşet oldu: HEWES ANEVRİZMA* NEDENİYLE HAYATINI KAYBETTİ.

Kelimeler o kadar boştu ve onlara neden olan olaylardan o kadar uzaktı ki, öfkelen dim. Gazeteyi katlayıp yere fırlattım. Sabah güneşinde yere zararsız bir şekilde düştüler.

Merak etmek için hiçbir nedenim olmasa da merak ediyordum. Langdon'un yaraları ağırdı ama en son biraz konuşup hareket ederek gelişme gösterdiğini duymuştum. Sonra, birden, öldü. Kimisi ölümünün bir lütuf olduğunu söylerdi. Bu, bir şey gereğinden fazla uzayıp insanları rahatsız ettiğinde söylenen bir şeydi. *Ölümü bir lütuftu. Artık huzur içinde yatıyor. En iyisi bu.* Elbette hiçbirimiz bunun doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Langdon'u diğer tarafta nelerin beklediğini kim bilebilir ki?

Eylül ayı geldi; The Hollows'ta sonbaharı yaşıyoruz artık. Hava hâlâ sıcak. Günler hâlâ uzun. Beck Te birlikte tek-

** Bir atardamarın bir noktasında oluşan ur biçimindeki gevşeme şişkinliği, (e.n.)*

rar okuldayız. O, son dönemini yeniden okuyor. Ben ise anormal çocuk psikolojisi konusunda Sacred Heart'ta yüksek lisans yapıyorum. Çalışmalarımın bir kısmını Fieldcrest'te sürdürüyorum. Annem insanlara yardım etmemi isterdi. Bunu ben de istiyorum.

Sen bu işi yapmak için doğmuşsun, diyor Beck sürekli. Psikopatlık.

Elizabeth'in kaybolduğu gün de böyle pastırma sığağı olan bir gündü. Hâlâ onu ve kısacık hayatını düşünüyorum. Dosyası yeniden açılmadı, ölüm nedeni bir kaza olarak kaldı. Beck'in kayboluşuyla benim hiçbir ilgim olmadığını anladıklarında Elizabeth'in kaybolduğu geceye yeniden bir göz atmak için ellerinde fazla bir neden kalmamıştı. Dünyanın bir başka kayıydı o da; yitip giden bir başka güzel kızdı. Peki, kaderin mi yoksa bir hiddetin mi kurbanı olmuştu? O geceyi hatırlamaya çalışıyordum. Kavgaya etmiş miydik? Benim hakkımda bir şeyler biliyor muydu? Bir görgü tanığının dediği gibi o gece erkek arkadaşından değil de benden mi kaçmıştı? Rüyalarımda onun ağladığını görüyorum, bu rüyaların sadece hayal gücümün bir ürünü olması için dua ediyordum. Hiçbir zaman ona bilerek zarar vermezdim, bundan emindim, ama bu kendimi daha iyi hissetmeme neden olmuyordu. Kaza sonucu meydana gelen ölümler de en az cinayetler kadar acımasızdı.

Kötü niyetten bahsetmişken; Luke hâlâ Hollows'a kırk dakika mesafedeki zihin sağlığı merkezinde yatıyor. Onu haftada bir kez ziyaret ediyorum.

Bugün de haftalık ziyaret günüydü.

Beck çoktan derse gitmişti, ben de duş alıp hazırlandım. Bu sabah bana kızgındı; markete gidip kahve alma sırasının kimde olduğuna dair kavga çıkardı. Dünden kalan kahveyi içmek zorunda kaldık çünkü sıra her kimdeyse (Beck'teydi) dün kahve almayı unutmuştu. Her ziyaret gününde bana kızgın olurdu; olur olmaz kavgalar çıkarırdı. Luke'u ziyaret etmemi istemiyor. Buna mecbur olduğumu düşünmemden nefret ediyor.

O benim kardeşim, Beck. Ona göz kulak olacak başka kimi var ki?

Hımm, babası var.

Babam kendine bakmaktan bile aciz.

Bu senin sorunun değil ki. Kardeşin seni öldürmeye çalıştı. Baban anneni balkondan aşağı iten kişi değildi ama onu öldürmüş kadar oldu. Bu delilik. Bizim normal bir hayatımız olmayacak mı?

Olmayacak, dedim. Hayatımızdaki hiçbir şey hiçbir zaman normal olmayacak. Normal olmak istiyorsan yanlış insanı seçtin demektir.

Evden öfkeli bir şekilde çıktı. Halbuki bunu bir daha yapmayacağına dair söz vermişti, ama insanlar hiçbir zaman sözlerini tutmaz, değil mi?

Aşağı indim; yeni hybrid (hem elektrikle hem de benzinle çalışıyordu) arabama atladım. Şu yeni kocaman ben-zinli arabalardan, Charger'lerden almak istemiştim. Yeni tanıştığım *erkekliğimi* tatmin etmek istiyordum, ama sanırım gezegenime çok önem verdiğim için bunu yapmamıştım.

Beck ve ben bir hybrid almak için alışverişe çıktık ve bir Pri-us'ta karar kıldık. Kendisi bir arabadan çok ortopedik ayakkabıya benziyordu. Olsun. *Bak*, dedim Beck'e satış belgelerini imzalarken. *Normal bir çift gibi araba alıyoruz.*

Hadi oradan, dedi gülümseyerek. Benim onca dövmenin ve piercing'in ardına saklanan sevgilim de diğer kızların istediği şeyleri istiyordu; kim bilebilirdi ki? Güvende olmak, sevilme bir ev ve araba sahibi olmak

istiyordu. En önemlisi de bunları benden istiyordu. Ona bazılarını verebilirdim.

Kasabanın sınırlarını aşp taşradaki yerleşim yerlerine ulaştıktan sonra çiftlik alanlarına vardım. Sonunda yoğun ağaçlıkların olduğu bir bölgeye geldim. Çevremdeki ağaçlar sarı, turuncu, kırmızı ve kahverengi yapraklarını muhteşem bir manzarada sergiliyordu.

Keşke bu manzaranın beni huzurla ve mutlulukla doldurduğunu söyleyebilseydim, ama öyle hissetmiyorum. Kabul etmeliyim ki hâlâ pek değişemedim. Hâlâ tedavi görüyorum ve içimdeki bazı dürtüleri durdurmak için ilaçlara ihtiyaç duyuyorum. Beck ve ben... Şey, ilişkimiz her zaman olduğu gibi devam ediyor. Aşkımız çok yoğun ama hâlâ aynı şekilde hararetliz. Kavgalarımız da azalmak yerine kızışmaya başladı. Bazen soğukluğum yüzünden inciniyor, ağlıyor.

Onun ebeveynlerinin ilişkisini düşünüyorum; inişli çıkışlı, hararetlili. Benimkileri düşünüyorum; şiddet eğilimli. Beck ve ben birbirimizi daha farklı bir şekilde sevmeyi nasıl öğreneceğiz? İlişkimiz için çaba sarf etmemiz gerektiğini ikimiz de biliyoruz; *çabalıyoruz* da. Ama her şey ateşli sevişmeler ve yeni arabalardan ibaret değil, değil mi?

En azından, Doktor Cooper'm dediği gibi, bir bütünlük içindeyim, her şeyin farkındayım. Kendimden kaçmıyorum. Yalan söylemiyorum. Ayrıca kendime The Hollows'ta bir ev kurdum. Bu kasaba benim etrafımı sarıyor, beni koruyor. Burada gerçek bir hayata sahip olabileceğimi hissediyorum. Geçmişin zincirinden kurtuldum, geleceğe yürüyebiliyorum.

Sağlık merkezinin çocuk bölümüne, Luke'un tutulduğu bölüme, yaklaşıyordum. Burası ne olduğunu saklamak için fazla uğraşıyormuş gibi görünüyordu. Manzara harika. Giriş kapısı oldukça süslü bir şekilde dekore edilmişti; ama ben onun tıpkı bir köşk (manyaklar için) ya da bir golf kulübü (deliler için) gibi elektrikli olduğunu biliyordum. Girişte beni karşılayan görevlinin silahı vardı. Gri saçları ve kocaman göbeğiyle yaşlanmaya başlayan bu görevli beni tanıyordu. İçeri girmem için eliyle işaret verdiğinde mideme oturan o tanıdık yumruyu hissettim. Buradan nefret ediyordum. Kardeşimden nefret etmek için de çok nedenim vardı.

Babam hasta. Akciğer kanseri. Fazla zamanı kalmadı. Serbest bırakılıp yedi yılını geçirdiği hapishaneye çok yakın bir yerde hastaneye yatırıldığı zaman Florida'ya onu ziyarete gittim. Çok fazla detay vermeyeceğim ama ziyaretim tuhaf geçti. Babam benden her şey için özür diledi.

Üzgünüm, oğlum. Seni ve anneni o kadar çok yarı yolda bıraktım ki...

Doktor Cooper birini affedebilmekten bahsetmişti. Bu benim anlayamadığım bir konuydu. Birini affetmek ne demekti? *Birini affetmek sadece öfkeyi ve kini serbest bırakmak demektir. Bu her şeyin yolunda olduğu ya da olanları unuttuğun anlamına gelmez. Bu sadece suların durulduğu anlamına gelir. Artık o kırgınlığa dokunduğunda eskisi kadar acımıyordur canın. Bu kadar.*

Ama ben öfkeli değilim. Babamdan nefret etmiyorum. Annemi her gün daha çok özlüyorum. Keşke hayatımızdaki her şey çok farklı olsaydı. Yine de ne babamı ne de annemi suçluyordum. Hatta Rachel'ı bile suçlamıyorum. Aslında sadece kendimi suçluyorum. Olduğumdan daha farklı bir çocuk olsaydım onların da farklı bir hayatı olurdu. Doktor Cooper düşüncelerime daha fazla yoğunlaşmamız gerektiğini söylüyor.

Sorun değil, baba, dedim. Ben de annemi yarı yolda bıraktım.

Babam bana karşı çıkmak istedi ama bunun için çok zayıftı. Sanırım, aramızı düzelttik. Kan bağıyla birbirimize bağlıyız ama hayat bizi birbirimize yabancılaştırdı. Birbirimize o kadar uzağız ki artık yakınlaşmamız imkânsız. Daha fazla hissedebilseydim; bu konuda derinden üzülürdüm sanırım.

Babamdan tek bir ricam vardı ve bunu mutlulukla yerine getirmeye hazırdı. Birkaç hafta sonra belgeler postayla bana ulaştı. Sky belgeleri göndermeden önce her iki tarafa da imzalatmıştı.

Luke ve beni hep bu rahat ve güneşli odada buluşturur-lardı. Buraya “Sabah Odası” derlerdi. Odada bir şömüne ve birkaç pelüş kanepe vardı. Plastik vazolardaki taze çiçekler odanın dört bir yanındaki masalara koyulmuş, kitaplar raflara özenle yerleştirilmişti. Burası oldukça hoş ve rahat bir yerdi; kapının dışındaki silahlı görevli hariç tabii.

Bugün, ben oraya vardığımda Luke’u pencerenin yanındaki masada otururken buldum. On ikinci yaş günü yeni geçmişti ve her ziyaretimde biraz daha değişiyor olması beni şaşırtıyordu. Gün geçtikçe büyüyor, irileşiyor. Doğrusu bu bana acı veriyor.

Genelde sadece birlikte otururuz. Ben havadan sudan konuşurum, The Hollows’ta olanlardan bahsederim. Riskli konulan açmaktan kaçınırım. Babamızdan ya da annesinden bahsetmem. Beck’i anlatmam. Televizyon programlarından, video oyunlarından ve filmlerden konuşurum. O da ifadesiz bir şekilde pencereden dışanyı izler. Suçunu itiraf ettiği gecedan beri tek kelime etmemişti.

Ancak bugün o odada başka bir hava hâkimdi. Bir şeylerin farklı olacağını hissedebiliyordum. Odanın kapısı arkamdan kapandığında tüylerim diken diken oldu ve birden irkildim.

Odada her zamanki gibi Luke’a olabilecek en uzak yere oturdum.

“Hey, Luke,” dedim. “Nasılsın?”

Bunu nasıl yapıyorsun? Onun sana ve bana yaptıklarından sonra nasıl orada oturup onunla konuşabiliyorsun? diye sormuştu Beck bu sabah. Gözleri dolu doluydu.

“Dışarıda hava hâlâ oldukça sıcak,” diye devam ettim. “Ama soğuklar yaklaşıyor.”

O bir canavar.

“Haberı duydun mu?” diye sordu Luke.

Olduğum yerde neredeyse zıpladım. Luke’un sesini bir yıldan fazladır duymamıştım. Sesi değişmeye başlamıştı, aynı anda hem ince hem de kalın çıkıyordu sanki. Şaşkınlığımı ondan gizlemeye çalıştım.

“Ne haberı?”

“Çatlak profesör nalları dikmiş,” dedi. Hâlâ pencereden dışarı bakıyordu.

“Bunu nasıl öğrendin?”

“Tanıdıklarım var,” dedi. “Bana söylüyorlar. Ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur.”

“Ne demek istediğin konusunda en ufak bir fikrim bile yok,” dedi, ama onu çok net anlıyordum. Orada çalışan insanları kullanıyordu.

“Sevgili ihtiyar babamızın da fazla zamanı yok gibi görünüyor.” Genç bir oğlanın sesinden yaşlı bir adamın kelimeleri ve vurguları duyuluyordu; oldukça ürpertici.

“Kendisi pek iyi değil, evet,” dedim.

“İronik, değil mi?” dedi. “Adamı ölüm hücresinden çıkarabiliyorsun ama...” Sesi giderek kayboldu.

Ben cevap vermeyince, “Burada bir arkadaşım var,” dedi. “Bir hemşire. Kendisi çok üzgün biri. Birkaç yıl önce benim yaşımdaki çocuğunu kaybetmiş. Bunu atlatabildiğim sanmıyorum.”

Bana ne söylemeye çalışıyordu? Gitgide hareketsizleş-tiğimi hissediyordum. Odadaki atmosfer oldukça yoğunlaşmıştı. Sessizliğin yine en iyi cevap olacağına karar verdim.

Sonunda dönüp bana baktı. Bakışları, muhtemelen aldığı ilaçlar nedeniyle, donuktu. Her hafta doktoruyla görüştüğüm için ne tür ilaçlar aldığımı biliyordum. Onun ilaçlarla iyileştirileceğine inanmıyordum. Luke gibi birini iyileştirmeye yetecek ilaçlar daha bulunmadı. O bir psikopat; diğer insanları biraz olsun bile düşünmeyen, acımasız bir hesap makinesi. Doktor Chang’ın, her insanın içinde var olduğu konusunda ısrarcı olduğu o empati penceresi Luke’ta çoktan kapanmıştı. Luke kafesteki kaplan yavrusuydu. Sadece büyüyüp güçlenecek ve daha iyi bir avcı olacaktı. Hiçbir zaman olduğu kişiden farklı bir insana dönüşmeyecekti. Yapılabilecek tek şey onu kontrol altında tutmaktı.

Benim konuşmamı beklerken oturduğu yerde kıpırdandı ama gözünü benden ayırmıyordu. Sorular sormak istediğimi biliyordu; sorularımı

bekliyordu. Hiçbir şey söylemedim. Onun başlamasını istiyor, sonunda dayanamayıp konuşacağını biliyordum.

Sonra, “Annem ve Hewes bana yalan söyledi, biliyorsun. Beni kandırmaya çalıştılar ama ben kim olduğunu başından beri biliyordum,” dedi.

“Nasıl?”

Burnunu kırıştırdı. “Seni *tanıdım*. Google diye bir şey var, hiç duydun mu?”

Bilgisayarında gördüğüm araştırmaları hatırladım. Artık hiçbir sır saklanamıyor; on bir yaşındaki çocuklar bile her şeyi öğreniyor.

“Ayrıca Langdon’un bunu *özel seanslarımızda* fark ettiğinden de eminim.”

“Özel seanslarınız mı?” Bunu düşünmek bile birçok yönden rahatsız ediciydi. Gözümde canlandırabiliyordum. İkisinin de farklı planları vardı ve ikisi de birbirini manipule etmeye çalışıyordu. Av kimdi, avcı kimdi bilemiyordum.

“Ben olanları fark ettiğimde, Langdon bana babamızla iletişim halinde olduğunu ve kardeşleri bir araya getirmek istediğini söyledi. Ayrıca sana âşık olduğunu da biliyordum, ki bu çok iğrenç. Ve tuhaf. Yani, seni *kim* sevebilir ki?”

Bu söylediğine biraz güldüm. Beni incitemezdi ama denemekten hiç vazgeçmiyordu.

“Yani özel seanslarınızda benden mi bahsediyordunuz?” Luke yeniden kıpırdandı, fiziksel olarak rahatsızdı. Gittikçe daha telaşlı ve huzursuz oluyordu.

“Beni hiçbir zaman önemsemedi,” dedi. “İyileşmeme yardım etmek istemedi.”

Bu konuda üzgün görünmesi beni şaşırtmıştı. Luke kendisiyle ilgili bir şeylerin ters olduğunun farkında mıydı? İyileşmek istiyor muydu? Kendime onun sadece bir çocuk olduğunu hatırlattım. Onun yaşındayken ben de onun kadar hastaydım. Aynı değiliz, tabii ki. Ben onun gibi bir sosyopat değilim.

Benim de sorunlarım var ama ben hissedebiliyor, sevebiliyor ve empati kurabiliyorum. Ben diğer insanları oyunumun birer parçası olarak görmüyorum. Tedaviler, ilaçlar ve rehberlikler bana bu yüzden etki gösterebildi. Luke’a yardım edilebilir mi? Bilmiyorum.

Sessizliğimi korudum. Sormak istediğim çok şey vardı ama Luke’a bu zevki yaşatmayacaktım.

“Seni takip ettim. Seni her zaman takip ediyordum. Bunu biliyor muydun?”

İrkildim. Aklıma bisikletinin tekerlerindeki çamur izleri ve mezarlıkta ağaçların arasında gördüğüm siluet geldi.

“Ve o gece de ormana girdiğini gördüm, üzgün olduğun belliydi. Sonra o kız peşinden geldi. Annemin telefonunu aşırımtım. Hewes’u aradım ve sizi takip ettik. Seni onunla gördük. *İğrençtiniz.* ”

“Bizi neden takip ettiniz?”

“Neden olmasın? Fırsatları değerlendiriyorduk. Langdon seni tanımak istiyordu, ben sana zarar vermek istiyordum. İkimiz de istediğimizi aldık. Sadece o beklediği sonuçla karşılaşmadı. Sonra biraz delirdi. Ben kızı öldürmek istedim. Langdon, annenin ölümünün yıldönümü gecesine kadar beklemeyi önerdi, ki bu oldukça iyi bir fikirdi.”

Delinin deliye rehberlik etmesi. Vay be. Bazılarımızın hayatta kalması gerçekten şaşırtıcı. Ancak ben *onlar kadar* deli değildim, bu yüzden sormadan edemedim.

“Peki, bunun amacı neydi? Anlamı neydi?”

Her hafta buraya gelmemin asıl nedeni buydu; ona göz kulak olmak ya da yalnız olmadığını hissettirmek değil. Bir gün dayanamayıp bana söylemesi gereken her şeyi söyleyeceğini biliyordum. Dudaklarının kenarları çirkin bir şekilde kıvrıldı.

“Langdon, çöpçü avı, Beck’i kaçırmak,” dedim neden bahsettiğimi açıklığa kavuşturmak için.

“Amacı mı?” dedi. Rahatsız olmuştu. “Bildiğini sanıyordum.”

“Aydınlat beni.”

“Amacı kazanmaktı.” Dudakları kuru ve çatlak, cildi gri bir renkte, ama kabul etmeliyim ki bana çok benziyor. Elbette ergenliğini tamamladığında benden çok daha iri birine dönüşecek.

“Yani hepsi bir oyundu,” dedim.

“Evet, öyleydi,” dedi. “Oynamayı kabul ettin. Oynamayı *istedin*.”

Neredeyse gülüyordum. “Peki, kim kazandı?”

“Elbette ben kazandım,” dedi.

Elimi boşlukta savurarak, “Bu kaniya nerden vardın?” diye sordum.

“Sırlarını ortaya çıkardım,” dedi. “Bu ilk adımdı. Yalancı düzenbazın biri olduğunu bütün dünyaya göstermek istedim.”

Bana baktı. Her küçük çocuktan beklenebileceği gibi bir tepki bekliyordu ama tepki vermedim. “Ayrıca,” diye devam etti, “kız olmak sana daha çok yakışıyordu.”

Ona solgun bir gülümsemeyle baktım. Gülümseyişim hoşuna gitmemişti. Huzursuz bir şekilde kıpırdanarak oturduğu yerde öne doğru eğildi.

“Langdon öldü,” diye devam etti. “Onu nasıl manipüle edip kullandığımı, bana yardım etmesini sağladığımı kimseye anlatamaz. Zaten anlatsa da ona kimse inanmazdı. Kimse bir sübyancının sözlerine kulak asmaz.”

“Sübyancı mıydı?”

“Ben öyle olduğunu söylersem, evet,” dedi Luke. Benim ifadesizliğimden rahatsız olmaya başlamıştı. Rachel duygusaldı; böyle olduğunu kabul etmişti. Luke harekete geçtiği zaman onu tatmin edecek enerjiyi ve tepkiyi veriyordu, ama ben ona hiçbir şey vermeyecektim.

Belki de Langdon gerçekten bir sübyancıydı. Kafayı bana taktığı kesindi. Ben kız gibi bir erkektim ya da oğlan gibi bir adamdım; her şekilde bir ucubeydim. Belki de Langdon’u çeken de buydu; ne kız ne erkek olmam. Belki de en başta bana yardım etmek *istemişti*. Ancak dengesizdi ve Luke onun sınırlarını zorlamıştı. Artık öldüğü için gerçeği öğrenmek imkânsızdı. Pekâlâ, Luke, bu turu sen kazandın.

“Bu arada, bekçinin kulübesinin anahtarını bana o verdi,” dedi. “The Hollows Tarih Kurumu’nun sizin kampüsü-nüzde bir ofisi var. Anahtara ulaşması hiç de zor olmadı.” Hakkını vermeliyim ki Luke sözünde duruyordu. Oyun bittiğinde bana her şeyi anlatacağına dair söz vermişti.

“Annem hapse girdi,” dedi, bir başka kazancına değinerek. “Yani onun kontrolünden de kurtuldum.”

İşte burada biraz gülümsemekten kendimi alamadım. “Yakında babamız da ölecek.”

“Yani?”

“Yani, ben hemen hemen kimsesiz olacağım,” dedi. “Çılgıncasına zengin olan bir yetim. Ayrıca iyi arkadaşımız Sky da iyi bakılmam için elinden geleni yapacak. Elbette, önce iyileşmem lazım, ki son zamanlarda oldukça iyi hissediyorum.” Rachel ve Luke Sky T elbette tanıyordu. Babamın servetini Sky idare ediyordu ve Luke da vârislerden biriydi.

“Yani bunların hepsi para içindi, öyle mi?” dedim aptalı oynayarak.

“Hayır, seni *aptal*,” dedi. Sesi incelmmişti. “Her şey benim istediğimi yapabilmem içindi. Çocuklar hiçbir zaman istedikleri her şeyi yapamıyor, sana söylemiştim. Beni dinlemiyor muydun? Özgürüm. Zenginim. Artık istediğim her şeyi yapabilirim.” Dişlerini sıkıyor, çenesini öne çıkarıyordu; iyi bir görüntü değildi.

Oturduğum yerden kalkıp montumu giydim.

“Öyleyse, tebrik ederim, ufaklık. Yeniden sen kazandın. Ben kaybetmeyi hazmedemeyen biri değilim. Çok iyi oynadın. Başarılı bir üçkâğıttı.

Aferin,” dedim.

Kapıya doğru yürürken bakışlarının keskinliğini hissedebiliyordum. Elimi kapının koluna koyup ona döndüm.

“Ah, unutmadan,” dedim. “Babamızı görmek için Flori-da’ya gittim. Çok sıcak oralar. İnsanlar o kadar sıcakta nasıl yaşayabiliyor, aklım almıyor.”

Luke’un yüzü düştü.

“Babamız senin velayetini bana devretti,” dedim. Ağzımdan çıkan kelimelerin tadına bayılmışım. “Annen mi? Uzun bir süre sana göz kulak olacak pozisyonda olmayacağını biliyor. O da velayetini bana devretti. Yani velayetinin bütün hakları bende. Ayrıca mal varlığının idaresi de benim elimde.”

Bedeni kaskatı kesildi. Yüzündeki azıcık renk de birden solup gitti.

“On sekiz yaşına geldiğinde yetişkin sayılacaksın,” dedim. “Ama sen otuz olana kadar parayı ben idare edeceğim. Şey, paraya ulaşabilmen için yapman gereken birçok şey var, artık bunları sen daha iyi hissettiğinde konuşuruz. Büyük şeyler değil, merak etme. Okulda başarılı olmak, beladan uzak durmak, toplum hizmeti, tedavi gibi şeyler.”

Bana doğru bir hamle yaptı, elimi kaldırarak onu durdurdum. “Akima yanlış fikirler gelmesin,” dedim. “Bana, annene, Beck’e ya da önemsemiğim başka birine bir şey olursa, bütün para Fieldcrest’e ve Doktor Chang’ın Florida’daki okuluna paylaştırılacak. Sen ise kuruş alamayacaksın.”

Öfkeden titriyordu. Dudakları sessiz bir çığlık savurmak için sonuna kadar açıktı.

“Beni anladın mı, sevgili kardeşim?” diye sordum.

Bir savaşçı gibi çığlık atarak öfkeyle bana doğru koştu ama o beni yakalayamadan dışarı çıkıp kapıyı kapattım. Kapıdaki kaim cama yapıştığında yüzü hiddetle kızarmıştı. Kapının dışında şekerleme yapan görevli birden ayaklandı.

Luke’un ve benim yüzlerimiz, birbirine birkaç santimetre uzaklıktaydı; aramızda kapıdaki kaim cam vardı. Gözlerinin içine bakıp birlikte geçirdiğimiz ilk günden beri söylemeye can attığım kelimeleri fısıldadım.

“Şah mat.”

lanet